

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

MEDEA.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY, A. M.

OXONII,

APUD J. PARKER;

ET LONDINI APUD T. PAYNE ET H. FOSS.

MDCCCXVIII.

~~722~~
~~17~~

Excudebant S. et J. Collingwood, Oxo

LECTORI S.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quae de Euripidis *Medæ* post Porsonum aliosque a me quoque edita monitu te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensione multo melioris exiguam sane rem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transursu explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quantum maxime digna est haec tragoedia, quae legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tendendis ingenium exerceant viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretationem ex eorum genere, qui in Terentii comoedias, in Tibulli caussa, aut Juvenalis satiras commentarios quosdam perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo tempore ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas propter haec fabula scripsit, easque multo magis in lectione instituenda quam in interpretatione occupatas. Ita me operae pretium facturum mihi visus sum, si provincia ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis *Medæe* illustrandae operam dedissem, quam Valartianus et Marklandus, viri de his literis praeclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticae promovendae student, id mihi etiam concessum existimavi, ut occasione dicendi a poetae verbis sumpta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicanda conarer, regulas grammaticas novas pro-

~~1722~~
~~1722~~

Excudebant S. et J. Collingwood, Oxonii.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quae de Euripidis Medea post Porsonum aliosque a me quoque edita monitum te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensiois multo melioris exiguam sane spem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transcurso explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quam maxime digna est haec tragoedia, quae legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tollendis ingenium exercent viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretem ex eorum genere, qui in Terentii comoedias, verbi causa, aut Juvenalis satiras commentarios quos vocant perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo nemo ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas super hac fabula scripsit, easque multo magis in lectione constituenda quam in interpretatione occupatas. Itaque operae pretium facturus mihi visus sum, si provinciam ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis Medae illustrandae operam dedissem, quam Valckenarius et Marklandus, viri de his literis praeclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticae promovendae student, id mihi etiam concessum iri existimavi, ut occasione dicendi a poetae verbis sumta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicare conarer, regulas grammaticas novas pro-

ponerem, aut antiquas confirmarem, quicquid vellem denique dicerem, quod ad hanc artem pertineret, neque nimis longe a proposito abesset. Curavi tamen, ut plerique hujusmodi excursus a primaria annotatione separati in imam paginam rejicerentur, quo facilius pro cuiusque arbitrio aut legi aut praetermitti possent.

Recensio mea paullo diversa est a Porsoniana. Habui enim in ea facienda subsidia quaedam, quibus caruit omnino Porsonus, aliaque, quibus uti quidem potuisset, si voluisset, non tamen usus est. Illa mihi supeditavit bibliotheca Vaticana, haec vero nostra Bodleiana. Hinc factum est, ut quoties ad scriptos codices provocandum esset, majorem judicandi facultatem mihi quam illi datam arbitrarer.

Tragoediae subjecta legitur collatio editionis Aldinae, de qua plura dicere supersedeo, cum simillima sit ei, cujus rationes in praefatione ad Heraclidas exposui. Lectiones vero e regione poetae verborum in margine positae, eae fere sunt, quae nec temere admittendae nec temere rejiciendae mihi videbantur. Partim librorum auctoritate nituntur, partim e conjectura natae sunt. Hunc locum etiam Aldinae scripturae dedi, quoties parum abfuit, quin eam retinerem, aut ab aliis expulsam revocarem.

Annotatione ferme tota typis descripta, ad me allata est nova scholiorum editio, quam codicibus Florentinis adjutus fecit Augustus Matthiae. Quam simul inspexi, partem aliquam telae meae retexendam vidi. Sed hoc alias fortasse fiet. Nunc obstant temporis angustiae, quae ad alia negotia properare cogunt. Eadem causa obstabat, quo minus indicibus satis copiosis instructus liber prodiret.

Dabam Oxonii, ipsis Kal. Sextil. A. D. MDCCCXVIII.

INDEX CODICUM.

ROM. A. Vaticanus 909. bibliothecæ Vaticanae, bombycinus, scriptus saeculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum iudice audiui. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet bibliotheca Pontificia, huno praestantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complēctitur novem tragoedias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossae interlineares, necnon variae lectiones, quarum nonnullae ab ipso codicis scriptore additae sunt, pleraeque vero a diversa caque non una manu. Textum hujus fabulae, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quae lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana ἐκδόσει conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, praeter pauca in Rhesum quae nuper protulit Matthiae, nondum edita sunt. Quae pertinent ad Troadas, fortasse non nisi in hoc codice Romano exstant. Certe bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragoedias colligendis usus est Matthiae, nullum codicem habet, ipso teste, qui eam tragoediam complectatur.

ROM. B. Palatinus 98. ejusdem bibliothecae, olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus. Easdem fabulas habet quas A. eandemque recensionem exhibet. Sed ejus apparatu critico destitutus est. Fortasse ab A. derivatus est, non tamen ab eo descriptus, ut uno argumento ostendam. Edidit Aldus v. 689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός. Lascaris vero, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας. Cum Lascari consentiunt Rom. A. aliique codices plerique. In Rom. B. vero legitur, Κρέων μ' ἐλαύνει τῆσδε γῆς Κορινθίας. Vix fieri potuisset, si B. ab A. descriptus esset, ut φυγάδα in τῆσδε mutaretur. Talis error neque ab oscitatione scribae, neque a perverso ejus iudicio commode oriri potuit. Verum si librarius codicis B. in exemplo suo hanc scripturam reperit, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, metrumque juvare voluit, nihil praeter solitum fecit, quod genuinam vocem expulit, spuriam retinuit. At septenarius ille a scriptura codicis A. non minus facile derivatur, quam ab eo scriptura codicis B. Toties enim apud tragicos recte legitur τῆσδε γῆς, ut librarii per oscitationem saepe scripserint

τῆσδε γῆς, ubi solum γῆς scribendum esset. Eam scripturam, quam librarium codicis B. in exemplo suo reperisse conjicio, ipse in codice C. reperi, qui recensionem prorsus diversam exhibet. Imo v. 276. in ipso Rom. A. legitur, τίνος μ' ἕκατι τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον. Hic etiam τῆσδε servat B. Sed ut constaret versus, ἀποστέλλεις in στέλλεις mutavit librarius. Ut in his duobus versibus, ita alibi passim criticum agere conatus est, idque eo successu, ut loca multa jam in A. depravata, depravatiores reddiderit. V. 254. recte Aldus, τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι. Rom. A. vero, τοσοῦτον δὲ σοῦ, unde Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. V. 456. Aldus, οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. Rom. A. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν. Rom. B. οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. V. 572. Aldus, λέγειν τε δεινός. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἐν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἐν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. V. 1155. Aldus, χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος. Rom. A. κείμενος κόσμος. Rom. B. κόσμος κείμενος. Plura exempla in annotatione dabo.

ROM. C. Palatinus 287. ejusdem bibliothecae, membranaceus, saeculi fortasse decimi quarti^a. Exstant in eo fabulae viginti; Sophoclis Antigone, Oedipus Coloneus, Trachiniae, Philoctetes; Euripidis Andromache, Medea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae; Aeschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persae^b. Scholia nulla, si bene memini, neque frequentes glossae et variae lectiones. Recensio in Medea saltem ita cum Aldina consentit, ut saepe solus Rom. C. Aldinam scripturam exhibeat. Cujus consensus exempla singulis fere paginis praebebit annotatio mea. Nonnullae lectiones Aldinae, quae facile pro mendis typographicis accipi possent, a codice tamen agnoscuntur. Cujusmodi sunt τυράννων (quam praetermisit Porsonus) v. 41. πείσαντι v. 573. πολεμίους v. 764. Codex etiam saepe cum Aldo et Lascari consentit, ceteris omnibus, quorum scripturam novimus, diversam scripturam exhibentibus. V. 83. edidit Aldus, ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται. Sic etiam Lasc. et Rom. C. Ceteri Romani κακὸς ὢν, quod in aliis plerisque aliquando repertum iri credo. Idem quatuor Romani v. 350. οὐ γὰρ τι δράσαις δεινὸν, ὢν φόβος μ' ἔχει. Sed C. recte δράσεις, ut Lascaris et Aldus. Hi tres etiam v.

^a Duarum Sophoclis fabularum, Oedipi Colonei et Trachiniarum, cum hoc codice collatio in bibliotheca Bodleiana servatur. Libri nota est Dorvill. X. 1. 3. 6. Collator codicem saeculo undecimo scriptum monet. Mihi aliisque longe recentior visus est. Utriusque Palatini mentio est in Fr. Sylburgii Monumentis Pietatis et Litterariis, quem librum reperire nondum potui. Vide Beckii Recensionem Codicum et Editionum p. xiii.

^b Eodem ordine Rhesum, Ionem, Iphigeniam in Tauris, Iphigeniam in Aulide et Hippolytum exhibet codex Laurentianus plut. xxxii. 2. apud Bandinium T. II. p. 124. Consentiant, nisi quod Hippolytum omittunt, Regii Parisienses 2817. et 2887. Musgravii G. et E. Quatuor codices igitur, in his saltem fabulis, communem originem habuerunt.

919. λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον pro στέφος, quod admisi. Si Aldinam scripturam eadem constantia ubique exhiberet hic codex, parum utilitatis attulisset ejus collatio. Sed multum abest, quin semper cum Aldo conspiraret. Aldus edidit partim recte partim male δεσπότηαις v. 60. λόγους v. 80. κακοῖσιν v. 109. ἔρος v. 140. συνδικάσει v. 155. καρδίας χόλον v. 240. φίλων v. 241. φόνου v. 258. ἄρηρε v. 316. 407. οὐ ψευδῆς v. 358. εἰς μὲν v. 402. πατρίων v. 420. διδύμους v. 421. ξένα v. 422. ἀμφέπων v. 467. ἐχθραίνων v. 542. σαυτῆ φυγῆ v. 597. κρίνει v. 627. ὦ δῶμά τ' ἐμὸν v. 628. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. πάρεσται v. 642. Κάμοι φίλος v. 645. et ita deinceps. Codices tantum non omnes in horum plerisque diversam scripturam exhibent. Rom. C. in omnibus. Habet etiam lectiones haud paucas, diversas quidem ab Aldinis, sed non minus diversas ab iis, quas exhibent ceteri Romani. Cujusmodi sunt δόμον pro φόβον v. 474. χέρας pro δέμας v. 518. καλῶς γὰρ οὖν pro καλῶς γ' ἂν οὖν v. 575. μὴ δρᾶσαι pro μὴ δράσειν v. 731. δώσει pro τίσει v. 784. τρέχουσα pro τρέμουσα v. 1138. ἀπώλλυτο pro ἡγείρετο v. 1153. δρῶσα pro τλᾶσα v. 1295. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. προσθεῖς pro προθεῖς v. 1323. νεόδμητοι pro νεοδημητες v. 1333.

ROM. D. Vaticanus 910. ejusdem bibliothecae, chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium jam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Leguntur in eo Sophoclis Ajax ab initio mutilus, Antigone, Electra, Oedipus Tyrannus, Dionysii Periegesis, Euripidis Hippolytus et Medea. Hunc codicem et sequentem, qui vix melioris notae est, parum diligenter contuli, neque vitiosas eorum lectiones, praeter eas, quae ad rem meam facere videbantur, enotavi. Vix unus enim fabulae versus est, quin in alterutro eorum, vel etiam in utroque, mendose scriptus sit. Aegre tamen iis omnino caruissem. Haud raro enim meliorem scripturam exhibent quam tres priores. Uterque, exempli caussa, δεσποίνης habet v. 57. ut A. B. C. minus recte Μηδείας.

ROM. E. Vaticanus 1421. ejusdem bibliothecae, bombycinus. Complectitur praeter alia Euripidis Hippolytum et Medae dimidiam fere partem. Desinit in v. 748. Desunt in eo etiam versus 240—276. Hactenus de Romanis, quorum collatione a me facta ut recte utatur lector, caveat in primis ne unquam silentium meum pro argumento habeat, Aldinam scripturam in uno pluribusve eorum exhiberi. Frequenter enim negligentia mea factum est, longe vero frequentius ipsorum codicum vitio, ut scripturam eorum enotatam non habeam. Hoc semel monuisse satius visum est, quam his terve singulis fere paginis lacera folia, scripturam humiditate deletam, talesque calamitates memorare.

FLOR. Collatio codicis Florentini ab Is. Vossio facta, quae in bibliotheca Academiae Leidensis servatur. Pertinet ad septem

fabulas, Phoënissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum et Troadas. Integram Hippolyti collationem edidit Valckenarius. Ceterarum fabularum non nisi selectam scripturam habemus, partim ab eo, partim a Musgravio publici juris factam. Etsi Hecubam et Orestem praetermisit collator, vix dubitari potest, quin codex, modo integer fuerit, eandem tragoediarum *ἐννεάδα* complexus sit, quam Rom. A. et B. alii-que nonnulli^e. Monet Matthiae Praefat. ad Eurip. T. I. p. vi. collationem Vossianam conspirare cum codice Florentino quem ipse Flor. 10. appellat, quique apud Bandinium est plut. xxxi. cod. 10. Sed is codex non nisi primas septem tragoedias et Rhesum habet, neque in ullo bibliothecae Laurentianae codice nunc exstant Troades. Ita saltem tradit Matthiae^d.

LASC. Editio Florentina quatuor tragoediarum, Medae, Hippolyti, Alcestitis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Saec. XV. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem ejusdem familiae. *Hanc editionem*, inquit Porsonus in Praefatiuncula ad Medeam, *summa cum religione, ne dicam superstitione, contuli*. Idem ad v. 293. suae ed. omnes ejus vitiosas lectiones, usque ad minutissimum apicem fideliter se representaturum pollicetur. Sed fidem datam non liberavit. Minores diversitates praetermisit quamplurimas, nonnullas etiam majoris momenti. Quales sunt *συνοικήσουσα* pro *συνοικήσασα* in Argumento, *τοσοῦτον* pro *τοιούτον* v. 613. *πατρός πατῆρ* pro *πατῆρ πατρός* v. 925. *ἐκ δόμου* pro *ἐκ δόμων* v. 1297. aliaeque quaedam. Haec attuli, non ut Porsonum indiligentiae insinularem, sed ut ostenderem, difficillimum opus esse accuratam librorum collationem. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis impressum, quo cum chartaceo bibliothecae Regiae Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas*

^e Matthiae Praefat. ad Euripidis T. II. *Quum magna pars hujus tomi jam typis descripta esset, ultro mihi Berolino misit Vir Ill. B. G. Niebuhr collationem diligentissime a se adolescente factam Codicis Hauriensi chartacei, qui novem Euripidis tragoedias, Medeam, Hecubam, Orestem, Phoënissas, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Troades et Rhesum continet. Eo in Rhesi et Troadum demum textu refingendo uti licuit; in prioribus fabulis non licuisse eo magis dolui, quod multas ille praeclaras*

lectiones suppeditat.

^d Nescio qua fortuna acciderit, ut duo Troadum exempla e bibliotheca Laurentiani, ut conjicere par est, evaserint. Possidet bibliotheca Monacensis collationem codicis a Petro Victorio Florentino factam, quam cum Laurentiano Plut. xxxii. cod. 2. consentire monet Matthiae p. viii. Sed collatio Troadas complectitur, quae sola Euripidis fabula superstes in eo codice non exstat.

a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate^e. Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit *Analectorum Literariorum* T. I. p. 472. Hinc quidquid ad *Medeam* pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus mcae ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est, inquit, editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quae minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*

PAR. A. B. D. E. Quatuor Regii Parisienses 2712. 2713. 2818. 2888. a Musgravio collati, primus etiam a Brunckio, qui Musgravii negligentiam saepe exagitat. De his consulendus *Catalogus Codicum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae* T. II. p. 542. 543. 556. 566. A. et B. saeculo decimo tertio scripti dicuntur. D. et E. recentes sunt. D. easdem fabulas exhibet quas Lasc. et Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. In utroque scripto libro, secus atque in impresso, primo loco positus est Hippolytus, deinde *Medea*, *Alcestis* et *Andromache*.

PUT. Exemplum editionis Aldinae collatum cum scripto codice manu Christophori Puteani. Vide *Catalogum Libr. Imp. Biblioth. Reg. Parisiensis, Belles Lettres*, T. I. p. 264. Collatio desinit in fine *Iphigeniae Tauricae*. Usus ea est Musgravius.

COTT. Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianae editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Praeter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique, si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumpta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo *MSS.* appellamus, sed variac lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. haec scripsit: Ποῖ λόγος ἦκει, Διὰ τῶν μελάθρων; Διὰ γὰρ μελάθρ. &c. *MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton ἐκ σοῦ legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice ΠΕΝΘΕΤΣ in-*

^e Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v. 24. usque ad v. 256. editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v. 1198. usque ad v. 1337. porro posterior folii pagina a v. 1397—1425. et prior folii pagina a v. 1426—1452. in Alcestide denique tria folia a v. 16. usque ad v. 162.*

His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1337. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestidis versibus 16—162. Hippolyti v. 1397. non primus sed secundus paginae versus est.

scribitur. MS. Cott. Ad *Medeam Veterem Editionem* fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianae, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatae sint, an ex scripto.

MAG. Vide Annotationem ad v. 12. p. 79. Tam verba *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, quam ipsae lectiones Scaligeri manu scriptae videntur, qui ex alieno libro in suum eas transcripsit. Ex auctione librorum Dorvillianorum, quae Londini a. 1804. facta est, in Museum Britannicum venit exemplum Hervagianae primae, quod easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet, si his verbis, quae in vacua pagina titulum respiciente scripta sunt, fides habenda est: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri Variarum lectionum, ed altre cose.* Hunc librum exstare nesciebam, cum hunc indicem codicum typographo describendum primum detuli. Jam tamen persuasum habebam, Magium, modo is collationis auctor fuisset, neque Aldinam editionem neque Hervagianam secundam cum codice contulisse, sed Hervagianam primam. Argumenta ex ipsis lectionibus derivata, quibus hanc sententiam stabilire conatus sum, uno excepto omnia nunc omitto. Id hujusmodi est. Versum 903. ita scriptum exhibet Hervagiana secunda: τὰ μὲν λέλεκται. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι. Scaliger infra literas σθ lineolam duxit, in margine vero scripsit ς, ut esset μνηστήσομαι. Sed si hanc scripturam in codice reperisset collator, non ea ἀκριβείᾳ usus est, ut tales diversitates enotaret. Suspicatus sum, Scaligerum collationem male legisse, ita ut η pro ς acciperet. Nam in Hervagiana prima legitur μνησθόσομαι. Eam suspitionem ex ipso Magii libro confirmabam nunc habeo.

BURN. De hoc audiendus Porsonus ad v. 89. *Deinde 95. iῶ praeponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinae, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiae usu conjunctissimus, Carolus Burneijs junior.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μείναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσῶν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακείς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπόκτειναισα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ πᾶρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖσε Αἰγεὶ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἠβώνοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυῖησι πραπίδεςσι,
φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῆς πρύμνης τῆς Ἀργεῶς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μέλλουσης τῆς κεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσοῦσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίάρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδεΐα, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μὴδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρῶτῳ κεχρηῆσθαι, ὡς καὶ Ὀμηρος·

Εἶματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεί συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μηδεΐα, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Τροφὸς Μηδεΐας.

Παιδαγωγός.

Μήδεια.

Χορὸς Γυναικῶν.

Κρέων.

Ἰάσων.

Αἰγεύς.

Ἄγγελος.

Haῖδες Μηδεΐας.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Εἰθ' ὄφελ' Ἀργούσ μῆ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ξυμπληγάδας·
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη· μηδ' ἐρέτμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ¹ ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον ² δέρας
Πελία μετήλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῆ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγείσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν ἔκτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρην
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῆ ² πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μῆ διχοστατῆ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γῆμας Κρέοντος παῖδ', ὅς αἰσυμνᾶ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,

¹ ἀριστέων,
² δέρος

10

³ πολίταις,

15

20

1. διαπτάσθαι
2. συμπληγάδας,
3, 4. μήδ'
11. ἀνδάνουσα

12. φυγῆ
13. αὐτὴ τε
15. Όταν
17. αὐτοῦ

βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς·
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἴας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.

κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφείσ' ἰαλγηδόσι, ^{ἰαλγηδόνι,}
τὸν πάντα συντήκουσα δακρυόις χρόνον,

25

ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθητ' ἠδίκημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νοθετουμένη φίλων.

ἦν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,

30

αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.

ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,

οἶον πατρώας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός. ^Α

35

στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρῶσ' εὐφραίνεται.

δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.

βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς

πάσχουσ'. ἐγῶδ' αὖ τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,

μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,

40

ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ, ^{1 α}

κᾶπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.

δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν

ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον ἄσεται.

ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι

45

στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι

κακῶν. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

21. δεξιᾶς

31. αὐτὴν

35. μὴ πολείπεσθαι

39. ἐγ' ᾧδα—δέ νιν,

40. Sequitur: σιγῇ δόμους εἰσ-

βαῶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

41. τυράννων

42. συμφορὰν

44. οἴσεται.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

κούκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ΤΡ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

ΗΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.

80

ΤΡ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

ΗΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;
καὶ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ.

85

ΤΡ. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα,
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένη.

90

ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί¹ τινά.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

¹ τινι.

ΜΗ. Ἰὼ δύστᾶνας ἐγὼ, μελέα τε πόνων.

95

ἰῶ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

ΤΡ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

² σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,

² σπεύδατε

καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγύς,

100

μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'.

³ ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν.

³ ἀγριὸν τ' ἦθος

80. λόγους.

81. πατήρ,

82. γὰρ ἔστ'

84. θνητῶν, — γινώσκεις

85. τοῦ πέλας

86. χάριν.

87. Εἰ τούσδε γ' — πατήρ;

89. σύθ'

91. ὄμμα νιν

95. Deest Ἰὼ

97. μάτηρ

101. μὴ δὲ — φυλάσσοισθ'

Φρενὸς αὐθάδους.

ἴτε νυν, χῶρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.

δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

105

νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει

μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται

μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;

ΜΗ. Αἴ αἴ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων

110

ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι

παῖδες ὄλοισθε στυγεράς ματρὸς,

ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

ΤΡ. Ἰὼ μοι μοι, ἰὼ τλήμων.

¹ τλήμον.

τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας

115

μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῷ.

δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως

ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.

120

τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν

κρεῖσσον. ἐμοιγ' οὔν, εἰ μὴ μεγάλως,

ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.

τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν

τούνομα νικᾶ, χρῆσθαί τε μικρῶ

125

λαῦστα βροτοῖσιν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'

οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς

μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῆ

δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

104. ἴτε νῦν.

105. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς

109. κακοῖσιν:

113. σὺν

114. τλήμον.

115. ἀπλακίας

120. μεταβάλλουσι.

121. ζῆν ἐπ' ἴσοισι,

123. Οχυρῶς τ'

126. βροτοῖσι.

127. θνητοῖς.

128. ὅταν

- ΧΟ. Ἐκλυον Φωνᾶν, ἔκλυον δὲ βοᾶν
 τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
 οὐδέ πω ἥπιος. ἀλλ' ὦ γεραῖα,
 λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά-
 θρου ¹βοᾶν ἔκλυον. οὐδὲ συνήδομαι,
 ὦ γυναῖ, ἄλγεσι δώματος,
 ἐπεὶ μοι Φιλία κέκρανται. ¹ γόον 130
 135
- ΤΡ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. Φροῦδα τάδ' ἤδη.
 τὸν μὲν γὰρ ἔχει ²δῶμα τυράννων.
 ἢ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοτον
 δέσποινα, Φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
 παραθαλπομένη φρένα μύθοις. ² λέκτρα 140
 145
- ΜΗ. Αἶ αἶ, διά μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 βαίη. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ Φεῦ, θανάτῳ καταλυσάιμαν
 βιοτᾶν στυγεράν προλιπούσα. 145
- ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
 ἰαχᾶν, οἴαν ἄδυστανος
 μέλπει νύμφα;
 τίς σοι ποτὲ τᾶς ³ἀπλήστου
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαῖα,
⁴σπεύσει θανάτου τελευτᾶν;
 μηδὲν τόδε λίσσου.
 εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,
 κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
 Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει. ³ ἀπλάτου 150
⁴ σπεύδει
 155
- ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι Ἄρτεμι,

132. ἥπιος.

135. Deest ὦ

136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.

138. ὁ μὲν,

139. ἢδ' —τάκει βιοτᾶν

141. παραθαλπομένα

143. ζῆν

155. συνδικάσει.

156. ὀδυρομένα

λεύσσεθ' ἂν πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 ἐνδήσαμένα τὸν κατάρατον
 πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
 αὐτοῖς μελάθροισ διακναιομένους,
 οἳ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθη
 αἰσχυρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

160

ΤΡ. Κλύεθ' οἷα λέγει, κάπιβοῶται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζηνά θ', ὅς ὄρκων
 θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
 οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῷ
 δέσποινα χόλον καταπαύσει.

165

ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
 ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
 δέξαιτ' ὀμφάν,
 εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
 καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
 μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
 φίλοισιν ἀπέστω.

170

ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
 ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὐδα.

σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι

τοὺς εἴπω. πένθος γὰρ μέγालως τόδ' ὀρμαῖται.

180

ΤΡ. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
 δέσποιναν ἐμήν.

μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.

καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

ἀποταυροῦται ὀμωτὶν, ὅτ' ἂν τις

185

162. οἳ γέ με

167. θνατοῖς

168. σμικρῷ

174. μεθείη.

175, 6. Nutrici tribuuntur.

182. ἐμάν.

185. ὅτάν τις

μῦθον προφέρων πέλας ὀρμηθῆ.
 σκαιοὺς δὲ λέγων, κοῦδέν τι σοφοὺς,
 τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
 οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις

190

¹ εὗροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·

¹ ηὔροντο,

στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας

² εὗρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις

² ηὔρετο

ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι

δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.

195

καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι τ-

μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὐδειπνοὶ

δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;

τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ

δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

200

ΧΘ. ³ Ἰαχὰν αἴιον πολύστονον γόων.

³ Ἰαχον

λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ

τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.

θεοκλυτεῖ δ' ἀδίκῃ παθοῦσα

τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,

205

ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,

δι' ἄλα νύχιον, ἐφ' ἄλμυρὰν

πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.

ΜΗ. Κορίνθιαὶ γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,

μή μοι τι μέμψῃσθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν

210

σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,

τοὺς δ' ἐν θυραίοις. τοὶ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδὸς

δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,

ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σαφῶς,

215

186. ὀρμηθῆ.

198. βοᾷν;

208. κληῖδ'

212. τούσδ' — οἶδ'

στυγεῖ δεδουρκῶς, οὐδὲν ἠδίκημένος.

χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.

οὐδ' ἀσπὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγῶς,

πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.

ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε

220

ψυχὴν διέφθαρχ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίου ἀπὸ κινδύνου.

χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.

ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις παλῶς,

κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.

πάντων δ' ὅσ' ἐστ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,

225

γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.

ὡς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ

πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος

λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν.

κὰν τῶδ' ἀγῶν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

230

ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγὰι

γυναίξιν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.

εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφειγμένῃ,

δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν

ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ζυνευέτη.

235

κὰν μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονουμενάισιν εὖ

πόσις ζυνοικῆ, μὴ βία φέρων ζυγόν,

ζηλωτὸς αἰών. εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών. Χ

ἀνὴρ δ' ὅτ' ἀν τοῖς ἐνδόν ἀχθηται ζυνῶν,

ἔξω μολῶν ἔπαυσε ἱ καρδίαν ἄσης, ἱ καρδίας ἄσην,

240

ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπεῖς.

ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.

λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον

ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί.

223. γιγνώσκειν

224. οὐ μὸς

229. τοῦδ' ἐτ'

239. ὅταν

240. καρδίας χόλον,

241. ἡλικα

- κακῶς φρονοῦντες. ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ. 245
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σέ κ' ἀμὶ ἤκει λόγος,
σοὶ μὲν πόλις θ' ἢ δ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις οὖσ', ὑβρίζομαι[×]
πρὸς ἀνδρῶς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη, 250
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τεσῶτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἣν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῆ, 255
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἢ τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα,
κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν
ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν ἠδίκημένη κυρῆ, 260
οὐκ ἐστὶν ἄλλη φρὴν μισαιφονωτέρα.
- ΧΟ. Δράσω τὰδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας.
ὄρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἀγγελον βουλευμάτων. 265
- ΚΡ. Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν. ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἶμι, κούκ ἀπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω. 270

247. αὐτὸς

248. ἐστὶ,

249. φίλων συνουσία.

252. οὐδὲ συγγενῆ

254. σου

256. δίκη

257. ἣν τ' ἐγήματο,

258. σιγᾶν.—φόνου

259. εἰσορᾶν.

260. Όταν δ'

262. ἐκτίση

267. περᾶν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

κακῶς φρονούντες. εἰ τρεῖς ἂν παρ' ἐ
 στῆναι θέλοιμι' ἂν μῆλλον ἢ τεκεῖν αἰ
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτοστρὸς σὲ κάμι' ἤκη
 σοὶ μὲν πόλις θ' ἤε ἐστὶ καὶ πατὴρ
 βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.
 ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπλις οὖσ', ὑβρίζω
 πρὸς ἀνδρῶς, ἐκ γὰρ βαρβάρου λεληθῶς
 οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ
 μεθορμίσασθαι τῆσ' ἔχουσα συμφορ
 τοσοῦτον οὖν σοῦ τυχάνειν βουλήσομαι
 ἢν μοι πόρος τις, ἠχανή τ' ἐξευρεθῆ
 πόσιν δίκην τῶνδ' ὑπιτίσασθαι κακῶ
 τὸν δόντα τ' αὐτῶν υγατέρ', ἢ τ' ἐγῆ
 σιγᾶν. γυνὴ γὰρ ἔλλα μὲν φόβου
 κακῆ δ' ἐς ἀλκήν καὶ σίδηρον εἰσορᾶ
 ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνήν δικημένη κυρῆ,
 οὐκ ἔστιν ἄλλη φῆν μαιφονωτέρα.

ΧΘ. Δράσω τάδ'. ἐνδύω γὰρ ἐκτίσει πρὸς
 Μήδεια. πενθεῖν οὐ σε θαυμάζω τύχῃ
 ὄρω δὲ καὶ Κρέονε τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὴν καὶ πόσει θυμουμένην,
 Μήδειαν, εἶπον τῆδε γῆς ἔξω περᾶν
 φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέλει
 καὶ μή τι μέλλω. ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγῳ
 τοῦδ' εἰμί, κούκ' ὑπείμι πρὸς δόμους πάσι
 πρὶν ἂν σε γαῖα τερμόνων ἔξω βάλω.

247. αὐτὸς

248. ἐστὶ,

249. φίλων συνουσία.

252. οὐδὲ συγγενῆ

254. σου

256. δίκη

257. ἢν τ' ἐγήματι

258. σιγᾶν.—φόνος

259. εἰσορᾶν.

260. Όταν δ'

262. ἐκτίση

267. περᾶν

οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς ὅ
ποῦ κτεχόμεθα;

330

τί δ' οὐ

335

340

345

350

[The text in this column is almost entirely illegible due to heavy blacking out. Only faint traces of Greek characters are visible.]

[Faint handwritten notes or corrections at the bottom of the page, mostly illegible.]

σὺ δ' αὖ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς. 300
οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον;
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτω σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν 305
μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εὖ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τήνδε δὲ χθόνα
ἔᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδίκημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν 310
ὀρρωδία μοι, μή τι βουλευῆς κακόν.
τοσαῦδε δ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,
ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός. 315
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.

ΜΗ. Μὴ πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.

ΚΡ. Ἀόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πεισᾶις ποτέ.

ΜΗ. Ἄλλ' ἐξελάσ με, κοῦδὲν αἰδέσει λιτάς; 320

ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

ΜΗ. ὦ πατρίς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοιγε φίλτατον πόλις.

ΜΗ. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

ΚΡ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι. 325

ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

ΚΡ. Ἐρπ', ᾧ ματαία, καὶ μὴ ἀπάλλαξον πόνων.

300. σὺ δ' οὖν φοβῆ

307. τήνδε δὲ δὴ χθόνα

311. βουλευσῆς

312. τοσαῦδε γ'

316. ἄρηρε,

318. πρὸς sine σε

320. αἰδέσῃ

322. ὡς σου

323. φίλτατον πολύ.

- ΜΗ. Ἴ Πονοῦμεν ἡμεῖς, κού πόνων κεχρήμεθα. Ἴ Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;
- ΚΡ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία. ^ε
- ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον. 330
- ΚΡ. Ὅχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
- ΜΗ. Φευξοῦμεθ'. οὐ τοῦθ' ἐκέτευσά σου τυχεῖν.
- ΚΡ. Ἐ Τί δ' αὖ βιάζει, κούκ ἀπαλλάσσει χθονός; Ἐ Τί δ' οὖν
- ΜΗ. Μίαν με μείναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν,
καὶ ζυμπερᾶναι φροντίδ', ἢ φευξοῦμεθα, 335
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς. ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα, 340
κείνους δὲ κλαίω ἕξυμφορᾷ κεχρημένους.
- ΚΡ. Ἐκιστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὄρω μὲν ἕξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προυννέπω δέ σοι, 345
εἰ σ' ἠπιούσα λαμπὰς ὄφεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τέρμόνων χθονός,
θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὅδε.
νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν.
οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὦν φόβος μ' ἔχει. 350
- ΧΟ. Δύστανε γύναι,
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν

329. ὀπαδῶν—ὠσθήσῃ

333. τί δ' οὖν βιάζει, κούκ ἀπαλάσση

339. εἰκὸς δ' ἐστὶν

340. του'μοῦ

341. κλαίω συμφορᾷ

345. τεύξει—προυννέπω

346. ἠ'πιούσα

348. θανῆ.—οὐ ψευδῆς

349. μίμν' ἔφ'

353. τρέψει;

ἔξευρήσεις ;

355

ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,

Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. Κακῶς πέπρακται πανταχῆ. τίς ἀντερεῖ ;

ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.

ἔτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

360

καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.

δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,

εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην ;

οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.

ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μαρίας ἀφίκετο,

365

ὥστ' ἔξον αὐτῷ τὰ μὲν ἐλεῖν βουλευμάτα,

γῆς ἑκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν ^{ἑκβαλόντα,}

μεῖναί μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς

θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.

πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,

370

οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·

πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,

ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,

σιγῆ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

ἀλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι

375

δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,

θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

κράτιστα τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν

σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.

εἶεν. καὶ δὴ τεθναῖσι. τίς με δέξεται πόλις ;

380

τίς γῆν ἄστυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους

ξένος παρασχῶν, ῥύσεται τοῦ μὸν δέμας ;

οἶκ' ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,

362. θωπεῦσαι ποτ' ἂν,

363. τεχνωμένην,

365. ὄδ'

374. λέχος ;

379. σοφαί—αὐτοὺς κτανεῖν.

382. του μὸν

ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς Φανῆ,
 δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον· 385

ἦν δ' ἐξελαύνῃ συμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 οὐ γὰρ (μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην, 390

Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς)
 χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 πικρὸς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὸς θήσω γάμους,
 πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.

ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη. 395

ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
 ὄρα's ἀ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
 τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο. 400

ἐπίστασαι δέ. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 γυναῖκες, εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμηχανώταται,
 κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.
 καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. 405

ἀνδράσι μὲν δόλαι βουλαί, θεῶν δ'
 οὐκέτι πίστις ἄραρε.

τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 ἵ στρέφουσι φᾶμαι. ἵ στρέψουσι 410

ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.
 οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἔξει.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν,
 τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.

395. εἶα.

398. ὄφλειν

407. ἄραρε.

412. λήξουσιν

οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας
ᾤπασε θέσπιν ἀοιδᾶν

415

Φοῖβος ἀγῆτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀντ-
άχης' ἂν ὕμνον

ἀρσένων γέννα. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἀμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἐπλευσας 420

μαινομένα κραδίᾳ,¹ διδύμους ὀρίσασα πόντου. ¹ διδύμας

πέτρας. ἐπὶ δὲ ξένα

ναίεις χθονί, τὰς ἀνάνδρου

κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,

τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας 425

ἄτιμος ἐλαύνει.

² Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδᾶς ² Βέβακεν ὄρκων

Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.

σοὶ δ' οὔτε πατὴρ δόμοι,

δύστανε, μεθορμίσασθαι 430

μόχθων πάρα, ³ τῶν τε λέκτρων ³ σῶν

ἄλλα βασιλεία κρείσσων

δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,

τραχεῖαν ὀργήν, ὡς ἀμήχανον κακόν. 435

⁴ σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, ⁴ σὺ γὰρ,

κούφως ⁵ φερούση κρεισσόνων βουλευματα, ⁵ φέρουσαν

λόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.

κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα μὴ παύση ποτὲ

⁶ λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. ⁶ λέγουσ' Ἰάσον',

416, 7. ἀντάχηςαν

418. γέννα.

420. σύδ'

426. ἐλαύνη.

427. βέβακεν ὄρκων—οὐδέ τ'

428. μίμνει.

431. παρὰ τῶνδε λέκτρων,

432. ἀλλὰ

438. ἐκπεσεῖ

440. κάκιστος ἐστ'

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δράκοντα δ', ὅς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
 σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὐπνος ὦν,
 κτείνας', ἀνέσχον σοὶ Φάος σωτήριον.

αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοῦς,
 τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην

470

ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα,
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἀλγίστον θανεῖν,
 παίδων ὑφ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξείλον φόβον. *

καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 προῦδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,

475

παίδων γεγῶτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἀπαις ἔτι,
 συγγνώστ' ἂν ἦν σοὶ τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.

ὄρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,

480

ἢ καινὰ κείσθαι θέσμι' ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν,
 ἐπεὶ ζύνοισθά γ' εἰς ἐμὲ οὐκ εὖορκος ὦν.

Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

485

ἄγ' (ὡς φίλω γὰρ ὄντι σοὶ κοινώσομαι,
 δοκοῦσα μὲν τί πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,
 ὅμως δ', ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίων φανεῖ),

νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;

490

ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὔν
 δεξαίντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις

467. δράκοντά θ',

472. σὺν

474. ὑπ' αὐτοῦ.

476. προῦδωκας

478. σύγγνωστ'

481. θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,

482. σύνοισθά γ'

484. κεχρώσμεθα

487. μὲν τι—καλῶς,

488. φανῆ,

490. ἀφικόμην,

ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.

495

τοιγάρ με πολλάῖς μακαρίαν ¹ Ἑλληνίδων
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε

¹ ἀν' Ἑλλάδα

ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,

² εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

² ἢ

φίλων ἔρημος, ζῦν τέκνοις μόνη μόνοις.

500

καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,

πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ,

τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὠπασας σαφῆ,

ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρῆ τὸν κακὸν διειδέναί, -

505

οὐδεὶς χαρακτῆρ ἐμπέφυκε σώματι;

ΧΟ. Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει,

ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,

ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,

510

ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν

τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,

Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας

σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην.

515

σοὶ δ' ἐστὶ μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος

λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε

³ τόξοις ἀφύκτοις τοῦ μὲν ἐκσῶσαι δέμας.

³ πόνων ἀφύκτων

ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς ⁴ αὐτὰ θήσομαι λίαν.

⁴ αὐτὸ

ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.

520

μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας

494. οὐκεχρῆν

495. δρᾶν,

499. εἰ φεύξομαι δὲ

500. σὺν

503. ἢ,

508. Όταν

510. νηὸς

513. ἔγωγ'

516. ἔστι

518. πόνων ἀφύκτων

εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
 πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχυρῶς χάριν. 525
 πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὔσαν Ἕλληνες σοφὴν,
 καὶ δόξαν ἔσχεσ. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
 ὄροισιν ὤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, 530
 εἰ μὴ πῖσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 τοσαῦτα ἔμντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ¹ μὲν σοι
 ἔλεξ'. ἀμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.
 ἀ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀνείδισας,
 ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς, 535
 ἔπειτα σῶφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
 καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἤσυχος.
 ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
 πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
 τί τοῦδ' ἂν εὐρημ' ² εὐρον εὐτυχέστερον, ² κῆρον 540
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
 οὐχ (ἢ σὺ κνίζει) σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
 καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρω πεπληγμένος·
 οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπουδῆν ἔχων·
 ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι 545
 ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,
 καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
 πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, 550

532. μὲν σοι

533. προύθηκας

539. συμφορὰς

542. κνίζη—ἐχθραίωνων.

549. παῖδάς τε

εἰς ταυτὸ θείην, καὶ συναρτήσας γένος,
¹ εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων ² τί δεῖ,

¹ εὐδαιμονοῖμεν.
² μέλει,

ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς ;
 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.

555

ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
 εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
 ἣν δ' αὖ γένηται συμφορά τις εἰς λέχος,
 τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοὺς
 παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
 χούτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

560

ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους.
 ὅμως δ' ἔμοιγε κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

565

ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἶμι διάφορος βροτῶν.
 ἐμοί γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
 πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
 τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 ὡς καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
 λέγειν τε δεινός. ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
 χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
 γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

570

ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῶδ' ἐξυπηρετεῖς λόγῳ,
 εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
 τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

575

ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος

551. συναρτήσας

562. Οὕτω δ' ἂν

564. γνώμην λέγω,

571. μὴ νῦν

572. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ'

573. πείσαντί με

575. οὖν μοι τῶδ' ὑπηρετεῖς

πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξὸν ἐξέβαινέ σοι.

ΙΑ. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα 580

γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἀ νῦν ἔχω,
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρῦμα δῶμασι.

ΜΗ. Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος, 585
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

ΙΑ. Οἷσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ);
τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δοκεῖ.

ΜΗ. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφῆ, 590
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἴλου. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

ΙΑ. Ἄρας τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.

ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις. 595

ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὡς ἔτοιμος ἀφθόνω δαῦναι χερί,
ξένοις τε πέμπειν ζύμβολ', οἱ δρᾶσουσί σ' εὔ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μαρνανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

600

ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου.
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

605

ΙΑ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

580. εὖ νυν

581. βασιλέως

584. φῦναι

586. Μήδ'

587. ὡς με τεύξῃ—φανῆ,

589. μήδ'

597. φυγῆ

600. σύμβολ',

604. μήδ'

ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία
φίλους ἀπωθεῖ. τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

ΜΗ. Χάρει. πόθω γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἶρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

νύμφευ'. ἴσως γὰρ (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΘ. Ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν. εἰ δ' ἄλις ἔλθοι

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρις οὕτω.

μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσεῶν

τόξων ἐφείης, ἱμέρω.

χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,

δώρημα κάλλιστον θεῶν.

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,

θυμὸν ἐκπλήξασ' ἐτέροις ἐπὶ λέκτροις,

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ἀπτολέμους δ'

εὐνάς σεβίζουσ', ὀξύφρων

κρίνοι λέχη γυναικῶν.

ᾧ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,

μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,

τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα

δυσπέρατον αἰῶν'

οἰκτροτάτων ἀχέων.

609. ἀπωθῆ.—ἀλγυνῆ

611. αἶρη.

612. σὺν

613. ὥστε σ'

616. Deest ἐν

617. οὐκ' ἄλλα

619. ἐφίη,

620. οἰστόν.

621. στέργει

625. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.
ἀπολέμους sine ἔ

627. κρίνει

630. ἀμηχανίας

θανάτω, θανάτω πάρος δαμείην,
ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσα-

σα. μόχθων ¹ οὐκ ἄλλος ὑπερ-
θεν, ἢ γὰς πατρίας ² στέρεσθαι.

¹ τίς ἄλλος 635

² στέρεσθαι;

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
μύθων ἔχομεν φράσασθαι. -

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις

³ ὤκτειρε παθοῦσαν

³ ὤκτισεν

640

δεινότατον παθέων.

ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι

μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν

ἀνοίξαντα κληῖδα φρενῶν.

ἐμοὶ μὲν φίλος οὔ ποτ' ἔσται.

645

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον

κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίου,ος,

Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾶ πέδον;

ΑΙ. Φοῖβου παλαιὸν ἐκλιπῶν χρηστήριον.

650

ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;

ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχης

ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὢν;

655

ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

ΑΙ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.

ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναί θεοῦ;

ΑΙ. Μάλιστα, ἐπεῖτε. καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

660

635. Μόχθων Δ' οὐκ

640. ὤκτειρε,

642. παρέσται

644. ἀνοίξαντι κληῖδα

645. Κάμοι φίλος

647. φίλοις.

649. ἐπιστροφᾶ

651. θεσπιωδὸν ἰκάνεις;

654. ἄπαιδες ἐσμὲν

659. θέμις δ' ἂν ἡμᾶς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα ¹ γῆς Κορινθίας.

¹ τῆσδ' ἔξω
χθονός.

ΑΙ. Ἐὰ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχί, ² καρτερεῖν δὲ βούλεται.

² καρδία

ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἰκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,
δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.

695

οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.

εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἶον ³ εὐρηκας τόδε.

³ πύρηκας

παύσω δέ σ' ὄντ' ἀπαιδα, καὶ παίδων γονάς

700

σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

ΑΙ. Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.

εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.

705

οὕτω δ' ἔχει μοι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὦν.

τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,

ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι,

αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,

710

μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τι.

ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.

ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

ΜΗ. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι

τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

715

689. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.

693. ἰκεσία δὴ γίγνομαι, . . .

702. τήνδέ σοι

704. ἐπαγγέλλη

706. ἔχοιμι.

708. τοσόνγε

711. μεθῶ ποτε.

ΑΙ. Μῶν οὐ πέποιθας ; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές ;

ΜΗ. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγείς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.

λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,

720

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι

τάχ' ἂν πίθοιο. τὰ μὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,

τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός. x

ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.

725

ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ¹ ἀσφαλέστερα, ² ἀσφαλέστατα,

σκηψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.

ΜΗ. Ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρός
τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

730

ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.

ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτε,
Μήτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

ΑΙ. Ὅμνυμι γαῖαν, ² λαμπρὸν Ἥλιου τε φῶς,
θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.

² Ἥλιου θ' ἀ-
γνὸν φάος,

ΜΗ. Ἀρκεῖ. τί δ' ὀρκῶ τῶδε μὴ ἔμμένων πάθοις ;

ΑΙ. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

ΜΗ. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,

740

πράξασ' ἀ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἀ βούλομαι.

117. ἐχθρὸς ἐστὶ μοι

719. μεθεῖσαν ἐκ γαίης

720. ἐνώμοτος

721. κἀπὶ κηρυκεύμασιν

722. οὐκ ἂν πίθοιο.

723. τοῖσδ' ὄλβος ἐστὶ,

724. ἐν λόγοις ργο ὦ γύναι

725. δρᾶν

727. σκηψίν τιν'

728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε

736. ἐμμενεῖν

741. τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.

- ΧΟ. Ἄλλά σ' ὁ Μαίῃας πομπαῖος ἀναξ
 πελάσειε δόμοις,
 ὧν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,
 πράξειας. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
 Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι. 745
- ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε Φῶς,
 νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
 γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 κῶν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην. 750
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
 λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
 ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
 μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτα 755
 λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἠδονὴν λόγους.
 πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσωνα
 εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
 μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
 ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν 760
 γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
 καὶ ζύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα,
 παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
 οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι, 765
 ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. *
 πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσῶν,
 νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
 κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῖ,

748. καλλίνικαι

751. ὦ ἄνθρωπε,

760. ἔχει,

762. εἰργασμένα.

764. πολεμίους

766. κτάνω.

768. Sequitur: λεπτόν τε πέπλον,
καὶ πλόκον χρυσήλατον.

κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγη¹ κόρης, ¹ νεχροῦ. 770
 τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 ἔνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
 ᾧμῶσα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 τούντεῦθεν ἡμῖν. τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 τὰμ' (οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται), 775
 δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
 ἔξειμι γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον
 φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 οὐ γὰρ γελάσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς, 780
 οὔτ' οἶκός ἔστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
 ἡμάρτανον τόθ', ἠνίκ' ἐξελίμπανον
 δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
 πεισθεῖσ', ὅς ἡμῖν ζῆν θεῶ τίσει δίκην.
 οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταιί ποτε 785
 ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
 νύμφης τεκνώσει παῖδ'. ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 μηδεῖς με φαύλην κάσθενῆ νομιζέτω,
 μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, 790
 βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
 τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

ΧΟ. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. 795

ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

774. κατακτανῶ

781. οἶκος ἔστιν,

784. σὺν

786. τολοιπὸν,

787. κακῶς κακὴν

790. μήδ'

797. τάδ' ἔστι,

ΧΟ. Ἄλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;

ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.

ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἄθλιωτάτη γυνή.

800

ΜΗ. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὖν μέσῳ λόγοι.

ἀλλ' εἶα, χῶρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσωνα.

εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

λέξης δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδουγμένων,

εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπότηαις, γυνή τ' ἔφους.

805

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱεράς

χώρας ἰ ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι ἰ ἀπορθήτοι' α.

κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου

βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ' ἀγνάς

810

ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι

ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι.

Τοῦ καλλιναίου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς

τὰν Κύπριν κληῖζουσιν ἀφουσαμέναν,

χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων

815

ἠδ' ὑπνίους αὔρας, αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν

χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,

τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,

παντοίας ἀρετᾶς ζυνεργούς.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν

820

ἢ πόλις, ἢ Φίλων πόμπιμός σε χώρα

τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων;

801. οἱ ἂν μέσῳ

802. εἶα

803. δὴ σοι

804. λέξεις

805. Deest γ'

806. Ἐρεχθεῖδαι τοπαλαιὸν

809. αἰεὶ

810. ἔνθα ποθ'

811. λέγουσι μούσας

813. Deest Τοῦ

Ibid. ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς

814. κληῖζουσιν ἀφουσαμέναν

815. χώραν

816. αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν

821. πόμπιμόν

823. ἄλλων

σκέψαι τεκέων πλαγάν,
σκέψαι φόνον οἶον ¹ αἶρει.

¹ αἶρει. 825

μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἰκετεύομεν, τέκνα φονεύσης.

Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ ² τέκνων σέθεν καρδίᾳ τε λήψει

² τέκνοις

δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

830

πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

τέκνοις, ἄδ᾽ ἄκρυν μοῖραν

σχήσεις φόνου, ἢ δυνάσσει

παίδων ἰκετᾶν πιτνόντων

τέγξαι χεῖρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ;

835

ΙΑ. Ἦκω κελευσθεῖς. καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς,
οὔτ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρεῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων

ξυγγνώμον' εἶναι. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν

840

εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν,

κάλοι δόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,

καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὔ,

ἐχθρᾶ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,

845

πόσει θ', ὅς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφωρώτατα,

γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις

ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα

850

825. αἶρη.

827. ἰκετεύομεν, μὴ τέκνα

828. πῶς δὲ θράσος

829. λήψη

833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήση

835. φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.

837. οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις

840. συγγνώμον'

841. εἰκός γ',

844. βουλεύασιν

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων; —
ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών. ἐγὼ δ' ἄφρων,
ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἠδεσθαι σέθεν.

855

ἀλλ' ἐσμέν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,
γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νῆπι' ἀντὶ νηπίων.

860

παριέμεσθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
τότ'. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λείπετε στέγας.

ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεῖπατε

865

πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.

σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν,

ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.

870

ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον

φίλην ὀρέζετε ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,

ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.

χρόνω δὲ νεῖκος πατρός ἐξαιρουμένη,

ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρῦων.

875

ΧΟ. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.

καὶ μὴ προβαίη μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.

¹ τὰ νῦν

ΙΑ. Αἰνῶ, γυναί, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.

εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,

851. φίλων.

859. οἷον ἐσμέν

860. οὐκουν

864. δεῦτε

865. ἐξέλθατ',

875. τερείνην

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

μήτ' ἐμποδῶν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις.
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἁπαίρομεν φυγῆ. ¹ ἀπαροῦμεν
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῆ χειρὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

910

ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.

ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

915

ΜΗ. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι καγὼ πόνου.

πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ,
λεπτὸν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον,
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν

920

κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.

εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχούσ' ὀμευέτου,

κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος

² πατὴρ πατῆρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. ² πατῆρ πατρός

λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,

καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε

φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων;

930

δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.

εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς

γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

ΜΗ. Μὴ μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.

906. μήτ' ἐμποδῶν σοὶ,

909. ἐκτραφῶσιν

916. συλλήψομαι

919. στέφος ργο πλόκον

923. ἀνδρόςγ'

925. πατῆρ πατρός

χρυσὸς δὲ κρείστων μυρίων λόγων βροτοῖς. 935
 κείνης ὁ δαίμων. κείνα νῦν αὔξει θεός.
 νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 ἀλλ' ὧ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
 πατρός νεάν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμήν, 940
 ἱκετεύετ', ἐξαιτείσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 κόσμον δίδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
 εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς. 945
ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζῶας,
 οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 δέξεται νύμφα χρυσεῶν ἀναδεσμῶν,
 δέξεται δύστανος ἄταν,
 ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα 950
 θήσει τὸν Αἶδα κόσμον αὐ-
 τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.
 Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον,
 χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.
 νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. 955
 τοῖον εἰς ἔρκος πέσεῖται,
 καὶ μοῖραν θανάτου
 προσλήψεται δύστανος, ἄ-
 ταν δ' οὐχ ἵ ὑπεκφεύζεται. ἵ ὑπεκδραμεῖται.
 Σὺ δ', ὧ τάλαν, ὧ κακόνυμφε κηδεμῶν τυράννων, 960
 παισὶν οὐ κατειδῶς

937. τῶνδ'

939. πλησίους

940. δεσπότην τ'

941. φυγεῖν

943. ἐκείνης

946. ζῶας

948. ἀναδέσμων.

951. αἶδα

953. πέπλου,

954. χρυσεότευκτον sine τῃ

960. σύδ'

ὄλεθρον βιοτᾶ προσάγεις, ἀλόχῳ
τε σα̃ στύγερόν θάνατον.

δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Μεταστένομαι δὲ-σὸν ἄλγος, ὧ̃ τάλαινα παίδων 965

μα̃τερ, ἀ̃ φοιεύσεις

τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων,

ἀ̃ σοι προλιπὼν ἀνόμως

ἄλλα ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνω.

ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς, 970

καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χερσῶν

ἐδέξατ'. εἰρήνη δὲ τὰ κεῖθεν τέκνοις.

ΜΗ. Ἔα.

ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς;

ΜΗ. Αἶ̃ αἶ̃.

975

ΠΑΙ. Τάδ' οὐ ξυνῶδ' αὖ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

ΜΗ. Αἶ̃ αἶ̃ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;

ΜΗ. Ἦγγειλας οἶ' ἠγγειλας. οὐ σὲ μέμφομαι.

ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; 980

ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

ΠΑΙ. Θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΑΙ. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. 985

κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφορᾶς.

ΜΗ. Δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμαίων ἔσω,

καὶ παισὶ πόρσυν' οἶα χρὴ καθ' ἡμέραν.

962. ὄλέθριον βιοτᾶν

964. παροίχη.

967. τὰ τέκνα

969. ἄλλη—συνεύνω,

970. οἶδέ σοι

974. Sequitur: τί σὴν ἔτρεψας
ἔμπαλιν παρηίδα, | κούκ ἀσμένη
τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχη λόγον;

979. οὐ σε

983. κρατεῖς τοι

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἔστερημένοι.

990

ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.

995

ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.

ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερῖας ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

ἦ μὲν ποθ' ἦ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

1000

πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ

γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἔστερημένη,

λυπρὸν διάζω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί.

1005

ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις

ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;

τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;

αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,

1010

γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλευματα

τὰ πρόσθεν. ἄζω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς

λυποῦσαν, αὐτὴν δὲ τόσα κτᾶσθαι κακά;

1015

οὐ δῆτ' ἐγωγε. ¹ χαιρέτω βουλευματα.

καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,

¹ παύομαι
βουλευ-
μάτων.

989. σφῶν

991. αἰεὶ

995. ἀνασχέθειν.

1000. ἦ μὲν ποθ'

1017. ὀφλεῖν,

ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους ;
 τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. 1020
 χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ᾄ ᾄ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
 ἔασον αὐτοὺς, ¹ ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων. ¹ ὦ τάλας,
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἴδη νερτέρους ἀλάστορας,
 οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
 πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. 1030
 πάντως πέπρωται ταῦτα, κούκ ἐκφεύξεται.
 καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 νύμφη τύραννος ὀλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν, 1035
 καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
 παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
 δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χέρα.
 ὦ φιλτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι ² στόμα, ² κάρα,
 καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων, 1040
 εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε
 πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἠδιστον τέκνων.
 χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἶμι προσβλέπειν
 οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς. 1045
 καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ,

1027. ᾄδην

1032. πέπρακται

1038. δότ', ἀσπάσασθε,

1041. εὐδαιμονοῖτον.

1046. οἷα τολμήσω κακὰ,

θυμὸς δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

- ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας *σοφιστικὰς* 1050
ἦλθον μείζους, ἢ χρῆ γενεᾶν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
μὲν τῆς δὲ παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς 1055
εὐροῖς ἀν' ἴσως)
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημί βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἀπειροί, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν 1060
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν γ' ἀτέκνοι, δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἠδὲ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιᾶρον
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. 1065
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίότον θ' ὀπόθεν λείψουσι τέκνοις· 1070
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

1051. εἰ χρῆ

1052. ἐστι

1055. παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν

1057. οὐκ

1058. εἰσι

1059. μήδ'

1062. οἱ μὲν τ' — ἀπειροσύνην,

1069. θρέψωσι

1073. ἐστὶν

ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
 πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν. 1075

καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον θ' ¹ εὖρον, ¹ ἠῦρον,
 σῶμά τ' ἐς ἤβην ἤλυθε τέκνων,
 χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει *κυρήσει*

δαίμων οὗτος, Φροῦδος ἐς Αἴδην
 θάνατος προφέρων σώματα τέκνων. 1080

πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
 παίδων ἕνεκεν

θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΜΗ. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην, *ἢ πάλαι* 1085
 παραδοκῶ τὰ κεῖθεν, οἷ προβήσεται.

² καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος ² καίτοι

στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
 δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓ. ὦ δεινὸν ἔργον ³ παρανόμως εἰργασμένη ³ παράνομόν τ'
 Μήδεια, Φεῦγε, Φεῦγε, μήτε ναΐαν
 λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.

ΜΗ. Τί δ' ἀξίόν μοι τῆσδε τυγχάνει Φυγῆς;

ΑΓ. Ὀλωλεν ἢ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, Φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο. 1095

ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

ΑΓ. Τί φῆς; Φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοῦ μαίνει, γύναι,
 ἥτις ⁴ τύραννων ἐστίαν ἠκισμένη, ⁴ τύρανιον
 χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε; 1100

1076. βίοτον εὖρον,

1077. σώματά τ' εἰς ἤβην ἤλυθε

1079. αἶδαν

1084. ἐπιβάλλειν.

1085. πάλαι τοι

1087. καίτοι δέδορκα

1089. δείκνυσι δ' ὥς τι

1097. τολοιπὸν—ἔση.

1098. τί φῆς;—μαίνῃ

1099. τυράννων

1100. φοβῆ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο.

¹ χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις, ¹ χρύσεόν

λαμπρῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, 1130

ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

κᾶπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται

στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδῖ,

δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις

τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.

1135

τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.

χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν

χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,

θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

καί τις γεραῖὰ προσπόλων, δόξασά που

1140

ἢ Πανὸς ὄργας, ἢ τινος θεῶν μολεῖν,

ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα

χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπο

κόρας στρέφουσαν, αἶμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ.

εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν

1145

κωκυτόν. εὐθύς δ' ἢ μὲν εἰς πατρὸς δόμους

ᾠρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

φράσουσα νύμφης συμφορᾶν: ἅπασα δὲ

στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

ἤδη δ' ἂν ἔλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου

1150

ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ² ἀνθήπτετο. ² ἂν ἤπτετο.

ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος

δεινὸν στέναξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο.

διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.

³ χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος ³ χρύσεος

1128. ἠμπέσχετο.

1129. χρυσοῦν τιθεῖσα

1142. κατὰ στόμα

1148. συμφορᾶν.

1150. ἀνέλκων—ἐκπλεθρον

1152. ἤδ'

1155. χρυσοῦς

θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός.
 πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
 λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
 φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
 σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον. ἀλλ' ἀραρότως
 ζύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 ἔσεισε, μᾶλλον ¹ δῖς τόσως τ' ἐλάμπετο.
 πίτνει δ' ἐς οὐδας συμφορᾶ νικωμένη,
 πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν.
 οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον. αἶμα δ' ἐξ ἄκρου
 ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
 γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,
 δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
 νεκροῦ. τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον. ✕
 πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.
 ὤμωξε δ' εὐθύς. καὶ περιπτύξας ² χέρας,
 κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ³ Ω δύστηνε παῖ,
 τίς σ' ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 τίθησιν; οἶμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.—
 ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 κρήζων γεραῖον ἐξαναστήσαι δέμας,
 προσεείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

1160

¹ δῖς τόσως
ἐλάμπετο.

1165

1170

² δέμας,

1180

1161. ἀρηρότως

1162. σύνδεσμα

1163. δῖς τόσον δ'

1164. πίτνει δ' ἐπ' οὐδας συμφορᾶ

1168. συμπεφυρμένον

1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις

1171. θίγειν

1173. συμφορᾶς

1174. προσπίτνει

1176. κύνει

1177. τίς ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ'

1179. συνθάνοιμί

1182. ἔρνεσιν

λεπτοῖσι πέπλοις. δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.

ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,

ἢ δ' ἀντελάζυτ'. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

1185

σάρκας γεραιᾶς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.

χρόνω δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος

ψυχὴν. κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρον πατήρ,

πέλας, ποθεινὴ δακρῦοισι συμφορὰ.

1190

καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου.

γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἠγοῦμαι σκιάν,

οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν

δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,

1195

τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνὴρ.

ὄλβου δ' ἐπιρρύεντος, εὐτυχέστερος

ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ

1200

κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλῆμον, ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,

κόρη Κρέοντος, ἣτις εἰς Αἴδου δόμους

οἴχει, γάμων ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος. *

ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὡς τάχισταί μοι

1205

παῖδας ἵκτανούση, τῆσδ' ἀφορμαῖσθαι χθονός, ἵκτανούσαν,

καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα

ἄλλη φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερσί.

ἀλλ' εἴ' ὀπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν

1185. ἢδ' ἀντελάζειτ'.

1186. ἐσπάρασσ'

1187. ἀπέστη,

1192. γνώση

1202. συμφορὰν

1204. οἴχη,

1205. τοῦργον

1208. Sequitur: πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρῆ, ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

1209. ἀλλ' εἴ'

τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά; 1210
 ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος.
 λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.
 καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
 λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, 1215
 κᾶπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,
 ἴ φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. ¹ φίλοι τ' ἔφυσαν,
 δυστυχῆς τ'

ΧΟ. Ἴω γὰρ τε καὶ παμφαῆς
 ἀκτὶς ἀελίου, κατίδεται, ἴδετε τὴν
 ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν Φοινίαν 1220
 τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον.
 σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
 ἔβλασταν. θεῶν δ'
² αἶμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων. ² αἶματι
 ἀλλά νιν, ὦ Φάος διογενὲς, κάτειρ- 1225
 γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων ³ Φοινίαν ³ τάλαι-
⁴ τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. ⁴ ναν φοινίαν τ'

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων.
 μάταν ἄρα γένος Φίλιον ἔτεκες, ὦ
 κυανέαν λιποῦσα Συμπληγάδων 1230
 πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
 δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
 χόλος προσπίτνει,
 καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
 χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά- 1235
 σματ', ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνω-

1210. Deest οὐ

1213. μήδ'

1214. ὦ φίλταθ',—τήνδ' γε

1216. εἰκτείνεις σφ',

1219. κατείδετε, εἶδετε

1224. πίτνειν

1226. φοινίαν,

1228. ἔρρει τῶν τέκνων,

1229. καὶ μάταν γένος—τέκες,

1233. προσπιτνει,

1236, 7. αὐτοφόνταισι σύνοιδα

δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ. Οἴμοι τί δράσω ; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας ;

ΕΤ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.

ΧΟ. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων ;

1240

ἰὼ τλαῖμον, ὦ κακοτυχῆς γύναι.

παρέλθω δόμους ; ἀρῆξαι φόνον

δοκεῖ μοι τέκνοις.

ΗΑΙ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρῆξαιτ', ἐν δέοντι γάρ.

ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

1245

ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-

ρος, ἅτις τέκνων ὄν' ἔτεκες

ἄροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.

μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις,

1250

Ἴνῳ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἢ Διὸς

δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.

πίπτει δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνῳ

τέκνων δυσσεβεῖ,

ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,

1255

δυοῖν τε παῖδοιν ξυθανοῦσ' ἀπόλλυται.

τί δῆτ' ἴ οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν ; ὦ

ἴ ἂν

γυναικῶν λέχος πολύπονον,

ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑ. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης,

1260

ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη

Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῆ ;

1237. πιτνόντ'

1240. βοᾶν ;

1241. ἰὼ κακοτυχῆς

1242. δόμους.

1247. ὦν ἔτεκες

1250. γυναῖκα, φίλοις—προσβα-
λεῖν

1252. ἄλη.

1253. πίπτει δ'

1256. δυοῖν δὲ

1257. τί δῆ ποτ' οὖν—δεινόν,

1258. πολύπονον ;

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς

1262. τοῖσιν,

δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς ἴσφε κρυφθῆναι κάτω, ἴ γῆ
 ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 εἰ μὴ τυράννων δάμασιν δώσει δίκην.

1265

πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,

ἀθῶος αὐτῆ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω,

κείνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.

ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσων βίον,

1270

μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

ΧΟ. ὦ τλήμων, οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

ΙΑ. Τί δ' ἔστιν; ἤπου κάμ' ἀποκτεῖναι θέλει.

1275

ΧΟ. Παῖδες τεθνάσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.

ΙΑ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

ΧΟ. ὦς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δῆ.

ΙΑ. Ποῦ γάρ νιν ἐκτείν'; ἐντός, ἢ ἔξωθεν δόμων;

ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

1280

ΙΑ. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι.

ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,

τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεῦεις πύλας,

νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;

1285

παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,

λέγ' εἴτι βούλει. χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ.

τοῖονδ' ὄχημα πατρὸς Ἡλίου πατῆρ

δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.

ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι,

1290

1267. ἀθῶος

1270. ἐκσῶσαι

1271. μή μοι τι.

1275. τίδ' ἔστιν;—θέλει;

1278. οὐκ ἔτ'

1279. ἐκτείν' ἐντός, ἢ

1282. ἴδω

θεοῖς τε κάμοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
 ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
 ἔτλης τεκοῦσα, κάμ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας.
 καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
 καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσα δυσσεβέστατον. 1295
 ὅλοι'. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.
 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί. 1300
 κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργούσ σκάφος.
 ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ
 παρ' ἀνδρὶ τῶδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1305
 οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
 ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
 γῆμαι σὲ (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί),
 λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. 1310
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὄνειδεσι
 δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
 ἔρρ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μισαιφόνε.
 ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, 1315
 οὐ παῖδας, οὐς ἔφουσα κάζεθρεψάμην,
 ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

ΜΗ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ¹ ἐναντία
 λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατήρ ἠπίστατο,
 οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, ² οἷά τ' εἰργάσω. ² οἷα δ' εἰργασαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τύμβους ἀνασπῶν. γῆ δὲ τῆδε Σισύφου
σεμνήν ἐορτήν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

1350

αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.
σὺ δ', ὥσπερ εἶκός, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἄργοῦς κάρᾳ σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδῶν γάμων.

1355

ΙΑ. Ἄλλὰ σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε δίκη.

ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;

ΙΑ. Φεῦ Φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

1360

ΜΗ. Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.

ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.

ΜΗ. Οὐπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.

ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.

ΙΑ. Κάπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ'.

1365

ΙΑ. Αἶ αἶ, Φιλίου χρήζω στόματος
παίδων ὃ τάλας προσπτύξασθαι.

ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾶς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

1370

ΜΗ. Οὐκ ἔστι. μάτην ἔπος ἔρριπται.

ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

1349. προσάψομαι

1350. τολοιπὸν,

1352. συνοικήσουσα

1353. κατθανῆ

1359. ξειναπάτα;

1365. πημαίνουσα σέ.

1368. ἀσπάζη,

1371. λόγος ἔρριπται.

1372. ἀπελαυνόμεσθ',

ἀλλ' ὅποσον γ' οὔν πάρα καὶ δύναιμαι,
 τάδε καὶ θρηνώ, κἀπιθοάζω,
 μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
 τέκν' ἀποκτείνας, ἀποκωλύεις
 ψαῦσαι τε χερσῶν, θάψαι τε νεκρούς,
 οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
 πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1375

1380

ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
 καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον ἵ εὔρε θεός.
 τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ἵ ηὔρεθ

1375. ὅποσον γοῦν
 1376. Deest καὶ
 1378. τέκνα κτείνας,

1380. ὄφελον,
 1385. εὔρεν

02.11.20

ANNOTATIO

IN EURIPIDIS MEDEAM.

IN ARGUMENTUM.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.] Laso, addit ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Uno alteroque loco excepto, codicum Romanorum scripturam in hoc argumento enotatam non habeo. Eorum igitur cum Aldina consensus e meo silentio non est praesumendus. Scripturam membranarum sive-Par. A. dedit Brunckius, quem sequitur Beckius, Beckium. Porsonus.

·L. I. Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυῖται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον.] Creontis filiae nomen apud Euripidem non legitur. Schol. ad v. 19. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι, δὲ Ξούθῳ· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην.

3. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,] Brunckius μέλλουσα δὲ Μήδεια sine articulo, quem revocavit, Beckius.

4. παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι,] Brunckius πρὸς omittit.

·5. καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ] Non hujus μισθὸν τῆς χάριτος, sed alio praetextu donativo mittit Medea, scilicet ut ejus rogatu exsilium liberis remittatur. Vide v. 916. et sequentes.

·6. ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν, στέφανον,] Lasc. ἐσθῆτα. Idem ἀψευδῆς v. 348. ὠπασας v. 504. et fortasse alia ejusmodi, praeter ea in quibus consentientem habet Aldum. Deinde recte Lasc. χρυσοῦν. Ita saltem exemplar e bibliotheca collegii Corporis Christi humanissime mihi commodatum, necnon alterum quod in bibliotheca Bodleiana inspexi. Porsonus χρυσοῦν enotavit in ed. Cantabrigiensi. In edd. autem ejus recensione Londinensibus hoc omisum est.

6. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεῖς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται.] Barnesius καὶ ὁ Κρέων δὲ, typographi fortasse errore. Brunckius δὲ ut vulgo.

8. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων· πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη,] Aristoteles Poët. p. 664. A. Φανερόν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ

μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὡσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν. Locus obscurus, de quo consulendi interpretes. Orestem potius quam Medeam Aristotelem in mente habuisse suspicor.

10. ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κάκεισε Αἰγεῖ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται.] Ex hoc novo Medeae conjugio novae tragoediae materiam sumsit Euripides. Medeae personam in ejus Aegeo fuisse clare docet scholiastes ad v. 164. his verbis: τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομασί. Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio praetermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit, quod de Aegei argumento moneret. Quae fuerint Medeae partes in Aegeo satis declarat Apollodorus I. 9, 28. §. 5. Μήδεια δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, κάκει γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γενναῖ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ (vulgo δὲ) Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. xxvi. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragoediam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Aegei Fr. viii. πέφυκε γὰρ πῶς παισὶ πολέμιον γυνὴ | τοῖς πρόσθεν ἢ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει^a. Ennius non solum Euripidis Medeam, verum etiam fortasse ejus Aegeum Latinum fecit. Duo sunt senarii, qui partim a Nonio Marcello v. *Contempla*, partim a Varrone de Ling. Lat. VI. p. 67. tanquam ex Ennii Medea allegantur: *Adsta* (al. *Astu*) *atque Athenas antiquum opulentum oppidum | contempla, et templum Cereris ad laevam adspice*. In illa Ennii Medea quae ex Euripidis Medea conversa est, quae etiam *Medea Exsul* pleno nomine appellata est, haec verba manifesto locum habere non potuerunt. Legebantur proculdubio in fabula quae res Athenis gestas exhiberet. Conferendum omnino Sophocleae Electrae exordium, in quo senex Orestem per medios Argos ducens, tum alia digito monstrat, tum templum Junonis ad laevam. V. 7. οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὄδου, | Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός. Si duas Medeas scripsit Ennius, quae quidem Hier. Columnae aliorumque sententia est, argumentum alteri satis commodum praebebat Euripidis Aegeus. Vellem hanc quaestionem accuratius tractasset Ennianae Medeae nuper editor^b.

11. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσεις.] Brunckius ἐψήσασα, qui tamen paullo post ἀνεψήσασα ut vulgo. Nescio an utrobique legendum ἀφεψήσασα. Aristophanes Eq. 1318. Τὸν δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. Ibid. 1333. ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. Schol. ad

^a Vulgo δευτέρῳ πόσει. Ibid. Fr. i. legendum, τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τόκον ἠνόμασε; Vulgo μάτηρ. Sensus est, cujus mulieris filius es? Hoc fragmentum et x. se invicem illustrant. Fr. vii. legendum, ἢ πολὺ κρεῖσσον τῆς εὐγενίας | τὸ καλῶς πράσσειν. Vulgo ἦπου. Eadem varietas in Or. 1085.

^b Q. Ennii Medea commentario perpetuo illustrata, cum fragmentis quae in Hesselii, Merulae, aliisque hujus poetae editionibus desiderantur.—Auctor Henricus Planck, Philosophiae Doctor, et Colleg. Reg. Repet. Sodal. Goettingae, MDCCCVII.

v. 1318. Ἐφεψήσας (sic Aldus). καλῶς, ὡς μάγειρος. ὡςπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσωνα, λέγων οὕτως· Αὐτίκα δ'—λέβησι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσωνα. Pherecydis testimonium sumpsit Sturzius p. 184. Simonidis Gaisfordius n. clxxviii. Ex eodem fortasse Simonidis carmine nonnulla leguntur apud Schol. ad v. 20. ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε [ἡ Μήδεια] Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὐμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως (Fr. cxvii.). οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, Θράνου Λεχαίου τ' ἀνασσε. Fortasse legendum: Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἴκετ' ἐς Μαγνήσιαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Λεχαίου τ' ἀνασσε.

13. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσωνος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως.] Poëmatum e quibus constabat Cyclus Epicus unum Νόστους appellatum esse nemo nescit. Argumentum ejus ex Procli Chrestomathia sumtum, atque a Tychsenio-primo evulgatum, ad calcem Hephaestionis p. 485. iterum edidit Gaisfordius. Libri fuerunt quinque, auctore Proclo, ab Augia Troezenio scripti. Paucissimi hodie exstant versus.

15. Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἠβώνοντα, | γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι πραπίδεςσι, | φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσίοισι λέβησι.] Rectius Aristophanis interpres ἰδυίησι, modo scribatur ἀποξύσασα, habita scilicet ratione τοῦ δίγαμμα. Idem recte ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι, quod nostro loco admisit Brunckius. Scaliger etiam χρυσείοισι. Minus concinne Barnesius ἔψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

18. Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.] Brunckius ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς. Scripsit fortasse grammaticus ἐν ταῖς Τροφοῖς. Haec tragoedia in Aeschyli fabularum Catalogo Τροφοὶ sine Bacchi mentione appellatur, coque nomine plerumque a grammaticis allegatur. Nisi exstaret hoc grammatici nostri testimonium, argumentum ejus prorsus ignotum esset. Docuisse eam videtur Aeschylus in Lycurgea tetralogia, cujus mentio apud Aristophanem Thesm. 142. Fuerunt in ea tetralogia etiam Lycurgus, ut nomen ipsum declarat, et Edoni, ut censet Stanleius.

20. Στάφυλος δὲ φησὶ τὸν Ἰάσωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναίρεθῆναι.] Staphylus Naucratica, grammaticus, tres aut plures Rerum Thessalicarum libros scripsit, in quos multa mythologica conguessisse videtur^c. Plura de eo J. G. Vossius de Historicis Graecis III. p. 190. et Schweighaeuserus ad Athenaeum p. 45. C.

21. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῆς πρύμνης τῆς Ἀργούσας αὐτὸν κατα-

^c Schol. ad Aristophanis Nub. 1064. Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ, Χείρωνας σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, &c. Legendum ἐν τρίτῳ περὶ Θεσσαλίας. Eundem Staphyli locum allegat scholi-

astes ad Apollonii Argonaut. IV, 316. apud quem levi errore vulgo legitur ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν. Staphylum ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θεσσαλῶν citat Harpocratio v. Πενίσται.

κοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου.] Lasc. ὑπὸ τῆς πρύμνης, et mox τῆς πρύμνης pro τῆς πρύμνης.

23. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.] Malim ἐπιπεσούσης οὖν.

25—33. Τὸ δράμα——λούσσασα.] Haec omnia primus edidit Brunckius. Solus e Romanis ea exhibet C.

25. Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίάρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι.] In γενναιοφρόνως latere putavit Beckius ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Edidit Matthiae, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως. Quam scripturam vereor ut satis intelligam. In Rom. C. legitur, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβάλλεσθαι παναιόφρονος διασκευάσας, ommissa Dicaearchi Aristotelisque mentione. Legendum videtur, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet), παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse. Ita credidisse Beckium, ex ejus conjectura, quam modo commemoravi, manifestum est. In eadem sententia fuit Car. Aug. Boettigerus, cujus prolusiones duas de Medea Euripidea cum priscae artis operibus comparata dedit Aug. Matthiae Miscell. Philol. T. I. p. 115—140. p. 308—329. Vide Boettigeri verba p. 130. Sed vix operae pretium fuit poëtam paene ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitat juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumpta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quae de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγὸς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, ἀπὸν quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comoediae poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset^d, non nisi extrema aetate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde

^d Corsinus Fast. Att. T. III. p. 243. T. IV. p. 23.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

finera in ed. Lasc. non exstant. Rom. C. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδος πζ'. Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male εἰκοστὴν pro ὀγδοηκόστην, hic recte Πυθοδώρου pro Πυθιοδώρου dedit. Nomina Πυθόδωρος, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς, necnon Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος, et similia, sine ἰ scribenda sunt, utpote a Πυθῶ non a Πύθιος derivata. Praetura Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit bellum Peloponnesium^e. Annum aetatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parata est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo^f. Qui id aetatis esset, et a prima fere adolescentia in tragoediis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quae exstant, neque earum quae perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus^g. Ex his quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragoedia), quatuor sunt quae ceteras aetate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidae. Hae enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβεία absunt ceterae omnes, aliae quidem propius, ut Hecuba, aliae vero longius, ut Orestes^h. Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. prima; Hippolytus, ut ex ejus argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum aetas incerta est.

δ. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.] Suidas: Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ἔς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Aeschylō, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληψε τρισκαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευταίην ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII. e vivis excesserat Aeschylusⁱ.

δ. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκητης, Θερισταί, Σάτυρος οὐ σώζεται.] Sic

^e Corsinus Fast. Att. T. III. p. 167.

^f Idem T. III. p. 227.

^g In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Oeneus, Phoenix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 893. Sed in aetate ejus comoediae indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, praetore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, praetore Euthy-

demo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

^h Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragoediis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phoenissae, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Praefat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset.

ⁱ Corsinus Fast. Att. T. III. p. 202.

etiam Rom. C. nisi quod *σάτυροι* habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θεριστῶν Σάτυροι. οὐ σώζονται.* Barnesius *οὐ σώζεται*, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omnino argumentum Acharnensium Aristophanis: *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους* (mendose pro *Εὐθυδήμου*) *ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζόμενοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὐπολις Νουμηνίαις.* Ubi verba *οὐ σώζεται Cratini Χειμαζόμενοις* e solis Didascalii innotuisse significant. Cum aequae ignotae fuisse videantur Eupolidis *Νουμηνίαι* ac Cratini *Χειμαζόμενοι*, quippe quae nunquam a grammaticis allegentur, male fecit hujus argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medae argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragoedias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce *Σάτυροι* fabulae titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero *Θεριστῶν* nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragoediarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octo solae fuerint satyricae. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulae enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola aetatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Aeschylo in ejus Vita dicitur: *ἐβίωσε δὲ ἐξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἐβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικά ἀμφὶ τὰ πέντε.* Tot scilicet exstabant Aeschyli tragoediae et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulae ejus XCII. extitisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascalii memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragoediae erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricae pleraeque perierant, octo solae exstabant. Tragoediis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim extitisse tradunt nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: *δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μὲν τινὰς οἰεῖ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννεμήκοντα δύο. σώζονται δὲ οἷ.* Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quaestio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis extiterint. Corrigendus igitur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam *Θεριστῶν* imputavit Diatrib. p. 10. ^k Eodem jure

^k Praeter *Θεριστῶν*, e numero a Valckenario constituto eximendae mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Ha-

rum cum nonnullae semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim extitisse, quarum nulla usquam menuo hodie reperitur?

finera in ed. Lasc. non exstant. Rom. C. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδος πζ'. Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male εἰκοστὴν pro ὀγδοηκόστην, hic recte Πυθοδώρου pro Πυθιοδώρου dedit. Nomina Πυθόδωρος, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς, necnon Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος, et similia, sine ἰ scribenda sunt, utpote a Πυθῶ non a Πύθιος derivata. Praeturam Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit bellum Peloponnesium^e. Annum aetatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parta est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo^f. Qui id aetatis esset, et a prima fere adolescentia in tragoediis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quae exstant, neque earum quae perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus^g. Ex his quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragoedia), quatuor sunt quae ceteras aetate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidae. Hae enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβεία absunt ceterae omnes, aliae quidem propius, ut Hecuba, aliae vero longius, ut Orestes^h. Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. prima; Hippolytus, ut ex ejus argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum aetas incerta est.

δ' πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.] Suidas: Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκειᾶ. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Aeschylō, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληψε τρισκαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII e vivis excesserat Aeschylusⁱ.

δ. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκη, Θερισταί, Σάτυρος οὐ σώζεται.] Sic

^e Corsinus Fast. Att. T. III. p. 167.

^f Idem T. III. p. 227.

^g In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Oeneus, Phoenix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 893. Sed in aetate ejus comoediae indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, praetore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, praetore Euthy-

demo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

^h Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragoediis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phoenissae, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Praefat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset.

ⁱ Corsinus Fast. Att. T. III. p. 202.

etiam Rom. C. nisi quod *σάτυροι* habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζονται.* Barnesius *οὐ σώζεται*, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omnino argumentum Acharnensium Aristophanis: *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους (mendose pro Εὐθυδήμου) ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζόμενοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις.* Ubi verba *οὐ σώζεται Cratini Χειμαζόμενοις* e solis Didascalii innotuisse significant. Cum aequae ignotae fuisse videantur Eupolidis *Νουμηνίαι* ac Cratini *Χειμαζόμενοι*, quippe quae nunquam a grammaticis allegentur, male fecit hujus argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medae argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragoedias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce *Σάτυροι* fabulae titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero *Θεριστῶν* nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragoediarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octo solae fuerint satyricae. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulae enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola aetatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Aeschylo in ejus Vita dicitur: *ἐβίωσε δὲ ἐξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἐβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικά ἀμφὶ τὰ πέντε.* Tot scilicet exstabant Aeschyli tragoediae et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulae ejus XCII. extitisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascalii memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragoediae erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricae pleraeque perierant, octo solae exstabant. Tragoediis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim extitisse tradunt nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: *δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μὲν τινὰς οἰεῖ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννεμήκοντα δύο. σώζονται δὲ οἷ.* Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quaestio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis extiterint. Corrigendus igitur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam *Θεριστὰς* imputavit Diatrib. p. 10. ^k Eodem jure

^k Praeter *Θεριστὰς*, e numero a Valckenario constituto eximendae mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Ha-

rum cum nonnullae semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim extitisse, quarum nulla usquam mentio hodie reperitur?

Φρύγας addere poterat, auctore Mnesilocho apud Diogenem Laërtium Socrate II. 18. Mea quidem sententia, non XCII. sed longe plures fabulas docuit Euripides, quippe qui plusquam quinquaginta annos huic rei operam dederit, quemque verisimile sit quotannis, modo chorum repererit, singulas aut binas tetralogias scripsisse. Sed in Didascalias, ni fallor, eae solae relatae sunt, quae unum de tribus praemiis obtinuerant. Euripides, ut raro primum, ita saepe ne tertium quidem consecutus videtur. Non mirum igitur, si fabularum ejus nomina non plura quam XCII. grammaticis innotuerunt. Ceterum ex illis LXXV. aut LXXVII. quae exstabant, satyricae erant *Αυτόλυκος*, *Εύρυσθεύς*, *Κύκλωψ*, *Σίσυφος*, *Σκείρων*, *Συλεύς*. Duo nomina desiderantur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.] Rom. A. et Lasc. personarum nomina hoc ordine exhibent: *Τροφός* (Lasc. *Τρόφος* *Μηδείας*). *Κρέων*. *Παῖδες* *Μηδείας*. *Παιδαγωγός*. *Ίάσων*. *Χορός* *Γυναικῶν*. *Αἰγέύς*. *Μήδεια*. *Ἄγγελος*. Addit Lasc. *Προλογίζει ἡ Τροφός*. Rom. C. sic: *Τροφός*. *Κρέων*. *Παιδαγωγός*. *Μήδεια*. *Χορός* *Γυναικῶν*. *Αἰγέύς*. *Ίάσων*. *Παῖδες* *Μηδείας*. *Ἄγγελος*. Vetulam quae prologum agit pro Medaeae nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum ἐκδόσεις personarum indicibus instructae erant. At nihil quidem est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addet. Scholiastes etiam hanc anum quater *πρεσβῦτιν* appellat, bis *γραῦν*, nunquam *τροφόν*. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur ΓΡΑΥΣ vel ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ quam ΤΡΟΦΟΣ. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo *Θεράπαινα*, deinde *Τροφός*, eadem fortasse ancilla, certe non magis *Τροφός* quam haec nostra. Contrarius huic error est in Euripidis *Andromacha*, ubi *Hermiones* nutrix *Θεράπαινα* appellatur. Nutricem esse ostendunt illa *τέκνον* et *ᾧ παῖ*, a *Phaedrae* nutrice in *Hippolyto* etiam usurpata. Sed haec quaestio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, tertium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet praeter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstite accidit, praeterquam in *Alcestide*. In *Alcestide* quidem coram patre et matre loquitur parvulus *Eumelus*, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in *Andromacha* quatuor personae in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset *Andromaches* filius *Molossus*, ante *Pelei* adventum e scena discessisset.

IN IPSAM FABULAM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.] Quaedam ex Euripidis Medea citari quae in ea non exstent, praeter alios gravissimus auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. Ἀπαιώνιστον. Nec mirum, cum Medae historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum vel Peliadas vel Aegeum sub Medae nomine facili errore allegare poterant grammatici. Neque in poëtae quam in fabulae nomine minus facilis fuit error. Nam praeter Euripidem Medeam docuerunt Neophro, Carcinus, Melanthius, Dionysius, Dicaeogenes, imo et alter Euripides, hujus nostri fratris vel sororis filius, si Suidae fides habenda est¹. Verum etiam si solus Euripides ὁ πάνυ Medeam fabulam docuisset, isque in ea sola fabula Medeam induxisset, non magis mirum esset veteres nonnunquam Medeam pro diversa fabula nominare, quam recentiores Orestem, verbi causa, pro Hecuba^m. Sexcenta tragicorum loca, si opus esset, simili errore a scriptoribus tam veteribus quam recentioribus citata indicare possem. Frustra igitur contendunt nonnulli viri docti duas fuisse Euripidis Medeas, in quarum altera locum habuerint nonnulla quae in ea quae exstat non reperiuntur. Cum haec opinio auctores habeat neque paucos neque contemnendos, non abs re erit argumenta quibus nititur praecipua singillatim ponderare. I. Aristoteles Poët. p. 666. C. Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὡς περ Εὐριπίδης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὡς περ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Hoc Aristotelis testimonio utitur, vel potius abutitur, Samuel Petitus Miscellaneorum VI. 15. cujus sententia est, eam quae exstat Medeam Euripidis quidem esse, sed minoris Euripidis, de quo nonnihil supra dixi; majorem autem Euripidem totam Medae historiam unā fabula complexum esse. De Aristotelis loco, qui viros doctos satis exercuit, nihil habeo quod dicam, nisi verba ἢ Μηδείας optimorum codicum auctoritate a Tyrwhitto deleta esse. II. Fuerunt qui verba μεγαλόσπλαγχος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι, a Stobaeo Tit. XX. p. 172 = 107. ex Euripidis Medea allata, in ea exstare negarent, Paullus scilicet

¹ Grammatici verba sunt: Εὐριπίδης, τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδῶς, ὡς Διονύσιος ἐν Χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὀμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστὶ. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη. Apud Suidam ὁ πρότερος alius est Euripides, ab horum utroque diversus. Sed mens ejus esse videtur, hunc juniorem Euripidem ἀδελφιδῶν fuisse τοῦ ἐνδόξου. Apud Aristophanem Eccl. 820. mentio est Euripidis cujusdam, qui eo tempore reipublicae

augendae operam dabat. Is si diversus fuit ad illo quem Dionysio auctore memorat Suidas, eodem saltem tempore vixit, mortuo jam Euripide majore.

^m Rursus, si ab hoc Euripidis Senario, qui primus omnium in Oresta venit, Ἡρώ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτοῦ πυλῆος, pedem novissimum auferas; Quinariū jam habebis, perfectissimum hodierni nostri Epici exemplar. Verba sunt Bentleyi Schediasmate de Metris Terentianis.

Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. eumque secutus Hier. Columna ad Ennium p. 210. Atqui ea verba in omnibus fabularum editionibus leguntur v. 108. Verba autem apud Stobaeum proxime superiora, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρεα, si meliorem Stobaei editionem vidisset Manutius, in Euripidis Medea non quaesisset. Sunt enim ex Sophoclis Tyrone, Fr. ix. III. Apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453 = 333. legitur cum lemmate *Euripidis in Medea*, τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις | πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. Quae verba sine poëtae aut fabulae nomine leguntur apud Clementem Alex. Paedag. I. p. 127, 25. Haec neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunckius ad Med. p. 400. Optime Medae personae in Aegeo conveniunt, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Sed codex Stobaei Parisiensis, teste Brunckio, lemma habet βίότου ἐκ μηδείας. Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, tragicorum catalogum *Bioti* vel potius *Boeoti* nomine auctum proculdubio edidisset. Equidem latere sub hoc βίότου suspicor verba διονυσίου τυράννου compendio scripta διο. τυ. Dionysii tragoedias haud raro adhibet Stobaeus n. IV. Aristoph. Ach. 119. ᾧ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε. Schol. παρωδία χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ᾧ θερμόβουλον σπλάγχνον. Memoria lapsus videtur grammaticus. V. Idem Ραc. 1012. εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδείας | 'Ολόμαν, ὀλόμαν ἀποχειρωθεὶς | τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευόμενας. Non Aristophanis Medeam παρωδεῖ comicus, sed Melanthii, de quo plura vide ad v. 96. VI. Hesychius: Ἀπαιώνιστον, δύσφημον-Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. Ita Musurus, cujus temeraria correctio viros doctos misere exercuit, ut Schowii verbis utar. Cod. Venet. Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορίν. (Literae ρ suprascriptum θ.) Ἀπαιώσιον, δύσφημον. Quidquid de scriptura statuatur, nulla certe hic Medae mentio. Legendum suspicor: Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρη | παιᾶν' ἀπαιώνιστον [ἀντηχήσατε]. Confer Alc. 425. Iph. A. 1468. VII. Cicero Epist. VII. 6. Tu, qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis decipiaris, caveto: et, quando Medeam agere coepi, illud semper memento, Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit. Cura ut valeas.

Tit. XCVIII. p. 531 = 407. Dionysio tribuitur: Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινὸν ποτε | μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν. | θεῶν γὰρ ἔξιν βίοντον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς. Ita Gesnerus, qui hoc fragmentum a Trincavello omissum primus edidit. Grotius μηδὲ ἐν ἔσεσθαι dedit, quod post μηδὲν ἀλγεινὸν ποτε stare non potest. Idem dicendum de μηδέ ποτ' ἔσεσθαι. Legendum, ut alibi declaravi, Μῆδει', ἔσεσθαι. Legendum etiam μὴ δει pro μηδὲν apud Aristophanem Eccl. 934: Titulus huius fragmenti apud Gesnerum est Di-

onysii tyranni, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena*. In nomine fabulae erratum esse res ipsa declarat. Tit. CV. p. 560 = 431. legitur alterum Dionysii fragmentum: Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδὲν ὀλβίον ποτε | κρίνη, πρὶν αὐτὸν εὐ τελευτήσαντ' ἴδῃ. | ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινεῖσαι. Quibus verbis fabulae nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas ΛΗΔ. et ΜΗΔ. hic confusas esse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

patum est. Praesens est πέτομαι, aoristus ἐπτάμην ejusdem formae cujus ἐπριάμην et ὠνάμην, quorum infinitivi πρίασθαι et ὄνασθαι leguntur in hac fabula v. 228. 993. Simili vitio φᾶσθαι apud Homerum a nonnullis grammaticis scriptum monet Porsonus. Apud Aeschylum Pers. 703. φᾶσθαι edd. omnes ante Glasguensem a Porsono curatam.

2. Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας.] Brunckius Συμπληγάδας. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Ita Porsonus ad v. 11. Scripsit tamen metri lege non coactus Συμπληγάδας v. 2. συμφέρουσ' v. 13. συντιθεῖς v. 730. συγχέασ' v. 776. σὺν θεοῖς v. 885. συγχυθεῖσ' v. 974. Primo loco excepto, ex industria σ retinuisse videtur, scilicet ut in prima tertiaque sede maneret iambus. Nam diserte reposuit συμφορὰ Or. 2. ubi Aldus, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος. Diserte etiam scripsit Phoen. 547. πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις. Meam sententiam dixi in Praefat. ad Sophoclis Oed. T. p. 9. In Euripidis Medea Aldus habet ξὺν A. v. 11. ξυμφορὰ L. A. v. 53. ξυνευνέτη v. 235. ξυνοικῆ L. A. v. 237. ξυνὼν L. A. v. 239. ξυμβάλλεται v. 279. ξυμπερᾶναι L. A. v. 335. ξυμφορὰ L. A. v. 386. ξυνεργὸν L. A. v. 390. ξὺν metro postulante L. A. v. 451. ξυμφορὰ L. A. v. 558. ξύμφορ' L. A. v. 762. ξυλλαμβάνουσα L. v. 795. ξυνεργούς v. 819. L. A. ξυμπεραίνειν L. A. v. 857. ξυνοικεῖ L. A. v. 969. ξυνωδὰ L. A. v. 976. ξυνωρίδα L. A. 1114. ξυνάψειν metro postulante L. A. v. 1201. ξύνοιδα L. v. 1236. ξύνθανοῦσ' L. v. 1256. Literae L. et A. significant Laso. et Rom. A. ξ habere. Ceterorum Romano- rum scripturam minus diligenter enotavi. Lasc. etiam ξυναντήσας (sic) v. 551. ξυνεύνω v. 969. Rom. A. ξυμφέρουσ' v. 13. ξυναρτήσας v. 551. Uterque consentiente Aldo σ habet ubi mea editio ξ v. 2. 42. 70. 113. 341. 449. 464. 472. 478. 482. 500. 539. 600. 612. 686. 784. 840. 887. 916. 1106. 1112. 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179. 1202. 1352. Nescio qua fortuna in Lascaris Aldique scriptura exhibenda sexies deinceps erraverit Porsonus ad v. 11. Versus in ejus editione sunt 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. in mea 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179.

3, 4. μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε | τμηθεῖσα πεύκη.] Lasc. πεσεῖν ποτέ. Idem ποῖ ποτέ v. 353. φρονεῖν ποτέ v. 452. ἐκβαλεῖν ποτέ v. 732. μῶν τίν' v. 977. Sed μεθῶ τινι v. 711. ubi Aldus μεθῶ ποτε. Fluctuant codices. V. 3. quatuor Romani ποτέ habent. In B. scriptura humiditate deleta est.

4, 5. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας | ἀνδρῶν ἀρίστων,] Mallet μητ' ἐρετμῶσαι, inquit Brunckius. Male. Μήτε post μὴ vel μηδὲ soloe- cum est. Negant hoc, sed frustra negant, meá quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Aj. 423. (428.)^o, Reisigius

* Vulgo, οὔτοι σ'. ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν | ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτακότα. Emendavi οὐδ' ὅπως ἐῶ Mus. Crit. Can-

tabrig. T. I. p. 306. Vulgatam defendit Hermannus, non tamen ita ut sententiam mutarim. Verba οὔτε ἀγαθὸν οὔτε

Conjectan. in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiae Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. καὶ μηδὲ οἴκτω πλέον νεύμαντες, μήτ' ἐπιεικεία. Ubi μήτε οἴκτω habent omnes fere codices scripti, et primae quatuor editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1323.

Ibid. Hesychius: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἀρμόσαι. Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες, monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur ἐρετμῶσαι χεῖρας, manus remis instruere, ut ὀπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα. Constructionem recte explicat Schol. ὄφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἢ Ἀργῶ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Interpretes Latini ἐρετμῶσαι pro remigare male accipiunt. Veritit Portus, quem sequitur Musgravius, neque manus remigassent virorum praestantissimorum. Accusativum χεῖρας defendit Musgravius ex Iph. A. 1291. μήποτ' ὄφειλε τὸν ἀμφὶ | βουσι βουκόλον τραφέντ' | Ἀλέξανδρον οἰκίσαι (οἰκῆσαι mavult Musgravius) | ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι &c. Ad quem locum citat Lucianum de Dea Syria T. III. p. 472. ὅς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὄφελε. Haec quidem verba sollicitare superse- deo. Apud Euripidem vero legendum ὄφελος videbit qui locum comparaverit cum Sophoclis Oed. T. 1391. P Addit Musgravius ad nostrum locum: Sed praestat fortasse χεῖρες, ut habet in margine MS. 2816. 9 Inutilis conjectura, imo pernicio- sa, quae aliis quoque in mentem venit.

Ibid. Scribendum ἀνδρῶν ἀριστεύων censent Wakefieldius ad Lucretium T. III. p. ult. Porsonus ad Euripidem, et Schaeferus in Lipsiensi Porsonianae recensio- nis editione. Quibus aucto- ribus, haec verba conjuncta usurpant Homerus Od. Ξ. 218. Apollonius Rhodius I. 70. II. 460. 465. 960. III. 1004. praeter Euripidem, qui dixit Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀρι- στέως. Porro Porsonus et Schaeferus vocem ἀριστεύς haud raro a librariis corruptam esse ostendunt. Nihil igitur lenius hac conjectura, cui tamen objici potest, quod aequè bene dicitur ἀν- δρῶν ἀρίστων. Ἀριστεύς quidem non usurpatur eo sensu quo

κακὸν nostra lingua significant neither good nor bad. Verba οὐκ ἄγαθὸν οὐδὲ κα- κὸν significationem habent paullo diver- sam, not good, nor yet bad, Sophoclis verbis paullo convenientiorem, quorum verus sensus est, οὗτοι σ' ἀπείργειν βούλο- μαι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, οὐδ' ὅπως ἐῷ λέγειν ἔχω. Verba οὐδ' ὅπως ἐῷ λέγειν ἔχω quasi in parenthesi sunt.

P Fortasse scripsit Euripides, μήποτ' ὄφελος τὸν ἀμφὶ | βουσι βουκόλον τραφέν- τα | παιδ' Ἀλέξανδρον κτίσαι. Totà fere ῥῆσις a v. 1283. usque ad v. 1319. metro trochaico decurrit. A v. 1300. legen- dum videtur: ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμολε, | καὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα θ, | ὁ Διὸς Ἑρμᾶς τ' ἄγγελος | (ἅ μὲν ἐπὶ πρόβῳ τραφῶσα, | δορὶ δὲ Παλλὰς, ἅ δὲ Διὸς

ἅ | νακτος εὐναῖσιν βασιλίσσι) | κρίσιν ἐπὶ στυγνᾶν, ἔριν τε | [δυστυχῆ] τὰς καλλο- νᾶς. | ἐμὸν, ἐμὸν δὲ θάνατον, ἄνομα | μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, | ὧ κόραι, προθύματ' ἔλαβεν | Ἀρτεμις πρὸς Ἴλιον. | ὁ δὲ τεκνῶν με τὰν τάλαιναν | (ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) | οἴχεται προδοὺς ἔρημον. | ἅ δὲ δυστάλαιν' ἐγὼ, πι | κρὸν γάμον, πικρὰν ἰδῶσα | δυσε- λῖναν, φονεύομαι, δι | ὀλλυμαι σφαγαῖσιν ἀνοσί | οἰσιν ἀνοσίου πατρός.

9 De quo Catalogus: Codex chartaceus, olim Bigottianus, quo continetur Euripidis Medea, cum Latina interpretatione, quae ab edita discrepat. Accesserunt viri docti notulae quaedam et emendationes, e manu- scriptis codicibus erutae. Is codex saeculo decimo sexto exaratus videtur. Hujus li- bri nulla alia apud Musgravium mentio.

dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὀμεινέτου. Sed *optimates* non minus bene ἀριστοι quam ἀριστῆς appellantur.

5, 6. οἱ τὸ πάγχρυσον δέρας | Πελία μετῆλθον.] Sic Rom. A. C. D. E. Sed Rom. B. αἱ (χεῖρες scilicet) τὸ πάγχρυσον δ. Postremae vocis scriptura in eo cod. incerta est. Schol. δέρας. Par. E. Mag. Put. δέρος. Sic etiam Eustathius p. 600, 11. diserte, monente Porsono, qui eam scripturam admisit. Infra v. 467. Bacch. 833. vulgo legitur δέρας, δέρος vero Phoen. 1127. Ion. 995. et apud Sophoclem Ajace Locro Fr. vi. Aut igitur utramque formam usurpabant tragici, aut scriptura prorsus incerta est. Quod infra v. 467. habent omnes impressi, nullo scripto, quod sciam, dissentiente, hic etiam retinere malui. Eiusdem formae sunt voces δέρας et γέρας, in genitivo aut dativo casu nusquam apud Atticos scriptores obviae. Olim legabatur apud Euripidem Ion. 1010. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δέρος θεᾶς; Edd. recentiores ex codd. H. Stephani, vel potius ex ipsius conjectura, δίπτυχον δῶρον θεᾶς. Rectius fortasse Reiskius γέρας. Suspicio primum erroris gradum fuisse δέρας pro γέρας, secundum δέρος pro δέρας.

8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.] Noster infra v. 624. θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Vide Valckenarium ad Hipp. 38.

9, 10. οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας | πατέρα,] Schol. σὺ δ' ἂν et Πελειάδας.

11, 2. ἀνδάνουσα μὲν | φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,] Aldus ἀνδάνουσα leni spiritu, quem exhibent Rom. omnes. Schol. Τὸ δὲ ἀνδάνουσα.) ὀρθῇ ἀντὶ δοτικῆς. ἀντὶ τοῦ ἀνδάνουση. Sic ed. Veneta. Lasc. ἀνδάνουσα. Sic etiam H. Stephanus ¹. Ceterae quas vidi omnes ante Genevensis P. Stephani ἀνδάνουσα, quod exhibent Musgraviana et major Beckiana, licet Commeliniana et Barnesiana, unde derivatae sunt eae editiones, recte ἀνδάνουσα exhibeant. Apud Sophoclem Ant. 89. Aldus μάλιστ' ἀδεῖν, schol. Rom. μάλιστ' ἀδεῖν, pleraeque edd. μάλισθ' ἀδεῖν. Ibid. 501. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τᾶμ' ἀφανδάνοντ' ἔφω.

Ibid. Genitivus πολιτῶν post ἀνδάνουσα multis conjecturis locum dedit. Canterus Nov. Lect. II. 21. φυλῇ vel ψυχῇ πολιτῶν ⁵.

¹ Titulus ejus editionis est: *Tragodiae selectae Aeschylis, Sophoclis, Euripidis. Cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianae interpretationes locorum aliquot Euripidis. An. M. D. LXVII Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* Octo complectitur tragodias; Euripidis Hecubam, Iphigeniam priorem, Medeam, Alcestidem; Sophoclis Ajacem, Electram, Antigonom; Aeschylis Prometheum.

Canteri conjecturarum melior est ψυχῇ. Tragicus enim φύλα potius quam φυλῇ dixisset. Hoc proculdubio nescie-

bat Barnesius, qui de Cantero ait: *Sed has ejus conjecturas damnat codex Heinsio-Scaligerianus.* Is codex, cujus frequens apud Barnesium mentio, nihil aliud est quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam hujus Academiae venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Jos. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri conjecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius. Quod autem dicit Barnesius, Canteri conjecturas a codice damnari, ita explicandum est. Canteri verba sunt:

Barnesius φυγῆ πολίταις. Reiskius φυῆ aut φύτλη πολιτῶν. Piersonus Verisim. p. 58. φυγὰς πολίταις. Musgravius ὄργῃ πολιτῶν. Wyttenbachius Bibl. Crit. Tom. II. p. 40. φύσει πολιτῶν. Denique Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 21. φύσει πολίταις. Vulgatam defendere conatur Portus, qui praeter alia comparat Demosthenis verba Olynth. II. p. 21. D. ὡς ἔστι τῶν αἰσχυρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καίρων. Qui πόλεις καὶ τόπους dixisset, nisi inter haec verba et φαίνεσθαι προϊεμένους interposuisset ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι. Hanc constructionem, de qua dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 426. not. 2. §. 474. c. tragicis satis familiarem fuisse nemo nescit, qui vel Porsonum legerit ad Or. 1645. (1629.) Ἐλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὦν | ἡμαρτες, ὄργῃν Μενέλεω ποιούμενος, | ἧδ' ἔστιν, ἣν ὀραῖτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Sed hujusmodi exempla genitivum πολιτῶν non confirmant. Nam primo, ex eo quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpatur, non recte colligitur genitivum pro dativo usurpari posse. Aptius exemplum praebet noster Heracl. 67. Ἄπαιρ' ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλης, | ἄξω κομίζων, οὐπὲρ εἰς' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco monui, ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὐπὲρ εἰσι δοῦλοι. Deinde, ut concedamus optime Graccc dici πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἀνδάνουσα, dubitari potest an recte dicatur ἀνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα. Exempla quae ad confirmandam vulgatam scripturam desiderantur, hujusmodi sunt: πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένους, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι: *Vestra est urbem quam statuo.* Brunckius edidit φυγῆ πολίτας. *Constructio est,* inquit, ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῆ. Ita v. 908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῆ. Ἀνδάνειν accusativum regere monet apud Euripidem Or. 1607. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσι αἱ κακαί. Sed ibi pronomēn omittunt plerique libri scripti et impressi. Dicitur quidem ἀρέσκειν τινά, *placere alicui.* Sed recte monet Wyttenbachius, non utendum esse ea constructione ad defendendum ἀνδάνειν τινά. Beckius Barnesii conjecturam φυγῆ πολίταις admisit. Sic etiam Porsonus, qui πολιτῶν e scripturae compendio male intellecto natum putat. Omnes Rom. φυγῆ πολιτῶν, sed in A. αἰς supra scripsit recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit. Mat-

Emendavimus hunc locum Novarum Lectionum lib. II. cap. xxi. Quibus adscripsit Scaliger *falsum.* Habemus etiam alias Scaligeri conjecturas, quae Barnesio ignotae fuisse videntur. Exhibet eas exemplum ed. Hervagianae secundae, quod etiam olim Ed. Bernardi fuit. Ad ea tituli verba ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑ adscripsit sive Scaliger sive alius quispiam *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri.* Supra

scriptum est: *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione librorum Illustris Viri Josephi Scaligeri, cujus manu multo plurima hic emendantur.* Scaligeri conjecturae cum codicis lectionibus confusae leguntur, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint. Ex alterutro horum librorum derivatae sunt omnes Scaligeri in hanc fabulam conjecturae in annotatione mea memoratae.

thiae φυγῆ πολιτῶν, ut vulgo. Hos omnes fugit, pro dativo φυγῆ reponendum esse nominativum φυγή. Schol. τὸ δὲ ἀνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούση. Hoc vult grammaticus, ἀνδάνουσα φυγῆ per appositionem dici pro ἀνδανούση φυγῆ. Ita noster infra v. 1217. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατήρ | πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Heracl. 70. ἰκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διός, | βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μαιίνεται, | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Or. 1105. Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν. Hic dicitur λύπην πικράν propter accusativum Ἐλένην. Si Ἐλένη τέθνηκε dixisset poëta, addidisset Μενέλεω λύπη πικρά.

13, 4, 5. αὐτὴ τε—διχοστάτῃ.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIV. p. 441=325.

13. αὐτὴ τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσωνι.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. αὐτὴ τε, quae scribendi ratio in codd. frequens est. Stobaeus αὐτὴ δὲ, quod recte admisit Beckius, neglexit Porsonus. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγῆ et αὐτὴ δέ. Apud Apollonium Lexico Homerico v. Συμφορτῆ non legitur hic versus, ut ait Porsonus, sed verba tantum αὐτὴ πάντα συμφέρουσα. Ejus igitur auctoritas neutri parti accedit.

Ibid. Rom. C. D. E. συμφέρουσα. Rom. A. B. συμφέρουσα, minus recte. Vide ad v. 2. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ | νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὀρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Oed. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. Vide ad v. 1349.

14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,] Legendum, ni fallor, ὅπερ, inquit Musgravius. Inutilem hanc conjecturam censet Porsonus, qui e Pseudogregorio v. 32. ἥπου non male se habere affirmat. Si vera sunt quae de ἥπου ad v. 1275. dicturus sum, hic usurpari non potuit.

Ibid. Aldus γίγνεται v. 14. 738. γίγνομαι v. 693. γιγνώσκειν v. 223. γιγνώσκων v. 547. γιγνώσκω v. 905. Idem γινώσκεις v. 84. Lasc. γινώσκεις v. 84. γινώσκων v. 547. In ceteris γν habet. Omnes Rom. Mag. γίνεται v. 14. Rom. A. B. C. γ ubique omitunt, praeterquam v. 547. ubi solus A. γινώσκων. Par. A. etiam ubique fere in his fabulis γίνομαι et γινώσκω exhibet, auctore Brunckio. Prava quidem scriptura, sed longe antiquior ullo qui hodie exstet codice.

17. προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,] Omnes Rom. αὐτοῦ. Lasc. αὐτοῦ. Sic etiam edd. recentiores jam inde a Barne-siana.

18. γάμοις Ἰάσων βασιλικῶς εὐνάζεται,] Ed. Commeliniana typographi errore Ἰήσων, quod in Musgraviana manere passus est is qui speciminum corrigendorum curam susceperat. Recte Ἰάσων Genevensis P. Stephani, quam expressit Commelinus. Vix opus erat ut moneret Brunckius hanc scripturam in membranis exhiberi.

19. γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾶ χθονός.] Hesychius: Αἰσυ-

μνᾶ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδεία. Praeter Euripidem neminem novi qui verbum αἰσυμνᾶν usurparit. Schol. αἰσυμνᾶν ἐστὶ τὸ ἠγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων (ed. Ven. κυμέων) αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Cumaeorum igitur Αἰσυμνάτας Atheniensium Ἄρχοντι respondebat. Argumentum Sophoclis Oedipi Tyranni: ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτεία τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοῦνομα. Plura dabunt interpretes Hesychii v. Αἰσυμνήται.

21, 2. βοᾶ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς, [πίστιν μεγίστην,] Omnes Rom. ἀνακαλεῖ δέ. Pseudogregorius v. 50. ἀνακαλεῖ omissa particula, vel potius absorpta in prima proxima vocis syllaba. Olim malui ἀνακαλεῖ τε, scilicet ut τῶ μὲν responderent verba κεῖται δ' ἄσιτος v. 24. Vide ad v. 190. 259. 406. Sed nunc video vulgatam emendatione non egere. Duplex oppositio est; primo inter βοᾶ μὲν ὄρκους et ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν, deinde inter hanc integram sententiam et κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. Noster Hipp. 473. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, [λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις | τὰδ' ἐστὶ, κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν. | τολμᾶ δ' ἐρώσα. θεὸς ἐβουλήθη τάδε. Plerique libri λῆξον δ' ὑβρίζουσ', quod non admisit Valckenarius. Nam ad illud μὲν, inquit, respondet in v. 476. τόλμα δ' ἐρώσα, et bene junguntur λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'. Fallitur vir summus. Etiam si abesset μὲν, λῆξον δ' ὑβρίζουσα post λῆγε κακῶν φρενῶν dixisset Euripides^t. De qua re vide ad verba φίλτατον δέ μοι κάρα v. 1039. Eodem jure legendum ut vulgo ἀνακαλεῖ δὲ nostro loco. Idem enim significant βοᾶ et ἀνακαλεῖ, quorum utrumvis utrique sententiae membro aequè conveniret.

Ibid. Rom. C. E. δεξιᾶς. Rom. A. B. D. Par. A. Pseudogregorius v. 50. δεξιᾶς, quod admisit Brunckius. Ita quoque legendum viderat Jortinus apud Musgravium. Matthiae δεξιᾶς revocavit, quod mea sententia non est scripturae diversitas consulto admissa, sed merus librariorum error, ut ἀρετὰς in Rom. C. v. 819. Sophocles Oed. C. 1632. δός μοι (vel μου) χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Phil. 813. Ἐμβαλλε χερὸς πίστιν.

24. κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,] Rom. A. Par. A. (monente Brunckio) ἀλγηδόσι. Rom. B. C. Mag. ἀλγηδόσιν. Rom. D. E. Par. D. Lasc. Schol. ad v. 96. ἀλγηδόσι, quod admisit Porsonus. Matthiae vero ἀλγηδόσι revocavit. Quo minus refert, eo difficilior est eligere. Pluralem retineo, propterea quod praeter Aldum eum exhibent tres praecipui codd. Rom. A. C. Par. A. Ceterum Schol. ad v. 96. ἀφεῖσ'.

27, 8. οὗτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὗτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς | πρόσωπον.] Rom. C. ἀπαλλάσσουσα. Idem φυλάσσεθε v. 101. γενναῖος v. 754. συγνώμη v. 796. δυσεβεῖ v. 1254. Plura hujusmodi vitia in codd.

^t Ibid. 1238. σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, | θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ'

ἐξαυδῶν κλύειν Incertus sum, utrum θραύων δὲ an θραύων τε legendum.

Rom. occurrunt v. 158. 282. 704. 738. 977. 999. 1186. 1295. 1350. 1356. Aldus ἀφυσαμέναν v. 814. ἐσπάρασ' v. 1186. cetera emendate. Lasc. vero χαράσου v. 154. ἀπόλυμαι v. 272. ἀπαγγέλουσί μοι v. 282. πλημελές v. 300. ἀπαλάσσου v. 712. δυσεβοῦσι v. 738. ἀπενέπω v. 795. συγνώμη v. 796. ἀφυσαμέναν v. 814. ἀγγέλων v. 977. δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350.

28, 9. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος | κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.] Conjicit Valckenarius ad Hipp. 304. ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιον | κλύδων'. Receptam defendit noster Andr. 538. ab ipso Valckenario allegatus: Τί με προσπίπτεις, ἀλίαν πέτραν | ἢ κύμα λιταῖς ὡς ἰχετεύων; Qua significatione nihil refert utrum πέτρα an πέτρος dicatur. At scriptura a Valckenario proposita postulat, ni fallor, ut πέτρα scribatur. Praeterea recte monet Porsonus, accusativum κλύδωνα valde inconcinnum esse, sequente scilicet genitivo φίλων.

30. ἦν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,] Rom. B. ἦν μήποτε στρέψασα. Rom. C. E. ἦν μήποτε στρέψασα. Rom. A. ante corr. ἦν μήποτε στρέψασαν. Rom. A. a corr. D. ἦ μήποτε στρέψασα. In Rom. A. scriptum γρ. ἦν. De sententia vide ad ἀποιμώξην v. seq.

Ibid. Rom. C. D. E. πάλλευκον δέρην. Rom. A. B. πάνλευκον δέρην. Cujus scripturae alterum exemplum vide ad v. 1133. Mag. Put. ex Hec. 500. πάλλευκον κάρα.

31. αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξην φίλον,] Rom. A. C. D. E. πρὸς αὐτὴν. Lasc. πρὸς αὐτὴν. Sic etiam H. Stephanus, Barnesius, et sequentes.

Ibid. Rom. C. D. E. ἀποιμώξην. Rom. A. B. ἀποιμώζει. Alii scilicet ἦν μήποτε ἀποιμώξην, alii ἦ μήποτε ἀποιμώζει legerunt. Haec scriptura, etiam si commodum sensum praeberet, admitti non posset. Graece enim diceretur ἦ οὔποτε στρέφουσα. In vulgata ἦν μήποτε accipiendum pro πλὴν ὅτ' ἂν, constructione minus usitata. Quo sensu nescio an praestet ἀποιμώζει^u. Nec male se habet ἀποιμώζει, modo legatur εἰ μήποτε.

33. μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Rom. A. ante corr. ὅσφε νῦν, a corr. ὅσφε νιν. Rom. B. ὅς σφέ νιν, C. ὅς σφέ νῦν, D. ὡς σφε νῦν, E. ὅ σφε νῦν. Omnes male. Recte Lasc. ut Aldus ὅς σφε νῦν.

Ibid. Schol. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. Inc. ΙΧΧV.)· Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Copiose de hoc Atticismo dixit Valckenarius ad Phoen. 712. breviter Matthiae Gramm. Gr. §. 559. 6.

34. ἔγνωκε δ' ἢ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,] Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Pseudogregorius v. 52. ἔγνω καὶ ἢ τάλαινα. Idem v. 947. ἔγνω γὰρ ἢ τάλαινα. Versum ut vulgo legitur citat Eustathius p. 1093, 26. a Porsono allegatus.

^u Quoties in verborum terminationibus permutentur ζ et ξ, quid attinet dicere? Miror Doricum ἀρπάξῃτε apud

Sophoclem Ant. 911. nulli editori displicuisse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Musgravio jam uncinis inclusa omisisse mihi videtur Brunckius, nec video quibus rationibus adductus ea revocarit Matthiae. Mutato quidem versuum ordine non male legi posset: δειμαίνω τέ νιν, | μὴ θηκτὸν ὥση φάρμακον δι' ἥπατος, | ἢ καὶ τύραννον (id est, Creontis filiam, ut mox videbimus) τὸν τε γήμαντα κτάνη, | σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Sed non opus est ut bis legantur haec verba, quae melius infra v. 374. (ubi a scholiasta agnoscuntur) quam hic legi mihi videntur. Plura hujus περιεργίας exempla vide v. 298. 455. 768. 974. 1208.

41. ἢ καὶ τυράννων τὸν τε γήμαντα κτάνη,] Rom. C. τυράννων. Rom. A. (qui ante corr. τόνδε γήμαντα habet) B. D. E. Lasc. Mag. τύραννον, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullae veteres. Schol. Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἐξῆς, ἢ καὶ τύραννον τὸν τε γήμαντα κτάνη. δεινὴ γάρ. Repone, τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod saepissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiae mentio est, quam Medae multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiae potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quae hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) | μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem praebent codd. Romani. In A. legitur gl. θηλυκῶς τὴν γλαύκην a prima manu, τὴν a diversa. In B. τὴν εἶτ' ἦτοι τὴν γλαύκην. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τὸν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 847. Si Creontem significaret τύραννον, τὸν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poeta.

42. κάπειτα μείζω συμφορὰν λάβη τινά.] Schol. συμφορὰν δὲ λάβη, οἶονεῖ, μείζονι κακῷ περιπέσῃ, πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Τάσονος. Medea infra v. 375. εἰ ληφθήσομαι | δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη, | θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

43, 4. δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν | ἐχθραν τις αὐτῆς,] Rom. A. B. D. E. οὔτοι et ἐχθραν. Rom. C. οὔτι et ἐχθράν. Mag. etiam οὔτι. Ita quoque Aldus v. 897.

Ibid. καλλίνικον οἴσεται.] Gl. in Par. B. D. ἤγουν στέφανον. Quam interpretationem inutilem reddit certissima Mureti conjectura ἄσεται pro οἴσεται, quam ab eo Var. Lect. III. 11. propositam, a Canteroque praeter alios laudatam, Porsonus demum admisit, multisque similis erroris exemplis confirmavit x. Subauditur ὠδὴν. Noster Herc. 180. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώ-

x Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 66. Adde ζῶν τοῖς pro ζῶντας apud Sophoclem El. 1478. Τερυνθίοις pro Τι-

-ρυνθίας apud Euripidem Heracl. 164. Contrario errore δεσποσύνας pro δεσποσύναις Iph. T. 439. οὔρια pro οὔριοι Hel. 1604.

μασε. Ibid. 680. ἔτι τὰν Ἡρακλέους | καλλίνικον ἀείδω. El. 864. ἀλλ' ἐπάειδε | καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. Haec attulit Muretus. Addo Phoen. 1719. "Ὀδ' εἰμί, μοῦσαν ὅς ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον ἔβαν, | παρθένου κόρας | αἴνιγμ' ἀσύνετον εὐρών.

45, 6, 7. ἀλλ' οἶδε παῖδες—φιλεῖ. Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453=335. ubi ed. Trincavelli ἀλλ' οἶγε παῖδες. Sic τοῖς γε pro τοῖσδε Aldus v. 1101. Trincavellus etiam v. 46. propter ὁμοιοτέλευτον omittit.

45, 6. ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι,] Ammonius: Τροχοὶ ὀξύτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξύτονοῦντες· τροχοὺς δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὡς φησιν, ἐν μὲν (vulgo μὲν ἐν) Ἀλόπη Εὐριπίδου (Fr. iv.)· Ὀρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον | στείχοντα θεωρῶν. (vox corrupta) ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μηδεῖα· Ἀλλὰ οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Postrema verba in edd. propter ὁμοιοτέλευτον omissa, e scripto cod. Musei Britannici addidit Porsonus. Suspicio autem Tryphonem nostro loco non τρόχων sed τροχῶν legisse, ejusque sententiam fuisse, alios esse virorum τρόχους in Alope, alios puerorum τροχοὺς in Medea. Hinc esse puto, quod priori exemplo particulam μὲν, alteri δὲ praeposuit. Rectius, ut mihi videtur, de nostro loco judicavit Schol. Ἐκ τρόχων. βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης· Ἐβάδιζέ (vulgo βαδίζει) μοι τὸ μεράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Huc respicit Hesychius: Τρόχων. δρόμων, [ὡς νόμων] καὶ τὰ ὅμοια. Item Photius: Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδεῖα, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.

47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.] Cogitavi aliquando οὐκ ἀλέγειν, ait Reiskius, sed amplio.

48. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης. ἐμῆς,] Alexis apud Athenaeum p. 483. E. εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, | παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Ita Porsonus pro πλέον οἶκον κτῆμα. Nonius Marcellus c. iv. p. 650. Eliminare est exire. Ennius Medea Exsule: Antiqua herilis fida custos corporis, | quid sic extra aedeis exanimata eliminas? Idem c. i. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule.

49, 50. τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν | ἔστηκας,] Scaliger τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'. Praestat τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν, id est, οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν. Ita v. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. Vide ad v. 154. 672.

50. αὐτὴ θεομένη σαυτῆ κακά;] Ita recte ed. Cantabrigiensis ab ipso Porsono correcta. Lipsiensis prior typographi errore αὐτὴν, quod ex ea in Londinensem a. 1812. admissum est. Altera Lipsiensis recte αὐτή. Lipsienses editiones curavit Schaeferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66.

Ibid. Rom. A. ante corr. C. D. E. θεομένη. Rom. A. a corr. B. θεωμένη. Alibi forsitan scriptum reperiatur θεομένη. Hesychius: Θεομένη. θρηνοῦσα. Idem: Θεόμενον. ὀλοφυρόμενον. Vide Aeschyl-

lum Suppl. 117. Theb. 78. Ag. 1174. Cho. 970. (modo recte ibi legatur θρεομένοις γ), Euripidem Hipp. 363. ubi gl. apud Valckenarium λαλούσης, rectius fortasse quam Hesychius. Nam θροῶ a θρέομαι derivatum saepe λέγω significat.

51. πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;] Rom. D. E. σου, ut omnes edd. ante Porsonum. Rom. A. B. C. σοῦ. De his parcius.

52. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,] Alii ὀπαδὸς scribunt, alii ὀπαδός. Aldus ὀπαδὲ v. 52. στείχοντ' ὀπαδῶν v. 1088. ὀπαδῶν Or. 1126. χωρεῖτ' ὀπαδοί Hipp. 108. στείχοντ', ὀπαδούς τ' Alc. 615. σύμπεμπ' ὀπαδῶν Iph. T. 1208. στείχετ' ὀπαδοί Heracl. 1053. ὀπαδοί Hel. 1197. ὀπαδοῖς Herc. 950. Contra ὀπαδῶν Med. 329. Alc. 134. Iph. A. 1463. ὀπαδὸν Hipp. 1151. Lascaris ὀπαδῶν Med. 329. ὀπαδὸν Hipp. 1151. In Med. 52. 1088. Hipp. 108. Alc. 134. 615. lenem spiritum exhibet.

53, 4. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.] Haec habent Aelianus de Nat. Anim. VII. 28. Stobaeus Tit. LXII. p. 384=237. et sine ultimis tribus verbis Eumathius sive Eustathius VIII. p. 314. omnes a Porsono allegati. Rom. A. B. E. Stobaeus, ξυμφορά. Rom. C. Aelianus, συμφορά. Rom. D. ξυμφορᾶ. Quam scripturam agnoscit etiam Rom. A. qui ἐν ab eadem manu suprascriptum habet. Gl. in eodem ὑπάρχουσι spectat ad aliam scripturam συμφοραῖ, quam exhibent Eumathius (qui τῶν δεσποτῶν) et Pseudogregorius v. 1247. Vulgatam confirmat noster Bacch. 1026. ὡς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὅμως | χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Ubi repraesentandum suspicatur Porsonus nostrae fabulae v. 54. Non opus, modo subaudiatur κακά.

Ibid. Aldus πιτνοῦντα v. 54. πιτνότων v. 834. πιτνεῖν v. 1164. προσπιτνεῖ v. 1174. πιτνεῖν v. 1224. προσπιτνεῖ v. 1233. πιτνότ' v. 1237. πίπτει v. 1253. Lasc. A. πιτνώντα, B. πιτνοῦντα, v. 54. πιτνώτων v. 834. πιτνεῖ v. 1253. Rom. A. πιτνότα v. 54. πιτνότων supra scripto ω v. 834. προσκίπτει (γρ. καὶ προσπιτνεῖ) v. 1174. πίτνειν ante corr. πιτνεῖν a corr. v. 1224. πίτνοντ' ante corr. πιτνότ' a corr. supra scripto ὦν v. 1237. πίτνει ante corr. πιτνεῖ a corr. v. 1253. Rom. B. πιτνότα v. 53. πιτνώτων v. 834. προσπίπτει v. 1174. πιτνεῖ v. 1253. Rom. C. πιτνότα v. 54. πίπτει v. 1164. πιτνοῦντ' v. 1237. πιτνεῖ v. 1253. Hi omnes in locis silentio praetermissis cum Aldo consentiunt. Eadem diversitas etiam in Rom. D. E. Nostro loco scriptura sex modis variatur. Rom. D. πίτνοντα. Rom. A. B. C. πιτνότα, quod admisit Matthiae. Pleraque edd. πιτνοῦντα. Rom. E. Aelianus, πιτνώντα. Stobaeus

γ Verba τὸ πᾶν ἰδίῳ ἀκοῦσαι θρεομένοις non sunt temere sollicitanda. Idem metrum v. 958. κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ, modo scribatur κρατεῖ τς, ut sententiae caussa scribendum censuerunt nonnulli. V. 963. fortasse legendum: ἀναγ' ἱμᾶν δόμοις (πολὺν ὄγαν χρέ-

νον | χαμαιπετῆς ἔκειθ') ἰάν. | τάχα δὲ παντελῆς χορὸς ἀμείψεται | πρόθυρα δαμάτων, ὅτ' ἂν ἀφ' ἰστίας. Audacter repono χορὸς pro χρόνος, dubitanter ἰάν pro αἰεί. Legitur ἰάν, vocem, Pers. 940. ubi consulendus Blomfieldius. Dixit Aeschylus χαμαιπετῆς βόαμα Ag. 929.

πίπτοντα. Eumathius πίτνονται. Unice verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77.

55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας,] Brunckius ἐς τοῦτ'. Idem εἰς φίλους v. 83. ἐς καινὰ v. 233. εἰς τυράννους v. 302. εἰς τοσοῦτον v. 365. εἰσβάσ' v. 374. εἰς τὸ δεινὸν v. 397. ἐς μὲν v. 402. ἐς τυράννους v. 441. εἰς γάμους v. 534. ἐς ταῦτὸ v. 551. ἐς τοσοῦτον v. 556. ἐς λέχος v. 558. εἰς τοῦτο v. 705. ἐς ὄψιν v. 758. εἰς πάντα v. 803. ἐς φίλους v. 867. ἐς τὸ λῶον v. 881. εἰσηλθέ μ' v. 901. ἐς χέρας v. 926. ἐς χεῖρ' v. 943. ἐς φόνον v. 947. ἐς δόμους v. 1021. ἐς πατρός v. 1146. εἰσβολάν v. 1231. Edidisse videtur quod in membranis repererat. Aldus in his omnibus diphthongum habet. Lascaris ἐσ μὲν, *sumus*, v. 402. ἐς φόνον v. 947. ἐς πατρός v. 1146. Cetera ut Aldus. Porsonus ἐς v. 758. 1146. in aliis εἰς. Matthiae ubique ἐς, quod mea sententia non nisi metri caussa admittendum est. Vide Praefat. ad Sophoclis Oed. Tyr. p. 9. Aldus in Euripidis Medea nunquam sine necessitate ἐς edidit. Lascaris bis sine necessitate, ut paullo ante monui, ter etiam metro repugnante. Vide v. 695. 956. 1300. Semel quoque v. 260. εἰς contra metrum edidit. Codicum Rom. scripturam neque diligenter enotatam habeo, neque si haberem, operae pretium esset eam cum lectore communicare. Si exstarent Euripidis tragoediae ipsius manu scriptae, ubique fortasse legeretur ΕΣ. Ea enim aetate pro diphthongo ει plerumque scribebant Ε, ut ΧΕΡ pro χεῖρ. Non igitur scriptura differebant ἐς, ἔσω, ξένος, ἐνάλιος, ab εἰς, εἴσω, ξεῖνος, εἰνάλιος. Non mirum, si haec ambiguitas librarios saepe fefellit.

56, 7. ὡσθ' ἡμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῶ | λέξαι μολούση δεῦρο Μηδείας τύχας.] Philemon apud Athenaeum p. 288. D. a Musgravio allegatus: ὡς ἡμερος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῶ | λέξαι μολόντι τοῦψον ὡς ἔσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104. C. πεφιλοσόφηκας, γῆ τε κούρανῶ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero Tuscul. III. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui delectat, ut illa apud Ennium nutrix: Cupido cepit miseram nunc me proloqui | coelo atque terrae Medaei miserias.* Noster Iph. T. 42. ἀ καινὰ δ' ἤκει νύξ φέρουσα φάσματα, | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴτι δὴ τόδ' ἔστ' ἄχος. V. 56. omittit Rom. B.

Ibid. Omnes Rom. Par. A. Lasc. B. μολούση. Laso. A. μολούσση. Par. E. Mag. Put. Pseudogregorius v. 57. μολούσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. Dativum agnoscit Schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανές, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούση γὰρ ἀντὶ τοῦ μολούσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cuius παρωδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum praebet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης | εἰσηλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Musgravius μ' ὑπῆλθε pro μοι ὑπῆλθε per elisionem dictum putat. Eadem est Brunckii sententia, qui μολούση in textu exhibet, μολούσαν vero in annotatione probat, ea scilicet constructione qua dicitur infra v. 796. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσάν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Sed hodie inter omnes fere eruditos

convenit, dativum μοι elisionem pati non posse, licet cum quibusdam vocibus per crasin coalescere possit^z. De qua re aptum disputandi locum praebet Sophocles Aj. 191. Neque meminerat Brunckius, Euripidem potius ὑπῆλθέ με quam ὑπῆλθέ μοι dicturum fuisse. Ita saltem plerumque locuti sunt poëtae Attici, qui tamen in hujusmodi rebus non semper sibi constant. Sophocles Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἴκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, | ταύτας ὀρώσῃ δυσπότημους, ἐπὶ ξένης | χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας. Si recte dixit Sophocles ἐμοὶ εἰσέβη, dicere fortasse potuit Euripides μοι ὑπῆλθε eadem significatione. Porsonus μολοῦσαν admisit, Matthiae μολούσῃ revocavit, alias fortasse μολοῦσαν daturus. Nam Iph. A. 492. celato lectore ἐννοούμενον dedit. Neque ei vitio verto, quod sententiam mutavit. Mihi vero haec duo loca mutuo se defendere videntur. Nec valde diversum est quod legitur apud Sophoclem Oed. T. 350. Ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, | ὧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας | τῆς νῦν προσαυδαῖν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ, | ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ανοσίῳ μιάστορι.

56, 7. Rom. A. B. C. Μηδείας. In Rom. A. supra scriptum ab eadem manu ἢ δεσποίνης. Rom. D. E. Lasc. Cott. δεσποίνης, quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Phoen. 1. in cod. August. apud Valckenarium. Arsenius δεσπότη edidit, Barnesius Μηδείας, e vulgatis tragici exemplaribus reposuit. Simili vitio, ut mihi quidem videtur, vulgo legitur Νεοπτόλεμος pro δεσπότης Tro. 1126. Vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295.^a

59. Ζηλῶ σ'.] Sic Rom. A. ante corr. B. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. ζηλοῦσ' suprascripto γρ. ῶ. Infelix sane conjectura. Plena oratio est ζηλῶ σε τοῦ νοῦ vel τῶν φρενῶν. Sophocles El. 1027. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ. Nostro loco per ironiam dicitur pro αἰκτείρω σε τῆς ἀνοίας. Eodem sensu μακαρίως ἔχεις φρενῶν dixit Dionysius tyrannus loco supra p. 74. allato.

Ibid. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.] Pseudogregorius v. 1175.

^z Pervulgata sunt *μαντευομένων μοῦχρησεν* et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ου* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοῦρίζει* apud Aeschylum Cho. 927. *σοῦπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165. Cujus generis si plura legerentur, auctor essem ut reponeretur apud Euripidem Iph. A. 1212. *πειθεῖν ἐπάδουσ'*, ὥστε *μυρμαρτεῖν πίτρας*. Rarius etiam cum *α*. Vulgo legitur apud Sophoclem Phil. 933. *πρὸς θεῶν πατράων, τὸν βίον μὴ μου' φέλης*. Triclinius, inquit Brunckius, *imperitissime μὴ μ' ἀφέλης, versu ruente*. Imo melius quam in Aldina, modo scribatur *μὰφέλης* vel plene *μου ἀφέλης*. Olim legendum suspicatus sum *τὸν βίον με μὴ ἀφέλη*. Sed praestare videtur activa forma, quam usurpat Aristophanes Eccl. 558. *Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, | τουτὶ ποιήσης, μηδ' ἀφέλης μου τὸν βίον*. Longe insolentior crasis apud Eu-

ripidem Suppl. 628. *λόγου δέ σε | μακροῦ ἀποπαύσω*. Male vulgo *μακροῦ' ποπαύσω* cum elisionis signo, quam in initio verborum nulla litera apud Atticos patitur nisi *ε*. His perspectis, non temere statuendum est, *μοι* cum *ὑπῆλθε* per crasin coalescere non posse, quamquam id nostro loco fieri non puto. Certum est articulum cum *υ* coalescere. Nam *θύδατος* dixerunt Aristophanes Lys. 370. Amipsias apud Athenaeum p. 667. F. *θύδαρ* Crates apud eundem p.

* Euripides Or. 1533. *εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δάμασιν λαβῶν, | τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει, | ξύγγονόν τ' ἐμήν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, | παρβενον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρῶ κατόψεται*. Olim conjeci *τρίτον τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι*, neque conjecturae adhuc poenitet. Hermannus Doctr. Metr. p. 85. Πυλάδην sine suspitione citat.

μέσον. Suidas v. Μεσῶ vulgatam diserte agnoscit. Aeschylus Pers. 435. Εὐ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Aristophanes Ran. 954. κάπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσεις, καὶ τὸ δράμα | ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem πέμπτην μεσοῦντος appellatum esse. Veteres πέμπτην ἐπὶ δέκα.

60. Ὡ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε,] Omnes Rom. et Par. Lasc. Mag. δεσπότας, quod admisit Musgravius.

62. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ;] Rom. C. D. E. ὦ γεραιέ. Rom. A. B. ὦ γηραιέ. Hanc formam non nisi metri causa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. χρήζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας. Nec melius γηραιὰ v. 132.

Ibid. μὴ φθόνει φράσαι.] Aeschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω, μηδέ μοι φθόνει λέγων. Vide an legendum, μηδέ μοι φθόνει λέγειν.

64. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.] Sic Rom. A. B. C. E. recte. Rom. D. σύγγονον.

66. Ἦκουσά του λέγοντος,] Sic Rom. A. B. D. E. Sed Rom. C. ἤκουσα τοῦ λέγοντος. Schol. Ἦκουσά του. ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν, προσποιουμένω μὴ ἀκούειν. Incertum utrum προσποιούμενος an προσποιουμένη scripserit. Nam mox addit: ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προελθοῦσα. καὶ τὸ οὐ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα. Credidit scilicet haec nutricis esse verba.

Ibid. οὐ δοκῶν κλύειν,] Brunckius, *simulans me non audire.* Citat Valckenarium ad Hipp. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάστ' ἔχοντας εὐ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὀρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὀρᾶν; Ita quoque Pherocrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. ἀτόπως καθίζων, οὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Aristophanes Ran. 572. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Nostri, *pretending to be mad.*

67. πεσσοὺς προσελθὼν,] Scaliger πεσσοῖς. Utrumque bonum, sed vulgata melior. Πεσσοὶ autem, auctore scholiasta, hic non est calculorum ludus, sed locus ubi calculis ludebatur. Ejus verba ita leguntur in ed. Ven. Πεσσοὺς προσελθεῖν.) ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νιν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. ὡς ὄψον καὶ μύρα ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Dissentit ab eo Reiskius: Πεσσοὶ non est nomen loci ubi talis luditur, sed sunt columellae saxae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubia fuit saxeus cingebatur. Reiskio respondet Piersonus ad Moeridis verba p. 351. Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο. Ita locus ubi pila ludunt Gallice *jeu de raime* dicitur.

67, 8. ἔνθα δὴ παλαίτατοι | θάσσουσι,] Omnes Rom. ceterique fortasse omnes παλαίτατοι. Pseudogregorius v. 1178. παλαίτεροι, quod a Piersono ad Moerin p. 352. Musgravioque probatum admisit Brunckius. Matthiae vero παλαίτατοι revocavit. Qui si comparativum sententiae convenientiorem, superlativum autem librorum consensu defendi putavit, vereor ne plus aequo eorum auctoritati tribuerit. *Omnino frequentissime in libris veteribus*

superlativum et comparativum permutantur, ait Hermannus ad Vigerum n. 56. Multo saepius, ut mihi videtur, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Allegat Hermannus n. 57. Homerum Od. A. 481. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, | οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάριστος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω. Quo exemplo confirmari putat vulgatam scripturam apud Euripidem Andr. 6. νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ | ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεται ποτε. Mihi vero utrobique mutandae videntur duae literae. Nostrae fabulae v. 726. retinui ἀσφαλέστερα, licet Lasc. et scripti plerique ἀσφαλέστατα exhibeant. V. 1208. male in uno cod. legitur δυσμενεστάτη. V. 530. fluctuant libri inter κάλλιον, βέλτιον et βέλτιστον, quorum optimum est κάλλιον, pessimum βέλτιστον. V. 647. cod. Flor. κάλλιστον pro κάλλιον. Plura aliunde congerere supersedeo. Nostro loco sententiae convenientius esse παλαιότεροι quam παλαιάτοι inde apparet, quod πρεσβύτεροι, γεραίτεροι, νεώτεροι, et similia usurpantur, potius quam πρεσβύτατοι, γεραίτατοι, νεώτατοι.

68. σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,] Noster Suppl. 391. στρατὸς δὲ θάσσει κάξετάζεται παρῶν | Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπῆς ὄδε. De fonte Pirena omnia pervulgata sunt.

69. ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας] Aldus ἐλᾶν v. 69. σιγαῖν v. 258. εἰσοραῖν v. 259. περαῖν v. 267. δραῖν v. 495. 725. ζῆν v. 121. 143. Idem δραῖν v. 565. 795. τιμαῖν v. 643. ἐρευναῖν v. 1052. ζῆν v. 780. 900. Lasc. A. ζῆν, Lasc. B. ζῆν, v. 121. 143. Deinde Lascaris δραῖν v. 565. 725. 795. ζῆν v. 780. 900. Hic cetera omnia per diphthongum scripta exhibet, necnon δραῖν v. 1046. ubi Aldus τολμήσω pro δραῖν μέλλω. In Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 8. inconsiderate dixi Aldinam Euripidis editionem hos infinitivos sine *i* subscripto exhibere. In primis tribus fabulis necnon in priore parte quartae diphthongum plerumque exhibet, in sequentibus simplicem vocalem. Ut alios grammaticos taceam, diphthongum probat Hermannus ad Vigerum n. 168. simplicem vocalem F. A. Wolfius Analectis Literariis T. I. p. 419. Apud Platonem Euthyphrone p. 3. D. membr. Bodl. εἰ μὲν οὖν ὁ νῦν δὴ ἔλεγον· μέλλοιέν μου καταγελαῖν, ὡσπερ σὺ φῆις σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς, παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν.

70, 1. σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς | Κρέων.] Rom. C. E. μέλλει, quod minime malum est. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. Rom. A. B. D. μέλλοι, quod paullo melius est. Noster Or. 471. ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ | χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν | ἦκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετῆς σεσωσμένος. Ibid. 899. λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν ὡς καλῶς λέγοι, | οἱ δ' οὐκ ἐπῆνουν. Phoen. 1471. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, | οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ, | οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. Indicativum in his locis exhibent libri nonnulli, optativum Porsonus. De constructione dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 529. 2.

Ibid. Rom. A. B. C. D. κοίρανος. Rom. E. τύραννος, solenní

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

προσείσομεν. Lasc. etiam οικεῖμεν v. 546. εὐδαιμονεῖτον v. 1041. Notandum autem προσοίσομεν rariori sensu. Hesychius: Προσοίσησθε. προσδέξασθε. Fortasse legendum: Προσοίσετε. προσδέξεσθε.

78 πρὶν τόδ' ἐξηντληκένοι.] Schol. τὸ δὲ ἐξηντληκένοι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. Similem sententiam habet noster Ion. 927. κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, | πρύμνηθεν αἰρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο. Plura de hac re vide ad Heracl. 169.

Ibid. Notandum πρὶν ἐξηντληκένοι. Noster πρὶν κατεξάνθαι dixit Phoen. 1152. πρὶν κεκυρῶσθαι El. 1069. Aristophanes πρὶν διερῤῥυκένοι Vesp. 1151. πρὶν καὶ τεθύσθαι Av. 1035. πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Lys. 322. πρὶν καὶ γεγονένοι Ran. 1216. Inter πρὶν δειπνήσαι et πρὶν δεδειπνηκένοι hoc interest, quod δεδειπνηκένοι a coenante, δειπνήσαι vero a coenaturo dicitur. Ab utroque diversum ut πρὶν δειπνεῖν, quod non priusquam coenauero significat, sed priusquam coenatum eo. Sed haec discrimina non semper servantur.

79, 80. Ἄτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδένοι τάδε | δέσποιναν)] Pseudogregorius v. 1238. ἀτὰρ—τάδε. Rom. C. αὐτὰρ—τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. ἀτὰρ—τόδε.

80. ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.] Lasc. A. (si scripturam recte exhibet Seidlerus) λόγοις. Omnes Rom. Lasc. B. Par. A. Pseudogregorius v. 1239. λόγον, quod admisit Brunckius.

81. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;] Rom. A. B. E. Lasc. A. ὑμᾶς. Lasc. B. ὑμᾶς. Rom. C. D. ἡμᾶς.

82. ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός.] Euripides El. 1245. Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἀναξ γὰρ ἔστ' ἐμός, | σιγῶ. σοφὸς δ' ὦν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Hec. 1236. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν | τοιοῦτον ὄντα. δεσπότης δ' οὐ λοιδορῶ. Similis reticentiae specimen praebet Sophocles Trach. 383. Ὀλοῖντο μήτοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ | λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῶ κακά.

Ibid. Lasc. A. ὄλοιτο μὲν δή. Lasc. B. ut vulgo.

Ibid. Praeter Aldum Lasc. et Rom. A. δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Omnes etiam edd. El. 1245. ἀναξ γὰρ ἔστ' ἐμός. Si vera sunt quae de accentu τοῦ ἐστὶ dixit Hermannus, aliud est δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός, aliud δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Ait enim in libro de Emend. Rat. Gr. Gramm. c. xxiii. p. 84. Verbum ἐστὶν enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicujus accessionem requirit, ut τοῦτο ἐστὶν ἀληθές; alteram, quae ipsa in se conclusum habet, praedicatum, ut ἔστι θεός. Priori significatione, ἐστὶ vel ἐστι scribendum censet, altera ἔστι. Sive vera est haec regula, sive falsa, nostro loco scribendum videtur δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Idem libri qui hic γὰρ ἔστ', infra v. 1052. ἀλλὰ γὰρ ἔστι μοῦσα καὶ ἡμῖν habent, ubi Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν reposuit. Aldus ῥάδιον γὰρ ἔστὶ σοι Hec. 755. οὐ γὰρ ἔστιν ἠΐθεος Phoen. 952. χρυσὸς γὰρ ἔστιν Rhés. 169. οὐ γὰρ ἔστι Λοξίας Tro. 356.

83. ἀτὰρ κακός γ' ὦν εἰς φίλους ἀλίσκεται.] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. E. κακὸς ὦν, omissa particula, quae metro qui-

dem necessaria est, nec sententiae inutilis, propterea quod praecessit ἀτάρ. Vide Aeschylum Prom. 1010. Euripidem Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi γε pro καὶ tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144.

84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,] Fluctuant libri tam scripti quam impressi inter γινώσκεις et γινώσκει. Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Par. omnes, γινώσκεις. Rom. C. Burn. Lasc. A. γινώσκει, quod pro mendo typographico accepit Musgravius. In Rom. A. annotatum ab eadem manu γρ. καὶ γινώσκει. In Rom. B. supra scriptum ει. Praeter Aldum, γινώσκεις habent Hervagius ed. prima, Brubachius, H. Stephanus. Ceterae omnes γινώσκει ante Musgravium, qui γινώσκεις revocavit. Qui γινώσκεις habent, notam interrogationis post θνητῶν aut habent aut habere debent. Qui γινώσκει legunt, eam non agnoscunt. Schol. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἶον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἶον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε, atque hoc ἄρτι a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.

85. ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,] Scripsit Euripides τῶν πέλας, ni fallor, ut legisse videtur scholiastes, cujus verba modo attuli. Ita Aeschylus Prom. 335. Suppl. 388. Eum. 416. ^c 507. Sophocles Oed. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Alodis viii. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 739. 921. Ion. 1248. Herc. 192. 591. 730. Alcmena xii. 1. Bellerophonte xxiii. 1. Dictye xiv. 3. Rhadamantho ii. 6. Incert. ccxiv. Eodem sensu reperitur τῶν πλησίον apud nostrum Hec. 982. Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον ^d. Ubi varietas a Porsono memorata τοῦ πλησίον meam conjecturam confirmare videtur. Aristophanes τοῖς πλησίον dixit Eccl. 16. 561. τοῖς πλησίοισιν Lys. 472. Singulari τῷ πέλας utitur Herodotus III. 142. ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω. Thucydides I. 32. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλίᾳ καὶ ἀσθένειᾳ φαινομένη. Sed utrumque locum corruptum esse suspicor. Bis apud Theognidem legitur τὸν πλησίον, v. 221. 611.

86. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,] Janus Gulielmius

^c Vulgo, λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς, | πρόσω δικαίων ἢ δ' ἀποσταταῖ βέμεις. Lege ομπήνο τὸν πέλας, inquit Heathius. Mihi magis placet, λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. Ita v. 478. ὅμας δ' ἄμορφον ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει. Utrobique verba ἄμορφον ὄντα sine repre-

hensione significant. Ibid. 681. τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμορφος ὦ; Singulari casu accidit, ut vox ter in una fabula ab Aeschylō usurpata, extra eam apud Atticos poetas non exstet.

^d Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, τῶν πλησίον pro τῶν τῶν πλησίον.

Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, οἱ μὲν διὰ κλέος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Reiskius, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν. Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco paene desperato*, οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν, id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius*. Noster Herc. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοῦς, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suae rei studere auctor est Sophocles Oed. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος; Verba autem οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν significant οἱ δὲ καὶ ἀδίκως. Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ· | ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, | πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρῦς, | αὐτῷ δ' ἄριστος. Hypsipyla Fr. vi. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. Sophocles Oed. T. 889. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.

87. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ;] *Ei hic loci est quandoquidem*, inquit Reiskius. Brunckius, *ei hic est pro ἐπεὶ*. Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἔνεκα μὴ στέργει πατήρ^e. Quaerenda igitur alia particula, quae et meliorem sensum reddat, et negativam οὐ sine soloecismo sibi subjici patiatur. Scripsi καὶ τούσδε γ'. Similis error in Hipp. 1007. καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοῦμόν οὐ πειθεῖ σ' ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgravium, κεί μὴ pessime Valckenarius et Brunckius. Καὶ nostro loco est *even so*. Qua significatione nescio an praestaret ὡς. Eligat lector.

88. Ἴτ' (εὐ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.] Quidquid de hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν. Aldus utrobique εἴσω, ut plerumque in hac versus sede. Vide Or. 280. 1231. 1524. 1531. 1572. Phoen. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. Lasc. priore loco ἔσω, altero εἴσω. Priore loco cum Aldo consentiunt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. Altero loco Rom. omnes, ni fallor, εἴσω. Brunckius utrobique ἔσω edidit, Porsonus (qui ἔσω Or. 1231. Phoen. 727.) priore tantum loco, Matthiae ite-

^e Reisigius p. 113. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba οὐ στέργεις, tanquam si dixisset μισεῖ. Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse εἰ—οὐ, et dici oportere εἰ—μὴ—. Sed εἰ idem fere est atque ἐπεὶ, et hoc modo εἰ—μὴ στέργει ne dici quidem potuisset. Quamvis hujusmodi praecepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cujuspiam scriptoris lo-*

cum attulit Reisigius, in quo εἰ subjectum habeat οὐ. Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν | ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεισεῖν (edd. vet. πίπτειν, f. πίττειν), | οὐδ' εἴ γ' ἀναγκασθεῖς τις εὐ δράσει τινα, | προσήκόν ἐστι παρ' ὀφείλεισθαι χάριν. Lego, Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ &c.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, οἱ μὲν διὰ κλέος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Reiskius, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν. Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco paene desperato*, οὐ μὴν δικαίως οἶδε Κύπριδος χάριν, id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius*. Noster Herc. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοῦς, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suae rei studere auctor est Sophocles Oed. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῶ φίλος; Verba autem οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν significant οἱ δὲ καὶ ἀδίκως. Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ· | ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, | πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρῦς, | αὐτῶ δ' ἄριστος. Hypsipyla Fr. vi. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. Sophocles Oed. T. 889. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.

87. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ;] *Ei hic loci est quandoquidem*, inquit Reiskius. Brunckius, *ei hic est pro ἐπεὶ*. Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἔνεκα μὴ στέργει πατήρ^e. Quaerenda igitur alia particula, quae et meliorem sensum reddat, et negativam οὐ sine soloecismo sibi subjici patiatur. Scripsi καὶ τούσδε γ'. Similis error in Hipp. 1007. καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοῦμὸν οὐ πειθεῖ σ' ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgravium, κεί μὴ pessime Valckenarius et Brunckius. Καὶ nostro loco est *even so*. Qua significatione nescio an praestaret ὡς. Eligat lector.

88. Ἴτ' (εὐ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.] *Quidquid de hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν*. Aldus utrobique εἴσω, ut plerumque in hac versus sede. Vide Or. 280. 1231. 1524. 1531. 1572. Phoen. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. Lasc. priore loco ἔσω, altero εἴσω. Priore loco cum Aldo consentiunt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. Altero loco Rom. omnes, ni fallor, εἴσω. Brunckius utrobique ἔσω edidit, Porsonus (qui ἔσω Or. 1231. Phoen. 727.) priore tantum loco, Matthiae ite-

^e Reisigius p. 113. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba οὐ στέργει, tanquam si dixisset μισεῖ. Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse εἰ—οὐ, et dici oportere εἰ—μὴ—*. Sed εἰ idem fere est atque ἐπεὶ, et hoc modo εἰ—μὴ στέργει ne dici quidem potuisset. Quamvis hujusmodi praecepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cujuspiam scriptoris lo-

cum attulit Reisigius, in quo εἰ subjectum habeat οὐ. Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. E. *Ἐἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν | ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν* (edd. vet. πίπτειν, f. πίτνειν), | οὐδ' εἰ γ' ἀναγκασθεῖς τις εὐ δράσει τινα, | προσήκόν' ἔστι σῶδ' ὀφείλεισθαι χάριν. *Lego, Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ &c.*

rum utrobique, ego neutrobique. Mea sententia, ita se res habet. Nemo ignorat multas esse voces quae duas habeant formas, unam communem, etiam a comicis usurpatam, alteram poëticam, tragicorum propriam. Formae communes, exempli gratia, sunt γόνατα, δούλειος, ἐκεῖνος, μόνος, ξένος, ὄνομα, πλείων, φῶς, χεῖρες; poëticae γούνατα, δούλιος, κείνος, μουῖνος, ξεῖνος, οὔνομα, πλέων, φάος, χέρες^f. Formas poëticas satis multas in senariis usurpant tragici, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur. Jure igitur a Reisigio p. 43. reprehensus mihi videtur Porsonus, quod scripserit Phoen. 1403. (1397.) πλέων δὲ τοῖς ὀρῶσιν ἐστάλασσ' ἰδρώς. Quamquam non assentior Reisigio hanc formam tragicis omnino abjudicanti. Sunt autem formae communes εἰς et εἴσω, poëticae vero ἐς et ἔσω, quas comici non omnino usurpant, tragici non nisi metri lege coacti. Quam longissime a veritate abest Brunckii sententia tum alibi passim declarata, tum ad Aeschyli Prom. 478. (477.) *Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri necessitas cogeret; alias ἐς et ἔσω praetulisse.* Atqui nemo hodie ignorat, ne metri quidem causa ἔσω a comicis usurpari^g. Tragici vero cum utramque usurparint, haud absurda est sententia, in quinta senarii sede propter iambum ἔσω ab iis praelatum esse. Ita censuisse videtur Porsonus, licet plerumque εἴσω retinuerit. Sed persuasum habeo, nihil omnino interesse utrum in hac sede legatur φεύγειν an φυγεῖν, μίμνειν an μένειν, ut pluribus ad v. 941. declarabo. Nulla igitur causa est, quare in ea ἔσω potius quam εἴσω exhibeamus.

89. σύ θ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,] Rom. C. σύ θ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ', quod admisit Brunckius.

91. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην] Aeschylus Cho. 273. ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον. Id est, ἀγριούμενον, *efferatum*. Nostro loco ταυρηδὸν βλέπουσαν. Ita mox v. 184. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίην.

92. τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν.] Τοῖσδ' cum ταυρουμένην iungen-

^f Noster Heracl. 131. Καὶ μὴν σπολήν γ' Ἑλληνα καὶ ῥυθμὸν πίπλων | ἔχει. τὰ δ' ἄλλα (praestat fortasse ἔργα, quod reperi in tribus codd.) καρβάρου χερὸς τάδε. Ita vulgo. Hodie mahm χερὸς, et χεῖρας v. 219. Recte omnes edd. v. 845. Ἰόλαος ἐμβῆσαι νιν ἵππειον δίφρον. Diversa ratio est in Phoen. 1701. Ἰερὸς Κόλωνος, δῶμά θ' ἵππίου θεοῦ. Praestat hic ἵππίου, non quia iambum in quinta sede praebet, sed quia tragici non dicunt ἵππειον θεόν, ἵππειον Ποσειδῶ, ἵππειον Ἄργος, ἵππείαν Ἀθάναν, ἵππείαν Ἀμαζόνα, et similia. In his etiam comici alteram formam usurpant. Aristophanes Nub. 83. Νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.

^g Dixi Musei Crit. Cantabr. T. I. p. 180. Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant

comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔσω. Longe diversam mihi sententiam tribuit Reisigius p. 318. *Tragici usurparunt utrumque, ἔσω pariter atque εἴσω: nec puto satis explorate Elmsleyum Atticorum omnino esse alterum negasse.* Quasi ego de Atticis in universum locutus sim. Ex comicis ἔσω usurpare videtur Hermippus Ἀρτοπάλισιν: Φέρε νυν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, | καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεωσμένου. E Lexico Comico priorem versum affert scholiastes ad Med. 995. utrumque Suidas alique grammatici v. Ἀγῆλαι. Verba ἰοῦσ' ἔσω alii aliter scripta exhibent. Mihi vero unice verum videtur ἰοῦσ' ἐγώ. Aristophanes Plut. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα | ὡσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

dum, non cum δρασείουσαν, post Dawesium p. 264. Heathium-
que monet Brunckius. Ita jam recte distinctum in ed. Mus-
gravii. Superiores post ταυρουμένην interpungunt. Male qui-
dem, nisi legatur τοῖσδ' ὡς τι δρασείουσαν. Aristophanes Pac. 61.
ὦ Ζεῦ, τί δρασεῖεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών; Sed praestat ταυρουμένην
τοῖσδ'.

Ibid. Lasc. A. ὡς τι δρασείουσαν, B. ὡς τί δρασείουσαν, utrumque
male. Lasc. etiam Πιτθεὺς τίς ἐστὶ v. 666. consentiente Rom. A.
qui δεινὴ τίς ὄργη v. 507. ξυμφορὰ τίς εἰς λέχος v. 558. aliaque for-
tasse similia habet. Recte Lasc. δεινὴ τίς ὄργη, ξυμφορὰ τίς εἰς
λέχος. Idem post voces paroxytonas passim τίς vel τί pro τις
vel τι habet. Ita ἔχθραν τίς αὐτῇ v. 44. πόρος τίς v. 255. δράσειν τί
ante dist. v. 284. εἰδέναί τί ποικίλον v. 295. χαίρων τίς αὐτῶν v. 392.
οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς v. 639. ἔχω τί κάγω v. 1101. In plerisque
quidem locis haec scribendi ratio neminem fallere potest. Est
tamen ubi ambiguitatem creet. Vide ad v. 487. 552.

92, 3. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα)] Rom. C. παύεται.

Ibid. Lasc. χόλον, quod natum videtur e v. 168. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἐν τινι μικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει. Constructionem defendere
videtur Sophocles Ant. 883. Ἄρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θα-
νεῖν | ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν; Ubi accusativus pen-
det a participio λέγων, quod in infinitivo λέγειν continetur.

93. πρὶν κατασκῆψαί τινα.] Sic Aldus. Sed Lasc. πρὶν κατα-
σκῆψαι τινά. V. 163. uterque ἐν τινι. V. 362. Ald. θωπεῦσαι πότ'
ἂν. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἂν. V. 560. uterque ἄλλοθεν ποθεν. V. 654.
Ald. δαίμονός τινος. Lasc. δαίμονος τινός. V. 727. uterque σκῆψιν
τίν' V. 785. Ald. ὄψεταιί ποτε. Lasc. ὄψεταιί ποτέ. V. 93. Rom.
A. C. κατασκῆψαι τινά. Ceteri tres quid habeant nescio. Prae-
stat altera scriptura, quam ubique exhibui.

Ibid. Schol. κατασκῆψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ
σκηπτοῦ. οἶον, κεραυνῶσαι. Hesychius: κατασκῆψαι. κατασπεῖραι.
Interpretatio ad κατασκεδάσαι pertinere videtur. Rectius Pho-
tius: κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος. Noster Hipp. 1416. Ἔασον·
οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον | θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθύμιας | ὄρ-
γαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάρα. Herodotus VII. 134. Τοῖσι
δὲ ὦν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατεσκῆψε Ταλθυβίου τοῦ Ἀγαμέμνονος κή-
ρυκος. Idem VIII. 65. Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος
ἔσται τῇ βασιλῆος στρατῇ.—καὶ ἦν μὲν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελο-
πόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλείῃ καὶ τῇ στρατῇ τῇ ἐν τῇ ἠπεύρω ἔσται.
Thucydides II. 49. κατέσκηπτε γὰρ (ἢ νόσος) καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς
ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. Patet ex his exemplis dici κατασκῆψαι εἰς
τινα et κατασκῆψαί τινι, ut ἐμπεσεῖν εἰς τινα et ἐμπεσεῖν τινι. Nostro
loco scribendum suspicor τινι. Schol. ad v. 105. interpreta-
tur δίκην ἐγκατασκῆψαι τινί. Constructio est: οὐδὲ παύσεται χό-
λου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος. Sic enim malo quam πρὶν
ἂν αὐτῇ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον. Quamquam ne hoc qui-
dem absurdum. Noster infra v. 1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς
ἐμ' ἔσκηψαν θεοί. Aeschylus Eum. 83. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῆδε μὴ βαρὺν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.] Sic Lasc. B. Sed Rom. D. E. Lasc. A. Burn. ἰὼ δύστανος ἐγώ. Rom. A. B. C. ἰὼ δύστηνος ἐγὼ, quod tacite admisit Brunckius. Schol. ad Aristophanis Pac. 1012. ὦ δύστηνος ἐγώ. Mag. δύστηνος ἐγώ. Porsonus ut vulgo δύστανος ἐγώ. Recte additum videtur ἰὼ, quod extra versum est. Aeschylus Theb. 876. Ἰὼ δυσσαδελφότητα πασῶν ὀπόσαι | στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Pers. 911. Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγεράς μοίρας | τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης. Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988.

96. ἰὼ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;] Aristophanes Pac. 1009. κατὰ Μελάνθιον | ἦκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγρὰν | τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν | εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδείας. | Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεῖς | τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας | τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν. Schol. Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει (vulgo παραγράφει) ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν dixit Euripides Iph. 151. ubi Aldus ὠλόμαν, ὠλόμαν, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quae παρωδεῖ comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur¹.

Ibid. Rom. C. D. E. πῶς ἂν ὀλοίμαν. Rom. A. B. πῶς ἂν ὀλύμαν. Horum B. alterum λ subscriptum habet, ut sit ὀλλύμαν. Rom. D. ὄλλυσθε pro ὄλοισθε v. 112.

97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες.] Plenius Aristophanes Ach. 41. Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ ἄλεγον. Idem saepius nude τοῦτ' ἐκεῖνο dixit, monente post alios Reisigio p. 279. Noster Or. 802. Τοῦτ' ἐκεῖνο (ὃ λέγεται scilicet). κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Hel. 622. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι | οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς. Vide an legendum Ion. 554. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἴν' ἐσπάρημεν.

97, 8. μάτηρ | κινεῖ κραδίαν,] Rom. C. Lasc. B. μάτηρ. Rom. A. B. D. μῆρ. Rom. E. Lasc. A. μήτηρ. Sic ματρὸς, μρὸς, μητρὸς v. 112. De qua varietate consulendus Valckenarius ad Phoen. 11.

Ibid. Rom. A. E. Lasc. B. κραδίαν. Rom. B. D. κραδίην. Rom. C. Lasc. A. καρδίαν. Ante Euripidem κραδία in anapaesto usurparat Aeschylus Prom. 880. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

98. κινεῖ δὲ χόλον.] Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, | ἦνπερ ἠνίκ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίση τὴν σφηκιάν; Inter κινεῖν χόλον et κινεῖν χολήν nihil interesse videtur.

¹ De Melanthio tragico consulendus in primis Fabricius Biblioth. Gr. T. II. p. 310. qui Philoclis tragici filium eum facit, nescio quo auctore. Nihil tale legerat apud Aristophanem ejusque interpretes Pac. 803. 808. Av. 151. neque apud Suidam locis ab ipso indicatis, neque apud Plutarchum T. II. p. 41. C. p. 50. C. p. 144. B. p. 631. D. p. 633. D. neque apud Athenaeum p. 6. C. p. 343. C. p. 542. A. Ex his testimoniis constat eum gulositate famosum fuisse, eoque no-

mine multam ridendi materiam comicis praebuisse. Ipsius quoque facete quaedam dicta afferuntur. Ita gibbosum quendam demagogum non προσητάνας sed προκεκυφέναι τῆς πόλεως dixit. Ex ejus tragoediis unus exstat versus, (ὁ θυμὸς) τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μεστοικίσας. Quo bis utitur Plutarchus de Cohibenda Ira p. 453. F. de Sera Numinis Vindicta p. 551. A. Paulo aliter προσητάνας τὰ δεινὰ Tzetzes ad Hesiodum p. 52.

99. σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. E. Lasc. A. σπεύδετε θᾶσσον. Rom. D. σπεύδετε θᾶττον.

100. καὶ μὴ πελάσσητ' ὄμματος ἐγγύς,] Lasc. A. πελάσσητ' (sic). Vide ad ἐστάλλης v. 651. Lasc. B. recte πελάσσητ'.

101. μηδὲ πρυσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσοισθ'] Rom. C. φυλάσσεσθε, ut jam monui ad v. 27. Rom. A. B. φυλάσσεσθε. Rom. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. φυλάσσεσθ', quod reposuit Musgravius. Lasc. B. Par. E. Mag. Put. φυλάσσετε.

102, 3. ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν | φρενὸς αὐθάδους.] Etsi ita satis bene, melius esset, ὀρίνογ, ἄγριόν τ' ἦθος. Copulae in priore membro omissae exempla vide v. 369. 1076. 1119. His accedant Aeschylus Ag. 810. (ubi legendum, κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, | οὐτ' εὖ πραπίδων οἶακα νέμων) Sophocles Oed. C. 850. Phil. 1294. 1314. 1415. Euripides Hipp. 205. Andr. 424. (εἰς ξύμβασίν δὲ χρῆν σε σὴν τε παῖδ' ἄγειν) Suppl. 87. (Τίνων γόον τ' ἦκουσα καὶ στέρνων κτύπον) Tro. 43. Bacch. 740. Aristophanes Lys. 551. (Ἄλλ' ἦνπερ ὅ τε γλυκύθυμος ἔρως, χῆ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη) m.

104. ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.] Sic Rom. C. E. Sed Rom. A. B. ὡς τάχος εἴσω. Rom. D. ὡς τάχιστ' εἴσω.

105, 6. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον | νέφος οἰμωγῆς,] Musgravius legendum putat δηλοῖ, ostendit.

Ibid. Rom. C. ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. E. ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. E. ἀρχῆς ἐξαιρούμενον. Rom. A. praepositionem supra scriptam habet a prima manu. Canteri conjecturam ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον inutilem censet Barnesius (Φοίβω ἴσος ὁ Βαρνέσιος), quia scilicet praepositiones hoc modo abundare soleant. Sed metri quoque rationem habendam esse monet Heathius. Musgravius igitur Canteri conjecturam admisit, multo melius Brunckius codicum scripturam. Praepositionem defendendam punctis infra positis jamdiu monuerat Scalliger.

106, 7. ὡς τάχ' ἀνάψει | μείζονι θυμῷ.] Rom. omnes, ni fallor, ἀνάψει. Par. E. Schol. pro var. lect. ἀνάξει. Lasc. B. in textu ἀνάψει, in margine γ. ἀνάξει, quam varietatem ab omnibus fere suis codd. agnoscit ait Musgravius. Non video quem sensum praebeat ἀνάξει. Potius legerem ἀνάξει ab ἀνάσσω sive ἀναΐσσω, quod apud Euripidem saepe occurrit. Sed recte se habere videtur ἀνάψει, quod activum pro passivo appellat Musgravius, item Matthiae Gramm. Gr. §. 496. 4. Fortasse constructio hujusmodi est: δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἢ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.

Ibid. Lasc. μείζωνι. Idem v. 356. κλύδονα, v. 1164. νικομένη.

107, 8, 9. τί ποτ' ἐργάσεται | μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος |

^m Idem Vesp. 469. "Ἔσθ' ὅπως ἔνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς, | εἰς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγᾶς; Malim ἔνευ μάχης τε καὶ κατοξείας βοῆς. Deinde

vide an legendum ἔλθοιμεν. De qua constructione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 1200. (1221.)

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;] Verba μεγαλόσπλαγχνος—κακοῖσιν leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 172=107. Forsitan fuerint qui verba τί ποτ' ἐργάσεται a sequentibus separarent.

Ibid. Lasc. μεγαλόσπλαγχνος. Idem σπλάγχνον v. 215.

Ibid. Lasc. B. δειχθεῖσα κακοῖσιν. Sic ἐγείματο v. 257. Omnes Rom. Laso. A. δηχθεῖσα κακοῖς ἢ τῆς Μηδείας.

110. Αἱ αἱ,] Rom. C. αἱ αἱ. Laso. B. αἱ αἱ. Lasc. A. ê ê. Rom. D. E. ě ě. Rom. A. B. ê ê αἱ αἱ. Par. A. ě ě ě ě. Brunckius αἱ αἱ αἱ αἱ. Matthiae ut Aldus. Vide v. 142. Utrobique extra versum est αἱ αἱ, ut ἰὼ v. 95. Sic etiam Hipp. 208. ubi Aldus ě. ě.

110, 1. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων [ἄξι' ὀδυρμῶν.] Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ἔπαθον τλήμων, ἔπαθον μεγάλων. Rom. C. ἔπαθον τλάμων μεγάλων. Laso. B. ἔπαθον τλήμων μεγάλων.

114. Ἰὼ μοι μοι. ἰὼ τλήμον.] Rom. C. τλήμον. Rom. A. D. E. Lasc. τλήμων, quod admisit Porsonus. Matthiae τλήμον revocavit.

115, 6. τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας [μετέχουσι;] Porsonus diserte τί δὲ σοὶ παῖδες. Vulgata; quam revocavit Matthiae, paullo melior mihi videtur, saltem non deterior. Ordo est: τί δὲ παῖδες πατρὸς ἀπλακίας μετέχουσί σοι; Infra v. 970. Porsonus ut vulgo, Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς. Phoen. 1541. πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει | φάος.

Ibid. Reposui ἀπλακίας, quam formam Aeschylō octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit. De hac scriptura consulendus in primis Burneius in censura Aeschylī Glasguensis (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 132.), quem laudat Monkius ad Alc. 247. (241.), ubi nunc recte legitur, ὅστις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου. Metro necessarium est etiam ἀπλακῶν Iph. A. 124. ἀπλακῆματα apud Aeschylum Eum. 937.

Ibid. Rom. E. κατέχουσι pro μετέχουσι.

116. τί τούσδ' ἔχθεις;] Rom. C. Lasc. A. ἔχεις.

118—129. δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν.] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medae conditione commune habent quae de regum animo dicit? Homerica loca Il. A. 80. B. 196. allegat scholiastes.

118. δεινὰ τυράννων λήματα,] Rom. A. B. E. λήματα. Rom. C. D. λήματα. Infra v. 174. quatuor Rom. λῆμα, solus D. λῆμμα. Apud Sophoclem El. 1426. in Aldina legitur, μηκέτ' ἐκφοβοῦ | μητρῶον ὡς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

118, 9. καί πως [ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. πολλῶν κρατοῦντες. In A. supra scriptum à a prima manu. Sensus est, auctore Musgravio, *pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes*. Pessime vertit Portus.

121, 2. τὸ γὰρ εἶθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι | κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,] Brunckius τὸ δ' ἄρ' εἶθίσθαι. Vulgatam, quam revocavit Matthiae, diserte agnoscit Schol. Τὸ γὰρ εἶθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Ejusdem sententiae glossema in membranis reperit Brunckius. Sed nunquam γὰρ, ait, significationem particulae δὲ induit. Qua re-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

128, 129. μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῆ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.] Fridericus Iacobs, homo peringeniosus, sed quo vix quisquam plures infelices inutilesque conjecturas protulit, ὄγκοις ἀπέδωκεν legendum contendit Animadversionibus in Eurip. p. 23. Admisit hanc conjecturam Zimmermannus.

130. Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν] Ita noster Alc. 107. Ἐβιγες ψυχῆς, ἔβιγες δὲ φρενῶν. In tragico sermone hospes sit necesse est, qui hac tautologia offendatur.

131. τᾶς δυστάνου Κολχίδος.] Rom. C. E. Lasc. B. τᾶς δυστάνου. Lasc. A. τὰς δυστάνου. Rom. A. B. τῆς δυστάνου. Rom. D. τᾶς δυστήνου. Alii fortasse τῆς δυστήνου. Hujusmodi varietates non sine delectu aliquo commemorandae videntur, ubi scriptura extra dubium posita est. Vix ullam Doricam formam exhibet Aldina, quam constanter servant scripti codices. Ubi Doricam in textu habent, saepe communem supra scriptam exhibent.

Ibid. Suspicio nonnihil post Κολχίδος excidisse. Non male suppleretur οἰκτράν. Vel, ut etiam ταυτολογωτέρα fiat oratio, Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν, | τᾶς δυστάνου Κολχίδος αὐδάν.

132. οὐδέ πω ἦπιος.] Minus recte, meo quidem iudicio, haec interrogative accipiunt Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

Ibid. Aldus et Lasc. ἦπιος. Rom. omnes ἦπιος. Aldus etiam ἠπίους Tro. 53. ἠπιώτατος Bacch. 859. Sed ἠπιωτέρα Alc. 311.

132, 3. ἀλλ' ὦ γεραιά, | λέξον.] Rom. C. D. γεραιά. Rom. A. B. γηραιά. Rom. E. γερεά. Vide ad v. 62. Γεραιὸς mediam corripit apud Euripidem Herc. 115. 447. 901. et alibi passim.

Ibid. Reiskius λῆξον, *desine*. Videtur enim ei chorus Medeam alloqui. Quasi Medeae conveniat ὦ γεραιά.

133, 4. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοάν ἔκλυον.] Schol. Ἀμφίπυλον.) τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ ἣν Ὀμηρὸς λέγει ὀρσοθύρην (Od. X. 126.). ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὔσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. Malim, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὔσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω. Non suam sed Medeae domum ἀμφίπυλον μέλαθρον appellat chorus. Quam duo ostia habere fingit poëta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur ἐπ' ἀμφιπύλου eadem constructione qua ἐστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων apud Herodotum V. 92, 3. Adjectivum ἀμφίπυλος non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed οἶκον ἀμφίθυρον dixit Sophocles Phil. 159.

Ibid. Lasc. A. εἶσω. Lasc. B. recte ἔσω.

Ibid. Rom. C. E. βοάν. Rom. A. D. βοήν. Malim γόον. Metrum enim dactylicum esse videtur. Βοάν e v. 130. facile irrepere potuit. Γόον in re simili habet noster Alc. 86. Κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ | χερῶν κτύπον κατὰ στέγας, | ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων; Suppl. 86. Τίνων γόον τ' ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, | νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἀπο | ἤχοῦς ἰούσης; El. 1210. Σάφ' οἶδά. δι' ὀδύνας ἔβας, | ἰήιον κλύων γόον | ματρὸς, ἃ σ' ἔτικτε.

134. 5. οὐδέ συνήδομαι, | γύναι, ἄλγεσι δώματος.] Rom. C. Lasc.

B. γύναι. Rom, A. B. D. E. Lasc. A. ὧ γύναι, conjecturam meam confirmantes. Saepius ὧ male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Praeter nostrum locum vide Iph. T. 856. Ion. 415. 925.

136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.] Rom. A. ante corr. C. D, E. Lasc. A. Par. A. B. D. Burn. Schol. ἐπεὶ μοι φίλον κέκρανται. Rom. A. a corr. ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται. Sed μὴ supra scriptum habet μοι. Rom. B. habet κέκρανται primis tribus vocibus humiditate deletis. Manent accentus a correctore minio *pioti* ' ' '. Lasc. B. ἐπεὶ μοι φίλα κέκραται. Put. ἐπεὶ μοι φιλία κέκραται. Musgravius ἐπεὶ μὴ φίλι' ἄ κέκρανται. Brunckius ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται. Dixisset Euripides, ni fallor, ἐπεὶ οὐ φίλια κέκρανται. Reponendum igitur ἐπεὶ μοι, in quo consentiunt omnes fere codices. Deinde non male Put. φιλία κέκραται. Comparat Porsonus φιλίας ἀνακίρνασθαι apud Euripidem Hipp. 254. φιλίας συνεκρήθησαν et φιλίην συνεκεράσαντο apud Herodotum IV. 152. VII. 151. κροκῶτα φίλον apud Aeschylum Cho. 342. Sed plerique libri κέκρανται, unde librorum errore fluxisse videtur κέκραται, ut πέφανται pro πέφανται v. 752. Itaque scripsi, ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται. Non minus bene dicitur φιλίαν κραίνειν quam ἔριν κραίνειν, quod legitur apud nostrum Andr. 478.

137, 8. Οὐκ εἰσι δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. [ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.] Rom. C. δῶμα. Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. aliique proculdubio plerique, λέκτρα, quod lectore non monito admisit Musgravius, quem sequuntur Brunckius, Porsonus, Matthiae. Beckius vero δῶμα revocavit. In superioribus verbis, quae metro adversantur, ad conjecturam omnes confugiunt. Scaliger ἡ μὲν γὰρ ἔχει, quae scriptura sententiam pessumdat, neque metro satisfacit. Musgravius in annotatione τὸν μὲν γὰρ ἔχει, quod receperunt Brunckius et Beckius. Porsonus ὁ μὲν γὰρ ἔχει, ut vulgo, sed φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ' pro φροῦδα τάδ' ἤδη. Citat scholiastae verba: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει. Distinguendum: φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει. Ipsius grammatici est γὰρ, ut alibi passim. Ita ad v. 56. οὐρανὸν γὰρ νῦν λέγει τὸν αἴρα. Ad v. 67. πεσσοῦς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. Ad v. 119. τὸ γὰρ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ. Ad v. 126. τὸ γὰρ λῶστα, ἀντὶ τοῦ λῶστον. Ad v. 172, ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει. Ad v. 749, εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. Ad v. 880. τὸ γὰρ παρ-μπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται. Haec exempla satis ostendunt Porsoni conjecturam φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε scholiastae auctoritate minime niti. Matthiae, nescio quo auctore, φροῦδα τάδ' ἤδη. | χω μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Malim καὶ ὁ sine crasi. Vide nostrum Hipp. 246. Iph. A. 5. 15. El. 1317. Sed particulas καὶ μὲν γὰρ ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni. Ceteris conjecturis accedat mea, cui non multum ipse tribuo, καὶ δὴ γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Duo verba ὁ μὲν ex altero membro supplenda, ut apud Homerum Il. X, 157. τῆ ῥα παρδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώ-

κων. Hanc ellipsin Atticis familiarem fuisse ostendunt Porsonus ad Or. 891. Matthiae Gramm. Gr. §. 288. d. maxime vero Schaeferus ad Bosium p. 187 = 204. Noster Herc. 634. φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. χρήμασιν δὲ διάφοροι. | ἔχουσιν, οἳ δ' οὔ. πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος. Hoc exemplum attulit Schaeferus, qui v. 570. 1036. ejusdem fabulae praetermisit. Ita intelligendus Aristophanes Eq. 597. πριάμενοι κώθωνας, οἳ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα. Particulae καὶ δὴ γὰρ conjunctae leguntur infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' εὔρον. Hanc conjecturam dignam quae cum lectore communicetur existimo, indignam vero quae in textum admittatur. Adoptavi igitur Musgravii conjecturam τὸν μὲν γὰρ ἔχει. *Sed rectius, opinor, inquit Porsonus, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δὲ accuratius opponantur.* Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1402. τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλήζετο. | ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ. Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici ἔχειν quam ἔχεσθαι, fortasse verum est, si legatur λέκτρα. Sin autem legatur δῶμα, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. AM. Ἡ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ; | HP. Χθονίας νιν ἄλσος Ἐρμιῶν τ' ἔχει πόλις. Jasonem in Creontis regia habitasse ostendunt ejus verba v. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων; Revocavi igitur δῶμα, licet plerique libri λέκτρα exhibeant. In hac saltem fabula Aldinus liber πολλῶν ἀντάξις ἄλλων est. Quis enim nescit quoties veram scripturam contra omnes fere codices et ed. Lascarinam exhibeat? Exempla sunt ἔρος v. 150. φίλων v. 241. ἀμφέπων v. 467. συγγνωστ' ἂν ἦν σοι v. 478. Ἑλληνίδων v. 496. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. γονάτων τε τῶν σῶν v. 693. ὧν ἐπαγγέλλη v. 704. τί μοι ζῆν κέρδος v. 780. σὸν σπέρμα v. 798. παρεμπολῶντί γ' v. 880. τί δῆτα λίαν v. 899. θύμασιν v. 1022. μωρίαν v. 1196. δόμους v. 1203.

139, 40. ἡδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν | δέσποινα,] Aldus ἡδ'. Lasc. ἡ δ'. Primus H. Stephanus ἡ δ'. Hanc varietatem plerumque silentio praeteribo.

Ibid. Scripsit Euripides, ni fallor, τήκει βίοτον. Dorica τάκει et βιοτὰν nata videntur e v. 145. 156. Brunckius in Par. A. reperisse videtur τήκει βιοτάν. Romani τάκει βιοτὰν ut vulgo.

140, 1. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν | παραθαλπομένα φρένα μύθοις.] Rom. C. D. E. παραθαλπομένα. Rom. A. B. παραθαλπομένη.

142. Αἰ αἰ,] Lasc. A. αἰ αἰ. Lasc. B. αἰ. αἰ. τάλαινα.

142, 3. διά μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία | βαίη.] Rom. C. D. E. κεφαλᾶς. Rom. A. B. Schol. ad v. 166. κεφαλῆς.

143. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;] Rom. D. τί δέον μοι. Aeschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει | ἔρριψ' ἐμαυτὸν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Vide etiam nostrae fabulae v. 780.

144, 5. φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσάιμαν | βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.] Euripides Fragm. Inc. cx. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

gl. a prima manu διὰ τί, var. lect. a diversa τίς. Schol. in lem-
mate τί habet, in interpretatione τίς. Lasc. B. etiam τίς. Hoc
revocavit Matthiae, cui assentior. Simili errore libri nonnulli
πρό σ' ἀπέχθασθαι v. 285. Sententiae quidem nihil interest, sed
paullo exquisitius videtur τίς. Musgravii conjectura τίς σ' ὅς ποτε
nihil valet. Ceterum τί τοι, quod Porsono tribuit Matthiae,
vitium typographicum est edd. Lipsiensium.

Ibid. Rom. C. ἀπλήστου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A.
ἀπλάστου, quod admisit Brunckius. In Rom. B. supra scriptum
ή. Nescio an nimis Doricum sit ἀπλάστου. Schol. ἀπλήστου
habet, et ἀκορέστου explicat. Sed fortasse scripsit Euripides
τᾶς ἀπλάτου κοίτας, eodem sensu quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 423.
Ἄπλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει sive πλησιάζει.
Quae verba cum eorum derivatis frequenter de conjugio usur-
pantur. Aeschylus Prom. 896. μηδὲ πλαθείην γαμέτα τινὶ τῶν
ἔξ οὐρανοῦ. Sophocles Trach. 17. πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι
ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων
ποτὲ τῶν Διός. Euripides Andr. 24. καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντί-
κτω κόρον, | πλαθείσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότη δ' ἐμῶ. Hinc πλάτις,
υχορ, apud Aristophanem Ach. 132. Ubi Schol. Καὶ τῇ πλά-
τιδι. τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Est au-
tem solenne mendum ἄπληστος aut ἄπλαστος pro ἄπλατος. In-
certus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ | θέσθαι
δυναίμην, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν. Recte ἄπλατον Piersonus ad Moe-
rin p. 25. quem vide. Aeschylus Prom. 370. τοιόνδε τυφῶς ἐξανα-
ζέσει χόλον | θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης, | καίπερ κεραυνῶ
Ζηνὸς ἠνθρακαμένος. Hic ἀπλάτου reponunt viri docti ex Pindaro
Pyth. I. 40. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν
παγαί. Legendum suspicor apud eundem tragicum Eum. 53.
ρέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Vulgo οὐ πλαστοῖσι, non fictis,
sensu minus commodo.

Ibid. Omnes Rom. praeter E. qui versum omittit, item Lasc.
ἔρωσ. Sic etiam edd. H. Stephani, P. Stephani et Barnesii.
Ceterae quas inspexi ante Barnesium, necnon Musgravius, ἔρος
habent. Brunckius et Beckius ἔρωσ. Porsonus et Matthiae
iterum ἔρος. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας.
Accusativum ἔρον saepius apud Euripidem exstare monet Val-
kenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v.
Ἐρον, Monkus ad Hipp. 337.

151. σπεύσει θανάτου τελευτάν;] *Malim* σπεύδει, inquit Musgra-
vius. Omnes Rom. σπεύσει, sed A. supra scriptum habet δ.
Schol. τὸ δὲ σπεύσει θανάτου τελευτάν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει καὶ ἐμβαλεῖ σοι
θάνατον. Idem paullo ante, ὅς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι.

Ibid. Barnesius θανάτοιο. De qua scriptura vide quae dictu-
rus sum ad v. 428.

152. Μηδὲν τοδε λίσσου.] Μηδὲν pro μή. Comparat Musgravius
Aristophanem Ran. 437. Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης.

153. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,] Rom. A. B. D. E. εἰ δὲ

σὸς πόσις. Rom. C. εἰ δὲ σοὶ πόσις. Quae scriptura speciem tantum variac lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δὲ σοὶ πόσις, si vulgatam de industria mutasset.

Ibid. Lasc. A. καινὰ λέχη σεβίζει ut vulgo. Lasc. B. καινὰ σεβίζει λέχη.

154. κείνω τόδε μὴ χαράσσου.] Sic Rom. A. B. C. E. Lasc. A. Eustathius p. 633, 43. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui male interpretatur ἐκείνω τόδε τὸ ἀμάρτημα μὴ λογίζου, deinde melius μὴ χαλέπαινε. Lasc. B. κείνω τόδε μὴ χαράσσου. Rom. D. κείνω τόδε μοι χαράσσου. Par. A. κείνω τόδε χαράσσου cum gl. λογίζου. Rectius esset ὀργίζου. Hesychius a Musgravio allegatus: Κεχαραγμένος, ὀργισμένος. Herodotus VII. 1. καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν. Sed vix aequum viris doctis videtur, a Medea exigere ut ne omnino irascatur. Heathius igitur κείνω τόδε μὲν χαράσσου reponit. Cujus scripturae vestigia apud schol. ad v. 152. exstare putat. Musgravius in annotatione δεινῶς τοδὶ (pro τόδε metri caussa) μὴ χαράσσου. Edidit Brunckius, quem sequitur Beckius, κείνω λίαν μὴ χαράσσου. Porsonus vulgatam revocavit, in annotatione vero corrigit κείνω τόσον μὴ χαράσσου, quod admisit Zimmermannus. Matthiae τόδε ut vulgo. Recte. Verborum τόδε μὴ χαράσσου sensus μὴ οὕτως ὀργίζου, is ipse scilicet quem praebent virorum doctorum conjecturae. De hac pronominis significatione vide ad v. 49. 672. 875.

155. Ζεὺς σοὶ τάδε συνδικάσει.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. τόδε, quod admisit Brunckius. Male, cum tantulo intervallo praecedat alterum τόδε. Vide ad v. 72.

Ibid. Lasc. B. συνδικάσει. Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. συνδικήσει, ut legendum censet Musgravius. Diversa sunt συνδικάζειν et συνδικεῖν, ut συνδικαστῆς et σύνδικος. Hesychius: Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί^ο. Aeschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον (ἔστι γὰρ δόμων | ἰκέτης ὄδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος) | καὶ συνδικήσων αὐτός P. Aeschines in Timarchum p. 253. B. εἴαν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἐταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, — μὴδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι, — μὴδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μὴδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Schol. ad nostrum locum: σὺν δίκη δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. Brunckius συνδικάσει defendit, imo metro necessarium esse ait. Versus antistrophici 179.

• Hoc sensu Jesus Christus humani generis apud patrem παράκλητος dicitur a Joanne Ep. I. ii. 1. Eadem significatione usurpatur συνηγορος a scriptoribus recentioribus. Hesychius: Συνηγορος. προστατής. Recte quidem pro illorum temporum consuetudine. Sed antiquitus συνηγόρου officium erat non reum sed accusatorem (κατήγορον) consilio suo et elo-

quentia adjuvare. Quos defensores secum adducebat reus, σύνδικτοι appellabantur. Vide ad Aristophanes Ach. 685.

P Malim, ἔστι γὰρ θρόνων | ἰκέτης ὄδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν. Bis tantulo intervallo δόμων usurpare non potuit poeta. Deinde rectius fortasse αὐτός quam αὐτός. Vide ad Sophoclis Oed. T. 458.

mensura in vulgatis libris est — — — υ υ — —, hujus e Brunckii sententia — — υ υ — υ υ —. Haec non optime congruunt.

156. μὴ λίαν τάκου,] Sophocles El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέτρα, φρόνει | θνητοῦ δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λίαν στένε 9. Euripides Alc. 808. Γυνὴ θυραῖος ἢ θανοῦσα. μὴ λίαν | πένθει. δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες. Andr. 1233. καὶ πρῶτα μὲν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς | μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν ἐπήνεσα. Aristophanes Nub. 415. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖ. Ibid. 714. Μὴ νυν βαρέως ἄλγει λίαν. His exemplis utar ad v. 899.

Ibid. ὄδυρομένα σὸν εὐνέταν.] Musgravius in annotatione *δυρομένα*, quod admisit Brunckius, apposito tamen elisionis signo, quod delevit Porsonus. Hunc vide ad Hec. 728. Ita se res habet. Verbum *ὄδυρομαι* metro vel numeris nocet apud Aeschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Oed. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 397. Utraque forma aequae convenit apud Aeschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem Oed. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 383. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phoen. 1750. ex necessitate legitur, Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὄδυρομαι; Verbalia *ὄδυρμός*, *ὄδυρμα* et similia nunquam o amittere videntur.

Ibid. Brunckius metri causa *εὐνήταν* scripsit. Quae forma licet analogiae non repugnet, non magis usurpata est quam *ικήτης*, *γαμήτης*, *εὐεργήτης*, *κυνηγήτης*. Quamquam masculinum *εὐνήτης* a feminino *εὐνήτρια* defendi videtur, quod exstat apud Sophoclem Trach. 294. Quod si quis a masculino *εὐνέτης* femininum *εὐνέτρια* derivari censeat, sciat omnia hujus formae feminina apud Atticos antepenultimam longam habere, ut *θεάτρια*, *ποιήτρια*, *συκοφάντρια*, *ψάλτρια*^r. Non Attice locutus est Joannes Chrysostomus T. XI. p. 113. a Bastio ad Gregorium p. 260. citatus, cum *δραπέτριαν* dixit. Cratinus fabulam suam *Δραπετίδας* inscripsit. Sic non *προδότρια* sed *πρόδοτιν* dixerunt veteres^s. Ceterum nostro loco *εὐνέταν* revocavit Matthiae. In hoc metro epitritus primus et dijambus satis bene sibi respondent. Noster Phoen. 1302. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος ἔκεκ' Ἐριννύων. Vide etiam Cycl. 500. 508. 516.

158. λεύσσεθ' ἂ πάσχω,] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσεθ'. Rom. E. λεύσεσθ'. Lasc. B. λεύσασθ'. Ambiguum est, utrum *λεύσσετε* indicativus sit an imperativus. Eadem ambiguitate laborat Sophocles Ant. 940. λεύσσετε, Θήβης οἰκοιρανί-

⁹ Fingamus apud Sophoclem legi, θνητοῦ πέφυκας πατρός, Οἰδίπους, φρόνει. Interpretes certatim *πεφυκώς* reponerent, comparantes Ant. 996. φρόνει βεβῶς αὐτῶν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Hoc tironibus argumento sit, elegantiosem quam appellant lectionem non semper esse veriosem.

^r A feminino *psaltria* novum masculinum *psaltrium*, ut *poëtrium*, *sycophantri-*

um, effinxit Famianus Strada Bello Belgico, propterea a Scioppio derisus Infamia Famiani p. 81.

^s Hesychius: Ἀναγέτρια. ἢ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνή, παρὰ Ταραντίνους οὕτως λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν. Vide interpretes ad hanc gl. et Ἀγέτρια et Ἀναγεστρίς. Vera scriptura fortasse est Ἀναγέστρια.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

κοάξ. | οὐδὲν γάρ ἐσθ' ἄλλ' ἢ κοάξ. Hinc legendum suspicor Vesp. 1449. Οἴμ' ὡς ἀπολω σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Vulgo οἴμ' ὡς ἀπολεῖς. Dicitur οἴμ' ὡς ἀπολω σ' ut οἴμ' ὡς τεθνήξεις Ach. 590. 162. οἷ γε με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.] Rom. D. πρόσθε. Contrario vitio Rom. A. B. πρόσθεν v. 188. Ceteri Rom. utrobique recte.

163, 4. ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθη | αἰσχυρῶς,] Hesychius: Ἀπενάσθη. ἀπωκίσθη. Idem: Ἀπενάσσατο. ἀπώκησεν. Scribendum ἀπώκισεν, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam ἔνασσε usurpant, media ἔνασσατο et passiva ἔνάσθη idem significant, ut χολωσάμενος et χολωθεῖς. Attici vero ἔνασσατο pro ἔνασσε usurpant. Sic ἀπενάσσατο apud Euripidem Iph. T. 1259. κατανασσαμένη apud Aeschylum Eum. 932. Passivum ἀπενάσθη habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθη Phoen. 215. κατένασθεν Aristophanes Vesp. 660. Sic enim Invernizius pro κατένασθε.

164. τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεῖς, τὸν Ἀψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἀψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνηρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρεῖν αὐτὸν φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medae personam in Euripidis Aegeo fuisse, ut jam monui p. 66. Deinde praeter hujus grammatici testimonium, nullam Dicaeogenis Medae mentionem reppererunt Fabricius et Harlesius Bibl. Gr. T. II. p. 295.

165. Κλύεθ' οἶα λέγει,] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, ὦ πόλις Ἀργους, κλύεθ' οἶα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἀργους e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ' οἶα λέγει, minus recte dictum videtur.

165, 6. κἀπιβοᾶται | Θέμιν εὐκταίαν,] Reiskius θέμιν εὐναίαν, *justitiam conjugalem*. Ruhnkenius apud Piersonum ad Moerim p. 137. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Aeschylus Theb. 729. monente Musgravio.

166, 7. Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων | θνατοῖς ταμίας νενόμισται.] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἢ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἀρτεμιν βοᾶται (v. 157.), ἢ δὲ πρεσβύτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medae tribuendum censuit v. 146. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γὰρ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία βαίη v. 142. Jovem implicite invocari putabat. Quis enim, ait, fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter? Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὄμνυμι, quasi per Themis et Jovem juret nutrix; Medeam diu iratam fore. Quar-

tam solutionem ceteris meliorem ad verba τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν v. 205. affert grammaticus, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Nemo hodie, opinor, has turbas exci- taret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quae oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint.

Ibid. Rom. C. Lasc. B. θνατοῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. θνητοῖς.

168, 9. οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι σμικρῶ | δέσποινα χόλον καταπαύσει.] Rom. C. D. E. οὐκ ἔστιν. Rom. A. B. κοὐκ ἔστιν. Eadem va- rietas v. 1057. Utrobique praestat οὐκ sine καί.

Ibid. Rom. C. Schol. σμικρῶ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. μικρῶ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum quidem σμικρῶ, inquit, in metrum non peccat, sed versum minus concin- num facit.*

171, 2. μύθων τ' αὐδαθέντων | δέξαιτ' ὀμφάν,] Musgravii conje- cturam' αὐδαέντων memorasse satis est. Deinde Rom. D. δέξε- ταιτ' (sic) ὀμφάν.

173, 4. εἴπως βαρύθυμον ὄργαν | καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;] Omnes Rom. εἴπως. Sed in A. a prima manu adscriptum γρ. καὶ ἡ πᾶς. Var. lect. a diversa ὅπως.

175, 6. μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον | φίλοισιν ἀπέστω.] Haec vulgo nutrici tribuuntur, cujus verba chori orationem interrumpunt. Omnia choro tribuenda esse vidit Tyrwhittus, cujus sententiae a membranis confirmatae obsecutus est Brunckius.

Ibid. Rom. A. B. D. E. μήτοι. Rom. C. Par. A. μή μοι^ι.

177, 8. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων | ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὐδα.] Rom. A. βᾶσα νίν. Rom. B. C. βᾶσα νιν. Lasc. βᾶσα νῦν.

Ibid. Omnes fere interpretes τάδε referunt ad sequentia ver- ba, σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω, quasi dicere jubeatur an- cilla, *Propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt.* Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Bar- nesius et Musgravius. Sed luce clarius est, sensum esse, *pro- pera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea.* Ita Buchananus: *heus propera, | ne designet quicquam asperius; hos adversum, quos habet intus.* Sic etiam Bothius in versione Teutonica: *Eil', eh drinnen ihr Rachgeist noch gefrevelt.* Τάδε igitur ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι &c. referendum est. Ita Jocasta Phoen. 571. σοὶ μὲν (Eteocli) τάδ' αὐδῶ. σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω, &c. Hoc admissio, omnia bene se haberent, nisi metro quoque consulendum esset. Versus enim 178. quartam syllabam producit, quae brevis est in strophico 154. κείνω τόδε μὴ χαράσσου. Hermannus Elem. Doctr. Metr.

^ι Aeschylus Theb. 71. μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανάλευρον | ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος | φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφε- στίους. Legendum videtur μήτοι πόλιν γε. Idem Prom. 626. Μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Sophocles Oed. C. 1407. μήτοι με πρὸς θεῶν σφῶ γ', εἰάν αἱ

τοῦθ' ἄραι | πατρὸς σελῶνται, καὶ τις ὑμῖν εἰς δόμους | νόστος γένηται, μὴ μ' ἀτιμάσῃτε γε, | ἀλλ' ἐν σάφοισι θέσθε καὶ κτερίσμασι. *Ibid.* 1439. Μήτοι με δύρου. Ant. 544. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ | θανεῖν σε σὺν σοί, τὸν θανόντα δ' ἀγνίσαι.

p. 532. φίλα cum καὶ τὰδ' αὖδα conjungit, ut sit accusativus pluralis, interpretaturque, *nos quoque favere Medae narra.* Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

179, 80. σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι | τοὺς εἴσω.] Rom. A. B. C. Lasc. B. σπεῦσον πρὶν τι κακῶσαι. Rom. E. Lasc. A. Par. A. σπεῦσαι πρὶν τι κακῶσαι. Rom. D. σπεῦσαι τὶ πρὶν κακῶσαι. Brunckius σπεῦσαι admisit cum hac annotatione: Σπεῦσαι, festina. Sic bene membranae. Non magis dicitur σπεύδομαι quam χαίρομαι. Porsonus σπεῦσον revocavit. Hic etiam versus non congruit cum strophico 155. Ζεὺς σοι τὰδε συνδικήσει. Conjicit Musgravius, σπεῦσον, πρὶν ἐτ' ἢ (fortasse voluit πρὶν ἐτ' ἢ) κακῶσαι. Hermannus duas conjecturas memorat; unam Seidleri, σπεῦσον, πρὶν καὶ τι κακῶσαι; alteram suam, σπεῦσον δὲ, πρὶν τι κακῶσαι. Neutra metro omnino satisfacit. Si πρὶν ἢ apud Atticos poëtas exstaret (nam de prosae orationibus scriptoribus nulla controversia est), audacter reponerem, σπεῦσον δὲ, πρὶν ἢ κακῶσαι^u. Addere possem, Porsonum Advers. p. 136. πρὶν τι pro πρίνη Hermiae restituisset apud Athenaeum p. 563. E.

Ibid. Omnes Rom. εἴσω. Brunckius tacite εἴσω, Matthiae εἴσω ut vulgo. Respondet in strophā λίαν, quod priorem syllabam habet communem.

181. Δράσω τὰδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, sed vereor ut persuadeam. Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ᾧσιν. Confer etiam nostrae fabulae v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἤκω λόγους, | φόβω μὲν εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, | οἴκτω δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μήτις δεσποτῶν αἰσθηται.

182. δέσποιναν ἐμάν.] Rom. D. Lasc. B. δέσποιναν ἐμάν. Rom. A. B. C. δέσποιναν ἐμήν. Duo verba omittunt Rom. E. Lasc. A. Non male.

184, 5. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίν,] Rom. A. ante corr. ridiculo errore δέρμα λεαίνης.

185, 6. ὅταν τις | μῦθον προφέρων πέλας ἡρμαθῆ.] Lasc. ὅτ' ἂν τις. Idem ὅταν conjunctim v. 15. 128. 239. 260. 508. Praestare videtur ὅτ' ἂν, quam scribendi rationem in codd. antiquis frequentem esse monet Porsonus, Bastius quoque ad Gregorium p. 827. Neque obstat quod ὅταν δὲ potius quam ὅτε δ' ἂν in libris reperitur. Nam reperitur etiam ἡνίκ' ἂν δὲ, quod in ἡνίκαν δὲ mutatum nemo, opinor, vellet^x. Aldus vero nostro loco ὅτάν τις. Idem τούσδέ γ' v. 87. ὄμμα νιν v. 91. οἱ γέ με v. 162.

^u Apud Neophronem, cujus verba ad v. 1024. affertur, vulgo legitur πρὶν ἢ ἕξαμαρτεῖν. Dixisset Euripides, ni fallor, πρὶν ἕξαμαρτεῖν. Olim legebatur apud Aristophanem Ran. 1215. ὄντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη | ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Codd. plerique

πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων, unde Brunckius, πρὶν φῦναι μὲν, ὡς ἀπόλλων. Hodie scribitur ἀπόλλων.

^x Aristophanes Pac. 1179. ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά. Numerosius Ran. ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται. Vide Eccl. 278.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Διονύσω καταμίξαντας, ἐν παιδιᾷς μέρει τίθεσθαι. Haec loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger.

188. οὐκ ἂν ἀμάρτοις,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. Mag. ἀμάρτης (vel ἀμάρτης) soloece. In Rom. A. supra scriptum οἱ^z.

189, 90. οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις, | ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις] Desunt in Rom. C. verba ἐπὶ μὲν θαλίαις. Deinde Porsonus in ed. Cantrabrigiensi ἐπὶ δ' εἰλαπίναις in textu, in annotatione vero: *Pro ἐπὶ δ' malim ἐπὶ τ'.* Sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

191. εὔροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς.] Alii ἤυροντο scribendum contendunt, alii εὔροντο. Matthiae Gramm. Gr. 167. 6. in εὐρίσκω diphthongum mutari negat, licet reperiatur ἐξηυρέθη apud Aristophanem Pac. 128. Adde ἠυρέθη, quod apud Sophoclem Ant. 406. exhibent omnes edd. ante Turnebum. Seidlerus quoque ad Euripidis El. 380. (382.) in hoc verbo augmentum non poni affirmat. In aliis fieri non negat. Infra v. ἐξηύχουν pro ἐξηύχου libri omnes, nisi qui ἐξηύχου habent. Exempla omnia hujus scripturae quae apud Euripidem exhibet ed. Aldina, collegi ad Heracl. 305.

196, 7. καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκείσθαι | μολπαῖσι βροτούς.] Rom. C. D. E. μολπαῖσι βροτούς. Rom. A. ante corr. μολπῆσι βροτοῖς, correctus ab eadem manu μολπῆσι βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς. De μολπῆσι vide ad ζεύγλησι v. 466.

197, 8. Ἴνα δ' εὔδειπνοι | δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;] Rom. C. D. E. Schol. βοάν. Rom. A. B. βοήν.

201. Ἰαχὰν αἴιον πολύστονον γόων.] Pseudogregorius v. 808. ἰαχάν. Fortasse legendum ἰαχον media producta, quam formam bis in una fabula usurpat Euripides. Tro. 825. ἃ δέ σε γειναμένα πυρὶ δαίεται. | αἰῖνες δ' ἄλλαι | ἰαχον (supplendum βοῶσιν), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾶ. Ibid. 1228. στέναζε, μάτερ, — νεκρῶν ἰαχον. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. De constructione vide Porsonum ad Or. 1035.

Ibid. Rom. A. B. C. D. E. ante corr. πολύστονον. Rom. E. a corr. Lasc. Pseudogregorius v. 808. πολυστόνων. *Nescio an melius,* ait Porsonus.

202. λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾶ] Rom. A. D. Lasc. B. μογερά. Rom. B. C. E. Lasc. A. μογερά. Huc spectat gl. a prima manu in Rom. A. κακῆ. Recte vulgo μογερὰ, quod pro nominativo singulari accipit scholiastes, rectius Reiskius pro accusativo plurali. Versus est dimeter iambicus, ut 205. 207. Vix opus est ut moneam βοᾶ verbum esse. Constructio ut apud Sophoclem Trach. 49. Δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ | κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα | τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.

203. τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.] Rom. A. B. D. E. λέχει.

^z Sophocles Aj. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς, | οὐκ ἂν ἀμάρτοι. κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ | τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι. Vide

an hic quoque legendum οὐκ ἂν ἀμάρτοις, id est, οὐτὶς ἂν ἀμάρτοι. Sic οὐκ ἂν δύνατο προ ἀδύνατον ἐστι.

Rom. C. λέχαισι, i. e. λέχεσι. Nescio an melius, modo scribatur λέχεσιν.

204. θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα] Sic Rom. D. E. Sed Rom. A. B. C. θεοκλυτεῖ δέ τ' ἄδικα.

Ibid. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Aeschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις | ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum est, quae vox ejusdem familiae est cujus Θεοκλύμενος, quod θεούς σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9.

205. τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,] Brunckius tacite Ζανός. Porsonus Ζηνός revocavit. Fortasse scripsit poëta Διὸς, metro ut apud Sophoclem Phil. 687. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, &c. Quo exemplo legere licet: τὰν Διὸς ὀρκίαν θέμιν, | ἄνιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς | ἀντίπορον, δι' ἄλα νύχιον.

206. ἄνιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς ἀντίπορον,] Rom. E. εἰς. Rom. A. B. C. D. εἰς. Metrum incertum scripturam etiam incertam reddit.

207. δι' ἄλα νύχιον,] Hoc explicat tragicus Rhés. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ, | λαθόντες ὄμμα τοῦμόν, αἴρεσθαι φυγῆν | μέλλουσι.

207, 8. ἐφ' ἀλμυρὰν | πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.] Aldus κληῖδ'. Lasc. κληῖδ'. Uterque κληῖδα v. 644. κληῖδας recte v. 1281.

Ibid. Frustra Heathius ἀπεράντου. Gl. in Par. A. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι. Male. Aliud est περᾶν, aliud περαίνειν. Homericum Ἑλλήσποντος ἀπείρων respexit noster. Quod ille κληῖδα, Aeschylus Pers. 880. στόμα πόντου dixit. Vide Columnnam ad Ennium p. 202.

209—13. Κορίνθιαι γυναῖκες——ῥαθυμίαν.] Nullus hujus fabulae locus est, qui criticis majorem disputandi materiam prae-buerit quam hi quinque versus. Dixerunt de eo ab Heathio aliisque indicati Politianus Miscellan. 27. Victorius Var. Lect. XX. 13. Muretus Var. Lect. VIII. 17. Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. Columnna ad Ennium p. 203. item Vossius p. 336. Hi omnes cum non tam a Graecis Euripidis verbis quam ab Ennii Latinis occasionem dicendi sumserint, primum Ennii verba ponamus, quae in animo teneat lector, dum de singulis hujus orationis partibus dicitur. Cicero Epist. VII. 6. *Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medae quae Corinthum arcem altam habebant matronae opulentae, optumates: quibus illa manibus gypsatisissimis persuasit, ne sibi vitio illae verterent, quod abesset a patria.* Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul. Multi, qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati. *Quo in numero tu certe fuisses, nisi te exclusissemus.* Quatuor sunt tetrametri octonarii, quorum tres a Ciceronis verbis facile separari possunt. Secundus vero incerta conjectura ita restitui potest: *Ne mihi vitio vos vortatis, a patria quod absiem.*

209, 10. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, | μή μοι τι μέμψησθ'.] Rom. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. μέμψησθ', quod admisit Musgravius. Rom. A. B. μέμφοισθ'. Rom. C. μέμψοισθ'. Schol. bis μέμψησθε, semel μέμψησθε. Etsi parum refert, Aldinam scripturam, quam revocavit Matthiae, pallo meliorem esse existimo. Video enim librarios saepius ψ in φ mutasse, quam φ in ψ. Noster Hec. 1183. Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς | τὸ θῆλυ συνθεῖς ᾧδε πᾶν μέμψη γένος. Ubi μέμψη contra linguae indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1176. ἀναστρέφοι pro ἀναστρέψοι pleraeque edd. ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. Ibid. 1418. κατασκήφουσιν pro κατασκήψουσιν cod. Flor. apud Valckenarium. Ennium quoque, modo mediocriter Graece doctus fuerit, μέμψησθ' in exemplo suo habuisse certum est. Is enim, ut mox declarabo, contra mentem quidem poëtae haec verba interpretatus est, sed non contra linguae indolem, modo legatur μέμψησθ' ; sin autem legatur μέμψησθ', contra utramque.

Ibid. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ᾧ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε (ed. Ven. μέμψησθαι) ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούση. Longe aliter tamen ab Ennio accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post δόμων distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus.

210, 1. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας,] Schol. καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας, — οἶον, ὑπερηφάνους νομιζομένους. Photius: Σεμνὸν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μειδία· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἰππολύτῳ (v. 93.)· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον. Εὐριπίδης Ἰππολύτῳ (v. 99.) Πῶς οὖν σὺ σεμνήν· δαίμονα οὐ προσεννέπεις, καὶ τὸ μέγα. Eadem fere verba habet Suidas v. Σεμνόν. Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, σεμνὸς contrarium habet εὐπροσήγορος apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse σεμνοὺς, quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta γεγῶτας explicemus, νομιζομένους. Sensus est ὄντας. Sic αὐθάδης γεγῶς mox v. 218. Hactenus omnia satis perspicua sunt. Sequentiā difficiliora et obscuriora sunt.

211. Rom. D. Photius apud Porsonum; γεγῶτας. Apud Hermannum vero alter codd. γεγῶτας habet, alter γεγονότας consentiente Suida.

211, 2. τοὺς μὲν ὀμμάτων ἀπο, | τοὺς δ' ἐν θυραίοις.] Ita Schol. totidem literis. Rom. A. ante corr. C. D. E. ὀμμάτων ἀπο. Rom. A. corr. ab eadem m. B. Par. A. ὀμμάτων τ' ἀπο, fortasse ex Hec. 240. Deinde Aldus τούσδ', ἐν θυραίοις. Lasc. A. τοῖς δ' ἐν θυραίοις. Lasc. B. recte τοὺς δ' ἐν θυραίοις. Schol. ita explicat;

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ibid. 1522. δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου | βάλλετε βαρβάρων λέξεων, | ἂν Ἰδαίων ἐρίδων | πονηθεῖσ' ἐκτῆσατο, τὰν | οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου | Φοι-
βείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ'
ἐκτῆσάμην.

214. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,] Wyttenbachius p. 52.
legendum censet δίκη δ' ἄρ'. *Neque enim caussa exponitur ante-
cedentium, inquit, sed sequentia iis simpliciter subjiciuntur. Vide
ad v. 121.*

Ibid. Rom. B. C. E. Lasc. B. Stobaeus Tit IX. p. 99=53.
οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς. Rom. A. D. οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖσι. Lasc. A.
οὐκ ἔνεστ' ὀφθαλμοῖς. Eustathius p. 415, 12. οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς.
Schol. οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς, quod admisit Porsonus. Matthiae
vulgatam revocavit. Quod ad constructionem attinet, aequè
bene dicitur ἔνεστ' ἐν atque ἔνεστιν. Aristophanes Nub. 56.
Ἐλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ita passim. Sed paullo nu-
merosius est ἔνεστιν, ideoque a Porsono praelatum est. Recte
quidem, si aliquid insoliti haberet vulgata, vel si multorum li-
brorum auctoritate niteretur ἔνεστιν. Atqui hoc nusquam appa-
ret nisi apud scholiasten, apud quem poëtae verba raro recte
scripta leguntur. Alterum exhibent Aldus, Lascaris, Sto-
baeus et omnes codices Romani. Quod ad numeros attinet,
Reisigius p. 249. numerosius ἔνεστ' ἐν quam ἔνεστιν sibi vi-
deri ait. Etsi Reisigio non assentior, vulgatam satis nume-
rosam puto. Caesuram in medio versu defendunt tria exem-
pla ex eadem fabula petita. V. 232. γυναῖξιν, οὐδ' οἶόν τ' ἀνή-
νασθαι πόσιν. V. 457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν. V.
982. καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. Ita noster Hec. 355.
387. 414. 440. 606. 1141. 1224. Or. 12. 51. 224. 292. 509.
531. 568. 691. 1030. 1077. 1126. 1185. 1237. 1255. 1647. 1652.
1663. Phoen. 72. 79. 271. 586. 747. 936. 1238. 1407. 1423. ^b
Nec desunt tragoediae, quarum primus versus, qui prae omni-
bus numerosus esse debet, hanc caesuram habeat. Aeschylus
Cho. 1. Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη. Euripides Alc. 1.
Ἔ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ. Suppl. 1. Δήμητερ, ἐστιοῦχ'
Ἐλευσῖνος χθονός. Diverso exordio usi essent tragici, si hujus-
modi versus auribus minus grati fuissent.

^b In hac enumeratione Porsoni editio-
nem sequor. Versus sunt in primis
quatuor fabulis triginta septem, qui
omnes elisionem post tertium pedem ha-
bent, praeter Hec. 1141. (1159.) γένοιτο,
διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χερσῖν. Qui et ipse
elisionem quodammodo habet. Nam
διαδοχαῖς Atticis auribus idem fere sona-
bat quod διάδοχαῖσ'. Quid igitur dice-
mus? Cásune accidisse ut prius hemi-
stichium toties in vocalem desineret quae
elidi posset, alterum a vocali inciperet?
Est quidem qui hoc dixerit, Hermannus
scilicet Elem. Doctr. Metr. p. 117. Sed

vereor ne non satis considerate. Fue-
runt qui legerent apud Sophoclem Aj.
382. ἧ που πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
Vulgatam γέλῳθ numerorum caussa prae-
ferendum monui Mus. Crit. Cant. T. I.
p. 359. 477. Aliter sentit Hermannus,
cujus verba sunt: *Vulgatam numerorum
caussa praeferendam esse, quod Elmsleius
contendit, facilius, qui mirentur, quam qui
credant, inventum iri puto.* Legant tamen
quae Diarii Classici T. XVI. p. 428—432.
de hac quaestione dixi ad Euripidis
Suppl. 303. σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ,
τᾶλλ' εὔφρονῶν.

215, 6. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, | στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδίκημένος.] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus II. Γ. 279. ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση. Eustathius ad haec verba praeter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Oed. T. 713. ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, | ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B.

Ibid. Eustathius ἐκμάθη. *Utraque lectio proba*, inquit Porsonus. *Saepe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.* Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκῶς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita poster v. 270. οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, | πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), | πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω. Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, | τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. *Ibid.* 961. ὅλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν | γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Oed. T. 505. ἀνύσειε Trach. 695. Interdum abest particula negativa, ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν | ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν | ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν | θάνῃ

* Aeschylus κορίση Prom. 165. ἔλη *ibid.* 166. χαλάση *ibid.* 176. ἐθειλήση *ibid.* 177. ἐκπίση *ibid.* 754. λυθῶ (modo ita legendum) *ibid.* 768. χαλασθῆ *ibid.* 990. φανῆ, θελήση τ' *ibid.* 1027. Sophocles περάση Oed. T. 1530. ἐνδείξω Oed. C. 48. στήσης *ibid.* 910. στήσω *ibid.* 1041. δηλώσῃ *Ant.* 309. προσψάυση * *ibid.* 619. θάνῃ Trach. 3. εἴπῃ *ibid.* 415. δείξῃ *ibid.* 609. πάθη * *ibid.* 948. δράσης et κερδάνης Aj. 107. θάνῃ *ibid.* 110. τύχη * *ibid.* 742. ἐκβάλη * *ibid.* 965. ἐξήκη * Phil. 199. μάτω *ibid.* 332. μάθης * *ibid.* 917. μόλης *ibid.* 1332. εἴπῃ *ibid.* 1410. Euripides ἴδω * Or. 1357. μεθῆ * Alc. 852. ἀφαγνίσσηται et μόλη *ibid.* 1149. ἴδῃ Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ * *ibid.* 540. λαβῆ Iph. T. 20. εἴπῃ *ibid.* 1302. θάνῃ Tro. 510. ἴδω et γεύσωμαι Cycl. 556. ἴδῃ Heracl. 866. ἴκηται et κάμψῃ El. 956. Aristophanes στῶ Ach. 175. ἀντεμπαγῶ *ibid.* 229. ἀκούσῃ *ibid.* 295. ἀκούσης Eq. 937. πτύξωμαι Nub. 266. εἴπῃ Vesp. 578. ἀκούσης *ibid.* 724. 915. ἰδίσης καὶ διαλύσης Pac. 84. ὑμεναιοῖ *ibid.* 1076. 1112. ἀποδοῶμαι Av. 586. διαδράμω *ibid.* 1409. ἐκτραχηλίση Lys. 706. ποιησώμεθα *ibid.* 1005. κωδωνίσω Ran. 79. ἀ-

ποφῆνω *ibid.* 869. ἀκούσης * *ibid.* 1314. κοκκύσω *ibid.* 1427. ἐκπύθωμαι * Eccl. 747. ἴδω *ibid.* 765. ἀπενέγκῃ *ibid.* 852. προκρούση *ibid.* 1009. φράσης Plut. 24. μάθης *ibid.* 477. Asteriscus significat ἂν abesse, quod in sermone familiari non licere monet Porsonus. Tria sunt Aristophanis loca, quae huic regulae adversari videantur. I. Ran. 1314. Μὴ, πρὶν γ' ἀκούσης χᾶτέραν στάσιν μελῶν. Reisi-gius p. 66. μὴ, πρὶν γ' ἂν ἀκούσης. In hoc metro raro ponitur anapaestus cujus prima syllaba sit ἂν. Nescio igitur an legendum πρὶν ἂν γ' ἀκούσης, ut μὴ, vel potius μὴ μὴ, extra versum sit. II. Eccl. 624. οὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδερθεῖν | ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Recte Reisi-gius p. 65. χαρίσασθαι. III. *Ibid.* 747. πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Hunc tragicum esse senarium suspicatur Reisi-gius. Equidem mahm πρὶν ἂν πύθωμαι. In Lys. 1005. recte ποιησώμεσθα reposuit Brunckius, sed non vidit superiore versu legendum esse πρὶν χ' ἅπαντες, id est, πρὶν κα ἅπαντες, Dorice pro πρὶν ἂν ἅπαντες.

τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἴτω κακός. Negativam particulam. in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam d. II. Euripides Or. 1218. φύλασσε δ' ἦν τις, πρὶν τελευτήθῃ φόνος, | ἢ ξυμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρός, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῆ. Quasi praecedat φύλασσε μή τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ | τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, | παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ', ἀπήνη | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon H. G. V. 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστάς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίῃ λόγον, | πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Τίς hic valet οὐδείς. Haec igitur tria loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quae re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Euripides Andr. 1067. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος | χωρήσεται τις Πυθικὴν πρὸς ἐστίαν, | καὶ τὰνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, | πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κάτθανεῖν ἐχθρῶν ὑπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεται τις cum interrogatione idem esse quod χωρήσάτω τις. Euripides Ion. 524. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhcs. 684. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέρων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὖν ἀναστήσει τάχῃ, | πρὶν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; II. Tragicus Rhcs. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερσὶ | ἤξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, *cruentis manibus domum ante lucem redibo*. Si legeretur μόλη, sensus esset, *incruentis manibus domum ante lucem non redibo*. Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem praetermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα) πρὶν κατασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Aeschylum simili constructione dixisse θρασυνηθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαφρίζεσθαι Ag. 1076. Sophoclem κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 605. προσιδεῖν Cresphonte fr. iv. 6. Aristophanem ἐπιστῆσαι (vulgo ἐπίστασθαι) Eccl. 585. ἀφικέσθαι ibid. 616. χαρίσασθαι ibid. 625. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quae digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, | ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν | ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Αἴδου λαβεῖν, | κατηλθὼν ἂν. καί μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων, | οὐθ' οὐπὶ κόπη ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων | ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhcs. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου | λαμπτήρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, | πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηναῶν μολεῖν, | κτείνων Ἀχαιοὺς τῆδε πάλυφόνῳ χερσὶ.

^d Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poeta. Sophocles Oed. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν | εἶην, σοιάνδε μὴ οὐ κατ-οικτεῖρων ἔδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt

particulae μὴ οὐ, quae nunquam ita collocantur nisi in sententiis negativis. Αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ellipsi et Pleonasmō p. 220.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quod inter πάντα et γινώσκειν distinxit. An infinitivum γινώσκειν pro imperativo γινώσχετε dictum putavit? Vide ejus Gramm. Gr. §. 544. Vertit Heathius, *ille in quo bene cognoscendo summa rerum omnium mearum vertebatur.*

224. κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐ 'μὸς πόσις.] Ita aut non multo secus Rom. C. a corr. E. Lasc. ut Aldus. Rom. A. B. C. ante corr. D. ἐκβέβηκ' οὐμὸς πόσις. Vide ad v. 801. Erunt fortasse qui ex hac varietate legendum existiment ἐμὸς πόσις, cum articulus haud raro repugnante metro additus legatur. Apud Euripidem Phoen. 850. dedit Aldus, πρὸς πατέρα τὸν σὸν, ὡς τοῦμὸν κάμνει γόνυ. Ibid. 1083. recte Aldus, τέθνηκεν, ἢ ζῆ παῖς ἐμὸς; σήμαινέ μοι. Male Cant. M. apud Porsonum παῖς οὐμὸς. Sed in imparibus sedibus praestare videntur οὐμὸς, τοῦμὸν, οὐμοί, ceterique casus cum articulo. In quinta sede οὐμὸς aut οὐμοί habet Euripides Hec. 1229. Phoen. 35. Tro. 363. 932. 1240. Herc. 359. Exempla his contraria sunt Hec. 249. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὦν ἐμὸς τόδε; Phoen. 485. ἀλλ' ἔχει | τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος. Hipp. 1169. ὦ θεοί, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ. Iph. T. 784. Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἦν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ. Hel. 574. Ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ. El. 315. πρὸς δ' ἔδραισιν Ἀσιάδες | δμωαὶ στρατίζουσ', ἄς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ. Sed primo et tertio loco male adderetur articulus. Secundo ἐμὸν Grotio debetur. Aldus ἐμῶν, quod cum articulum salvo metro non admittat, extra controversiam positum est. Cetera non sollicito. Vide quae de quinta sede dixi ad v. 88. quaeque dicturus sum ad v. 941:

225—9. πάντων δ'—ἄλγιον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 432=309.

225, 6. πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, | γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.] Porphyrius apud Eusebium Praep. Ev. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου εἰπόντος, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν, Θεοδέκτης ἐν Ἀλκμαίωνί φησι Σαφῆς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος, | ὡς οὐδὲν ἐστὶν ἀθλιώτερον φυτόν | γυναικός. Hunc locum allegat Valckenarius ad Hipp. 630. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν. Ab eodem citatur Alexis apud Athenaeum p. 123. F. εἴτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

226. Quod vulgo apud Euripidem legitur, γυναῖκες ἐσμὲν, exhibent etiam edd. Stobaei, necnon Stephaniana Eusebii. Vigorius vero γυναῖκές ἐσμὲν dedit.

227, 8. ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῆ | πόσιν πρίασθαι,] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων.) χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδουσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος (Il. A. 244.)· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρῆχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. | προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε κάκθρέψας πατήρ | φερνάς, ἀπωκισ', ὡς ἀπαλλαχθῆ κακοῦ.

228, 9. δεσπότην τε σώματος | λαβεῖν.] Ita Stobaei ed. Gesneriana. Sed Trincavellus δεσπότην δὲ habet, δὲ scilicet natum e μὲν superiore versu.

229. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Rom. A. D. Par. A. τοῦτ' ἄλγιον κακόν. Rom. B. τοῦτο δ' ἄλγιον κακόν. Rom. C. Lasc. A. τοῦδε τ' ἄλγιον κακόν. Rom. E. Par. B. D. Stobaeus, τοῦτό γ' ἄλγιον κακόν, quod admisit Musgravius. Recte Brunckius, κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Matthiae Aldinam revocavit, quam habet etiam Lasc. B. Aeschylus Prom. 933. Ἄλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι. Malim τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω.

230, 1. κὰν τῶδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακόν λαβεῖν | ἢ χρηστόν.] Rom. C. Lasc. B. λαβεῖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. λάβη. In Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εἶν.

235. ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.] Quatuor Romani ὅτῳ, D. οὔτῳ. Musgravius conjicit οἶῳ. Non male, ait Porsonus, sed nihil opus.

Ibid. Rom. C. ξυνευνέτη. Rom. A. B. E. Lasc. συνευνέτη. Rom. D. συνευνέτης.

236, 7. κὰν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμενάισιν εὖ | πόσις ξυνοικῆ,] Lasc. κὰν sine accentu, quod recte legitur paullo ante v. 230.

237. Rom. C. ξυνοικῆ. Rom. A. B. D. E. ξυνοικεῖ. In A. B. supra scriptum ἦ. Ceterum ordo est, κὰν μὲν πόσις εὖ ξυνοικῆ ἡμῖν ἐκπονουμενάις τάδε.

240—276. ἔξω μολῶν—ἀποστέλλεις Κρέον;] Haec desunt in Rom. E. e quo unum folium evulsum est.

240. ἔξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας χόλον,] Haec scriptura, quae in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. ἦτις οὐδὲ νῦν | τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes praeter E. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσσης, quod admisit Musgravius. Sed Rom. D. καρδίας ἄσσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν. Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσσην. Hanc lectionem, cui propior est. Aldina καρδίας χόλον, ei quam admiserat Musgravius praetulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | εὔρετο μούση καὶ πολυχόρδοις | ὠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poëtae verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὔρε, κείση νέγκατο | θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς | λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσσης. Hoc igitur meo iudicio recte revocavit Matthiae. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Moeridis verba p. 59. Ἄση, Ἀττικῶς: ἀηδία, Ἑλληνικῶς. Apud Atticos poëtas rarius legitur. Aeschylus Ag. 134. οἶον μήτις

ἄσα θεόθεν κνεφά|ση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ibid. 739. μηλο-
φόνοισιν ἄσαισιν | δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. Ita metri caussa pro
ἄτα et ἄταισιν legendum viderunt viri docti. Simile vitium a
Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. xxx. Gaisford. e
In his eo facilius fuit error, quod ἄση pro βλάβη dicitur. Nostro
loco potius λύπη significat. Uterque sensus convenit Sapphus
verbis, μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, | πότνια, θυμόν.

241. ἡ πρὸς φίλων τίν', ἡ πρὸς ἡλικὰ τραπεῖς.] Rom. A. B. C. D.
Lasc. Par. A. φίλον τίν', quod admisit Brunckius: Ita noster
Andr. 1179. ὦ σχέτλι' ἔργα παθῶν ἐγὼ, εἰς τίνα | δὴ φίλον αὐγὰς
βάλλων τέρψομαι; Revocavi φίλων, propterea quod tragici liben-
tius usurpant φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις et similia,
quam φίλος τις, ἐχθρὸς τις, θεός τις, ἀνθρωπός τις. Θεῶν habet Sophocles
Oed. T. 42. 396. Ant. 598. Trach. 119. Aj. 453. 1057. Phil. 196.
El. 696. Idem Aj. 998. ὄξεια γὰρ σου βάξεις, ὡς θεοῦ τινος, | διῆλθ'
Ἀχαιοὺς πάντα, ὡς οἴχει θανάων ἱ.

Ibid. Porsonus ex conjectura ἡλικας. Quae scriptura senten-
tiae quidem prodest, metro vero necessaria est, modo vera sint
quae dixit Porsonus ad Or. 64. Sed ubi verbum in brevem vo-
calem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem
manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse,
in quibus syllaba ista producat. Matthiae tamen ἡλικα revo-
cavit. Idem edidit Suppl. 149. Ὁ δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας
λιπῶν. Quod ex sua aliorumque conjectura admiserat Her-
mannus, παῖς post Οἰδίπου, in imam paginam relegavit Matthiae.
Euripides Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, |
ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. | ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῆς δὲ
μή. Hos tres versus spurios pronuntiavit Porsonus. Matthiae
vero solum tertium uncis inclusit. Constat igitur ejus senten-
tiam esse, syllabam brevem in fine vocis produci posse ante τρ,
χρ et similia. Edidit tamen Or. 52. παρθένον, ἐμῇ τὲ μητρὶ παρέ-
δωκεν τρέφειν. Ex sola Porsoni conjectura admissum est παρέδω-
κεν. Aut hic παρέδωκε, aut in Medea ἡλικας scribendum erat.

242. ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.] Antipater apud
Stobaeum Tit. LXVII. p. 417. a Porsono allegatus: αἱ μὲν
γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι ταύτας δ' ἀνάγ-
κη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.:

243, 4, 5. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους,
οἱ δὲ μάρνανται δορί. | κακῶς φρονοῦντες.] Euripides Heracl. 55.
Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφίχθαι ξύμμαχον,
κακῶς φρονῶν. Eodem sensu κεινᾶ δόξα dixit noster Iph. T. 419.

• Sophocles Ant. 17. οὐτ' εὐτυχοῦσα.
μᾶλλον, οὐτ' ἀταιμένη. Hesychius: Ἀτω-
μένη. βλαπτομένη, στερισκομένη. Idem:
Ἀσωμένη. λυπουμένη. Si utraque glossa
ad eundem locum spectat, vetus est con-
fusio verborum ἀτᾶσθαι et ἀσᾶσθαι.

† Conjecturam meam, ὡς θεῶν τινος,
Mus. Crit. Cant. T. I. p. 368. proposi-

tam, falsam esse contendit Hermannus,
cujus argumentis paene persuasus sum.
Euripides Bacch. 26. ἐπεὶ μ' ἀδελφαίμητρος,
ἄς ἠκιστ' ἐχρῆν, | Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκ-
φῶναι Διός, | Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ
θνητοῦ τινος, | εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἀμαρ-
τίαν λέχους. Hic etiam fortasse praestat
θνητοῦ τινος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ita fere v. 429. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μάχθων πάρα. Id est, σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μάχθων. Huc respicere videtur Hesychius: Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι. Idem: Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὄρμου εἰς ὄρμον.

254. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. τοσοῦτον δὲ σοῦ. Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. Τοσοῦτο veteribus Atticis abjudicavi ad Sophoclis Oed. T. 734. Si Euripidis Medea in solo Rom. B. exstaret, quis τοσοῦτον οὖν σου pro τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ reponere auderet?

256. πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,] Sic Rom. A. B. C. Sed δίκην, quod reponendum conieceram, habet Rom. D. Ita noster infra v. 1283. τὴν δὲ τίσωμαι δίκην (male Reiskius δίκη): Heracl. 851. ἠράσαθ' Ἡβη Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν | νέος γενέσθαι, κάποτίσασθαι δίκην | ἐχθρούς. Ibid. 881. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε, | ἐχθρούς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Plura exempla dedi ad Heracl. 852. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Graecae linguae legibus conciliari posse contendit Hermannus Observationibus Criticis in Aeschylum et Sophoclem p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit haec constructio. Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωρούς ἐμούς | χρήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Id est, τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδραμένων. Verbale casum verbi sui regit.

257. τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,] Rom. C. τὸν δόντα γ'. Deinde Rom. A. B. C. D. Eustathius p. 694. 24. ἣν τ' ἐγήματο. Lasc. ἣν τ' ἐγείματο. Vertunt, et eam quam dixit. Quo sensu ἣν τ' ἐγήμεν dicturum fuisse poëtam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anect. Gr. p. 86. Γαμῶ ἢ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγῆμα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, uxori nubere nolo meae, contra eos qui nubere de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κείνος οὐκ ἐγήμεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Graece non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ἣ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non invito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοὺς ἀλάσθαι παῖδας, ἣ τ' ἔσωσά σε, ubi ἣ τε significat ἐκείνην τε ἣ.

258—61. γυνὴ γὰρ—μιαιφονωτέρα.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 431—308. Primi duo versus etiam apud scholiasten ad Sophoclis Ant. 61.

Ita vulgo apud Aelianum de Nat. Anim. VII. 39. Pro ἵνα forte κῦμα, inquit Musgravius. Lego: ἦλθεν δ' | ἐπὶ χρυσόκερω ἔλαφον, μεγάλων | ἄλλων κίνδυνον ὑποστάς,]

βάς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, | ἐπὶ λειμῶνας, ποιμένι ἄλση σ'. Dicitur κίνδυνον ὑποστάς ut ὑποστῆναι πόνον Suppl. 189. 345.

258. γυνή γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα,] Stobaeus in ed. Trincav. γυνή γὰρ ἐστὶ τ' ἄλλα μὲν φόβου πλέα. Idem in ed. Gesn. γυνή γὰρ ἐστὶ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Sophoclis Ant. γυνή γὰρ τᾶλλα φόβου πλέα. Lasc. τᾶλλα, de quo alias. Rom. A. B. C. D. Lasc. Put. Burn. etiam φόβου, quod habent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda. Aeschylus Prom. 695. Πρὸ γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. De hac varietate vide Porsonum ad Hec. 241.

259. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν.] Omnes libri, ni fallor, κακὴ (vel κακὴ) δ' ἐς ἀλκὴν, consentiente Stobaeo, necnon scholiastis ad hunc locum et ad Sophoclis Antigona. Brunckius κακὴ τ' ἐς ἀλκὴν ex conjectura Tyrwhitti, quam probarat etiam Musgravius. Ego vero vulgatam revocavi. Duplex oppositio est; prima inter τᾶλλα μὲν—et ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνήν—; altera inter φόβου et ἀλκὴν. Nam verba κακὴ ἐς ἀλκὴν idem valent quod ἀλκῆς κενή. In tali constructione recte dicitur δέ. Sophocles El. 1405. ἰὼ στέγαι | φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέα^h.

260. ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἠδίκημένη κυρῆ.] Lasc. εἰς εὐνήν. Simili vitio εἰς ἀλκὴν v. 259. Stobaei ed. Trincavelliana.

262, 3. Δράσω τὰδ'.. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίση πόσιν, | Μήδεια.] Rom. C. D. δράσω. Rom. A. B. Par. A. Mag. Cott. δρᾶσον. Lasc. δράσον, ut jam monui ad v. 1. In Rom. A. supra scriptum δράσω. Noster supra v. 181. Δράσω τὰδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω. Sic etiam v. 897. 987.

263. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας.] Rom. D. Lasc. θαυμάσω. Schol. Πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω.) οὐ θαυμάσω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας. δικαίως γὰρ πενθεῖς. Futurum est θαυμάσομαι. Aeschylus Prom. 475. Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον. Sic etiam Euripides Alc. 155. Iph. T. 1318.

266, 7. Σὲ τὴν σκύθραπον καὶ πόσει θυμουμένην | Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν] Εἶπον pro λέγω. Noster Suppl. 1170. παισὶν θ' ὑπέειπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. Ubi consulendus Marklandus. Videantur etiam Hermannus ad Vigerum n. 162. Matthiae Gramm. Gr. §. 506. Hoc εἶπον a λέγω diversum esse statuit Hermannus. *Edictum volo* reddit, vereor ne nimis subtiliterⁱ. Ceterum εἶπον pro futuro ἐρῶ usurpat Aristophanes Eccl. 254. ΓΥ. Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ; | ΠΡ. Τούτω μὲν εἶπον εἰς κυνὸς πυγὴν ὄρᾶν. Ex alterius codicis scriptura τούτω μὲν εἶποιμ', male Brunckius τούτω μὲν ἂν εἶποιμ'.

268. φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.] Rom. A. ante corr. λαβοῦσα δισσά. Rom. A. a corr. B. D. λαβοῦσαν δισσά. Rom. C. λαβοῦσαν ομῖσσο δισσά.

^h Ita scribo pro πλέαι, quod analogiae repugnat. A masculino πλέω derivatur femininum πλέα. Non mirum hac neglexisse librarios, qui passim pro πλέων scripserint πλέον.

ⁱ Euripides Ion. 330. ΚΡ. Φειῦ. πέπονθέ τις σῆ μητρὶ ταύτ' ἄλλη γυνή. | ΙΩ. Τίς,

εἶπον. εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίρομεν ἂν. Εἶπον pro imperativo accipiunt interpretes, qui Atticis est εἶπέ. Si sana est vulgata scriptura, Anglice vertenda, *Who, I say*. Sed malim, Τίς, εἶπέ. καὶ μοι ξυλλάβοι, χαίρομεν ἂν. Ita noster Suppl. 143. Τίς καὶ τίς, εἶπέ. δύο γὰρ ἔξαιδᾶς ἄμα.

268. Rom. A. ante corr. C. D. σὺν αὐτῇ. Rom. A. a corr. Lasc. σὺν αὐτῇ. Schol. Δισσὰ σὺν αὐτῇ τέκνα.) Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως. &c.

272. Αἱ αἱ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.] Hic etiam Lasc. αἱ. αἱ. Ita quoque v. 975. 975. 1100. Sed v. 1366. recte αἱ αἱ.

273. ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,] Pseudogregorius v. 474. ἐξίασι. Rom. A. B. C. D. Lasc. Mag. Schol. ἐξιάσι, quod a Barnesio admissum, a Musgravio vero neglectum, iterum admisit Matthiae. Aliud est ἐξίασι ab ἔξειμι, aliud ἐξιάσι ab ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιάσιν Suppl. 242. ἀφιάσιν aut ἀφιάσ' Herc. 629. Scholiastae verba sunt: 'Εχθροὶ γὰρ ἐξιάσι,) οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὄρμηται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορῶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλάντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Nῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι σεαυτοῦ. *Fiebat hoc vento duntaxat secundo*, ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 335. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλω. Tro. 94. ὅτ' ἂν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίη κάλω.

274. οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.] Schol. Εὐπρόσοιστος.) εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥαδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Imo, πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video. Exstant apud tragicos ἀπρόσοιστος, δυσπρόσοιστος, εὐπρόσοιστος, singula apud singulos. Aesch. Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατὸς, ἀλκίφρων δὲ λαός. Sophocles Oed. C. 1276. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός | τὸ δυσπρόσοιστον ἀπρόσήγορον στόμα. Apud Aeschylum ἀπρόσοιτον, apud Sophoclem δυσπρόσοιτον ex interpretatione in nonnullis libris legitur. Apud Euripidem Pseudogregorius v. 475. εὐπρόσοιτος, sed Rom. omnes, ni fallor, εὐπρόσοιστος. Derivatur a προσφέρειν, quod saepe significat προσιέναι. Hinc etiam adjectivum ἀπρόσφορος, inaccessus, apud Euripidem Iph. A. 287.

275. ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,] Rom. A. B. C. ἐρήσομαι. Rom. D. Lasc. Par. A. εἰρήσομαι. Multae edd. apud Sophoclem Oed. T. 1166. Ὀλῳλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν. Cujus scripturae auctor fuit H. Stephanus. Futurum ἐρήσομαι existat apud nostrum Hec. 988. Or. 506. Suppl. 751. 846. Tro. 945.

Ibid. Solus, ut videtur, Par. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. In alio forte codice πράσσουσ' reperietur, ait Brunckius. Ipse conjicit, καὶ ξένη περ οὐσ' ὅμως. Vulgatam probat Wyttēbachius Bibl. Crit. P. V. p. 55. *Qui adversa fortuna utuntur*, ait Porsōnius, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Comparat Hecubae verba ad Ulyssem Hec. 235. εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους | μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτῆρια | ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρήσθαι χρεῶν, | ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

276. τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.] Rom. C. D. γῆς ἀποστέλλεις. Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις. Hesychius: Ἀποστέλλεις. ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδεία. Imo, ἀποπέμπεις. Vide v. 904. Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις. Librarius scilicet, cum in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

279. Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.] Omnes Rom. Lasc. συμβάλλεται. Vide ad v. 2. Hesychius: Συμβάλλεται. λέγεται. Scribendum videtur: Συμβάλλεται. συλλέγεται. Sensus verborum Συμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος inagis perspicuus est quam constructio. Musgravius τοῦδε δείματος pro εἰς τόδε δείμα dictum monet. Fortasse explicandum, πολλὰ σύμβολα (id est, τεκμήρια, σημεῖα) ἔχεις τοῦ δεινῆ εἶναι. Sophocles Phil. 404. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς | λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὧ ξένοι, πεπλεύκατε. De voce σύμβολον vide ad v. 600.

282. κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,] Rom. A. B. C. Par. A. κλύω δ' ἀπειλεῖν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Cott. κλύω δ' ἀπειλεῖς. Rom. D. κλύω δ' ἀπειλῆς. Flor. κλύω δ' ἀπειλαῖς. Recte Mag. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'. Quam scripturam conjectura assecutus est Tyrwhittus, admisit Musgravius. Brunckius vero κλύω corruptum pronunciat, quippe in quo ineptissima ταυτολογία sit, κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Edidit igitur ex ingenio χόλω δ' ἀπειλεῖς. Musgravii scripturam revocavit Beckius. Tautologiam defendit Porsonus ex Hel. 1056. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν; Quam scripturam a Reiskio Musgravioque temere sollicitatam, a Brunckio vero ad Sophoclis El. 61. sine suspitione laudatam monet.

Ibid. Rom. B. ἀπαγγέλλουσί μοι. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀπαγγέλουσί μοι. In Rom. C. alterum a subscriptum. Vide ad v. 27.

285, 6. κρεῖσσον—στένειν.] Hoc distichon habet Plutarchus de Sanitate Tuenda p. 124. B de Vitioso Pudore p. 530. B.

285. κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,] Rom. A. C. a corr. edd. πρὸς σ'. Rom. B. C. ante corr. πρό σ'. In B. alterum σ supra scriptum.

Ibid. Plutarchus p. 124. ἀπεχθεῖσθαι. Idem p. 530. ἀπέχθεσθαι, ut vulgo apud Euripideum. Constat scribendum ἀπεχθέσθαι. Praesens est ἀπεχθάνομαι, ut αισθάνομαι et πυνθάνομαι, aoristus ἀπεχθόμην, ut ἡσθόμην et ἐπυθόμην¹.

286. ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.] Lasc. στένειν. Vide quid faciat unius literulae mutatio, inquit Porsonus. Quid faciat unius literulae omissio, vide ad v. 184.

287. φεῦ φεῦ.] Lasc. φσῦ. φεῦ. Sic cod. Flor. συγχέουσ' pro συγχέουσ' 776.

287, 8. οὐ νῦν με—κακά.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXVI. p. 217=142.

287. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,] Lasc. Κρέων. Quod recipiendum esset, ait Porsonus, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Ea sententia si vera est, scribendum ἀλγηδόσιν v. 24. ἠνάγκασεν

¹ Olim legebatur ἀπέχθομαι apud Euripidem Hipp. 1260. ubi rectius nunc legitur ἐπάχθομαι. Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθομαι, suspicor

Euripidem scripsisse, οὐθ' ἠδομαι τοῖσδ', οὐτ' ἄρ' ἀχθομαι κακοῖς. Sophocles Phil. 345. λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην.

v. 517. δώμασιν v. 584. ἀπώλεσεν v. 1177. ὀνειδέσιν v. 1311. Sed Κρέων non videtur de industria esse. Idem enim liber Κρέων ante vocalem habet v. 301. 330. ante consonam v. 276. Apud Sophoclem Oed. T. 637. Κρέων edd. pleraeque. Nonnullae etiam v. 1459. Utrobique ante consonam.

288. ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.] Stobaeus ἔβλαψε γλῶσσα. Male quod ad sensum attinet, ait Porsonus, neque metro convenienter. Dixit quidem Aeschylus Ag. 1638. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Idem apud Photium v. Ὀκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Nec mirum, qui dixerit Suppl. 768. εἶναι. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Sophocles etiam in initio senarii παίδων δὲ βλαστὰς Oed. T. 717. πασῶν ἔβλαστε El. 400. aliaque ejusdem licentiae exempla exhibit. Euripides autem ne in melicis quidem talia habet, nisi semel atque iterum, auctore Porsono ad Hec. 298. Quod infra v. 1223. ἔβλασταν primam corripit, choricæ licentiae concedendum censet Porsonus. Corruptum judicat quod legitur El. 1013. καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ | γυναῖκα, γλώσση πικρότης ἔνεστί τις. Defendit hanc scripturam Seidlerus exemplis ex Aeschylō et Sophocle petitis. Fortasse scripsit Euripides: καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ, | γλώσση γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἔνεστί τις.

289—92. χρὴ δ' οὐποθ' — δυσμενῆ.] Hos quatuor versus allegat Aristoteles de Rhetorica II. 21. p. 571. B.

289. χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,] Hesychius: Ἄρτίφρων. ὑγιῆς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός. Idem: Ἄρτίφροσιν. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπές, διὸ καὶ ὑγιεῖς. Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας. Exstat apud Homerum Od. Ω. 260. Aeschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad ἀρτίδακρυς v. 873.

290. παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.] Ἐκδιδάσκεισθαι proprio mediū verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed haec aliquando a poëtis confunduntur. Ita Porsonus. De medio sensu consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 492. c. Mediam formam activa significatione usurpat Simonides apud Gaisfordium n. liv. p. 377. τοσσάκι δ' ἡμερόεντα διδάξαμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. Dicit quidem Socrates apud Aristophanem Nub. 781. Ὑθλεῖς. ἀπερρ'. οὐκ ἂν διδάξαίμην σ' ἔτι. Sed parum dubito scribendum esse οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἂν σ' ἔτι. Ibid. 127. legitur διδάξομαι passivo sensu pro μαθήσομαι, ut apud Theognidem v. 35. Euripidem Hel. 1442. De constructione διδάσκειν σοφούς vide ad Heracl. 575. Exempla suppeditat Matthiae Gramm. Gr. §. 414. 3.

291. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας,] Longe insolentius ἧς ἔχουσιν hoc verborum ordine, quam si scripsisset, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν. Dixit tamen Sophocles El. 763. μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν. Aliter noster Heracl. 152. μόνον

τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος. Quam scripturam hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

Ibid. Praeter scholiasten, nihil de hoc loco dixerunt interpretes ante Brunckium, qui primus vulgatae scripturae litem movit. Membranae pro ἄλλης habent ἀλκῆς. Hinc Brunckius: χωρὶς γὰρ ἀλκῆς (ὄντες), ἧς ἔχουσιν ἀργίας | φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur, ait, quia a bello et forensibus contentionibus abstinent. Hanc rationem iure improbat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. 56. Attamen in verbis ἀλλῆς ἀργίας se haerere dicit. Conjicit igitur αἰτίας, reprehensionis, pro ἀργίας. Ejus conjecturam speciosam appellat Porsonus, qui suam quoque proponit, αὐτῆς scilicet pro ἄλλης, revocata tamen vulgata. Zimmermannus vero et Matthiae sententiae an metro melius consulant nescio. Exhibent enim eorum editiones, χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀρετῆς^m. Vulgata sanissima est. Sumendum ἄλλης πλεοναστικῶς monet Porsonus. Ἄλλος saepe abundare docent Weiskius v. Ἄλλος, Thiemius Lexico Xenophonteo, item interpretes ad Sophoclis Oed. T. 7. Dixit Plato, exempli caussa, τοῖς τ' Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν, Xenophon τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. Sed omnium aptissimum exemplum indicavit mihi Gaisfordius. Plato Symposio p. 191. Α. ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Deinde optimum sensum praebet ἀργίας. Eos qui philosophiae literisque operam dant, ἀργούς saepe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis minus idoneos, etiam nostrorum temporum experientia docet. Si exstaret Euripidis Antiope, optimam hujus versus interpretationem praeberet Amphionis et Zethi disputatio, cujus fragmenta collegit et ordinare conatus est Valckenarius Diatrib. p. 74—87. Digna est etiam quae legatur Calliclis oratio apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: φιλοσοφία γὰρ τοι ἐστίν, ᾧ Σώκρατες, χάριεν, εἴαν τις αὐτοῦ μετρίως ἀψῆται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. εἴαν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Simul consulatur Routhii annotatio p. 440.

292. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.] Aristoteles πρὸς ἀνδρῶν. Similis diversitas apud Sophoclem Oed. C. 737. οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ | πάντων κελευσθεῖς. Sic pars codicum et edd. pleraeque. Aldus ἀνδρῶν.

Ibid. Schol. Ἄλφάνουσιν.) εὐρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. Saepius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia praebet Suidas v. Ἄλφάνει, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 382.

293. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,] Rom. A. B. C.

^m Monendi sunt lectores, ne textus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiae, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum praesumant. Hic ἀρετῆς, v. 428.

μίμναι, v. 616. ἀνδράσιν sine praepositione, v. 640. ᾧ κτεῖρον, v. 768. στέφος, v. 805. φρονεῖς εἶ, aliaque alibi lectore celato edidit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ibid. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῆ.] Schol. Προσάντης.) ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφῆ. Hinc grammaticum legisse suspicatur Musgravius, τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμὶ, κούκ ἄγαν σοφῆ. Quam scripturam admisit Brunckius. Sed cum valde invenustum sit προσάντης εἰμὶ post εἴμ' ἐπίφθονος, scribendum conjicit Musgravius προσάντης λῆμα. *Verba, ut vulgantur, ait Porsonus, sunt Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.*

300. σὺ δ' οὖν φοβῆ με, μή τι πλημμελὲς πάθης.] Hic etiam variant libri ut superiore versu. Rom. C. σὺ δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ' αὖ. Nihil de suis dixit Musgravius.

Ibid. Lasc. πλημμελὲς. Hesychius: Πλημμελεῖς. ἐκμελεῖς, οὐ συνωδὰ λέγει, ἀμαρτάνει. Πλημμελής. ἀμελής ἢ πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὁμοῖα. *Pro πλάσσον legi potest πλάσσω, inquit Schowius, quid autem πολεῖον sit, divinent alii.* Equidem divinare nequeo. Πλημμελής, si audiendus est grammaticus, primaria significatione est *absonus*, nostris *out of tune*. Hinc facile deducitur significatio qua apud Euripidem aliquoties usurpatur. Participium πλημμελήσας exstat Phoen. 1649.

301. οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσης ἡμᾶς), Κρέον,] Rom. C. E. ἔχει μοι. Rom. A. B. D. ἔχοιμι. Eadem varietas v. 706.

Ibid. Verba μὴ τρέσης ἡμᾶς in parenthesi sunt. Euripides Heracl. 715. Οἷδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσης) ξένοι. Fr. Inc. ii. 1. Οὔτοι προσελθοῦσ' ἢ δίκη σε (μὴ τρέσης) | παίσει πρὸς ἧπαρ. Sic etiam θάρσει. Sophocles Oed. C. 1185. οὐ γὰρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει | γνώμης, ἀ μὴ σοι συμφέροντα λέξεται. Hinc legendum apud Euripidem Hec. 876. τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Vulgo, τὰ δ' ἄλλα θάρσει. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

302. ὥστ' εἰς τυράννου ἀνδρας ἐξαμαρτάνειν.] Statim sequitur ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ. Nam verba interjacentia διὰ μέσου sunt.

303. σύ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Cott. ἠδίκησας.

303, 4. ἐξέδου κόρην | ὅτω σε θυμὸς ἤγεν.] Usitatio hac significatione est activa forma ἐκδιδόναι, quam usurpat noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παιῶνας Ἀργείων σέθεν. Adde ἐκδώσειν Iph. A. 132. 687. El. 249. ἐκδώσομεν Iph. A. 729. ἐκδοῦναι *ibid.* 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρας οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονται τε οἱ σὺβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων. Plato Legg. V. p. 740. C. τοὺς δὲ ἄλλους παιῶνας, οἷς ἂν πλείους ἐνὸς γίγνωνται, -θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον ἄρρενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπη τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν. Demosthenes adversus Spudiam p. 1021. D. πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολύευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν. Plutarchus Theseo p. 2. A. Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παιῶν, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκατασπεύρας ἄρχοντας. Apud Euripidem Hel. 939. legendum suspicor ἐκδώσομαι pro ἐδνάσομαι.

307. νυμφεύετ'. εὖ πράσσοιτε.] Rom. C. εὖ πράσσετε.

307, 8. τήν δὲ δὴ χθόνα | ἔατέ μ' οἰκεῖν.] Rom. C. τήνδε δὴ χθόνα. Rom. D. τήνδε χθόνα. Rom. A. B. E. Laso. Par. A. τήνδε δὲ χθόνα, quod admisit Brunckius. In Rom. A. δὲ supra scriptum habet δή.

310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ',] Scaliger infelici conjectura ἀκουσα. Dawesius p. 98. memoriae vitio ἀκούειν. Non enim opinor eum mutatione opus esse credidisse.

310, 1. ἀλλ' εἴσω φρενῶν | ὀρρώδια μοι μή τι βουλεύσης κακόν.] Scripsit Euripides, ni fallor, μή τι βουλεύης κακόν. Non eadem est ratio hujus versus et 37. δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύση νέον. Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid aliquando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam jam malum meditari, quippe quae aliter sentiat ac loquatur. Quo sensu non dicitur μή βουλεύσης sed μή βουλεύης. Qui δέδοικα μή ἀσθενήση dicit, suspicatur Titium post aliquod tempus aegrotum fore: qui vero δέδοικα μή ἀσθενῆ, eum jam morbo laborare putat. Sed legitur apud Sophoclem Trach. 550. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μή πόσις μὲν Ἡρακλῆς | ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ. Ubi futurum tempus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 865. δέδοικα γὰρ μή καὶ παρὰ τῆ στρατηγίδι, | ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῆ τῶν χρημάτων. Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod γράφη pro γράψη nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat γράψη pro γράφη usurpari posseⁿ. Subjunctivum praesentis proprio sensu usurpat Sophocles Oed. T. 747. Δεινῶς ἀθυμῶ μή βλέπων ὁ μάντις ἦ. Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μή τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ἦ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. Aristophanes Nub. 493. δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μή πληγῶν δέη. Eccl. 338. ὁ καὶ δέδοικα μή τι δρᾶ νεώτερον. Hic prorsus alienum a sententia esset δράση. Utrumque subjunctivum in eadem sententia conjungit, nec tamen confundit, Sophocles Phil. 519. Ὅρα σὺ (id est, δέδοικα) μή νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρῆ, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῆς τῆς νοσου ξυνουσίᾳ, | τότε οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς^o.

ⁿ Aristophanes Vesp. 1432. Ὅτι βριζῶ, ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῆ. Quis non mallet καλίση, si per metrum liceret? Hoc exemplum, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, non tollunt discrimen quod inter ἕως ἂν γράφη et ἕως ἂν γράψη statuunt grammatici.

^o De hac quaestione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 272. (279.), cujus sententia si vera est, potius μή τι βουλεύεις quam μή τι βουλεύης scribendum. Ait enim: *Discrimen hoc est: μή ἦ, verentis est, ne quid nunc sit, simulque nescire se, utrum sit, necne, significantis; μή ἔστι verentis quidem est, sed indicantis simul, putare se, ita esse, ut veretur.* Subtiliter, ut solet, vir ingeniosus, sed vereor

ut recte. Ego apud Atticos poëtas non memini legere δέδοικα μή ἔστι, δέδοικα μή ἀσθενεῖ, aut aliquid ejusmodi; nec puto indicativum ab iis usurpari, nisi in praetentis verborum temporibus, ut apud Demosthenem de Falsa Legat. p. 294. D. καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῶν ἐμπέποικε. De quo loco vide Mus. Crit. T. I. p. 356. Dixit Euripides Hel. 118. Σκοπεῖτε μή δόκησιν εἴχετε ἔκ θεῶν. Sed vereor ut hinc recte statuatur licuisse dicere, Δέδοικα μή δόκησιν ἔχετε πρὸς θεῶν. Dicitur etiam δέδοικα μή εἶη, auctore Hermannus, significatque vereor ne fuerit. Hujus etiam constructionis exempla de-

312. τοσῶδε γ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. Flor. Par. A. D. Put. τοσῶδε δ' ἦσσον. Quam scripturam a Musgravio admissam, a Porsono vero repudiatam, recte mihi revocasse videtur Matthiae. Schol. Τοσῶ δε δ' ἦσσον.) τοσούτω δέ φησιν, ὅσω γλυκεῖα μὲν εἶ τῶ λόγῳ. ἄλλα δὲ φρονεῖς. τοσούτω μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι. Sic ed. Veneta. Rom. E. Lasc. τοσόνδε δ' ἦσσον.

313, 4. γυνὴ γὰρ—σοφός.] Hoc disticho usus est grammaticus apud Suidam v. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, cujus verba leguntur etiam apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 412. Utrobique legitur Σοφοκλῆς pro Εὐριπίδης. Simili errore in annotatione mea legitur *Aristophanis Medeam* p. 74, 24.

313. γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνὴρ,] Scaliger γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον, ut γυνὴ δὲ θῆλυ v. 898. Quomodo sequentia verba cum hac scriptura conciliarit, quaerere supersedeo. Schol. ῥάων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή. Hinc Dawesius p. 97. ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως γυνή. Sed vulgatam agnoscit alter scholiastes, cujus verba sunt: Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος.) πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνή, ὁμοίως δ' ἀνὴρ καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἀφυλαχθεῖν ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν. Eamque stabiliunt poëtae verba Andr. 673. καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνὴρ τε καὶ γυνὴ σθένει | ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὐτως ἀνὴρ, | γυναῖκα μωραίνουσεν ἐν δόμοις ἔχων.

Ibid. Porsonus diserte ὡς δ' αὐτως, auctore, ni fallor, Brunckio, qui tamen αὐτως dedit apud Sophoclem Oed. T. 931. Ant. 85. 715. 1040. Aj. 1179. ὡς δ' αὐτως apud Euripidem Andr. 674. Recte αὐτως, opinor. Accentus enim docet non ab αὐτός derivatum esse, sed potius a feminino αὐτή, ut οὕτως a masculino οὗτος. Dixit de hoc adverbio Hermannus Dissertatione de Pronomine αὐτός §. xv. qui οὕτως sic, αὐτως vero hoc ipso modo significare monet. Nostri, *in like manner*. Quo sensu τὼς dixit Aeschylus Theb. 490. 643. Suppl. 71. 699. Sophocles Aj. 841.

314. ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.] Schol. ῥάων φυλάσσειν.) ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Simile est ἀκοῦσαι μαλθάκα v. 310. Plura dedit Dawesius p. 98. Nonnulla ipse addidi ad Heracl. 1011. Apud Suidam allegatur Homerus Il. Ω. 243. ῥήϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε | κείνου τεθνεῖωτος ἐναίρεμεν. Il. M. 63. ἢ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ. Sed de hac re nulla controversia est. Fuerunt autem qui bene Graecum esse ῥάων φυλάσσειν agnoscerent, non tamen nostro loco convenire. Dawesius p. 97. φυλάσσειν sive φυλάττειν *servare, observare, custodire* vel simile significare monet; significationem autem quae huic loco unica conveniat, nempe *cavere*, medii φυλάττεσθαι esse propriam. Scribendum igitur censet ῥάων φυλάττεσθ' cum elisione diphthongi. Respondet Dorvillius

sidero. Dixit quidem Herodotus ab eo allegatus VII. 103. ὄρα μὴ μάτην κόμπος

ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἶη. Sed reponendum sine dubio εἰρημένος ἔη.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Genitivus γονάτων saepissime apud tragicos legitur, γουνάτων haud raro, γούνων ne semel quidem. Neque melioris notae videtur γούνα, quod in Porsoni ed. legitur Phoen. 866. (859.) ubi scribendum suspicor: Κόπῳ παρεῖμαι, τῆς Ἀθηναίων ἀπο | δεῦρ' ἐκκομισθεῖς τῆς πάροιθεν ἡμέρας. Vide scriptores de ellipsi v. Γῆ. Si γούνα et γούνων tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent ubi γόνατα et γονάτων trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici P.

319. Λόγους ἀναλοῖς.] Sophocles Aj. 1049. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; Aristophanes Lys. 468. ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.

Ibid. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.] Πείσαις pro πείσειας, quam formam ne comici quidem constanter exhibent. Dixit Aristophanes δικάσαις Vesp. 725. ἐκκομίσαις ibid. 815. monente Schaefero Meletem. Crit. p. 85. Idem Pac. 404. Ἴθι δὴ κάτειπ'. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ. Recte Scaliger ὑφαρπάσαις pro ὑφαρπάσαιο Eccl. 916.

323. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.] Rom. C. D. E. πλὴν γὰρ τέκνων. Rom. A. B. πλεῖν γὰρ τέκνων. In A. πλεῖν supra scriptum habet ἦν ab aliena manu, τέκνων vero ο ab ipso librario. In B. etiam supra scripta ἦν et ον. Praeter vulgatam igitur πλὴν γὰρ τέκνων, alii πλεῖν γὰρ τέκνων legebant, alii πλὴν γὰρ τέκνον. Utraque scriptura consulto invecta videtur. Qui primus πλεῖν scripsit, bono civi ne liberos quidem patria cariores esse debere arbitrabatur. Sed nesciebat πλεῖν pro πλέον in tragico sermone non usurpari. Qui vero πλὴν γὰρ τέκνον reposuit, unam solam filiam Creontem habuisse credebat. Sed τέκνα non minus bene (imo rectius in aliquibus sententiis) de uno quam de pluribus dicitur 9.

Ibid. Rom. C. D. ἔμοιγε φίλτατον πολύ. Rom. A. B. φίλτατον ἔμοιγε πολύ. Rom. E. Lasc. Par. A. D. ἔμοιγε φίλτατον πόλις, quod admisit Brunckius.

324. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.] Vide chori carmen v. 614—645. hoc argumento scriptum.

325. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.] Haec verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas ὅπως ἂν eo-

P Hinc est quod φάος, verbi caussa, in metro iambico aut trochaico nunquam a tragicis usurpatur, nisi cum in eadem versus sede stare non potest φῶς. Vulgo legitur apud Euripidem Heracl. 969. Χρὴ τόνδε μὴ ζῆν, μηδ' ὄρᾶν φάος ἔτι. Malim, inquit Musgravius, ordine vocum mutato, μηδὲ φάος ὄρᾶν ἔτι. Nunquam, mihi crede, apud Euripidem φάος ante vocalem in hoc metro reperies, nisi forte in chori carmine, ut apud Sophoclem Ant. 600. ρίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις.

9 Noster Iph. A. 489. τὸ πρῶγμα δ'

ἐγγύθεν | σκοπῶν, ἐσεῖδον οἶον ἦν κτείνειν τέκνα. Ibid. 736. Καλὸν τεκοῦσαν τὰμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. Ibid. 1015. Ἰκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα. Ibid. 1168. καλὸν γένος | κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτίσαι τέκνα, | ταχθεῖσα, τοῖσι φίλτατοις ἀνούμεθα. Sic Aldus, mendose quidem, sed quod ad nostram rem attinet, recte. Hinc malim v. 481. καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτείνειν τέκνα, | μήτ' ἀνθελέσθαι τοῦμόν. Item v. 1186. τί σοι κατεύξει τὰγαθόν, σφάζων τέκνα;

dem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubae dicenti, Οὐκ ἔστ' ἔραστῆς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ, respondet Menelaus, Ὅπως ἂν ἐκβῆ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.

326. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.] Rom. C. λάθη supra scripto οι. Sophocles Oed. T. 903. ἀλλ' ᾧ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, | Ζεῦ πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθη | σὲ τάν τε σάν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. Hic libri nonnulli λάθοι. Utrumque bonum, ut γενέσθω et γένοιτο. Optativum apud Euripidem agnoscit Athenaeus p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διιτρέφης[†] δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἐξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc Euripidis senarium fuisse, κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι, colligit P. Leopardus Emendat. VI. 12.

Ibid. Noster Iph. A. 895. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. E nostro loco legendum suspicatur Porsonus, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν. Quae scriptura certe numerosior. Sed Euripides in fine senarii τῆσδ' ἔξομαι habet Hec. 398. τούσδ' εἰδέναι ibid. 1006. τῆδ' ἡμέρα Or. 440. τῆσδ' ἐσφάλης ibid. 1078. ἦδ' Ἐκτορος Andr. 657. τῶνδ' ἐκπεσεῖν ibid. 875. τήνδ' εἰς πυρᾶν Suppl. 1065. et alia ejusmodi^s.

[†] Aristophanes Av. 1442. Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης | λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὡσθ' ἰσπηλατεῖν. Legendum Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799. ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἡρώσι apud schol. ad h. l. καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Legendum καπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διιτρέφους) τραπέζης. Pars est iambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288. minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore apud Corsinum Fast. Att. T. I. p. 161. Diversus ab utroque borum Διιτρέφης magistratum gessit Athenis Olympiadis XCIX. anno primo. Vulgo Diotrephes appellatur. Vide Corsinum T. III. p. 295. Sed veram nominis scripturam praebet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46. qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διιτρέφους) mendōse ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet.

^s Licet ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem quam occupat τῶνδ' promiscue admisit. Non scripsit, verbi caussa, quod ei tribuit Matthiae Andr. 423. ἐς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σὴν παιδ' ἐξάγειν, | Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῆ πόνων. Quam scripturam suspectam haberem, etiam si omnes libri in ea consentirent. Fluctuant autem inter καὶ σὴν παιδ' ἄγειν, σὴν γε παιδ' ἄγειν et σὴν παιδ' ἐξάγειν. Quae

diversitates communem originem habuerunt σὴν παιδ' ἄγειν. Scribendum σὴν τε παιδ' ἄγειν, ut monui ad v. 102. II. Or. 614. μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἀξία. Bacch. 246. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχιόνης ἔστ' ἀξία; Praeter haec duo exempla, nusquam apud tragicos in hac senarii sede reperi ἔστ' aut ἔστ'. Scribendum igitur ἐπαξία et ἐπαξία. III. Or. 1035. Τὸδ' ἡμαρ ἡμῖν κύριον. δεῖ δ' ἢ βρόχους | ἄπτειν κρεμαστούς, ἢ ξίφος θήγειν χερί. Aequè suspiciosum mihi videtur δεῖ δ' ἢ βρόχους ac παιδ' ἐξάγειν. Scribendum puto δεῖ δὴ βρόχους. Ita δεῖ με δὴ καινῶν λόγων Hipp. 688. δεῖ δὴ με κάκελευστον &c. El. 71. IV. Or. 1653. ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὁρέστα, φάσγανον δέρη, | γῆμαι πέρρωταί σ' Ἐρμιόνην. ὅς δ' οἶεται | Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε. Insolens mihi videtur tam ὅς δ' οἶεται quam Νεοπτόλεμος ultima producta. Utrum corrupta sint, necne, decernere non audeo. V. Octo sunt nostrae tragoediae senarii, in quibus nihil metri intersit utrum τὸδ' vel τὰδ' scribatur, an τοῦτ' vel ταῦτ'. V. 55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνοσ. V. 332. Φευζόμεθ'. οὐ τοῦδ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν. V. 456. οὔτοι θράσος τὸδ' ἔστιν, οὐδ' εὐτολμία. V. 726. ἐμοί πε γὰρ τὰδ' ἔστιν ἀσφαλέστερα. V. 857. ταῦτ' ἐννοηθῆισ', ἐσθόμην ἀβουλίαν. V. 878. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι. V. 976. Τὰδ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελημένοις. V. 1019. πολμητέον τὰδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. In quinque versibus syllaba brevis vul o

327. "Ἐρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.] Gl. in Par. A. ἀπιθι. Legitur ἔρπε etiam v. 397. 1212. Valckenarius ad Hipp. 973. scribendum conjicit, ἔρρ', ὦ ματαία, comparatque v. 1313. Sed ibi ἔρρ'ε *abi in malam rem* significat, qui sensus huic versui non convenit. Bene Brunckius: *Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco ira aestuat Iason, cui convenit dicere: "Ἐρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μισαίφρονε.* Iratus etiam est Theseus, cujus verba, ἔξερρ'ε γαίης τῆσδ' ὅσον τάχος φυγὰς, Valckenarii conjecturae occasionem dederunt.

328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοῦ πόνων κεχρήμεθα.] Nisi corrupta est scriptura, his verbis inest jocus satis frigidus, sed qui ab Euripidis ingenio non prorsus abhorrere mihi videtur. Dixit Creon, interprete Buchanano, *Abscede inepta, meque curis libera.* Respondet Medea, *Curae premunt me, nec egeo curis novis.* Quasi curarum ac divitiarum eadem natura sit, ut qui alienas tollat, suas augeat. Ita quoque haec verba explicat scholiastes, neque aliter explicari possunt eadem scriptura manente. Emen- dabat Reiskius, κοῦ πόνων κίχρημεθα, *non mutuo do quidquam mearum aerumnarum.* Ita enim Latine reddit. *Sic dixit obmetrum, ait, pro κίχρημεν.* Nam κίχρημεν est mutuo do, quod hic requiritur; κίχρημαι mutuo accipio. Melior est Musgravii conjectura, quam admisit Brunckius, quamque certissimam appellat Porsonus: Πόνος (solus Beckius πόνοι) μέν· ἡμεῖς δ' οὐ

exhibetur, in tribus longa. Scripti codices quos inspexi ab impressis non dissentiunt. Eodem modo ceterae quae exstant tragoediae in prima tertiaque senarii sede nunc τὸδ' vel τὰδ' habent, nunc τοῦτ' vel ταῦτ'. Scriptura quidem interdum incerta est, propterea quod has formas librarii haud raro confuderunt. Qui autem hoc argumento usus alterutram formam ubique repraesentandam asseruerit, minus quam criticum decet cautum et modestum vulgatae scripturae tribuerit. Librarios circa hanc rem non omni fide indignos fuisse ex hoc apparet, quod in quinta sede τὸδ' et τὰδ' tantum non semper dederunt. Cujus scripturae in XXXII. tragoediis LXVII. sunt exempla. Aeschylus, Sophocles et Euripides in Aldinis editionibus singuli singulos exhibent versus aliter scriptos. Aeschylus Suppl. 761. Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ζυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, | εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροῖατο. Sophocles El. 409. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθῆῖσσι; τῶ τοῦτ' ἤρεσεν; Euripides Hel. 298. ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τὰδίκον ταῦτ' ἔστ' ἐμόν. Non dubito Aeschylum τὰδ' scripsisse, Sophoclem et Euripidem τὸδ'. Apud Aeschylum vulgata scriptura hoc etiam nomine suspiciosa est, quod tragici, ni fallor, in ea sede longam syllabam ne

minimae quidem distinctioni praepo- nunt. Verba ὦ τέκνα, ὦ πάτερ, ὦ γύναι, ὦ ζένη et similia in fine senarii non nisi post brevem syllabam ponuntur. Ita noster Med. 331. 1037. Alc. 1064. Iph. A. 1245. 1419. Iph. T. 597. Hel. 1385. et alibi. Vulgo quidem legitur Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σαὶ στέρν', ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβυλεῖν διὰ χρόνου. Sed utrumque versum spurium esse vidit Porsonus, ut jam dixi ad Ἥλικα v. 241. Pergo dicere, Musgravium edidisse apud Euripidem El. 542. εἰ δὲ κἀκρεκον πέπλους, | πῶς ἂν, τότε ὦν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη; Sic etiam Seidlerus et Matthiae. Hic non reponendum est ταδ'. Edidit Victorius νῦν ταῦτ' ἂν ἔχη φάρη, unde Barnesius νῦν ἔχη ταῦτ' ἂν φάρη. Quod ad sententiam attinet, melius est ταῦτ' sive ταύτ' quam ταῦτ'. Sed numerorum nihil referre videtur. Codd. Parisienses cum Victorio consentiunt, nisi quod unus recte ἔχοι, alter ἔχη supra scripto ἔχοι. Scribendum videtur: πῶς ἂν, τότε ὦν παῖς, ταῦτ' ἂν ἔχοι φάρη, | εἰ μὴ ζυγαύξοιθ' οἱ πέπλοι τῶ σώματι; Ita delete νῦν legere malo, quam ταυτὰ νῦν ἔχοι φάρη, quod etiam mihi in mentem venit. Vide Euripidem Hec. 51. Hipp. 903.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Hic parum interesse videtur. III. Herc. 1314. οὐδείς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, | οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. Soloecum videtur εἴπερ οὐ ψευδεῖς. Vide ad v. 87. Recte Matthiae εἴπερ ἀψευδεῖς.

349. νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.] Sic Pseudogregorius v. 225. monente Porsono, qui μίμν' ἐθ' ἡμέραν μίαν edidit, collatis v. 334. 367. praecipue vero v. 383. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον. Vulgatam revocavit Matthiae. Sed v. 1082. codd. plerique, ni fallor, ἐπὶ pro ἔτι. Quae varietas Porsoni conjecturam confirmare videtur.

350. οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.] Rom. C. δράσεις. Rom. A. B. D. E. δράσαις. Schol. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος &c. Vide ad v. 278.

351. Δύστανε γύναι,] Haec verba omittit Rom. C. et, opinor, alii. Matthiae enim ea uncinis inclusit.

352. φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.] Cott. τόσων ἀχέων.

353, 4, 5. ποῖ ποτε τρέψη; τίνα προξενίαν, | ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν | ἐξευρήσεις;] Rom. C. E. προξενίαν. Rom. A. B. D. Cott. πρὸς ξενίαν. Deinde Rom. C. δόμων.

355. Non male abesset ἐξευρήσεις. Noster Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

358. Κακῶς πέπρακται πανταχῆ. τίς ἀντερεῖ;] Sic Aldus. Lasc. etiam πανταχῆ, rectius quam πανταχῆ, quod Brunckio auctore, ni fallor, exhibent nuperae edd. Vide ad ὄπη v. 520. Pseudogregorius v. 1060. πανταχοῦ. Eadem varietas apud Sophoclem Aj. 1369. Euripidem Or. 758. Phoen. 272. et alibi passim.

359. ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα.] Supplendum ἀποβήσεται. Recte Heathius, at non haec hoc modo abibunt. Reiskius primum ἀλλ' οὐ πεπέρανται (vel πέπαυται) πάντα conjicit, deinde longe modestius ἀλλ' οὐχὶ ταύτη. Noster Hipp. 41. ἀλλ' οὔτι ταύτη τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Ad quem locum sequentia attulit Valckenaerius. Aeschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτη μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται. Aristophanes Eq. 839. Οὐκ, ὦγαθοί, ταῦτ' ἐστὶ πω ταύτη, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Ennius apud Ciceronem de Nat. Deor. III. 26. Nequaquam istuc istac ibit. Sed operae pretium est Ciceronis locum apponere, non integrum quidem, sed qualis exstat: Sed * * * Nequaquam istuc istac abibit: magna inest certatio. | Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. Niobe parumne ratiocinari videtur, et sibi ipsa nefariam pestem machinari? Illud vero quam callida ratione? Qui volt esse, quod volt; ita dat se res, ut operam dabit. Qui est versus omnium seminator malorum. Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula: | quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi. Hanc videlicet rationem, quam vos divino beneficio homini solum tributam dicitis, bestiae non habent. Videsne igitur, quanto munere deorum simus affecti? atque eadem Medea patrem patriamque fugiens: postquam pater | appropinquat, jamque, paene ut comprehendatur, parat, | puerum interea ob-

truncat, membraque articulatim dividit, | perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia, | ut, dum nati dissipatos artus captaret parens, | ipsa interea effugeret: illum ut moeror tardaret sequi; | sibi salutem ut familiari pareret parricidio. *Huic ut scelus, sic ne ratio quidem defuit.* Hactenus Cicero, cujus verba *Niobe parumne ratiocinari videtur* multam disputandi materiam interpretibus praeberunt. Omnes enim versus ex Ennii *Medea* sumti videntur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc *Medeae* orationem pertinent, quam nunc prae manibus habemus. - Primus et secundus, quos ab Euripideae *Medeae* persona plane alienos esse statuit Planckius p. 100. fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. Quartus pertinet ad v. 365. Quintus et sextus, iudice etiam Planckio, ad v. 393, 4. Sex ultimos, in quibus de nece Absyrta agitur, non ex Euripidis *Medea* sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii *Medea* fuisse. De hac quaestione jam dixi p. 75.

Ibid. μη δοκεῖτέ πω.] Sic Rom. C. D. recte. Rom. A. B. μη δοκεῖτέ πως.

361. καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ μικροὶ πόνοι,] Rom. C. οὐ μικροί. Rom. A. B. E. οὐ μικροί. Rom. D. οἱ μικροί. De μικρὸς et μικρὸς apud tragicos idem statuendum videtur quod de ξὺν et σύν.

362. δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαι ποτ' ἂν,] Ennius, *Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.* De accentu verborum θωπεῦσαι ποτ' ἂν vide ad κατασκῆψαι τινα v. 93. Hic Rom. C. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἂν. Rom. A. B. E. θωπεῦσαι ποτέ. Rom. D. θωπεῦσαι ποτε. Par. A. D. Flor. Cott. aut θωπεῦσαι ποτέ aut θωπεῦσαι ποτε. Par. A. etiam prius ἂν omittit. Musgravius edidit, vel potius edere voluit, θωπεῦσαι ποτέ. Nam in ejus ed. mendose legitur πότε. Recte Brunckins θωπεῦσαι ποτ' ἂν. *Sic ubi particula ἂν geminari aut prouit aut debuit, inquit, id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatus.* Hiatus quidem parum interesse videtur. Similem habet Sophocles Aj. 1081. ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἂ βούλεται πάρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνω ποτέ | ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν^u. Ita quoque noster infra v. 497. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Sed exquisitius est ἂν geminatum. Sophocles Oed. T. 1227. οἶμαι γὰρ οὗτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν | νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην. Euripides Andr. 77. Δοκῶ γὰρ οὐδ' ἂν ᾧδέσ' ἂν πράσσειν κακῶς, | κείνου παρόντος. νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων. Aristophanes Thesm. 447. ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν | Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, δοκεῖν ἂν αὐτὸν, ὡς ἐγῶμαι, | πᾶσιν ὑμῖν | ἀντικρυς μηδὲν λέγειν. *Ibid.* 531. τάδε γὰρ εἰπεῖν ἦν πανοῦργον | κατὰ τὸ φανερόν ᾧδ' ἀναιδῶς | οὐκ ἂν ᾧόμην ἐν ἡμῖν, | οὐδὲ τολμῆσαι ποτ' ἂν.

* Inconsiderate ποτ' ἂν reposui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 475. Vulgatam optime defendit Hermannus, cujus verba sunt; *Omitte in Sophoclis loco νόμιζε,*

et habebis sensum qui in verbis inest: ὅπου δρᾶν, ἂ βούλεται πάρα, αὐτὴ ἢ πόλις χρόνω ποτέ | εἰς βυθὸν ἔπεσεν. Scilicet ἔπεσεν ut ἀπέδωκεν supra v. 129. ἔπαυσε v. 240.

363. εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;] *Aut* εἰ abundat, inquit Reiskius, *aut f. sic constituendus versus* μὴ κερδάναι τι θέλουσιν ἢ τεχνωμένην. Recte dixit εἰ abundare. In hac enim constructione plerumque omittitur. Ita noster Hipp. 1331. ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, | οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ. Id est, εἰ μὴ ἐφοβούμην. Alexis apud Athenaeum p. 362. D. οὐ γὰρ ἂν ποτε | θοιμάτιον ἀπενέγκαιμι, μὴ φύσας πτερά. Id est, εἰ μὴ φύσαιμι. Similia passim occurrunt. Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 57. Rarius εἰ μὴ cum participio.

364. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χερσῶν.] Vertit Portus, *neque allocuta essem, neque attigissem manibus*. Sed hoc esset, οὐτ' ἂν προσεῖπον, οὐτ' ἂν ἠψάμην χερσῶν. Tu verte, *ne allocuta quidem essem, neque &c.* Si legeretur οὐκ ἂν προσεῖπον, sensus esset, *non allocuta essem, neque &c.*

365. ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφικέτο,] Ennius, *Ille transversa mente mihi hodie tradidit teragula*. Vide ad v. 359.

366, 7. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τὰμ' ἐλεῖν βουλευματα, | γῆς ἐκβαλόντι,] *Mihi magis arridet ἐκβαλόντα*. Vide ad φέρουση v. 437. ἀνοίξαντα v. 644. πάσχουσαν v. 797. κτανούση v. 1206. Sed non malum est ἐκβαλόντι.

369. θῆσω, πατέρα τε καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Rom. D. E. πατέρα τε καὶ κόρην. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην. Vide ad ἄγριον ἦθος v. 102. x

370. πολλάς δ' ἔχουσα θανάσιμους αὐτοῖς ὁδοῦς,] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 99. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδεία. . Θανατηρὸν corrigit Porsonus ad v. 828. meae editionis, θανατηγὸν Bastius ad Gregorium p. 156. qui etiam δεκάτῳ pro δευτέρῳ scribendum censet. Idem monet, grammatici sententiam esse, adjectivum θανάσιμος, quod quidam Atticis abjudicarint, auctoritate Platonis et Euripidis defendi. Comparat ejusdem grammatici gl. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἐνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Apud Herodotum scilicet IV. 198. legitur plurale γέων. Non igitur in Euripidis Medea quaerendum θανατήριον, θανατηρὸν aut θανατηγὸν, sed θανάσιμον. Quam vocem qui Atticis abjudicarunt, parum diligenter eorum scripta legerant. Exstat enim infra v. 466. et alibi passim apud Euripidem. .

371. οὐκ οἶδ' ὁποῖα πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι.] Rom. B. C. ὁποῖα. Rom. D. ὁποῖα. Rom. E. ὁποῖα ante corr. ὁποῖα a corr. Lasc. ὁποῖαν (sic). Tres igitur sunt scripturae, ὁποῖα ὁδῶ, ὁποῖαν ὁδὸν, ὁποῖα ἔργα, quarum quaevis tolerabilis videtur, optima fortasse ὁποῖα. Ἐγχειρεῖν dativum regit apud Aristophanem Thesm. 784. ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.

Ibid. Cum de futuro tempore sermo sit, usitatiores essent alter

x Sophocles Phil. 1314. Ἦσθην πατέρα σε τὸν ἐμόν εὐλογοῦντά σε, | αὐτὸν τ' ἐμ. Brunckius: *In Triclinii recensione scriptum Ἦσθην πατέρα τὸν ἀμόν εὐλογοῦντά σε.*

In B. πατέρα τὸν ἐμόν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio. Mihi longe melior videtur vulgata.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

380. εἶεν. καὶ δὴ τεθναῖσι. τίς με δέξεται πόλις;] *Fac mortuos esse,* Hermannus ad Vigerum n. 331. qui contulit Aeschylum Euni. 897. Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τίμη μένει; Ita quoque noster infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' εὔρον, [σῶμά τ' ἐς ἤβην ἤλυθε τέκνων. Aristophanes Vesp. 1219. Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. | ἄδω δὲ πρῶτος Ἀρμοδίου. δέξει δὲ σύ. Anglice, *Suppose me to be Cleon.* Participium eodem sensu usurpat Sophocles Oed. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

381, 2. τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους | ξένος παρασχῶν,] Hesychius: Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλῆς ἐγγυητής. Ἐχεγγύω. πιστῶ, βεβαίω, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Ἐχέγγυοι. ἀξιόπιστοι. Vide Sophoclem Oed. C. 284. Euripidem Phoen. 766. Andr. 191. Idem est δόμος ἐχέγγυος quod πύργος ἀσφαλῆς v. 384. De φερέγγυος consulendus Blomfieldius ad Aeschyli Theb. 392. (402.)

382. ῥύσεται τοῦμὸν δέμας;] Pseudogregorius v. 887. δέμας τόδε. *Eleganter,* ait Porsonus, *sed hoc solo auctore quicquam mutare polui.* Dixit noster infra v. 518. τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

384. ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ,] Lasc. πῦργος.

386. ἦν δ' ἐξελαύνη ξυμφορά μ' ἀμήχανος,] Laso. ἐξελαύνει. Simili errore nonnulli libri ξυνοικεῖ v. 237.

387, 8. αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν, | κτενῶ σφε,] Flor. Cott. καὶν μέλλω. Utrumque bonum. Noster Ion. 760. Εἰρήσεταιί τοι, κεῖ θανεῖν μέλλω διπλῆ. Aristophanes Plut. 216. ἐγὼ γὰρ (εὔ τοῦτ' ἴσθι) κεῖ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, | αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Plerique libri καὶν δεῖ κ. Idem Lys. 123. Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.

388. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον.] Matthiae τόλμης τ'. Sophocles Creusa Fr. i. Ὅστις δὲ τόλμης (vulgo τόλμη) πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, | ὀρθὴ μὲν ἢ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλῆς δ' ὁ νοῦς. Vide ad v. 327.

389—92. οὐ γὰρ—ἀλγυνεῖ κέαρ.] Haec paradedi Eupolis apud Longinum c. xxvi. οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, | χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula Δήμοις, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252.¹

κ Hoc soloecum esse negat Reisigius p. 44. cui δεῖ pro δέη dictum videtur, eodem fere modo quo pro δηλόη dicitur δηλοῖ. Hujus sententia si vera est, haud dubie legendum apud Aristophanem Vesp. 614. καὶν οἶνόν μοι μὴ ἴγχεῖς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' εἰσκεκόμισμαι | οἶνου μεστόν. Sed haec monosyllaba subjunctivi forma idonea auctoritate caret, altera disyllaba passim occurrit.

¹ Schol. ineditus ad Aristidem III. p. 374. apud Valckenarium: Εὐπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Γέλωνα καὶ Περικλέα.—λέγει δὲ Εὐπολις οὕτως· Καὶ μηκέτι ἀναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέει, ἔασα τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, ἐν τῆσι σφυροῖσιν ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν. Pro Γέλωνα reponendum censet Valckenarius Σόλωνα. Scribendum Κίμωννα constat ex Aristide III. p. 395.

Idem Eupolidis versus ita constituit: Καὶ μηκέτ', ὦ ἀναξ Μιλτιάδες καὶ Περικλέες, | ἔασατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, | ἐν τῆσι σφυροῖσιν ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν. Vocativi Μιλτιάδες et Περικλέες vereor ut ex sola conjectura comico tribuendi sint, licet μάκαρ ὦ Στρεψιάδες per jocum dixerit Aristophanes Nub. 1208. Μιλτιάδην et Περικλείς, ni fallor, dixisset Eupolis. Lego, καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. Proximo versu si recte legitur ἔασατ', constructio est ut apud Aristophanem Thesm. 877. μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. De qua dixit Porsonus ad Hec. 1166. Sed legendum puto ἔασετ', ut constructio sit ὅπως μηκέτι ἔασετε. Suspicio enim ὅπως in superioribus verbis fuisse, quae non attulit grammaticus.

390. καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,] Omnes edd. ante Brunckium, ni fallor, ξυνεργὸν v. 390. ξυνεργούς v. 819. Brunckius ξυνεργὸν et ξυνέργους. Porsonus ξύνεργον et ξυνέργους. Matthiae ut Brunckius. Utra scriptura melior sit, equidem ignoro. Hoc saltem scio, aut utrobique aut neutrobique acuendam esse ultimam.

393, 4. πικρούς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρούς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.] Ennius apud Ciceronem de Nat. Deorum III. 26. *Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsiliium mihi.* Vide ad v. 359.

393. Porsonus πικρούς ἐγὼ edidit, nullo libro, quod sciam, certe nullo Romano consentiente. *Non in animo habebam mutare, ait, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.* Matthiae particulam revocavit.

Ibid. Rom. A. C. D. E. σφιν. Sed in A. supra scriptum σιλείπει. Unde σφι olim lectum colligas. Brunckius etiam σφι edidit e membranis, comparato Sophocle Oed. C. 421. Ἄλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ὕβριν κατασβέσειαν, ἔν τ' ἐμοὶ τέλος | αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Mihi vero utrobique praestare videtur σφιν, quod nostro loco revocavi. Vide Aeschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Oed. C. 444. 451. 1490. (ubi σφιν pro singulari οἱ usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus σφιν metro necessarium est, σφι vero nusquam. Metrum quidem corrumpit σφιν, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φῆς; Sed ejus loco non σφι sed σφε reposuerunt recentiores. Accusativi locum invassisse videtur σφιν apud Aeschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est ^m. Dativo σφιν rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.

394. Distinguit inter γάμους et κῆδος, ut supra v. 360, 1. inter νυμφίοις et κηδεύσασιν. Οἱ κηδεύσαντες sunt οἱ πένθεροὶ, Creon scilicet. Quapropter addit καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός, cujus injuriae auctor Creon.

395. ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,] Ita v. 802. ἀλλ' εἶα, χάρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα. Item v. 1209. ἀλλ' εἶ, ὀπλίζου, καρδία. Aldus εἶα et εἶ, Lascaris εἶα v. 393. 802. sed εἶ v. 1209.

397. ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν.] Pseudogregorius v. 480. τὰ δεινά. Melior est vulgata. Noster Hec. 515. πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι; | ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, | κτείνοντες. Sic etiam τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον paullo ante v. 388. εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Or. 713. εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος Hel. 997.ⁿ

^m vulgo legitur: Δυσδαίμων σφιν ἂ τεκουῖσα πρὸ πασῶν | γυναικῶν ὀπόσαι τεκνογόνοι κίχληνται. Unus codex πρὸ omittit. Recte, modo strophicum versum 921. recte constituerim ad Med. 147. Sed ne sic quidem metro satis consultum est. Su-

spicor δυσδαίμων ex interpretatione esse.

^o Euripides Heracl. 487. ἡμῖν δὲ δόξας εὔπροχωρησαι δόμος, | πάλιν μεθέστηκ' αὐθις εἰς ἀμήχανον. Edidi ex conjectura εἰς ἀμήχανα, rectius quam vulgo, sed non omnino recte. Rom. C. εἰς τὰμήχανον.

Ibid. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.] Virgilius Aen. VI. 252. a Porto allegatus: *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.*

398. ὄρᾱς ἀ πάσχεις;] Aristophanes Nub. 662. Ὀρᾱς ἀ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς | ἀλεκτρυῶν κατὰ ταυτὰ καὶ τὸν ἄρρενα.

Ibid. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν] Omnes Rom. οὐ γέλωτα. Par. E. Put. καὶ γέλωτα. *Etiam bene*, inquit Porsonus. *Sed melior est vulgata.* Eadem varietas Hipp. 1038. ubi praestare videtur, Ἄρ' οὐκ ἐπωδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὄδε;

Ibid. Scripsi ὄφλειν hic et v. 1017. Vide ad Heracl. 985.

399. τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,] Hesychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

401, 2, 3. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν | γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, | κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.] Omnes Rom. Lasc. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν cum plena distinctione; deinde γυναῖκες ἔσμεν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Quae scriptura in exemplo quo usus est Stobaeus fuisse videtur. Is enim Tit. LXXIII. p. 433 = 310. verba γυναῖκες — σοφώταται habet, omissis superioribus πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Versum 402. ita exhibet Trincavellus: γυναῖκες ἔσμεν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Gesnerus vero: γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Grotius ex Euripide addidit πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Schol. Γυναῖκες ἐς μὲν.) ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἀποροὶ καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον· εἰς δὲ τὰ κακὰ εὐποροὶ καὶ ἱκαναὶ καὶ ἐξευρητικάι. Aldina scriptura melior est, licet altera, si opus esset, defendi posset. Verba πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν separatim sumta significare possunt, praeterea ita a natura comparatae sumus. Cum sequentibus comparandus Euripides Iph. T. 1061. γυναῖκες ἔσμεν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος, | σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλεστάται. Idem Auge Fr. iv. γυναῖκες ἔσμεν. τὰ μὲν ὄκνω νικώμεθα· | τὰ δ' οὐκ ἀν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοϊτό τις. Ceterum facillime permutantur ἔσμεν et ἐς μὲν. Vide ad v. 656.

404. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.] Hesychius: Ἄνω ποταμῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hoc proverbium copiose illustrarunt viri docti ad Hesychium.

Ibid. Rom. A. D. παγαί. Rom. C. E. Mag. πηγαί. In A. etiam supra scriptum η. Fluctuant etiam codd. Rom. inter γνώμα et γνώμη v. 414.

405. καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.] Rom. A. B. C. D. δίκαια. Rom. E. Par. B. D. δίκαι. Deinde Rom. C. πάλιν πάντα.

406, 7. ἀνδράσι μὲν δόλια βουλαί, θεῶν δ' | οὐκέτι πίστις ἄρρηρε.] Olim emendabam, vel potius corrumpebam, θεῶν τ'. Recte θεῶν δ'. Vide ad ἀνακαλεῖ δὲ v. 21. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν v. 259.

Ibid. Rom. A. B. C. E. θεῶν δ' οὐκέτι (vel οὐκ ἔτι) πίστις. Rom. D. θεῶν δὲ πίστις omissio οὐκέτι. Lasc. οὐκ ἔτι divisim. Sic etiam v. 411. 946. 947. οὐκ ἔτ' v. 1006. 1044. Praestare videtur οὐκέτι, nisi scribamus etiam μὴκ ἔτι.

407. Omnes Rom. Par. A. ἄραρε, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 316.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμώδησαντο (malim ἀντεκωμώδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἂν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο - ταῖς γυναῖξί τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχησεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχησεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου &c. Quinque igitur modis variatur scriptura, ἀντάχησαν ὕμνον, ἀντάχησαν ὕμνοις, ἀντάχησαν ὕμνοι, ἀντάχησα ὕμνοις, ἀντάχησεν ὕμνον. Tandem Musgravius ἀνταχῆσ' ἂν ὕμνον ex emendatione Scaligeri, Reiskii, Heathii, et Tyrwhitti. Recte Musgravius ἀνταχῆσ' pro ἀντάχησα accipiendum monet. Reiskius aut ἀντήχησε (γνώμη ἐμῆ) aut ἀντάχησα intelligi posse censet P.

P Nihil apud Atticos poëtas rarius vocali ε̄ ante particulam ἂν elisa. Citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν scripsisset repereris, quam semel scripsisset. Semel tantum Aristophanes Plut. 1013. Ἐπειτ' ἴσως ἦτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Ita Brunckius, consentientibus codd. plerisque, nominatim Ravennate. Edd. superiores, ἦτησεν ἂν σ' ὑποδήματα. De hac particulae significatione videantur Brunckius ad Sophoclis Phil. 290. Hermannus ad Vigerum n. 286. Matthiae Gramm. Gr. §. 598. a. Cum ejus locum quodammodo suppleat ἴσως, nescio an recte se habeat membranarum scriptura, ἦτησεν εἰς ὑποδήματα. Nunc ejus elisionis exempla, quotquot apud Aeschylum exhibet Porsonus, apud Sophoclem Brunckius, apud Euripidem Matthiae, singillatim apponam. I. Aeschylus Cho. 854. οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Olim κλέψειαν, quod primus mutavit Heathius. Monkus ad Hipp. 482. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἂν. Malim οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν. II. Sophocles El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάμβαν' ἂν. Hic etiam scripturae quam impugno auctor est Heathius. Vulgo ἐλάμβανεν, quod defendit Hermannus ad Euripidis Hec. p. 168. Olim conjeci οὔτε δρῶσ' ἂν ἐλαθεν ἂν. Nunc autem ampliandum censeo. Simili errore vulgo legitur apud Euripidem Tro. 397. εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὦν ἐλάμβανεν. Burgesius et Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. χρηστὸς ὦν ἐλανθαν' ἂν. Matthiae vero χρηστὸς ἐλαθεν ἂν γεγῶς. Quae scriptura, modo idonea auctoritate nitatur, argumento est, Heathium medicinam mortuo fecisse, cum haec loca tantula mutatione sanare vellet. III. Euripides Hec. 1111. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν | πύργους πεισόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορὶ, | φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὄδε κτύπος. Iterum Heathius παρέσχ' ἂν. Aldus παρέσχεν. Cod. unus et alter παρέσχεν ἂν. Nescio an scribendum, φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὄδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὀλοιντ' Ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους. IV. Tro.

398. Πάρις δ' ἔγημε τὴν Δίος. γήμας δὲ μὴ, | σιγῶμενον τὸ κῆδος (recte Burgesius σιγῶμενόν τι κῆδος) εἶχ' ἂν ἐν δόμοις. Ita Burgesius, Schaeferus et Matthiae. Vulgatam εἶχεν ἐν δόμοις retinuit Seidlerus. Certissime reponendum εἶχεν ἂν δόμοις. Noster Hel. 765. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν | φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. V. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ | οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθει', εἰσορῶν τὸ σὸν | κᾶρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβαν' ἂν. Heathii manum iterum agnosce. Vulgo ἀξίαν ἐλάμβανεν. Hic etiam conjecturam meam ἀξίαν ἂν ἐλαβεν ἂν lectoris iudicio permitto. VI. Ion. 353. ἸΩ. Χρόνος δὲ τίς τῶ παιδὶ διαπραγμένω; | ΚΡ. Σοὶ ταυτὸν ἦβης, εἶπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον. Solum hujus elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταύτ' ἂν ἦβης. εἶπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Ita noster Alc. 1064. σὺ δ', ὦ γυναῖ, | ἦτις πότ' εἴ σὺ, ταύτ' ἔχουσ' Ἀλκίηστιδι | μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήξαι δέμας. Hactenus haec. Nunc paucas viroborum doctorum conjecturas ab editoribus supra memoratis non admissas apponam. I. Aeschylus Ag. 1383. πῶς γὰρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις | δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον | φράζειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Schützcius πημονῆς ἀρκύστατον | φράζει' ἂν. Alii aliter. Malim πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν | φράζειεν. II. Cho. 338. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων | θείη κελᾶδους εὐφρογγοτέρους, | ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων | παίων μελάθροις ἐν βασιλείῳ | νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Videor mihi vidisse qui legerent κομίσει' ἂν. Non opus. III. Euripides Alc. 893. δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Αἴδης ψυχᾶς | τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ, | χθονίαν λίμναν διαβάντε. Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. Verissime Northmorus, cui Wakefieldius temere obloquitur: συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. Sic etiam Porsonus Advers. p. 222. Non ohtemperavit Matthiae. IV. Andr. 1284. οὐ γὰρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς. Porsonus Advers. p. 226. πράξει' ἂν. Legendum aut πράξειαν aut πράξειεν.

418. ἀρσένων γέννα.] Sic Rom. B. C. E. Sed Rom. A. D. ἀρσένων γέννα. Mag. ἀρσένων μὲν γέννα (vel γέννα). Dativum habent Hervagiana secunda et omnes deinceps.

420. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας] Omnes Rom. Laso. Par. A. Mag. πατρώων (vel πατρώων), quod admisit Brunckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. *Praepostera circa metrum sollicitudo*, inquit Brunckius, *lectionem hanc immutasse videtur*. Fatetur tamen πάτριος et πατρῶος promiscue a tragicis usurpari. Cujus rei auctorem citat Heinsius ad Lucianum T. I. p. 384. Quod cum ita sit, *cur ad licentiam poeticam, nulla necessitate cogente, provocemus?* Utor enim Porsoni verbis ad Hec. 80. Eodem argumento legendum μένει potius quam μίμνει v. 428. Πατρῶος media correpta ex interpretatione natum est. Alterum exemplum vide v. 636.

421. μαινομένα κραδία,] Aeschylus Theb. 784. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων | ἐγένετο μέλεος ἀθλίων | γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν, | μαινομένα κραδία | δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ennius apud Nonium c. iv. p. 653. v. *Efferre: Utinam ne unquam, Medea, Colchis cupido corde pedem extulisses.*

421, 2. διδύμους ὀρίσασα πόντου | πέτρας.] Rom. A. B. C. D. διδύμας, quae certe usitatio est forma. Sed δίδυμον ἦβαν dixit noster Herc. 657.

421. Ὀρισάσα pro περάσασα. Aeschylus Suppl. 553. διχᾶ δ' ἀντίπορον | γαῖαν ἐν αἴσῃ διατέμνουσα πόρον κυματῖαν ὀρίζει. Euripides Heracl. 16. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Haec attulit Musgravius.

422, 3. ἐπὶ δὲ ξένα | ναίεις χθονί,] Omnes Rom. Lasc. Mag. ξείνα (vel ξείνα). Commeliniana typographi errore ἐπὶ δὲ ξένω. Genevensis P. Stephani, quam expressit Barnesius, ἐπεὶ δὲ ξένω. Musgraviana ut Commeliniana. Brunckius ἐπὶ δὲ ξένα ut Aldus.

423, 4. τᾶς ἀνάνδρου | κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,] Laso. τὰς ἀνάνδρου. Sic etiam Barnesius typographi errore. Vide ad δεξιᾶς v. 21.

425, 6. τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας | ἄτιμος ἐλαύνη.] Reiskius φυγὰς τε.

427. Βέβακεν ὄρκων χάρις,] Sic Rom. C. nescio an recte. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Mag. Put. βέβακε δ', quod reposuit Musgravius. Rom. D. βέβηκε δ'.

427, 8. οὐδέ τ' αἰδῶς | Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.] Porsonus ex emendatione Musgravii οὐδ' ἔτ' αἰδῶς. Deinde Rom. C. μίμνει. Rom. A. B. D. E. Par. D. μένει, quod recepit Porsonus. Matthiae vero μίμνει revocavit. Corripi primam in ὑμνήσω apud nostrum Bacch. 72. monet Musgravius. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentiam nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam ὑμνωδεῖ et μεμνησθαι prima correpta ab Aeschylo usurpari, non ita perverso iudicio Euripidem fuisse ar-

bitror, ut priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiores formas μένει usurpare. Hic igitur locus notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatoribus, aperte adversatur⁹. Idem dicendum de ὑμνεῦσαι v. 413. (modo scribendum sit ὑμνοῦσαι), ξείνα v. 422. ζεύγλησι v. 466. χρυσεότευκτον v. 954. et fortasse de aliis nonnullis hujus fabulae vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poetarum libris collocarent. Id saepe fecisse recentiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuius fere veterum magistrorum iudicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτάν dedit v. 151. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poeticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, alique homines veteris linguae Atticae ignarissimi?

Ibid. Noster Herc. 556. HP. Κούκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; | ME. Αἰδῶς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς (male vulgo θεοῦ) πρόσω. Utrobique respexit Hesiodum v. 195. καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, | λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένω χροῶ καλόν, | ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους, | Αἰδῶς καὶ Νέμεσις.

429, 30, 1. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,] Οὔτε non habet antapodosin; unde nascitur lacunae suspicio. Ita Reiskius. Brunckius οὐδὲ reposit. Male, ut mox videbimus. *Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur*, ait Porsonus, qui ejus notam legerit ad Or. 295. (293. Barnes. 287. Pors.) Poetae verba sunt: εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς, | ἐγὼ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά. Vulgatam ἐγὼ δ' acriter defendit Brunckius. Vide ad μηδ' v. 4. Nostro loco Porsonus οὔτε revocavit.

430. De μεθορμίσασθαι vide ad v. 253. ubi dicitur μεθορμίσασθαι συμφορᾶς, ut hic μεθορμίσασθαι μόχθων.

431. Verba μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων alii aliter interpungunt. Portus post μόχθων distinguit, et παρὰ τῶνδε λέκτρων vertit ex miseris hujus thalami. Musgravius μόχθων παρὰ τῶνδε cum μεθορμίσασθαι conjungit, λέκτρων cum βασιλεία v. 432. Hunc sequuntur Brunckius et Beckius. Porsonus vero edidit, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων. Recte quidem μόχθων πάρα. Quatuor Rom. πάρα, solus D. παρά. Constructio est: σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεισι), ὥστε μεθορμίσασθαι μόχθων. Sed τῶν δὲ λέκτρων vitiosum est. Post οὔτε in priori membro sequi debet in altero τε. Porsonus in annotatione σῶν τε λέκτρων. Scri-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Omnes edd. κάκιστος ἔστ'. Sic etiam Rom. A. cujus solius scripturam enotatam habeo. Reposui κάκιστός ἔστ'.

441. ἀ δ' εἰς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα,] Rom. B. C. ἔστι σοι ut Aldus. Rom. A. correctus a prima manu ἐστὶ σοι ut Lascaris. Rom. A. ante corr. ἐσταί (sic) σοι. Fluctuant etiam ceterae edd. inter ἔστι et ἐστὶ. Hoc habent Brunckius, Porsonus et Matthiae.

442. πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.] Nostri, *think yourself well off*. Euripides Heracl. 959. καὶ κερδανεῖς ἅπαντα (*semel tantum moriendo*), χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ | θνήσκειν σε, πολλὰ πῆματ' ἐξείργασμένον.

443. καγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων] Omnes Rom. Lasc. αἰεὶ, quod admisit Porsonus. Eadem varietas v. 809. 816. 991.

445, 6. σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ | κακῶς τυράννους.] Matthiae ἀνίης. Recte quidem, si recte Porti versio Latina *remittis*. Sed praeteritis imperfectis ἀφήρουν et ἐβουλόμην melius respondet ἀνίεις, *remittebas*. Apud Sophoclem Oed. T. 628. Ant. 403. El. 596. 1347. Euripidem Heracl. 690. et alibi passim Aldinum εἰς recte in ης mutatum est. Sed nostro loco mutatione non opus. Notanda autem constructio. Ab ἀνίεις pendet non solum genitivus μωρίας, verum etiam participium λέγουσα. Ita supra v. 412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν, | τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Sophocles El. 1312. καπεῖ σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς, | δακρυρροοῦσα. Schaeferus Meletem Crit. p. 113. χαρᾶ scribendum censet, comparatque v. 906. χαρᾶ δὲ πῖμπλημ' εὐθύς ὄμμα δακρύων. Frustra.

447, 8. ὅμως δὲ κακ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις | ἦκω,] Euripides Andr. 87. Ὁρᾶς; ἀπαυδᾶς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς. Ubi Schol. ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὔσιν ἐκ κακοῖς.

448. τὸ σὸν γε προσκοπούμενος, γύναι,] Rom. C. Pseudogregorius v. 246. τὸ σὸν γε. Rom. A. τὸ σόνδε (sic). Rom. D. τοσόνδε. Par. A. B. D. Put. τοσόν δὲ apud Musgravium. Sed Par. A. τοσόνδε habet, monente Brunckio, qui ceteros tres non inspexit. Rom. E. etiam τοσόνδε, quod admisit Brunckius. Hanc scripturam a Beckio repudiatam revocavit Porsonus. Mag. etiam δὲ habet. Matthiae iterum τὸ σὸν γε. Lasc. τὸ σὸν δὲ, quod demum admisi.

449, 50. ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης, | μήτ' ἐνδεής του.] Hesychius: Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐταρκῆς. Saepius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. μή ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς, | μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύθνε, κακὴν πρόφερε. Ubi πλεονάζει oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant πενίην et ἀχρημοσύνην, idem ἀχρήμων et ἐνδεής.

450, 1. πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ | κακὰ ξὺν αὐτῇ.] Recte Barnesius et Matthiae ξὺν αὐτῇ. Sic etiam Mag.

453, 4. ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γὰρ σ' εἶπεῖν ἔχω | γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν),] Locus paullo obscurior, quem alii aliter explicant. Post ἔχω plene distinguendum, pro dativo γλώσση vero

nominativum γλώσση reponendum putat Reiskius, ut sensus sit: *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum prae- bet.* Sed nominativus est γλώσσα. Comparat Brunckius Sophoclem Aj. 1381. "Ἀριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι | λόγοισι. *Sed elegans est ἐπαινέσαι λόγοις, inquit, inficetum λέγειν γλώσση.* Suspecta igitur habet verba γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 62. εἰς ἀναίδειαν scribendum contendit. Vertit: *O pessime omnium! hoc enim vere te appello, o nequissime! qui adjutricem imprudentiae habes linguam.* Ita interpungit Beckius: ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω, | γλώσση, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν, | ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, &c. Id est, γλώσση χρησόμενος ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν ἐστι. Nec male. Sed γλώσση cum εἰπεῖν conjungendum videtur, ut apud nostrum Andr. 452. οὐ λέγοντες ἀλλὰ μὲν | γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' αἰεῖ; Ordo est, τοῦτο γὰρ μέγιστον κακόν εἰς ἀνανδρίαν γλώσση εἰπεῖν ἔχω σε. Recte Portus, *hoc enim tibi possum dicere lingua summum convicium in tuam ignaviam.* Male Buchananus, *nam imbecillitas | convitiari me sinit tantum mea.* Fefellit eam scholiastes, qui εἰς ἀνανδρίαν interpretatur διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν. Dici λοιδορεῖν ἢ ἐπαινεῖν τινα εἰς τι monet Matthiae Gramm. Gr. §. 578. p. 844. Exemplum vide v. 534.

455. ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς | θεοῖς τε κάμοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;] Posterior versus totidem verbis iterum legitur v. 1291. Ex priori sede a Brunckio expulsus est. Revocavit eum Matthiae, neque uncinis inclusit.

456, 7, 8. οὔτοι—μολών.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXII. p. 213=139.

456. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,] Distinguunt grammatici inter θράσος et θάρσος. Schol. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου ὡς κακῶς * * * τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ριψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ. Hinc nata scripturae diversitas in nonnullis libris. Rom. A. ante corr. D. E. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, ut vulgo. Rom. C. οὔτι θράσος τόδ' ἐστίν. Rom. A. a corr. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν, supra scripto θράσος. Rom. B. in textu οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν, in margine vero οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. Stobaeus ut vulgo, nisi quod Gesnerus τάδ' ἐστίν. Grammaticorum praeceptum bonum est, sed non semper observatur. Θράσος pro θάρσος dixerunt Sophocles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. Suppl. 609.

457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,] Gesnerus apud Stobaeum φίλοις pro var. lect. Schol. Φίλους κακῶς.) κακῶς φίλους δράσαντα, ἐναντίον βλέπειν. Sic ed. Ven.

458, 9. ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων | πασῶν, ἀναίδει.] Rom. C. νόσον.

459. εὖ δ' ἐποίησας μολών.] Rom. B. C. μολών. Rom. A. D. E. μολῶν. Simili errore libri nonnulli μολῶ v. 664. μολῶντας v. 891.

460, 1. ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι | ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.] Hic ordo verborum nostris inelegans vide-

tur. Aliter sentiebant veteres. Sophocles Oed. T. 644. Μῆ νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι | δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν.

462. ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἀρξομαι λέγειν.] Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἀρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat. Hinc vetus interpretatio Latina, *Sed a quibus primis primum incipiam dicere?* Rectius haec sine interrogatione proferuntur, quemadmodum a Porto reddita sunt. Brunckius ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. Num γε, inquit Beckius. Compendio scripturae usus videtur, quod non intellexerit typographus. Ea saltem caussa est, quod toties permutantur hae particulae.

463. ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι] Schol. πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν. Ἐσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὐβουλος ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. | καὶ παρθενεύσης ἔξει μοι χάριν. | καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πῆμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Platonis testimonio ter utitur Eustathius, ita tamen ut ex hujus verbis quid scripserit comicus haud extricari possit. P. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἀ τῆ τραγωδία μάλιστα ἂν ἀρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 896, 55. καὶ ἡ κωμῶδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 1379, 56. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ὅτε στοιβάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι, καὶ ἐξῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρὸς τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπὼν, ὡς εὐ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Legendum, auctore Porsono, τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Σίγμα enim, licet verbale sit a σίζω derivatum, ut αἶαγμα ab αιάζω, οἴμωγμα ab οἰμώζω, indeclinabile est cum literam σ ἀν significat. Exempla vide apud Porsonum. Numerum auxit Schaeferus Meletem. Crit. p. 96.^s Deinde fortasse legendum: καὶ Εὐβουλος ἐν Δαναΐσιν. Ἐσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι | καὶ, παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν | καὶ, τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελοῦσι πῆμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Nomen fabulae ex mera conjectura addidi. Secundum versum emendavit Marklandus ad Iph. T. 1068. qui plura hujus sigmatismi exempla e tragicis congegit. Est Euripidis Andromedae Fr. v. mutato ὦ in καί. Tertio versu, cujus sedes penitus ignota est, ἐγγελοῦσι pro ἀγγελοῦσι reposuit Porsonus. Male hoc exemplo usus est comicus, in quo quater tantum legitur σ. Octies apud Euripidem Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Hoc attulit Porsonus.

^s *Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, ait Porsonus, sed locum in promptu non habeo. Plato Theaeteto p. 203. A. ἴθι δὴ, οὕτως εἶπε καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratylo p. 427. A. ὡςπερ γε διὰ τοῦ φῖ, καὶ τοῦ ψῖ, καὶ τοῦ σίγμα, καὶ τοῦ ζῆτα.*

Hoc exemplum indicavit Schaeferus. Ceterum scribendum σίγμα. Σίζω enim priorem syllabam natura longam habet, ut ὀλολύζω, ἰύζω, et cetera omnia hujus formae verba.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Aeschylum Ag. 1277. ἄλλην τίν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut αὐτῆσιν ἀρβύλῃσιν aut αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἐκηβόλης χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἐκηβόλης, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἐκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri caussa scripsit ἐκηβόλησι. Sic etiam Matthiae. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstant, ut plenius ad ἀπορρήτου v. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἐκηβόλης ex ἐκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῆς ex πλευροῖς Hec. 826. ^u

467. δράκοντά θ', ὅς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Rom. E. δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum*, ait Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Magianas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὦν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοῖ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμοτέρα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paulo aliter Aeschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

473, 4. Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, | παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.] Rom. C. πάντα τ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Aequè bene*, ait Porsonus. Imo melius, mea quidem sententia.

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. Πάντα δ' ἐξεῖλον.) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. εἰ δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnosci videas. *Sed praestat vulgata*, inquit Musgravius, *propter versum sequentem.* Praestat quidem vulgata, sed potius

^u Euripidem tamen ἐκαβόλοιν scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: HM. Τί γάρ; κεραιυρὸν ἀμφίπυρον, ὄβριμον | ἐν Διὸς ἐκαβόλοιν χερσίν | ὄρα; HM. Ὁρῶ. τὸν δάιον | Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. | καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολίμοι|σι κισσίοις βάκτροις ἐναί|ρει γὰς τέκνων ἰ Βακχέης. Deinde mutato metro: XO.

Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ|δά. θέμις γυάλαν ὑπερ|βῆναι λευκόποδ'; IO. Οὐ θέμις, ὦ ξέ- ναι. | XO. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοί|μαν αὐ- δάν; IO. Τίνα δὴ θέλεις; | XO. Ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γὰς Φοίβου κατέχει δόμος; | IO. Στέμμασί γ' ἐνδυτος, ἀμφὶ δὲ γοργό- νες. | XO. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ.

quia δόμον falsam reddit sententiam. Non enim totam Peliae domum sustulit Medea, sed ipsum solum.

476, 7. προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, [παιῶν γεγώτων.] Omnes Rom. καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη. Sed in A. καινὰ supra scriptum habet καὶ νέα a prima manu. Hinc variam lectionem lucratur καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη. Vulgata mihi melior videtur.

477, 8. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, [σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] Sic Rom. C. a corr. Par. E. Sed Rom. C. ante corr. σύγγνωστ' (sic) ἂν σοι, omisso ἦν, quod omittunt etiam multae editiones. Soli ante Barnesium Aldus et H. Stephanus σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι. Videtur ἦν deesse post ἂν, inquit Canterus, qui Aldinam editionem nunquam inspexisse videtur. Scaligero placuit σύγγνωστον ἂν σοι. Barnesius ut Aldus. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Cott. συγγνωστον ἦν σοι. Quam scripturam defendere videtur Sophocles Oed. T. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, [ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι. Quo exemplo utitur Matthiae Gramin. Gr. §. 508. n. 1. Sed rectius additur ἂν. Noster El. 1024. κεί μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος, [ἦ δῶμ' ὀνήσαν, τᾶλλά τ' ἐκσώζων τέκνα, [ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὑπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν. Ita pro σύγγνωστά νιν Canterus, minori mutatione quam si συγγνωστον ἦν scripsisset. Plurali utitur noster infra v. 686. Ξυγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. Sic etiam Hec. 1107. Phoen. 1001. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. Quod ad accentum attinet, nunc σύγγνωστος legitur, nunc συγγνωστός. Hanc formam exhibet Aldus Med. 686. Alc. 137. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. 981. Sic etiam nostro loco plerique libri.

479. ὄρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,] Noster Hec. 761. Ὅρκῳ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. Phoen. 413. Ποῖον τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.

480. ἦ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,] Rom. B. C. D. E. ἦ θεοὺς νομίζεις. Rom. A. ἦ θεοὺς νομίζεις, supra scripto ἦ ab eadem manu. Gl. in eodem cod. ἄρα. Schol. ad Aeschinem in Ctesiphontem p. 768. ed. Reisk. a Porsono allegatus, ἦ θεοὺς νομίζω. Put. εἰ θεοὺς νομίζεις, quod a Reiskio quoque propositum admisit Musgravius. Quae constructio apud recentiores certe usitatior est x. Sed altera non temere repudianda est. Non desunt exempla, in quibus pro πότερον prius membrum habeat ἦ. Aeschylus Prom. 779. Δίδωμ'. ἐλοῦ γὰρ ἦ πόνων τὰ λοιπά σου [φράσω σαφηνῶς, ἦ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Cho. 753. οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἐτ' ὦν ἐν σπαργάνοις, [ἦ λιμὸς, ἦ διψῆ τις, ἦ λιψουρίαν | ἔχει. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης

x. Euripides Or. 48. κυρία δ' ἦδ' ἡμέρα, [ἐν ἣ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις, [εἰ χρὴ θανεῖν πρὸ λευσίμου πετρῶματι, [ἦ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Hoc exemplo non utor. Nam ἦ, quod vulgo an redditur, fortasse significat aut. Particula εἰ antapodosin habet ἦ μὴ, quod cogitatione supplendum est, ut in verbis

οὐκ οἶδα εἰ τέθηκε, nescio utrum mortuus sit, necne. Quaestio de qua sententiam laturus erat populus Argivus, haec erat: πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἦ μὴ, χρεῶν, [μητροκτονοῦντα. Quae ipsa sunt praecognis verba v. 864.

y Vulgo δίψη, quod non magis Graecum est quam γλώσση, quod reponerat

Aeschylum Ag. 1277. ἄλλην τίν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut αὐτῆσιν ἀρβύλησιν aut αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἐκηβόλης χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἐκηβόλης, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἐκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri causa scripsit ἐκηβόλησι. Sic etiam Matthiae. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstant, ut plenius ad ἀπορρήτου v. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἐκηβόλης ex ἐκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῆς ex πλευροῖς Hec. 826. ^u

467. δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Rom. E. δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum, ait Porsonus, pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Magianas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὦν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοῖ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμοτέρα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paulo aliter Aeschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

473, 4. Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἀλγιστον θανεῖν, | παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.] Rom. C. πάντα τ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Aequè bene, ait Porsonus. Imò melius, mea quidem sententia.*

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. Πάντα δ' ἐξεῖλον.) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. εἰ δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnosci videas. *Sed praestat vulgata, inquit Musgravius, propter versum sequentem. Praestat quidem vulgata, sed potius*

^u Euripidem tamen ἐκαβόλοισιν scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: HM. Τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον, ὄβριμον | ἐν Διὸς ἐκαβόλοισιν χερσίν | ὄρα; HM. Ὄρα. πόν δάϊον | Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. | καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπαλέμοισι κισσίνοισι βάκτροισι ἐναίρει γὰρ τέκνων ἢ Βακχεύς. Deinde mutato metro: XO.

Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐτῶν. θέμις γυάλαν ὑπερβῆναι λευκόποδ'; IO. Οὐ θέμις, ὦ ξένοι. | XO. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοῖμαν αὐδάν; IO. Τίνα δὴ θέλεις; | XO. Ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; | IO. Στέμμασί γ' ἐνδυτος, ἀμφὶ δὲ γοργόνες. | XO. Οὕτω καὶ φάτις αὐτῶν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τέκνων *Υ. Sophocles Oed. C. 97. οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε, | ἢ χρὴ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν* ². Hanc constructionem apud epicos frequentem esse monent Matthiae Gramm. Gr. §. 609. aliique grammatici. *Homerus Il. E. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, | ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, | ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο. Ibid. B. 299. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, | ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί.* Ita recte Heynius pro εἰ ἔτεον. Horum exemplorum auctoritate adductus, vulgatam nostri loci scripturam revocavi.

481. ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,] Rom. C. θέσμι' ἀνθρώποις. Rom. A. B. D. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. In Rom. D. supra scriptum εἰς ἐμέ. Unde conjicio in aliquo cod. olim exstitisse κεῖσθ' ἔς μ' pro κεῖσθαι θέσμ'. Rom. E. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, quod admisit Matthiae. Dicitur οἱ θεσμοὶ et τὰ θεσμά, ut οἱ δεσμοὶ et τὰ δεσμά. Plura ejusmodi apud Porsonum vide, qui haud dubie θέσμ' ἐν ἀνθρώποις admisisset, si ἐν in tot libris reperiri scisset. Legitur θεσμά, eo auctore, apud Sophoclem Alexandro Fr. i. οὐ γὰρ τι θεσμά τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Apud Euripidem, hoc loco excepto, neque θεσμά neque θεσμοὶ exstat ^a. Θέσμιον habet Tro. 267. θέσμια Erechtheo Fr. i. 50. ^b

484, 5. καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα | κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς,] Euripides Phoen. 1619. Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγὼ τε ναίειν σ' οὐκ ἔασαιμ' ἀν χθόνα. Porsonus grammaticis obsecutus χρώζειν scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam χροῖζει exhibet noster Heracl. 915.

487. δοκοῦσα μὲν τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,] Rom. B. C. D. δοκοῦσα μὲν τι. Rom. A. δοκοῦσα μὲν τί, quod ambiguum est. Vide ad v. 92. Rom. E. δοκοῦσα μὲν τι, τι a corr. pro το. Lasc. δοκοῦσα μὲν τε. Par. D. pro var. lect. Burn. δοκοῦσα μὴ τι, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς, sed δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς. Noster v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι. Sophocles El. 61. δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Revocandum igitur μὲν. Reiskius, δοκοῦσα μέντοι πρὸς γε σοῦ πράξειν κακῶς, vel potius, δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς. Schol. Δοκοῦσα μὲν τοι.) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον. φέρε δὴ ὡς φίλω σοι διαλεχθῶ, καιτοὶ προσδοκῶσα τι πράξειν καλόν, καὶ διαλεγομένη οὐδὲν (vulgo καὶ διαλεγομένη. καὶ οὐδὲν) ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἀν

Reiskius nostrae fabulae v. 454. Scribendum διψῆ, sitit. Ad λιμὸς subaudiendum πείζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.

² Suspectas habeo particulas γὰρ et γε hoc modo positas. Malim, οἶδε γὰρ κρινοῦσιν εὔ.

^a Addo, neque θεσμός, nisi semel Hel. 871. Ἠγοῦ σύ μοι (malim σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 874.) φέρουσα λαμπτήρος σέλας, | θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν, | ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξαίμεθα. Recte Schaeferus δεξάμεθα. Qui medium ver-

sum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit.

^b Sophocles Oed. C. 583. Τὰ λοιπὸν αἰτεῖ τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ, | ἢ λῆστιν ἰσχεις, ἢ δὲ οὐδενὸς ποιεῖ. Schol. Τὰ λοιπὸν αἰτῆ τοῦ βίου. γράφεται, τὰ λοιπὸν ἄρ' αἰτῆ τοῦ βίου. Hinc oritur var. lect. τὰ λοιπὸν ἄρ' αἰτεῖ. Usurpabantur λοιπὸς et λοιπὸς, ut θεσμά et θέσμια. Sophocles Philocteta Fr. i. ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοιπὸς ἰατρὸς νόσων. Euripides Hel. 1613. Οὐκ οὖν ὁ μὲν τις λοιπὸν ἀρεῖται δόρυ;

πικρύτερως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ. Is igitur δοκοῦσα μὲν τι legisse videtur. Ego nihil melius novi, quam ut δοκοῦσα μὲν τί scribatur. Τί pro οὐδέν, ut supra v. 303. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635.

488. ὅμως δ', ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχιῶν φανῆ)] Sic Rom. C. D. E. nisi quod D. μὲν pro γὰρ habet. Rom. A. B. ὅμως ἐρωτηθεῖς sine δ'.

489, 90, 1. νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους, | οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; | ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;] Cicero de Oratore III. 58. *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat; acutum, incitatum, crebro incidens.—Aliud miseratio ac moeror; flexibile, plenum, interruptum, flebili voce, Quo nunc me vor-tam? quod iter incipiam ingredi? | Domum paternamne, ane ad Peliae filias?*

491, 2. καλῶς γ' ἂν οὖν | δέξαιτό μ' οἴκοις,] Rom. A. a corr. B. C. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. A. ante corr. Par. A. καλῶς τ' ἂν οὖν, quod admisit Brunckius, cujus verba sunt: *Id est τοι, profecto. Sic membranae.* Rom. D. E. Flor. Lasc. Cott. καλῶς τὰ νῦν (Laso. τανῦν). Vulgatam revocavit Beckius. Noster v. 575. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῶδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.

492. ὦν πατέρα κατέκτανον.] Vox trisyllaba πατέρα ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exhibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 727. ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἠγγειλέ μοι. Ibid. 1240. Ἀχθεινὰ μὲν μοι τὰλλότρια κρίνειν κακά. Eadem sede qua Ταλθύβιος et ἀλλότρια leguntur ἡμέτερον Or. 60. καὶ χάριτας ibid. 244. μὴ πρότερον ibid. 487. ὦ μέλεος ibid. 670. ἐπτάπυλα Phoen. 79. Euripide antiquior Aeschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1030. καὶ μήθ' ὀμαρτεῖν τυμβοχόα χειρῶματα. Eum. 107. χοάς τ' ἀφίλους, νηφάλια μειλίγματα. Pers. 332. Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λιγέα κωκύματα. Ibid. 171. τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα. Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. De quo versu dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 290.

494, 5. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς | δρᾶν,] Aldus οὐκεχρῆν conjunctim. Sic etiam Rom. E. Lasc. Recte Rom. A. B. C. D. οὐκ ἐχρῆν.

496—500. τοιγάρ με—μόνοις.] Hos quinque versus cum aliqua scripturae diversitate citat Herodianus περὶ σχημάτων apud Vil-loisonum Anecd. Gr. T. II. p. 90. Primos tres etiam Alexander Rhetor apud Aldum p. 580. Utrumque indicavit Porsonus.

496, 7. τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων | ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε.] Rom. C. Ἑλληνίδων. Rom. A. B. Par. A. καθ' Ἑλλάδα. In Rom. A. supra scriptum γρ. τῶν ἑλληνίδων. Rom. D. E. Flor. Lasc. Par. B. D. Cott. ἀν' Ἑλλάδα, quod admisit Porsonus. Ego vero, Ἑλληνίδων revocavi, nec puto ἀν' Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς. Ita Megara ad maritum Herc. 492.

θνήσκει πατήρ σός καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγὼ, | ἢ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκλή-
ζομένην βροτοῖς. Omnes libri, ni fallor, πολλαῖς. Alexander πολ-
λαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων, ut vulgo. Hermogenes πολλαῖς μακα-
ρίαν Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam praecedentem, ut sta-
tuit Porsonus.

497. Hermogenes ἔθηκε ἀντὶ τῶνδε. Alexander cum diversa
distinctione ἔθηκας. ἀντὶ δὲ τῶνδε.

497, 8. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,]
Propter duo ε concurrentia, ni fallor, θαυμαστὸν δέ σε γ' edidit Bec-
kius. Vulgatam revocavit Porsonus, qui monet, vocalem in
fine versus elidi non posse nisi longa syllaba praecedente. De
hiatu vide ad v. 362.

498. Hermogenes πιστὸν ut vulgo. Alexander σεμνόν.

499. εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,] Sic Rom. C. Sed Rom.
A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. εἰ φεύξομαί τε, unde Porsonus
εἰ φεύξομαί γε mutata distinctione. Nam superiores edd. ante
haec verba plene distinguunt. Hermogenes οὐ φεύξομαι γαῖαν
ἐκβεβλημένη. Ita saltem Villoisonus. Sed cod. Par. 2929. mo-
nente Bastio ad Gregorium p. 760. ἢ φεύξομαί σε γαῖαν ἐκβεβλη-
μένη. Suspicio Euripidem scripsisse ἢ φεύξομαί γε.

500. φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις.] Herodianus δόμων
ἔρημος.

501. καλόν γ' ὄνειδος τῶ νεωστὶ νυμφίῳ,] Rom. C. D. E. τῶ νεωστὶ
νυμφίῳ. Rom. A. B. τῶν νεωστὶ νυμφίων. In A. ω utriusque geni-
tivi subscriptum habet ι a diversa manu, ut sit τῶν νεωστὶ νυμ-
φίων.

502. πτωχοὺς ἀλάσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.] Omnes Rom. ἢ τ'
ἔσωσά σε. Flor. ἢ τ' ἔσωσέ σε.

503—6. ὦ Ζεῦ, —σώματι;] Haec leguntur apud Clementem
Alexandrinum Strom. VI. p. 747, 19. Stobaeum Tit. II. p.
30=11. Clemens Theognidea comparat v. 119. Χρυσοῦ κιβδήλοιο
καὶ ἀργύρου ἀνσχετος ἄτη, | Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῶ. | εἰ
δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε | ψυδρὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν
ἦτορ ἔχει, | τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι, | καὶ γνῶναι πάν-
των τοῦτ' ἀνιηρότατον.

503. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κιβδηλὸς ἦ,] Rom. C. ὡς κιβδηλὸς
ἦ. Lasc. ὅς καὶ κιβδηλὸς ἦ. Clemens et Stobaeus ὅς κιβδηλὸς ἦν.
Subauditur ἀν, monente Brunckio, quem vide ad Sophoclis
Oed. C. 395.

504. τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,] Laso. ὥπασας σαφῆ.
Idem προβαίη v. 877.

505, 6. ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρῆ τὸν κακὸν διειδέναι, | οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμ-
πέφυκε σώματι;] Rom. C. τῶν κακῶν. Similis sententia apud
tragicum nostratem: *There's no art, | to find the mind's con-
struction in the face.*

507, 8. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, | ὅταν φίλοι φίλοισι συμ-
βάλωσ' ἔριν.] Lasc. συμβάλωσ'. Hoc distichon legitur apud Sto-
baeum Tit. XX. p. 173=107. Schol. ἢ διστιχία (vulgo δυστοι-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

516, 7. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est haec oratio, dum jactas, quod amor te coegerit laboribus inevitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa erit mihi oratio percurrere, quomodo amor te coegerit* &c. Heathius: *Νοῦς λεπτὸς non hic mens subtilis reddi debet, sed animus levis. Exprobatio enim est merita Medeae erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostrae fabulae v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim σὲ, ut regatur ab ἠνάγκασε.* Idem: *Aequè commodum foret λόγοις, hoc fere sensu: et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum.* Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἔστι νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἠνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui praeter alias rationes hanc etiam explicationem proponit: καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾶς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὄξυν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοὶ ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθής, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἔστί.

517, 8. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε | πόνων ἀφύκτων τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragoedia princeps ille Argonautarum? Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. Quid ergo? Hic amor Medeae quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse, illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.*

517. Rom. C. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε ut vulgo. Lasc. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε. In nonnullis fortasse scriptum ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. πόνων ἀφύκτων. Rom. A. B. D. E. Flor. (momente Valckenario ad Hipp. 1420.) Laso. Par. A. Mag. τόξοις ἀφύκτοις, quod admisit Musgravius. *Varietatem hanc scripturae, inquit, commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum ἐκσῶσαι, quod genitivum postulare videtur. Vid. Herc. Fur. 718. [716. Ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσιν ἐκσῶσαι βίον.] Scholiastae verba sunt: εἰάν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοῦμὸν σῶμα.* In Rom. A. supra scriptum πόνων ἀφύκτων. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur ἀφύκτον οἰστὸν, ipsa vero verba τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422. exstant, habebant

grammatici unde scripturam mutarent, si cui minus recte dictum videbatur πόνων ἀφύκτων ἐκσῶσαί τινα.

518. Rom. C. χέρας pro δέμας. Eadem varietas v. 1175. ubi de scriptura dubitandi locus est.

519. ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.] Rom. C. αὐτά. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgravius. Schol. 'Ἄλλ' οὐκ ἀκριβῶς.) ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. *Non invitus legerem αὐτ' ἀθρήσομαι*, inquit Porsonus, *si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.* Naumachius v. 26. ed. Gaisford. κουρίδιος πινυτῆ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην | δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἐπι γυμνωθεῖσαν.

520. ὄπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.] Rom. C. ὄπη γὰρ ὤνησας, addito tamen οὖν a correctore. Schol. 'Ἐπεὶ γὰρ οὖν ὤνησεν.) ἔνθα γὰρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει.

Ibid. Lasc. ὄπη sine ι subscripto, quod habet Aldus, neglexerunt recentiorum nonnulli. Adverbia quae interrogativo πῆ respondēt omnia cum diphthongo scribenda sunt. Cujusmodi sunt, ἦ, ὄπη, τῆδε, ταύτη, ἐκείνη, πάντη, οὐδαμῆ, πανταχῆ, ἄλλη, ἀλλαχῆ.

523, 4, 5. πρῶτον μὲν 'Ελλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς | γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, | νόμοις τε χρῆσθαι,] Hoc argumentum ab ἀνδραποδισταῖς mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativae eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι; | προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, | τὸν τροφέα, τὸν σωτήρα, δι' ὃν εἶδον νόμους | 'Ελληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυθήην θεοῖς. Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingrati Medeam Euripides.

524. Recte δίκην ἐπίστασαι, ut μουσικὴν aut γράμματα. Legi tamen posset, si opus esset, καὶ δίκη τ' ἐπίστασαι | νόμοις τε χρῆσθαι. Noster Iph. A. 316. οὐδὲν τῆ δίκη χρῆσθαι θέλει.

525. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Reiskius conjicit μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. Oblitus est πρὸς hac significatione accusativum regere, neque dici πρὸς βίας sed πρὸς βίαν. Supplendum ζῆν, διάγειν aut tale quid. Idem significat πρὸς ἰσχύος χάριν quod πρὸς ἰσχύος κράτος apud Sophoclem Phil. 594. monente Brunckio ad Ant. 30.

526. πάντες δέ σ' ἦσθοντ' οὐσαν 'Ελληνες σοφὴν,] Lasc. πάντες δ' ἔσ' ἦσθοντ'.

527. καὶ δόξαν ἔσχεες.] Rom. C. ἔχεις.

529. εἶη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: μή μοι μητ' Ἀσιάτιδος | τυραννίδος ὄλβος εἶη, | μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, | τᾶς ἦβας ἀντιλαβεῖν. Nostro loco ex sua potius quam ex Iasonis persona locutus est poëta. Quod inter ea quae exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, aequè tragico Atheniensi atque Argonautarum principi conve-

516, 7. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est haec oratio, dum jactas, quod amor te coegerit laboribus inevitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa erit mihi oratio percurrere, quomodo amor te coegerit* &c. Heathius: *Νοῦς λεπτὸς non hic mens subtilis reddi debet, sed animus levis. Exprobatio enim est merita Medeae erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostrae fabulae v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim σὲ, ut regatur ab ἠνάγκασε.* Idem: *Aequè commodum foret λόγοις, hoc fere sensu: et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum.* Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἔστι νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἠνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui praeter alias rationes hanc etiam explicationem proponit: καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾶς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὄξυν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθής, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἔστί.

517, 8. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε | πόνων ἀφύκτων τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragoedia princeps ille Argonautarum? Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. Quid ergo? Hic amor Medeae quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse, illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.*

517. Rom. C. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε ut vulgo. Laso. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε. In nonnullis fortasse scriptum ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. πόνων ἀφύκτων. Rom. A. B. D. E. Flor. (momente Valckenario ad Hipp. 1420.) Lasc. Par. A. Mag. τόξοις ἀφύκτοις, quod admisit Musgravius. *Varietatem hanc scripturae, inquit, commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum ἐκσῶσαι, quod genitivum postulare videtur. Vid. Herc. Fur. 718. [716. Ἀνόνητά γ' ἰκετεύουσιν ἐκσῶσαι βίον.] Scholiastae verba sunt: εἰάν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἶον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοῦμὸν σῶμα.* In Rom. A. supra scriptum πόνων ἀφύκτων. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur ἀφυκτον οἰστόν, ipsa verò verba τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422. exstent, habebant

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poëtico referre*, proprium poëtae votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαισμοσύνην maluisset. Haec enim primo loco ponit Tyrtaeus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, | οὐτε ποδῶν ἀρετῆς, οὐτε παλαισμοσύνης. | οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, | νικῶν δὲ θεῶν Θρηϊκίον Βορέην. | οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη, | πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον. | οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη, | γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρυν ἔχοι. | οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. *Sequentia vide apud Gaisfordium Poët. Min. Gr. T. I. p. 436.*

530. μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,] Rom. A. B. C. κάλλιον. Sic etiam Eustathius p. 667, 47. p. 801, 54. a Porsono indicatus. Rom. D. Flor. Put. βέλτιον. Rom. E. Par. B. D. Lasc. βέλτιστον. Recte κάλλιον, ut v. 647.

532, 3. τσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων περί | ἔλεξ'.] Rom. B. C. τσαῦτα μὲν σοι. Rom. A. D. E. Lasc. τσαῦτα μέντοι, quod tacite admisit Musgravius. Vulgatam revocavit Matthiae.

533. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.] Noster Suppl. 427. momente Valckenario ad Phoen. 937. ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω, | ἄκου'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.

534. ἂ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ὠνείδισας,] Id est, ἂ δὲ ὠνείδισάς μοι ἔνεκα γάμων βασιλικῶν. Vide ad εἰς ἀνανδρίαν v. 454.

535. ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγῶς,] Noster Iph. A. 406. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρός ἐκ ταυτοῦ γεγῶς. Or. 800. ποῦ γὰρ ὧν δείξω φίλος, | εἴ σε μὴ ἔδαιναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; Plura Matthiae Gramm. Gr. §. 548, 5. p. 790.

536, 7. ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος, | καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν.] Σοφίας argumenta complectuntur v. 538—41. σωφροσύνης v. 542—5. φιλίας 546—54.

537. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Rom. C. D. E. ἥσυχος. Rom. A. B. Par. A. ἡσύχως. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Apud Aristophanem vulgo legitur ἔχ' ἥσυχος Plut. 127. ἔχε νυν ἥσυχος Nub. 1246. μὲν ἥσυχος An. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba ἔχ' ἥσυχος ab Aldo omisa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως.

538. ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,] Rom. A. ante corr. μετέστη.

539. πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,] Supra v. 450. media forma ἐφέλκεται eadem fere significatione legitur.

540. τί τοῦδ' ἂν εὔρημ' εὔρον εὐτυχέστερον,] Lasc. εὐψυχέστερον. Solennis error ψυχὴ pro τύχη.

541. ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγῶς;] Sic Rom. C. D. E. Male Rom. A. B. γεγῶς φυγὰς. Paulo ante v. 535. σοφὸς γεγῶς in fine senarii dixit noster, κακὸς γεγῶς Or. 1617. θεὸς γεγῶς Bacch. 284.

542. οὐχ (ἢ σὺ κνίζῃ) σὸν μὲν ἐχθραίων λέχος,] Rom. E. ἐχθραίων. Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. Mag. Cott. ἐχθαίρων, quod admisit Brunckius. *Jam monui ad Orest.* 292. ait Porsonus, *Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίω dicere.* In hac fabula omnes libri, ut videtur, σὸν ἐχθαίρων λέχος v. 680. βάξιν ἐχθαίρω σέθεν v. 1341.

543. καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρω πεπληγμένος,] Reiskius καινῆς τε. Etiam si abesset μὲν superiore versu, servandum esset δέ. Conferantur Medae verba v. 475. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ᾧ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν, | πρῶτα καὶ ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτίσω λέχη, | παίδων γεγῶτων.

546. ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,] Lasc. οἰκεῖμεν.

547. καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα,] Rom. E. σπανιζοίμεσθα. Rom. C. D. Lasc. σπανιζοίμεθα. Rom. A. B. σπανιζόμεσθα.

547, 8. γινώσκων ὅτι | πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος,] Rom. B. C. E. γινώσκων. Rom. A. D. Laso. γινώσκων. Vide ad v. 14.

548. Rom. C. D. E. φεύγει. Rom. A. φεύγη. Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 1. πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος (v. 209.), Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος^c. Usitatus esset πᾶς τις—φίλων: Euripides Fragm. Inc. Ixxvii. ὦ γῆρας, οἶον ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἑτοιμος) ἀνθρώπων μολεῖν· | λαβῶν δὲ πείραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Aristophanes Vesp. 620. ἦν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, | πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων· | Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον. Ran. 1011. Νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιῶν | κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 113. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργεῖν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 525. κὰν τοῖς ἱεροῖς | πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτῆς | ἴστησι βροχούς, παγίδας, ῥάβδους. Nolim huc referre Euripidem Suppl. 912. Αἰσχύνεται δὲ τὰ γὰρ ἀσκήσας ἀνὴρ, | κακὸς κεκλήσθαι πᾶς τις.

549. παιδᾶς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,] Rom. C. παιδᾶς τε. Rom. A. B. E. Laso. Par. A. παιδᾶς δὲ, quod admisit Brunckius. *Istud δὲ, inquit, refertur ad τὸ μὲν μέγιστον v. 546.*

550, 1. σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, | εἰς ταυτὸ θείην,] De ταυτὸ vide ad Euripidis Suppl. 423: Diarii Classici T. XVI. p. 437. Licet veteres Attici ταυτὸν libentius usurpasse videantur, exstant nonnulla alterius formae exempla omni exceptione majora. Sophocles Trach. 425. Ναί. κλύειν γ' ἔφασκον, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται | δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον. Idem apud Plutarchum de Garrulitate p. 511. F. (Fragm. Inc. Ixxviii.) οὐ γάρ τι βουλῆς ταυτὸ καὶ δρόμου τέλος.

^c Similis sententia apud Euripidem Herc. 303. ἀλλὰ καὶ τὸδ' ἄβλιον, | πενία σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν. | ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι, | ἐν ἡμαρ ἠδὲ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Sic Aldus. Edd. recentiores ἐν τ' ἡμαρ auctore H. Stephano. Sed ne sic quidem satis concinna

est oratio. Non enim τὰ ξένων πρόσωπα sed πενήτων aut φευγόντων vivunt amici. Legendum ut in Aldina, addita distinctione: ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, | ἐν ἡμαρ ἠδὲ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Dativus pluralis est φεύγουσιν, vocativus φίλοι. Chorū alloquitur Megara.

551. καὶ συναρτήσας γένος,] Rom. C. συναρτήσας. Rom. A. B. D. E. ξυναρτήσας. Lasc. συναντήσας. Hesychius: συναρτῶν. συνάπτων. Dixit noster Oeneo Fr. i. 5. ξυνῆψε γένναν eodem sensu quo hic ξυναρτήσας γένος.

552. εὐδαιμονοίην.] Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novae Iasonis nuptiae priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturae sint, ut eorum potissimum commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Quod cum ita sit, quidni legatur εὐδαιμονοῖμεν, ut οἰκοῖμεν et σπανιζοίμεσθα? Nemo mediocriter Graece doctus plurale εὐδαιμονοῖμεν nominativo singulari ξυναρτήσας male jungi putabit. Aeschylus Eum. 141. Εὐδεις; ἀνίστω, κάπολακτίσασ' ὕπνον, | ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροίμίου ματᾶ. Sophocles Phil. 645. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ἐνδόθεν λαβῶν | ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει^d. Aristophanes Av. 202. δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, | ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, | καλοῦμεν αὐτούς. Schol. Καλοῦμεν αὐτούς. ἐν σχήματι εἶρηκεν ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ. Scholiastes, inquit Kusterus, immerito Aristophanem reprehendit, qui produl dubio scripserat καλοῖμ' ἂν αὐτούς, ut habet MS. Vatic. U. Vulgatam recte se habere ostendit Brunckius. Eodem errore εὐδαιμονοίην apud Euripidem legi suspicor quo καλοῖμ' ἂν apud Aristophanem in codice Vaticano.

Ibid. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,] Non intelligo quam vim habeant haec verba in tali argumento, quamvis recte dicatur τί γάρ μ' ἔδει παίδων apud Euripidem Suppl. 789. Vertit Portus, tibi enim quid opus est liberis? Barnesius, tibi enim et aliquo modo opus est liberis. Musgravius, tibi enim ecquid opus est liberis? Heathio placet Buchanani interpretatio: liberis sane tibi | haud opus est aliis: mihi vero utile est | consulere natis per futura pignora^e. Quem sensum, absurdum quidem illum, et a Medae placendae proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, σοί τε γὰρ παίδων ἄλις potius dixisset. Ita ipse supra v. 545. ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι. Admetus etiam Alc. 335. ἄλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὐχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Brunckius edidit σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ, et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci. Hic igitur aequae ac Heathius supplendum putat ἄλλων, licet diverso sensu. Scribi etiam posse censet, σοί τε γὰρ, παῖσιν τε σοῖς, | ἐμοί τε λύει. Porsonus interrogativum τί tacite revocavit, Matthiae indefinitum τι. Ad emendationem confugiendum videtur. Praeter sententiae difficultatem, suspectum habeo dativum σοί. Accusativum plerumque usurpant tragici. Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γὰρ σε δεῖ

^d Quae ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, ἤλιον μαρτυροῦμεσθα δρῶσ' ἢ δρᾶν οὐ βούλομαι, similibusque, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

^e Sequor Heathium, qui H. Stephanum secutus videtur. Vitiosum et haud opus est aliis, sed utrius culpa ita legatur, typographine an ipsius Buchanani, non hujus loci est sciscitare.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

κας εἰς φῶς ἡλίου κατώκισας; | εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, | οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, | ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοῦς | ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, | παίδων πρίασθαι σπέρμα τοῦ τιμήματος | τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι | ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.

560. Rom. B. C. D. E. χρῆν. Rom. A. χρῆ supra scripto ἐχρῆν. Hi omnes γάρ. Porsonus γ' ἄρ', quod γνωμικώτερον appellat. Matthiae χρῆν γάρ, ut vulgo. Vide ad v. 121. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν | κρεῖσσον. Ita noster Phoen. 1596. πέμπει δέ με | μαστὸν ποθοῦντα, θηρσίν, ἄθλιον, βορὰν, | οὐ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὄφελεν | ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς. ἄβυσσα χάσματα, | ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεύσαι τε μοι | δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην^h. Hipp. 252. πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίोटος. | χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους | φιτίας θνητοῦς ἀνακίρνασθαι.

562. οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.] Rom. C. Mag. οὕτως δ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. χ' οὕτως, quod admisit Brunckius. Haec scripturae diversitas suspicionem excitat, Euripidem scripsisse οὕτως sine δὲ et καί. Sed apud Sophoclem legitur Oed. C. 1533. χούτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. Ant. 230. χούτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

564. ὅμως δ' ἔμοιγε, κεί παρά γνώμην λέγω,] Rom. C. λέγω. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. D. Put. ἐρῶ, quod tacite admisit Brunckius. Lasc. etiam περὰ γνώμην. Quae non est varia lectio, inquit Porsonus, sed merus error, ut ex accentu liquet.

566. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἶμι διάφορος βροτῶν.] Διάφορος genitivo conjungi docet Matthiae Gramm. Gr. §. 344. Ita noster Iph. A. 402. Οἷδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων | μύθων. καλῶς δ' ἔχουσι φεῖδεσθαι τέκνων. Notandum igitur πολλοῖς διάφορος, cujus constructionis alterum exemplum in promptu non habeo.

569, 70. γλώσση γὰρ αὐχῶν τᾶδικ' εὐ περιστελεῖν, | τολμᾶ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.] Reiskius γλώσσην γὰρ ἀσκῶν. Infelicitè sane. Nam γλώσσην barbarum est, ἀσκῶν περιστελεῖν aequè soloecum ac μανθάνων λέξειν. Vix opus est ut moneam αὐχῶν hic pro δοκῶν accipiendum esse, ut apud Euripidem Heracl. 832. πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμόν, οἰμωγὴν θ' ὁμοῦ¹; Exempla passim occurrunt. Huc spectant scholiastae verba quinquaginta versuum intervallo a praecedentibus separata: τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. αὐχῶ παρακρύπτειν. πα-

^h Sic Aldus. Porsonus in annotatione: ἀλλὰ δουλεύσοντά με | μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. Sed δαίμων in paucis, μοῖρ' in nullo codice repertum est. Plerique aut Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην habent, aut aliquid ei scripturae a librariis metri caussa suffectum. Nequeo non suspicari, nomen proprium Πόλυβον in alius cujuspiam accusativi locum irrepisse. Si scripsit Euripides τύραννον, ejusdem erroris exemplum erit Πόλυβον cujus Μηδείας Med. 57. aut Πυλάδην Or.

1535. Legendum fortasse: ἀλλὰ δουλεύσαι σε με (sic membr.) | τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην | κτανῶν τ' (vulgo κτανῶν δ') ἐμαυτοῦ πατέρ' ὀδυσδαιμῶν ἐγὼ, | εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος.

¹ Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, πόσον τινὰ γμόν. Fallitur. E. quidem πόσον τινὰ γμόν habet, sed G. totidem literis πόσον τίνα στεναγμόν. Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui ποσόν τίνα στεναγμόν habet.

νουργεῖ. τολμᾶ. Legendum: * * * τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχον-
τος, αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾶ. Male παρακρύπτειν.
Περιστελεῖν enim κοσμήσειν significat.

571, 2. ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη, | λέγειν τε δεινός.]
Schol. Εὐσχήμων φαίνη.) ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ
συναρπάζειν ἐμέ. τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. An legebatur φανῆς, in-
quit Porsonus. Contrario errore γένη pro φανῆ v. 587. habet
grammaticus. Hic addit: τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπε-
ται. Scribendum igitur μὴ νυν.

572. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.] Sic Rom. C. οὖν in litura scri-
pto. Fortasse legebatur in eo quod nunc legitur in Flor. ἐν
γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἐν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἐν
κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. Rom. D. E. ἐν γὰρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος.
Par. B. D. ἐν γὰρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἐν
γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος. Aut nihil mutandum censet Musgravius,
aut legendum, ἐν γὰρ, ἐν κτενεῖ σ' ἔπος. Brunckius ἐν γὰρ ἐκκτενεῖ
σ' ἔπος edidit. Compositum ἐκκτείνειν Graecis ignotum fuisse
monet Porsonus. Ipse edidit ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, consentiente
praeter codices Eustathio p. 672, 60. qui ἐκτενεῖ explicat ἐκτάδην
ρίψει. Metaphora est a palaestra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliae-
que. Eustathium a codd. suis deceptum, recte autem vulgo
legi ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος, censet Valckenarius Diatrib. p. 152.
cui codicum lectiones ignotas fuisse monet Porsonus. Magna
scripturae diversitas quae in illis conspicitur, librariorum in-
scitiae tribuenda est. Futurum ἐκτενεῖ ex ἐκ et τενεῖ compositum
est. Ita noster Bacch. 829. Κόμην μὲν ἐπὶ σῶ κρατὶ ταναῶν ἐκτενῶ.
Hoc cum nescirent librarii nonnulli, scirent autem futurum
indicativi augmentum non recipere, κτενεῖ pro ἐκτενεῖ reposue-
runt. Alii de metro magis solliciti syllabam quae exciderat
variis modis supplere conati sunt.

573, 4. χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντί με | γαμεῖν γάμον
τονδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.] Rom. C. πείσαντί με. Rom. A. B. E.
Lasc. Mag. Burn. Scaliger, πείσαντά με, quod exhibent omnes
edd. recentiores ante Porsonum, qui dedit πεισαντ' ἐμέ.

575. Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῶδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,] Rom. A. B. D.
E. Par. A. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. C. Flor. καλῶς γὰρ οὖν. Deinde
Rom. C. μοι τῶδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Rom. D. σοι τῶδ' ὑπηρέτεις λόγῳ.
Rom. A. B. Flor. Par. A. σὺ τῶδ' ὑπηρέτεις λόγῳ, quod admisit
Brunckius. Rom. E. Lasc. Par. B. D. τῶδ' ἐξυπηρέτεις (Lasc.
ἐξυπηρέτης) λόγῳ, quod admisit Porsonus. Matthiae ut Aldus.

578, 9. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος | πρὸς γῆρας οὐκ
εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.] Reiskius πρὸς γῆρυν οὐκ εὐδοξον, in *fatam non*
gloriosam. Sed γῆρυν *fatam* non significare monet Musgra-
vius. Schol. οἶον, ἀδοξίαν ἡγοῦ το μέχρι γῆρας βαρβάρῳ συνοικῆσαι.
Idem paullo ante: Οὐ τοῦτο ὃ εἶχεν.) ἀντὶ τοῦ, οὐ ταύτην ἔχων τὴν
διάνοιαν ἔγημας.

580, 1. Εὐ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα | γῆμαί με λέκτρα βα-
σιλέως, ἃ νῦν ἔχω.] Usitatio constructio esset γῆμαντά με. Οἶδα

enim participium plerumque adsciscit, quod post alios monuit Matthiae Gramm. Gr. §. 547. 2. p. 788. Exempla praebet haec fabula οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας v. 210. οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων v. 805. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα v. 977. Infinitivum habet Aeschylus Pers. 173. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἀνασσα τῆσδε, μή σε δις φράσειν. | μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἠγεῖσθαι θέλη κ. Ibid. 337. Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους | ναυσὶν κρατῆσαι. Ibid. 431. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' ἄμ' ἡμέρα μιᾷ | πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Ibid. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Nam μεσοῦν pro infinitivo quam pro participio accipere malo. Euripides Iph. A. 1005. ὡς ἔν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. Tro. 916. ἐγὼ δ' ἄ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοὶ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τὰ μὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sic etiam ἐπίσταμαι apud Sophoclem Ant. 1092. ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ | τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, | μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν. Idem El. 616. Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν, | κεῖ μὴ δοκῶ σοι ¹.

581. Vereor ut dici possit γῆμαι λέκτρα βασιλέως eodem sensu quo dicitur παῖδα γῆμαι βασιλέως v. 541. Apud tragicos λέκτρα βασιλέως aut regem aut regis uxorem significat, nunquam regis filiam. Dicit Menelaus apud Euripidem Hel. 790. Ἡ γὰρ γαμεῖν τις τᾶμ' ἐβουλήθη λέχη; Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Majoris momenti sunt ejus verba ibid. 644. ἔχω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας τε ^m. Si Helena recte dicitur τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα, quidni Creontis filia λέκτρα βασιλέως dicatur? Sed vix quemquam esse arbitror, cui non magis placeat Schaeferi emendatio τὰ τῆς Διὸς λέκτρα. Objici potest etiam quod dixit Sophocles Trach. 793. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον | οἷον κατακτῆσαιτο λυμαντὴν βίου. Si Hercules τὸν Οἰνέως γάμον κατακτῆσασθαι dicitur, erunt fortasse quibus Jason γῆμαι παῖδα βασιλέως recte dici videatur. Respondeo, γάμον hic κῆδος sive *affinitatem* significare, quo sensu non reperitur λέκτρον, λέχος aut εὐνή. Si Οἰνέως λέχος dixisset Sophocles, temere λέκτρα βασιλέως me sollicitasse faterer. Si per metrum licuisset, libenter reposuissem λέκτρα βασιλίδος aut λέκτρα βασιλείας. Cum neutrum horum versus admittat, reposui λέκτρα βασιλέων. Singulare βασιλεὺς *regem* semper significat, plurale

κ Vulgo μή σε δις φράσαι. Similis sententia apud Euripidem Hel. 341. Θέλουσαν οὐ με δις (vulgo οὐ μόλις) καλεῖς.

¹ Idem Phil. 1329. καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε κῆποτ' ἐντυχεῖν | νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος | ταύτη μὲν αἴρη, τῆσδε δ' αὐτὴ δύνη πάλιν. Ita vulgo. Schaeferus Meletem. Crit. p. 86. μήποτ' ἂν τυχεῖν, nescio an melius quam μήποτ' ἂν τυχῶν, quae mea conjectura est Mus. Crit. Cant. T. I. p. 476.

^m Hoc exemplum attulit Reisigius p. 280. Euripidis versus ab eo post alios

tentati ita fere constituendi mihi videntur: ΕΛ. Γέγηθα. κρατὶ δ' ὀρθίας ἐθείρας | ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω. | περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἀδονάν, | ὧ πόσις, ὡς λάβω. | ΜΕ. ὦ φιλτάτα πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην. | ἔχω τὰ τᾶς Διὸς τε λέκτρα Λήδας θ', | ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπῳλοι ξυνομαίμονές τ' ἄλβισαν, ἄλβισαν | σὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ, | πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. | τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε' κἀμὲ συνάγαγεν πάλιν | χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

θέλει, φησὶ, σοφωτέραν εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὐξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Atticam secundae personae formam μετεύξει reposuit Porsonus. Sed ne haec quidem scriptura ex omni parte sana est. Nemo enim ignorat Attice non dici οἶσθ' ὡς ποιήσεις sed οἶσθ' ὡς ποιήσον. Sophocles Oed. T. 543. Οἶσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων | ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρίν' αὐτὸς μαθών. Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Hujus Atticismi exempla, quotquot apud Atticos poëtas repereram, in mea annotatione ad haec verba indicavi. Praeter grammaticos a me allegatos, dixerunt de ea constructione Hermannus ad Vigerum n. 143. Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 4. Legendum igitur οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ); Διὰ μέσου sunt verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ. Ita noster Tro. 721. ἀλλ' ὡς γενέσθω (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). | μήτ' ἀντέχου τοῦδ' (εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς), | μήτε, σθένουσα μηδέν, ἰσχύειν δόκει.

588, 9. τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ, | μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.] Reiskius φαίνεσθαι et δοκεῖν. *Pendent hi infinitivi*, ait, a μετεύξει, optabis. Scholiastae verba, quae modo attuli, huic conjecturae, quae Musgravio placet, favere videntur. Sed praestat vulgata. Nullum hujus Atticismi exemplum novi, in quo prior imperativus, qui hic est μέτευξαι, aut statim, aut nonnullis verbis interpositis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic φαινέσθω et δόκει, sibi subjectum non habeat. Etiam si secus esset, praestarent φαινέσθω et δόκει. Fallitur scholiastes, cum dicit horum verborum sensum esse, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὐξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Imo, μετάθου ταύτην τὴν εὐχὴν, καὶ μήποτε λυπρὰ νόμιζε τὰ χρηστὰ.

590. Ὑβρις, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,] Lasc. ἐπεὶ δὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Rom. A. ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Sic etiam Porsonus:

591. ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.] Notandum φευξοῦμαι praeter necessitatem usurpatum, secus ac φευξόμεθα v. 335. Similiter φευξεῖσθε Bacch. 797.

593. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημειῶται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἄρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

595. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.] Vertit Buchananus, a quo non dissentiunt ceteri interpretes, *Et execratur vestra me invicem domus*. Mihi vero active sumendum videtur ἀραία. Ita noster Iph. T. 774. κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὧ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, | ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς | σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, | ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Oed. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι | μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, | καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρῦς.

596. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phoen. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχεῶν εἴσω στρατόν. *Olim ἴσθι in principio addebat, inquit Barnesius, ex glossa, ut puto, in textum irrepens.* Illud ἴσθι in Hervagiana

secunda primum legitur. Eadem particulae significatio ibid. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῶδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. Ὡς τῆσδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοῦ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. Ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός. Sophocles Oed. C. 861. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, | ἦν μή μ' ὁ κραινῶν τῆσδε γῆς ἀπειργάθη. Aj. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. Ὡς (vulgo ὡσθ') οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

Ibid. Schol. Οὐ κρινούμαι.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποκρινούμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σέ, μεθήμι δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρινούμαι *litigabo* significat, ut recte a Porto aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ | κοινῇ ξυνέβημεν, καθέμεθα Φειδιππίδην.

597, 8. ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ | προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,] Rom. A. a corr. B. C. ἀλλ' εἴτι. Rom. A. ante corr. D. E. ἀλλ' εἴτε.

597. Lasc. βούλη. Item v. 838.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Par. B. D. Cott. σαυτῆς φυγῆ. Sic etiam ex conjectura Scaliger et Duportus. Admisit hanc scripturam Barnesius. Vulgatam σαυτῇ φυγῇ recte se habere putat Reiskius, qui vertit, *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugae*. Quo sensu defendi fortasse posset φυγῆ, sed praestat φυγῆς, quod Reiskio in mentem non venisse miror. Lasc. Par. E. Mag. Put. σαυτῇ φυγῆς, quod admisit Musgravius.

598. Rom. A. ante corr. προσωφέλιμα.

599. λέγ'. ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,] Noster Phoen. 975. αὐτὸς δ' (ἐν ὠραίῳ γὰρ ἴσταμαι βίῳ,) | θνήσκειν ἔτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Heracl. 502. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ, πρὶν κελευσθῆναι, γέρον, | θνήσκειν ἔτοιμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ. Priore loco Aldus ἔτοιμός εἰμι edendo versum uno pede longiorem reddidit. Neque defuerunt qui θνήσκειν magis quam εἰμί delendum censerent. Praeter Valckenarium, consulendus de hac ellipsi Matthiae Gramm. Gr. §. 305. cum scriptoribus ab eo indicatis. Euripides εἰδέναι πρόθυμος dixit Hel. 1539.

600. ξένοις τε πέμπειν σύμβολ',] Schol. οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενούσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὐβουλος Ξούθῳ· Τί ποτ' ἔστιν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως. ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. Ed. Ven. ἐπιξενωσθαι et ἀνενεοῦντο. Eubuli verba sic corrigit Reisigius p. 278. τί ποτ' ἔστιν ἅπαντα διαπεπρισμένα | ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὡσπερ εἰς τὰ σύμβολα; Malim ὡσπερ εἰ τὰ σύμβολα. Aristophanes Vesp. 1102. ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερ εἰ τὰνθρώνια. De hospitali tessera dixit Samuel Petitus Miscell. I. 1. a Barnesio allegatus.

Ibid. οἱ δράσουσί σ' εὖ.] Rom. C. a corr. E. οἱ δράσουσί σ' εὖ. Rom. C. ante corr. οἱ δράσουσ' εὖ. Rom. A. B. οἱ δράσουσιν εὖ.

602. λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.] Omnes Rom. ἀμείνονα. Par. E. οὐ μείνονα.

603, 4. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν, | οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου.] Reiskius οὐδ' αὖ τι δεξαίμεσθα, nescio quo consilio. Deinde Rom. C. μὴ δ' ἡμῖν δίδου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μήθ' ἡμῖν δίδου, quod admisit Brunckius.

605. κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.] Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 12. ἔτι Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος, Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ ἐκεῖνό φησι τὸ ἰαμβεῖον (v. 666.), Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. Rectius scholiastes, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα, ut vulgo apud Sophoclem. Hinc liquet Euripidis Medeam Sophoclis Ajace antiquiorem esse, Porphyrii saltem sententia, modo sua a Porphyrio acceperit Clemens.

608, 9. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία | φίλους ἀπωθεῖ.] Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδεία. Perpetua in his formis confusio x.

609. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.] Flor. ἀλγυνεῖ, monente Valckenario ad Phoen. 576. Simile est ἐκπεσεῖ, quod habet Rom. C. v. 438. Recte quidem, sed non consulto, nisi consulto ξυνοικεῖ pro ξυνοικῇ quatuor Romani v. 237.

612, 3. νύμφευ'. ἴσως γὰρ (σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.] Lasc. ἴως et τοσοῦτον, duabus literis transpositis.

612. Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, | βλέψαι ποιήσας. Comicum ad nostrum locum respexisse putat Valckenarius ad Phoen. 615.

614, 5, 6. Ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν | ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, | οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν.] Revocavi Porsoni emendationem παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, quam celato lectore repudiarat Matthiae. Ita poster v. 414. οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας | ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν | Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων. Sophocles Oed. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ | προσθήσεις τάσδ' ἀράς. Plura exempla dedit Porsonus.

616, 7. εἰ δ' ἄλις ἔλθοι | Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρις οὕτω.] Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τᾶλλά γ' ἠδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω.

Ibid. Rom. A. B. C. E. οὕτως. Quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus adverbii quae numeri ἕξ aut praepositionis ἕξ. Sed v. 439. omnes libri ἔχει γὰρ οὕτω ante distinctionem.

x Ἀναιδεῖη, et similia ab adjectivis in ἡς derivata substantiva, quae passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duae horum substantivorum formae. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναιδεῖα, ut βασιλεία, regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum praepostera metri

cura ἀναιδεῖην ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεῖα, ut βασιλεία, regnum, quae non magis legitima est quam φιλία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδίη κατοπάζη apud Hesiodum, ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ἡς ὑπεροπλήσι alisque sexcentis syllabae brevis inter duas longas inclusae exemplis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

esset προσβάλοι μοι δεινὰ Κύπρις. Sed utraque metro repugnat. Rom. C. προσβάλοιμι. Rom. A. B. E. Par. B. D. Put. Cott. προσβάλου. Lasc. προσβάλλοι. Hi omnes ᾧ omittunt. Recte igitur Porsonus προσβάλοι δεινὰ Κύπρις.

625, 6. ἀπολέμους | εὐνάς σεβίζουσ',] Schol. Ἀπτολέμους.) ἐν τῷ εἶναι, ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα. Rom. D. ἀπολέμους εὐνάς. Rom. C. ἀπτολέμους εὐνάς. Rom. A. ante corr. ἀπολέμους δ' εὐνάς. Rom. A. a corr. B. Lasc. ἀπτολέμους δ' εὐνάς, quod admisit Porsonus. Rom. E. ἀπτολέμους ὀρμάς (sic). *Aptius forsam metra congruerent*, inquit Porsonus, *si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς*. Scilicet ut cretico χρυσέων respondeat paeon quartus ἀπολέμους. Sed χρυσέων anapaestum esse monui. Non opus igitur ut ἀλλ' metri caussa addatur.

626. Omnes Rom. σεβίζουσα sine elisione.

626, 7. ὀξύφρων | κρίνει λέχη γυναικῶν.] Schol. κρίναι. Edd. recentiores ante Barnesium κρίναι. Barnesius et sequentes omnes ante Porsonum κρίναι. Reiskius κρίνειν. *Nam in vett. edd. est κρίνει*, inquit. Vertit Buchananus, *parata prompte expendere | lecti jugalis crimina*. Is igitur aut κρίναι aut κρίνειν legendum putabat. Scaliger etiam κρίναι. Buchanani interpretationem probat Heathius. Musgravius in Supplemento ρίψαι, *rejicere, repudiare*, legendum suspicatur. Sed Rom. et Par. omnes, Flor. Lasc. Mag. Burn. κρίνοι, quod admisit Porsonus. Sententiam verborum κρίνοι λέχη γυναικῶν recte dedisse videtur Buchananus. Sed ὀξύφρων, quod ille *parata* vertit, idem valet quod ὀξύθυμος v. 313.

628. ᾧ πάτρις, ᾧ δῶμά τ' ἐμόν,] Omnes Rom. ᾧ δῶμα pro ᾧ δῶμά τ' ἐμόν.

629—32. μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν, | τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα | δυσπέρατον αἰῶν' | οἰκτροτάτων ἀχέων.] Reiskius ἐν (vel σὺν) ἀμηχανίαις, ut constructio sit, ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων. Doricam formam ἀμαχανίας de meo reposui.

631. Lasc. δυσπέραστον. Vitiosus est aut hic versus aut antistrophicus 640. ᾧ κτεῖρε παθοῦσαν z.

632. Musgravius in Annotatione οἰκτρότατον ἀχέων, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavi. Vide ad v. 641.

633, 4, 5. θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, | ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσα|σα.] Sic Rom. A. ante corr. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. B. πρὶν ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι. Cujus scripturae auctor sententiae magis quam metro consuluit. Vulgata haud dubie sana est, licet difficilem habeat constructionem. Post verba θανάτῳ πάρος

z Noster Herc. 386. πέραν δ' ἀργυροῦρρῦταν | Ἐβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον | Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ, | τάν τε Πηλιάδ' ἀκτάν, | Ἀναύρου παρὰ πύλας. Ita Aldus, in cujus scriptura verba Ἐβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον male respondent antistrophico versui 401. μυχούς εἰσέβαινε, θνατοῖς. Hermannus ἐξε-

πείρασ' ὄχθον dedit, Matthiae ἐκπέρασεν ὄχθον. Si ἐξεπέρασε penultima correpta bonae notae esset, nostro loco reponi fortasse posset δυσπέραστον. Sed vereor ut hoc idonea auctoritate negatur. Malim, πέρα δ' ἀργυροῦρρῦτα θ' | Ἐβρου ἔξεπέρασεν ὄχθῶν, et mox εἰσέβαινε.

δαμείην potius ἢ ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι quam ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα exspectares. Ita Sophocles Oed. T. 830. μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, | ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ θεῶν | βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν | κηλῖδ' ἐμαυτῶ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην. Nec male se haberet πρὶν. Idem El. 1131. ὡς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, | πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν | κλέψασα ταῖνδε, κάνασώσασθαι φόνου. Post verba morte, morte prius domar, neque hoc die confecto, quod apud plerosque legitur, neque hunc diem attingens, quod reposuit Musgravius, sed quam hunc diem attigero sequi debet. Quomodo autem haec interpretatio cum recepta scriptura concilianda sit, mihi non liquet.

635, 6. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὑπερθεῖν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.] Rom. A. B. C. D. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος. Rom. E. Burn. μόχθων οὐκ ἄλλος. Schol. Μόχθων οὐκ ἄλλος.) τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος. Hanc scripturam admisi. Sed metro convenientius esset μόχθων τίς ἄλλος, cui scripturae speciem addit similis locus apud Euripidem El. 1314. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, | ἢ γᾶς πατρίας ὄρον ἐκλείπειν; Saepe interrogativam expulit negativa, inquit Porsonus ad Hec. 296.^a Nihil usitatius quam τίς ἄλλος pro οὐδεὶς ἄλλος. Aeschylus Prom. 438. καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα | τίς ἄλλος ἢ γῶ παντελῶς διώρισεν; Euripides Hec. 774. Τίνος πρὸς ἄλλου; Θρηξ νιν ὤλεσεν ξένος.

636. Rom. C. D. E. πατρίας. Rom. A. B. πατρώας. Vide ad v. 420.

637, 8. Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων | μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Omnes Rom. Lasc. ἔχω.

639, 40, 1. σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις | ὥκτειρε παθοῦσαν | δεινότατον παθέων.] Rom. C. Mag. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις. Lasc. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις οὐ πόλις τίς.

640. Rom. C. Mag. ὥκτειρεν. Heathius etiam ὥκτειρεν metri caussa. Musgraviū conjecturam ὥκτισεν admisit Porsonus. Matthiae ὥκτειρεν.

641. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. δεινότατα, quod si maturius animadversum esset, admissurum se fuisse monet Musgravius. Admisit Brunckius, cujus verba sunt: δεινότατα, quod metrum requirit, praestant membr. Imo, δεινότατα metrum corrumpit, modo servetur omnium librorum lectio οἰκτρότατων v. 632. Revocavi igitur δεινότατον, quod defendit noster El. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας.

^a Aristophanes Nub. 1428. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρούνας, καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί, | ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται. καίτοι τί διαφέρουσιν | ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Edd. omnes ante Brunckium, qui interrogativam e duobus codd. reposuit, καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν. Euripides Oedipo Fragm. viii. νοῦν χρῆ

θεᾶσθ. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅτ' ἂν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχη. Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. τὸν νοῦν θεᾶσθ' (i. e. θεᾶσθς) reponit. Malim, νοῦν χρῆ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας &c. Ita noster Antiopa Fragm. xi. εἰ νοῦς ἔνεστιν. εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς | γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει;

642, 3. ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτω παρέσται | μὴ φίλους τιμᾶν,] Rom. A. B. Par. A. παρέστι, quod admisit Brunckius. Rom. C. D. E. πάρεστιν.

643, 4. καθαρὰν | ἀνοίξαντι κληῖδα φρενῶν.] Rom. C. ἀνοίξαντι. Rom. A. B. D. E. Par. A. ἀνοίξαντα, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 367. 727.

645. κάμοι φίλος οὔποτ' ἔσται.] Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. ἐμοὶ μὲν φίλος, quod admisit Musgravius. Mox Mag. οὐκ ἔσται.

646, 7. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον | κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.] Flor. κάλλιστον, monente Valckenario ad Phoen. 538. Vide ad v. 67. 530.

647. Rom. A. B. C. Cott. φίλοις. Rom. D. E. Flor. Lasc. Mag. φίλους, quod in margine exhibet Barnesius, in textum admisit Musgravius.

648, 9. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος, [Αἰγεῦ.] Euripides Or. 477. (471. Pors.) ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. De loquendi formula ὦ χαῖρε vide Porsonum ad Or. 470.

648. Schol. Σοφοῦ Πανδίωνος.) εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφή, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ἠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ (malim̄ τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥσπερ παραπλήρωματι χρῆται τῇ λέξει.

649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾶ πέδον;] Sic Rom. C. ante corr. D. E. Sed Rom. A. B. C. a corr. Par. A. E. ἐπιστρωφᾶ, quod recte admisit Musgravius. A νέμειν formatur νωμᾶν, a τρέπειν τρωπᾶν, a τρέχειν τρωχᾶν, a στρέφειν στρωφᾶν. A solo πέτεσθαι, monente Porsono, formantur ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι. Primitivam formam usurpat noster Hel. 83. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;

651. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἰκάνεις;] Schol. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς.) τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δὲ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. Noster Ion. 223. Ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; Qui Barnesii annotata ad haec verba legerit, plura haud requiret.

Ibid. Rom. C. D. a corr. E. θεσπιωδόν. Rom. A. B. D. ante corr. θεσπιωδῶν. Scriptura a stolido quodam librario profecta, qui θεσπιωδῶν pro μαντευσόμενος seu χρησόμενος usurpari posse credebatur.

Ibid. Rom. C. ἰκάνεις. Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. B. D. Cott. Schol. ἐστάλης, quod a Cantero Nov. Lect. IV. 1. monitus reposuit Barnesius. Laso. ἐστάλλης, qui et σῶττειραὺν v. 515. καλλῶς v. 739. μάλλιστα v. 914. ἀρρήξατ' v. 1244. τάλλαιν' v. 1246. ὄσσα v. 1259. ὀκπόσον v. 1375. Lasc. A. etiam μολούσση v. 57. Sed unde ortum ἰκάνεις? Suspicio verba θεσπιωδὸν ἰκάνεις in Euripidis fabula, quae hodie non exstet, olim lecta esse.

653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;] Schol. Δεῦρ'

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

μόνων καθημένους. Ibid. 742. ξύμμαχος γένοιό μοι | τοιοῦτος, οἷος ἄν τροπὴν Εὐρυσθέως | θείην. ἐπεῖτοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Plura hujus pleonasmī exempla si quis requirit, Porsoni annotationem legat, unde haec depromsi.

661 Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.] *Ei hic dubitantis esse nequit, ut liquet e versu praecedenti: valet itaque ἐπεὶ, quandoquidem. Ita Brunckius, qui rectius fortasse dixisset, verba εἰ θέμις κλύειν eodem fere modo παρέλκειν quo εἴτι βούλει v. 1287.*

662. Ἄσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,] Rom. A. ἄσκοῦ μέν. Schol. Ἄσκοῦ με.) χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν. Ἄσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἄσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρήσον ὡς ὁ ποδεῶν τοῦ ἄσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρα πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἄσκον τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἄσκον, μηρούς τε μηροῖς^b. δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Ed. Ven. χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἑτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἶα. Plutarchus Theseo p. 2. C. oraculum Aegeo redditum his verbis exhibet: Ἄσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσης, πρὶν δῆμον Ἀθηναίων εἰσαφικέσθαι. Tzetzes ad Lycophronem v. 494. Ἄσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσης, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Muretus Var. Lect. III. 14. Τὸν προύχοντ' ἄσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante | Cecropiae pingues quam sis delatus in agros.* Quid proprio sensu sit ἄσκοῦ ποδεῶν declarat Herodotus II. 121. 4. ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἄσκους πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπίσπασαντα τῶν ἄσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔρρεε ὁ οἶνος, &c. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. VII. 13.

663. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τι κερδάνης πλέον; Non opus Reiskii conjectura, qui πρὶν ἂν Aegeo continuandum, cetera Medae tribuenda censet.

664. Πρὶν ἂν πατρώαν αὔθις ἐστίαν μόλω.] Rom. A. B. Lasc. μολῶ. Vide ad μολῶν v. 459.

665. Σὺ δ' ὡς τί χρίζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;] Euripides Hipp. 36. καὶ τήνδε σὺν γυναικὶ ναυστολεῖ χθόνα. Ceterum abundat ὡς. Soph. Oed. T. 1174. Οἱ. Ὡς πρὸς τι χρείας; Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

666. Πιτθεὺς τις ἐστὶ, γῆς ἀναξ Τροιζηνίας.] Aldus Πιτθεὺς τίς

^b Haec Archilochi verba *lacera quaedam senariorum fragmenta* appellat Jacobsius apud Gaisfordium T. I. p. 302. Mihi metrum trochaicum esse videtur. Multae scholiorum edd. πεσεῖ, red recte Veneta πεσεῖν. Carminis exordium fuisse

suspicio: Εἴ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα (malim· χειρὶ) Νεοβούλης θιγέειν, | καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἄσκον, * * * * * | * * * * * μηρούς τε μηροῖς. Primum versum vide apud Gaisfordium p. 301.

ἔστι. Lasc. Rom. A. Πιτθεὺς τίς ἐστι. Edd. pleraeque Πιτθεύς τις ἔστι. De Pittheo dixit Valckenarius ad Hipp. 11.

667—70. Παῖς—δορυξένων.] Hos quatuor versus Aegeo continent Rom. A. B. Primum, secundum et quartum Aegeo, tertium Medae tribuunt Lasc. Par. A. B. D.

667. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.] Aldus, Lascaris aliique post Πέλοπος interpungunt. Melior est altera ratio, quae Pittheum non solum εὐσεβέστατον, sed Pelopis filiorum εὐσεβέστατον facit. Hunc versum citat scholiastes ad Hipp. 11. *Suspicio*, inquit Valckenarius, *hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron δικαιοτάτος Κενταύρων accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes unus juris observantissimus: certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestae, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.*

668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.] Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Aegeus apud Neophronem. Schol. ad v. 649. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μηδεῖαν, ἕνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν. | σοῦ πρῖν. θείαν γὰρ ὄσσαν ἦν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶς, | οἷδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phoen. 709. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν | σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἦν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, | συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. | σοὶ δ' εἰς λόγους μολῶν ἄρ' (Porsonus μολῶν γ' ἄν) ἤλπιζον μαθεῖν.

669. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.] Omnes ἀνὴρ ante Porsonum, qui reposuit ἀνὴρ. Scripsi ἀνὴρ hic et v. 751.

Ibid. Schol. Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε.) ἐντριβῆς ὢν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς. Tragicus Rhés. 625. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός.

670. Κάμοι δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.] Rom. C. κάμοι δέ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. κάμοί γε, quod admisit Musgravius. Rectius Porsonus κάμοιγε. Matthiae κάμοί γε revocavit. Credo, quia sic codices. Sed ἔγωγε et ἔμοιγε retracto accentu scribendum statuunt grammatici.

Ibid. Schol. Δορυξένων.) οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Sophocles El. 45. ὁ γὰρ | μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.

671. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὄσων ἐρᾶς.] Rom. C. τύχης.

672. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;] An dicitur ὄμμα συντέτηκε? Non opinor. Supplendum igitur τέγγεται vel aliquid ejusmodi. Frequentissima loquendi ratio, qua utitur Homerus Il. Γ. 326. οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστῳ | ἵπποι ἀεργίποδες [ἔστασαν], καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Aeschylus Prom. 21. ἴν' οὔτε φωνὴν [ἀκούσει], οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει. Plura dedit Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 271. El. 435. Adde mea ad Heracl. 312.

Ibid. Ὅδε, si bene, est ex antiqua scriptura, quae ω non habebat, sed pro eo ο exarabat. Ita Reiskius. Similiter noster El. 503. Τί δ', ω γεραιε, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις; Nec dissimiliter Med. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρύων. In his ὄδε significat ὦδε sive οὔτως, ut jam monui ad v. 49. 154. Vidit hoc Reiskius, sed nescio quid de confusione vocalium somniavit, quasi ante inventas η et ω nullum discrimen fuerit inter breves et longas syllabas.

673. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.] Rom. A. ut Aldus κάκιστός ἐστί μοι. Lasc. κάκιστος ἐστί μοι. Ita Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae.

674. Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.] Ita Matthiae. Edd. superiores φῆς hic et infra v. 1098. Heathio reclamante. Apud Platonem scriptum φῆς in membranis Bodleianis, quae ante exaratae sunt quam subscribi coepit ι. Sed codicum auctoritate potior est analogia, quae postulat ut scribatur φῆς per simplicem vocalem.

676. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.] Schol. σεσημειωται ὁ στίχος, ὅτι ἐν Πελιάσιν ἐστίν, ὧν ἀρχῆ, Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τῶραννικοῖς. Vulgo πολιάσιν—ἀρχεὶ μῆδεια—δώμασι. Emendavit Valckenarius Diatrib. p. 200. Tale exordium Aeschylō potius vel Sophocli convenire videtur quam Euripidi. Quid inter ejus prologos et Sophoclis intersit, uno exemplo ostendit hujus scholiastes ad Phil. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται.

678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;] Libri omnes, ni fallor, ἦπου, consentiente Pseudogregorio v. 143. Vertit Buchananus, *Nempe ausus istud facinus est foedissimum?* Recte quidem ἦπου redditur *nempe*. Sed tam *nempe* quam ἦπου ab hujus loci sententia alienum est. Particula vel potius particulae ἦπου significant οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν aut aliquid ejusmodi, ut plenius ad v. 1275. declarabo. Sed Aegeo praeter expectationem accidit Jasonis facinus, quod iterum confirmari sibi vult. Quo sensu dicere potuisset, Πρὸς θεῶν, ἔτλη γὰρ ἔργον αἰσχιστον τόδε; Medea enim paulo ante v. 653. Πρὸς θεῶν, ἀπαις γὰρ δεῦρ' αἰτείνεις βίον. Hinc correxi, Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε; Ita noster Hec. 765. Ἦ γὰρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γυναῖ; *Ibid.* 1047. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῆκα, καὶ κρατεῖς ξένου, | δέσποινα, καὶ δέδρακας οἰάπερ λέγεις; *Ibid.* 1124. Οἶμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Or. 737. Ἦ γὰρ ἐστίν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; *Ibid.* 1595. Ἦ γὰρ πατρῶον δῶμα πορθήσεις τόδε; *Ibid.* 1600. ME. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; OP. Καὶ κρατεῖν γε γῆς. Phoen. 1667. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδί σῶ ποτε; Adde Aeschylum Prom. 744. 756. Ag. 1375. Sophoclem Oed. T. 1000. 1039. 1173. Oed. C. 64. 863. Ant. 44. 574. Aj. 1133. Phil. 248. 322. 654. El. 1221. HL. Ἦ ζῆ γὰρ ἀνὴρ; OP. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. | HL. Ἦ γὰρ σὺ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

gata sanissima mihi videtur. Καρτερεῖν *tolerare* significat, id est, *injuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere*. Noster Alc. 1074. χρῆ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Ibid. 1081. Ῥᾶον παραινέειν ἢ παθόντα καρτερεῖν.

692, 3. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, | γονάτων τε τῶν σῶν, ἰκεσία δὴ γίγνομαι,] Omnes Rom. Lasc. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Deinde Rom. C. E. Lasc. ἰκεσία γίνομαι (Lasc. γίγνομαι). Rom. A. B. D. Flor. Par. A. Mag. ἰκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι, quod admisit Brunckius. Heathius conjecerat ἰκεσία δὲ γίγνομαι.

695. καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,] Rom. A. B. εἰσίδης. Rom. C. E. Lasc. εἰσίδης.

696. δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.] De verbis δόμοις ἐφέστιον vide Brunckium ad Sophoclis Trach. 262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον.

697, 8. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος | γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.] Rom. C. θάνοις. Rom. A. B. E. θάνης vel θάνης.

700, 1. παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς | σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.] Herodotus III. 85. a Porsono allegatus: Εἰ μὲν δὴ, ᾧ δέσποτα, ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἢ βασιλέα εἶναι ἢ μὴ, θάρσσει τούτου εἴνεκε, καὶ θυμὸν ἔχει ἀγαθὸν, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται. τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Ceterum v. 701. cum tribus sequentibus propter γονὰς omittit Flor. monente Valckenario ad Phoen. 360. Vide ad v. 761.

702, 3. Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, | γύναι, πρόθυμός εἰμι,] Ita noster Heracl. 567. Ἔσται τάδ', ᾧ τάλαινα παρθένων. ἐπεὶ | κάμοι τόδ' αἰσχρὸν, μὴ σε κοσμηῆσαι καλῶς, | πολλῶν ἑκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας, | καὶ τοῦ δικαίου.

703, 4. πρῶτα μὲν θεῶν, | ἔπειτα παίδων, ᾧν ἐπαγγέλλη γονὰς.] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. ᾧν μ' ἐπαγγέλλη (vel ἐπαγγέλη), quod admisit Brunckius, qui μ' pro μοι accipit. Si quis pro me acciperet, inquit Porsonus, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt, εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινέειν. Sed non necessarium puto pronomen. Pronomen a librariis invectum est. Cujus erroris exempla nonnulla apponam. Euripides Or. 227. Κλῖνον μ' ἐς εὐνὴν αὐθις. ὅταν μ' ἀνῆ νόσος | μανίας, ἀναρθρός εἰμι, κᾶσθενῶ μέλη. Quam scripturam revocavit Matthiae. Alc. 1083. Ἐγνώκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει. Iph. A. 858. Δοῦλος, οὐχ ἀβρύνομαι τῶδ'. ἢ τύχη γάρ μ' οὐκ ἔᾶ.

705. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.] Schol. Εἰς τοῦ γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι.) κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιίας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφῆνιστον, οὕτως. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκῶς. Vertit Buchananus, *muneris namque huic ego | inefficax sum totus*. Simili sententia Portus, *ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus*. Reiskio placet φροῦδός εἰμι γᾶς, ut sensus sit, *haec enim causa est profectionis meae*. Musgravius, *in hoc enim ego jam totus extra*

me sum. Bothius, *Ich bin ein Greis*, γέρων εἰμι. Recte Scholias-tes, εἰς τὸ παιῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι.

706. οὕτω δ' ἔχοιμι.] Sic Rom. A. B. C. Sed Rom. A. pro var. lect. D. E. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Burn. ἔχει μοι, quod admisit Musgravius. Haec scriptura Heathio innotuisse videtur, cujus verba sunt: *Malim conjecturam viri cujusdam docti mihi autem ignoti sequutus legere, οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτὸ, ad hunc igitur modum sese habent res meae.* Similiter Medea οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι v. 301. ubi libri nonnulli οὐχ ᾧδ' ἔχοιμι. Reiskius legendum putabat οὕτω δ' ἔχοι μ' ἂν (id est, ἔχοι μοι ἂν), *ita haberent mihi omnia bene.*

706, 7. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, | πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ᾧν.] *Invenuste admodum*, inquit Porsonus, *quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen.* Quare legendum censeo, πειράσομαι ἄν, *deleta distinctione post χθόνα.*

708. τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,] Rom. A. B. C. τοσόνγε. Rectius Barnesius τόσον γε. Mag. τὸ σόν γε. Rom. D. E. Lasc. Put. Burn. τοσόνδε, quod admisit Musgravius. *Vix quicquam refert*, inquit Porsonus. Deinde Rom. A. B. D. μέντοι σοί. Rom. C. μέν σοι σοί. Rom. E. μέντοι σύ. Postremo Rom. E. Lasc. προσημανῶ, minus recte.

710. αὐτὴ δ' ἑάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,] Rom. C. ἄνπερ—ἔλθοις. Αὐτὴ hic αὐτομάτη valet.

711. μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ ποτε.] Rom. A. B. C. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. μεθῶ τινὶ (vel τινι), quod admisit Brunckius.

712. ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.] Vide Porsonum ad Hec. 812. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;

714, 5. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι | τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Si μοι et ἂν in unam syllabam coalescere possent, haud secus ac τοι et ἂν, libenter reponerem ἔχοι μ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. Potius enim dicitur τόδε καλῶς ἔχει μοι quam τόδε καλῶς ἔχω. Ita Medea mox v. 739. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. Similiter v. 306. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν. Noster etiam Iph. T. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχη, | φροντιστέον μοι. Ibid. 604. πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Ibid. 754. Ἄλλ' αὖθις ἔσται καινός, ἢ καλῶς ἔχη. Ibid. 1057. καὶ τὰ μ' ἐν ὑμῖν ἔστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας. (Hoc quidem exemplum ambiguum est. Sed ἔχειν ad τὰ μὰ referunt interpretes.) Ibid. 1195. Καὶ τὰ μὰ γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. Sed verborum ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς ratio diversa videtur, quippe quorum eadem maneret sententia, etiam si abesset καλῶς. Idem fere significat πάντ' ἔχω quod πάντα καλῶς ἔχει μοι. Plenius de hac re dixi propter verba καὶ καλῶς ἔχει γάμους τυράννων v. 760.

716. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;] Mag. εἰς τί σοι τὸ δυσχερές;

717, 8. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος, | Κρέων τε.] Sic

Aldus. Lase. ἐχθρός ἔστι μοι. Rom. A. ἐχθρὸς ἔστί μοι. Barnesius ἐχθρὸς ἔστί-μοι. Musgravius ut Aldus. Sic etiam Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

718, 9. τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγείς, | ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίης ἐμέ.] Rom. C. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. (qui ὀρκίοις) E. τούτοις δ'. Hi omnes, ni fallor, ζυγείς. Mag. ζυγοῖς, quod cum ὀρκίοισι adjectivi sensu sumto conjunctum fortasse explicari posset. Aliter unus e grammaticis quorum disjecta membra in scholiis leguntur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὄρκοις προκατειλημένος. Sed vix operae pretium est hujusmodi erroribus immorari.

719. Magna diversitas in scriptura hujus versus. Pro Aldina μεθεῖσαν Rom. A. habet μεθῆσ' ἂν, θῆσ' in litura scripto. Rom. B. μεθῆς ἂν. Par. A. μεθῆς ἂν. Rom. C. E. Par. B. Mag. μεθεῖς ἂν. Rom. D. μεθεῖς ἂν cum gl. ἐκδοίης, quam habet etiam Par. B. Par. D. E. μεθεῖσαν ut Aldus. Lasc. Put. Burn. μεθεῖ' ἂν. Hac tenus de scriptis libris, in quorum numerum Lase. referre soleo. Impressi plerique ante Barnesium μεθεῖσαν. H. tamen Stephanus μεθῆς ἂν, Muretum fortasse secutus. Canterus etiam: *Rectius μεθῆς ἂν Sch. legit, et sequenti versu ἀνώμοτος.* In nulla scholiorum ed. ante Barnesium legitur μεθῆς ἂν. Veneta primo οὐ μεθήσω, deinde οὐκ ἂν μεθεῖο habet. Barnesius tum apud scholiasten tum apud poëtam οὐ μεθῆς ἂν dedit. Quam scripturam purum putum soloecismum esse ne pueri quidem duodecennes hodie ignorant. Sed illis temporibus viri satis eruditi et per totam vitam in literis Graecis versati, sine minima vitii suspicione legebant οὐκ ἂν γράφης, οὐκ ἂν ἔχης et similia. Musgravius μεθεῖς ἂν reposuit, quod accipiendum monet quasi sit μεθείης. Confert μεθειμεν, σωθειμεν et similia. Brunckius μεθεῖς pro μεθείης Graecum non esse contendit. *Syncopen istius formae optativi non patiuntur, inquit, nisi in personis pluralibus, quod pueris notum, qui nondum aere lavantur.* Scripsit igitur μεθεῖ' ἂν e Lasc. et Put. Ita ante viginti quinque annos scribendum monuerat Reiskius his verbis: *In vet. ed. est μεθεῖ' ἂν, quae proba est lectio, neque debuerat mutari, pro μεθεῖο e.* Sed activa forma μεθεῖναι accusativum regit, media μεθέσθαι genitivum, auctore Dawesio p. 238. f Soloecum igitur est μεθεῖ' ἂν ἐμέ. Respondet Brunckius, regulam a Dawesio propositam non semper veram esse, nec minus bene dici μεθέσθαι τινὰ quam τινός. Citat Euripidem Phoen. 522. ἐκεῖνο δ' οὐχ ἐκὼν μεθήσομαι, nec probat Valckenarii conjecturam ἐκείνου, quam admiserunt Porsonus et Matthiae. Citat etiam Sophoclem El. 1276. μή μ'

e Vetus Reiskii editio est Brubachiana, cujus inspiciendae copiam in praesentia cum non habeam, monendus est lector, verba omnes editiones et similia, quibus toties utor, eam editionem non comprehendere.

f Euripides Heracl. 108. Ἄθειον, ἰχεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπᾶν. Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse Ἄθειον—πέλει.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eum editores, neque ego dissentio. Legi tamen posset, λόγοις δὲ συμβὰς, μὴ θεῶν ἐνώμοτος. Sed praestare videtur ἀνώμοτος propter genitivum θεῶν, de quo videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 317. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 67. sibi aliquando in mentem venisse ait, λόγοις δὲ συμβὰς θεῶν ἀνώμοτος. Sed numerosior est vulgata, cujus eadem est sententia. Hactenus haec. Major difficultas in sequentibus verbis κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο, de quibus nunc dicendum.

721. Barnesius in margine κἀπικηρυκεύματα. Hoc ab aliis omnibus praetermissum e scholiis hausit. Grammatici verba sunt: ἐπικηρυκεύματα γὰρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δὲ φησι ἐλλείπειν τὴν διὰ. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paulo ante legitur: μὴ ὁμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρυκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διὰ. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo.

722. Particula negativa οὐκ cum ea interpretatione, quam solam veram putant recentiorum plerique, nullo modo conciliari potest. Dicendum erat, φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασιν ἂν πίθοιο. Huic incommodo ut subveniret Muretus, verba κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο Latine reddidit *neque stabis iis quae inter nos conventa sunt*. Respondet Musgravius, ἐπικηρυκεύματα non esse *conventa*, sed *petitiones per praeconem*, quarum exempla praebent Euripidis Supplices et Heraclidae. Neque πείθεσθαι significat *stare*, quod hoc sensu Graece dicitur ἐμμένειν. Scriptura igitur corrupta videtur. Non male Reiskius, licet paullo longius a recepta, κἀπικηρυκεύμασιν | αὐτῶν (vel τούτων) πίθοιο. Ex priori membro φίλος γένοι' ἂν suppleri potest ἂν. Musgravo placet ὦκ' ἂν πίθοιο. Simul monet ὦκα pro ὠκέως saepius apud Homerum inveniri. Exempla e tragicis desiderat Brunckius, quae cum non exstent, edidit κἀπικηρυκεύμασι | σύ γ' ἂν πίθοιο. Quae scriptura, iudice Porsono, et nimis emphatica est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem facit. Qui enim σύ γε τοῦτο ποιήσεις dicit, rem, de qua agitur, tibi potius quam ceteris hominibus convenire putat. Porsonus igitur τάχ' ἂν πίθοιο scripsit ex conjectura Wyttenbachii. *Ne Aegeum offendat*, inquit Porsonus, *timorem suum isto fortasse moderatur Medea*. Nisi vera est haec scriptura, saltem veri similis est. Sed olim legebatur, ut modo vidimus, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur an potius πίθοιο corruptum sit quam οὐκ ἂν.

722, 3. τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, | τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.] Aldus et Lasc. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι. Rom. A. τοῖσδ' ὄλβος ἐστὶ.

724. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.] Valckenarius ad Phoen. 531. ἔδειξας ἐν λόγοις. Quam scripturam Sigonio, ni fallor, tribuit Canterus in margine exempli Hervagianae secundae, quod in bibliotheca Bodleiana exstat. Nihil facilius leniusve hac emen-

datione, quam ab Heathio Musgravioque probatam admisit Brunckius. Exempla ejusdem erroris praebet Porsonus ad Phoen. 540. Sed in solo fere Rom. C. legitur ἐν λόγοις. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Cott. Par. omnes, ὦ γύναι, quo admissio, non amplius offendit ἔλεξας. Porsonus igitur ἔλεξας revocavit, ὦ γύναι admisit. *Idem est ἔλεξας, inquit, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.*

726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,] Rom. A. τάδ' ἐστὶν. Deinde Rom. C. Pseudogregorius v. 781. ἀσφαλέστερα. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἀσφαλέστατα, quod admisit Porsonus. In Rom. A. supra scriptum στερα. Revocavi comparativum, cui melius respondent verba τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον v. 728. quam superlativo. Pro superlativo faciunt verba κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα v. 905. et similia, quae passim leguntur.

727. σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,] Reiskius ἔχειν προδεικνύναι. *Alias deberet ἔχοντι legi, inquit. Constructio est, ni fallor, δεικνύναι (id est, φαίνεσθαι) σοῖς ἐχθροῖς σκῆψίν τιν' ἔχοντα. Dicitur δεικνύναι ἔχοντα ut δείξω σοφὸς γεγῶς v. 535. Quod ad dativum ἔχοντι attinet, nemo nescit accusativum recte se habere. Aeschylus Prom. 216. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε | ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, | ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Cujus constructionis exempla e nostra fabula attulit Brunckius ἀνοίξαντα v. 644. ἔχοντα v. 727. πάσχουσαν v. 797. κηδεύουσαν v. 858. Plura ex aliis fabulis ipse dedi ad Heracl. 693. p. 140.*

728. τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον.] Rom. C. τὸ σὸν δ' ἄραρε. Rom. A. B. E. Laso. Par. A. τὸ σὸν (Rom. E. τοσόν) τ' ἄραρε, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 761. τὸν σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν. *Omnia mirifice pervertit, inquit Porsonus, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ' ἄραρε in exemplari suo reperisse.*

Ibid. ἐξηγοῦ θεοῦς.] Schol. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοῦς, ἀντὶ τοῦ, ὀνόμαζε τοὺς θεοῦς, οὓς βούλει με ὀμόσαι.

729. Ὀμνυπέδον γῆς,] Rom. E. Laso. ὄμνυε. Porsonus: *Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi ὠ pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; saepius mediae, saepissime novae Comoediae poetas. Paullatim et parce adhiberi coepta est sub mediam fere Aristophanis aetatem; tantum enim occurrit ὀμνύη Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 710. Cetera loca ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. Haec ille. Quod ad ὀμνύη attinet, non nisi casu accidisse puto, ut nihil tale apud Aeschylum, Sophoclem aut Euripidem legatur. Ὀμνυμι enim et similia verba nullum subjunctivum imperfectum apud Atticos habent, praeter eum qui a forma communi ὀμνύω derivatur §. Nec dubitandum est, quin quivis tragicorum aut*

§ Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύη, perfectum ὀμόση, plusquam perfectum ὀμωμοκῶς ἦ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Graecorum

ἀόριστον praeteritum perfectum, eorum παρακείμενον praesens plusquam perfectum appellarem.

veterum comicorum aequè libenter ὀμνύη dixisset ac γράφη aut λέγη, si subjunctivum ejus verbi postulasset sententia. Rectè autem statuere videtur Porsonus, participium συμπαραιμνύων recentioris Atticismi esse. Qui post Euclidem vixerunt, frequenter hac forma usi sunt. Amphis apud Stobaeum Tit. XXVII. p. 194=121. "Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, | αὐτὸς ἐπιорκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται. Antiphanes ibid. Δέσποιν', ὅτ' ἂν τις ὀμνύοντος καταφρονῆ, | ὧ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι, | οὔτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ, | καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκένας. Alexis p. 195=121. Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ, | τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν αἰεὶ. Diphilus Tit. XXVIII. p. 196=123. "Ὁρκος δ' ἑταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου. | ἑκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ. "Ὀμνυε autem, quod Euripidi tribuunt nonnulli libri, ne infimae quidem aetatis comicos usurpaturos fuisse existimo. Hoc enim inter ὀμνυε et ὀμνύει interest, quod ὀμνυε brevem syllabam post υ habet, ὀμνύει longam. Hanc autem formam non usurpasse videntur comici, nisi quando υ longam syllabam sibi subjectam habebat. Dixerunt ὀμνύω, ὀμνύεις, ὀμνύει, ὀμνύων, ὀμνύοντες, minime vero ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὧμνυον, ὀμνυε, ὀμνυέτω. Saltem nihil tale in eorum reliquiis offendi. Vulgo quidem tribuitur Menandro apud Athenaeum p. 502. E. τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος. | ἄκρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις | προύπινεν αὐτοῖς, ἀθλίου ἀπώλλυον. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentley n. 153. Quae hactenus dicta sunt, de activa tantum forma accipienda sunt. Media enim et passiva forma nunquam variasse videntur apud Atticos, a quorum sermone aequè alienum fuisse credo ἀπολλύονται atque ἀπολλύομαι.

729, 30. πατέρα θ' "Ἡλιον πατρὸς | τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.] Par. B. D. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἀγνὸν σέβας, quod ad v. 735. pertinere censet Musgravius. *Hic enim locum habere non potest, ait, propter vocem τοῦμοῦ.* Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἀγνὸν σέβας dixerunt Aeschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenaeum p. 602. E. Sophocles Oed. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Haec exempla attulit Porsonus.

731. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.] Rom. A. B. D. E. μὴ δράσειν. Rom. C. μὴ δρᾶσαι. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι.

732. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,] Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium σῆς omittunt. Recte H. Stephanus ἐκ γῆς σῆς. Sic etiam in uno libro Scaliger, in altero ἐκ τῆς γῆς.

733, 4. μήτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν | χρέζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.] Rom. C. D. E. μεθήσειν ζῶν. Rom. A. B. Par. A. Mag. Put. (in quo supra scriptum ζῶν) μεθήσειν γῆς. Par. E. utrumque habet.

735, 6. "Ὀμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, | θεοῦς τε πάντας,] Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est) D. λαμπρὸν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ibid. Omnes Rom. Mag. γίνεται. Sed Lasc: γίγνεται. Vide ad v. 14.

Ibid. Rom. A. B. E. βροτῶν. Rom. C. Mag. Pseudogregorius v. 788. βροτοῖς.

741. πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.] Rom. C. Par. A. ὧν βούλομαι. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Put. Cott. ἃ βούλομαι, quod admisit Barnesius. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. "Α ἃ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄτινα.—καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. C. 1106.)· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. *Utraque constructio proba*, inquit Porsonus. Noster Hec. 42. καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδῶρητος φίλων | ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. *Ibid.* 51. τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, | ἔσται. Phoen. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, | ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορβοῦντα γῆν, | τυχεῖν ἃ χροῖζει. *Ibid.* 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, | κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν. Praeter Brunckium ad h. v. videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 363. Numerorum nihil referre videtur. Dixit noster Hipp. 1063. Μάτην δ' ἂν ὄρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα. Ubi nihil obstabat, quo minus diceret ὄρκον—ὄν ὤμοσα.

742, 3. Ἀλλά σ' ὁ Μαίιας πομπαῖος ἀναξ | πελάσειε δόμοις,] Lasc. ἀλλάσσ' ὁ μαίιας. Tragicus Rhés. 216. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίιας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν | πέμψειεν Ἑρμῆς. Quae sequuntur verba, ὅς γε φηλητῶν ἀναξ, Aegeo minus conveniunt. Πομπαῖον Ἑρμῆν, sed χθόνιον, invocat etiam Ajax apud Sophoclem v. 832. Neque hujus officii oblitus est Mercurius apud Aristophanem Pluto. Ἐγεμόνιον enim ipse se appellat v. 1160.

744, 5. ὧν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων, | πράξειας,] Id est, interprete Porto, et ea, quaecunque in animo habens festinas, perficias. Malim, πράξειάς τε ἃ σπεύδεις, ἐπίνοϊαν αὐτῶν κατέχων. Σπεύδειν hic operam dare significat. Idem est ἐπίνοϊαν κατέχων quod ἐπιθυμίαν ἔχων. Noster Phoen. 411. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοϊαν ἔσχεθες; Aristophanes Av. 403. κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ, | καὶ πόθεν ἔμολον, | ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοϊαν. Tragicus Rhés. 195. Μέγας ἀγῶν, μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἐλεῖν. | μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει.

745, 6. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, | Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.] Lasc: ἐπὶ γενναῖος ἀνὴρ. Idem ἐπὶ σφας v. 1345. Notanda autem ellipsis infinitivi εἶναι, de quo nihil dixerunt interpretes. Noster supra v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφυκένας. Item v. 589. μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει. Infra v. 907. δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις. Ita plerumque loquuntur tragici. Sed dixit Euripides Tro. 394. τὰ δ' Ἐκτορός σοι λύπρ' ἀκουσον, ὡς ἔχει. | δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανῶν. Sic etiam Hipp. 400. τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον | Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι | κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλευμασιν. Δεδόκησαι usurpat etiam Aristophanes Vesp. 725.

747. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνός, ἡλίου τε φῶς,] Hunc versum cum tribus sequentibus hoc ordine exhibet Lasc. νῦν καλλίνικοι—γενησόμεσθα—ὦ Ζεῦ—νῦν δ' ἐλπίς.

748, 9. νῦν καλλίνικαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα,] Rom. C. καλλίνικαι. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. Put. καλλίνικοι, quod admisit Musgravius. Scripturam mutavit, ipso fatente, propter similem terminationem vocis φίλαι. Haec quidem pluribus exemplis ex eadem ῥήσει sumptis defendi posset. V. 755. ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλεύματα. V. 763. παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. V. 773. ᾤμωξα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον. V. 779. οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed Graece dicitur ἡ καλλίνικος. De quo vide ad ἀπορρήτου v. 808. *Etiamsi forma altera legitima esset, inquit Porsonus, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino.* Sic μολόντες v. 754. De hac constructione jam dictum ad v. 379. Scaliger etiam καλλίνικοι. Mox Rom. C. γενησόμεθα.

748. Desinit in hunc versum Rom. E.

749. κείς ὁδὸν βεβήκαμεν.] Schol. Εἰς ὁδὸν γάρ.) ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.

750. νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.] Reiskius: νῦν δ' ἐλπίς *integre scribitur νῦν δὴ ἐλπίς.* Scribendum igitur νῦν δὴ ἄλπις. Quam elisionem cum exemplis confirmatam videro, legitimam esse credam. Recte νῦν δὲ propter νῦν καλλίνικοι v. 748. Vide ad v. 1039.

Ibid. Pseudogregorius v. 735. τίσαι, quod non contemnendum est, modo scribatur τῖσαι. Aeschylus Theb. 373. ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Euripides Or. 777. Μολόντι δ' ἐλπίς ἐστὶ σωθῆναι κακῶν; Alc. 144. Ἐλπίς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σῶσασθαι βίον. Hel. 439. ἐλπίς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων | λαβεῖν τι ναύταις. Thucydides III. 3. καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. Xenophon Hist. Gr. VI. 5, 35. νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Demosthenes Olynth. I. p. 3. C. σποπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπίς ταῦτα τελευτῆσαι. Futurum praeter alios habet noster infra v. 1000. Sic etiam Alc. 294. μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα, κοῦτις ἐλπίς ἦν, | σοῦ καθανόντος, ἄλλα φητύσειν τέκνα. Aeschylus Agam. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἤξειν πάλιν. Ita maluit quam ἐλθεῖν aut μολεῖν¹. Diversam ab harum utraque constructionem habet *ibid.* 1443. οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν, | ἕως ἂν αἶθη πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς | Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὔφρονῶν ἐμοί.

751. οὗτος γὰρ ὦ ἄνῆρ,] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. Mag. οὗτος γὰρ ἄνῆρ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum ὦ ἄνῆρ, ait, forte est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἄνῆρ ancipitem esse.* Cujus sententiae auctorem citat Valckenarium ad Phoen. 1650. ubi vulgo legitur, Ἄταφος ὃδ' ἄνῆρ, ὡς μάθης, γενήσεται. Postea vero errorem suum vidit et agnovit. *Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas, in eam opinionem, poetas Atticos pro lubitu primam in ἄνῆρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsam esse comperi.* Haec

¹ Dixit tamen paullo ante v. 683. γίνονται δ' ὡς ἄριστα. Μενέλων γὰρ οὖν | πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκιμολοεῖν. Fu-

turum est μολεῖσθαι, quod usurpant Aeschylus Prom. 689. Sophocles Oed. C. 1742.

sunt ejus verba ad Sophoclis Oed. C. 630. γῆ τῆδ' ὄδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο, ubi contra omnes libros γῆ τῆδ' ἀνὴρ ὄδ' dedit. Ad v. 1486. ejus fabulae haec monet: *Optime in Eurip. Medea* 769. [751.] *Aldus edidit οὗτος γὰρ ὡ' νῆρ, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. [669.] edere, Σοφὸς γὰρ ὡ' νῆρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.* Porsonus utrobique ἀνὴρ, quod in ἀνὴρ mutavi.

Ibid. ἧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,] Nostri, *where I was most at a loss, where I was weakest.* Euripides Ion. 363. Οἴσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

752. λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.] Rom. C. πέφανται. Rom. A. B. πέφασται. Rom. D. πέφαται.

753. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,] Reiskius πρυμνίτην. Male. A πρῶρα fit πρωράτης, a πρύμνη πρυμνήτης, quod proprie κυβερνήτης significat. Hinc Aeschylus Eum. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἀναξ. *Ibid.* 768. μήτοι τίν' ἀνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς | ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Nostro loco πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πρυμνήσιον, quo utitur poëta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι κάλως | πρυμνησίοισι βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα. Schol. Ἐκ τοῦ δ' ἀνάψομεν.) παύσομεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῆ, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Haec verba explicat Hesychius: Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία. Hinc noster Herc. 539. λῦσαι τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια | νεῶν δὸς ἡμῖν. Ceterum Hervagiana secunda aliaeque nonnullae pro κάλων habent κύκλων, quod in exemplo suo correxit Scaliger.

755, β. ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτα | λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.] Schol. Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν.) μὴ νομίσης, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα (ed. Ven. ἡδέα) μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. Sensus est; δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, *accipe sermones, qui delectandi causa non dicuntur.*

759, βο. μολόντι δ' αὐτῶ μαλθακοὺς λέξω λόγους, | ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα,] Conjecturae sunt, Barnesii ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, Reiskii ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα. Sed idem efficit vulgata. Verba ταῦτα δοκεῖ μοι significant *his assentior, coque sensu exstant apud nostrum* Heracl. 1053.

760, ι. καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,] Rom. A. B. C. Flor. Par. omnes, καὶ καλῶς ἔχει. Edd. pleraeque ex Hervagiana secunda καὶ καλῶς ἔχειν. Quae scriptura, licet e sola conjectura nata videatur, hoc argumento se commendat, quod post δοκεῖ facile irrepere potuit ἔχει. Legi quidem posset, expulso v. 761. ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα. De qua constructionis mutatione mox dicam. Servato etiam v. 761. erunt quibus placet ἔχει hoc sensu, ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ αὐτὸς καλῶς ἔχει γάμους τυράννων. Sed rectius dicitur καλῶς ἔχει μοι ὁ γάμος quam καλῶς ἔχω τὸν γάμον, ut jam monui ad v. 715. Retinendum igitur ἔχειν. Si perspicuitati studuisset poëta, post verba ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα potius καὶ καλῶς ἔχουσι γάμοι τυράννων quam καὶ καλῶς ἔχειν γάμους

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ptura, sed recte se habere videtur τέξουσα^k. Cum metro repugnet λείψουσα, vide an legendum λιποῦσ' ἄν, quod idem fere significat. Nam vix quidquam refert, utrum οὐ λείψω παιῖδας an οὐκ ἄν λίπομι παιῖδας dicat Medea. Ita Agamemnon apud Euripidem Iph. A. 94. κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι | Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν, | ὡς οὔποτε ἄν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν. Id est, ὡς οὔποτε τλησόμενος. Ceterum non male Burgesius οὐχ ὡς λίπω σφε. Quae scriptura ut admitti possit, delendus est v. 765. quem pro spurio habuit Brunckius, utpote conflatum e v. 1028, 9. οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παιῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι. Ita igitur procedet oratio: παιῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμούς αἰτήσομαι, | οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονός, | ἀλλ' ὡς δόλοισι παιῖδα βασιλέως κτάνω.

Ibid. Rom. C. πολεμίους, ut Aldus. Edd. recentiores ante Musgravium πολεμίων. Rom. A. B. D. Lasc. Mag. Put. πολεμίας, quod admisit Musgravius. Sic etiam H. Stephanus. Frequens est confusio vocalis α et diphthongi ου^l. Vide ad v. 348.

765. Rom. C. Lasc. καθ' ὑβρίσαι. Sic etiam Rom. C. v. 1029. ubi Lasc. recte καθυβρίσαι.

767. πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,] Rom. A. a corr. B. C. D. αὐτούς. Rom. A. ante corr. αὐτοῖς. Valckenarius ad Phoen. 1286. αὐτῆ. Ita enim legi monet v. 917. πέμψω γὰρ αὐτῆ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ. Haec conjectura ut admittatur, delendus est v. 768. de quo mox dicturus sum. Admisit eam Brunckius. Porsonus vero, licet versum 768. omiserit, αὐτοὺς revocavit.

768. νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,] Rom. C. Mag. Schol. φυγεῖν. Aldus τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα etiam v. 910. 913. sed μὴ φυγεῖν χθόνα v. 941. ubi plura de hac diversitate. Nunc de γνησιότητι hujus versus dicendum est. Si Valckenario credis, inauditam ellipsin exhibent verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Suspicor etiam superiora νύμφη φέροντας post δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν abundare ei visa esse, licet hanc sententiam diserte non expresserit. Quod ad ellipsin attinet, utinam nulla difficilior neque durior apud tragicos exstaret. *Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest*, inquit Schaeferus ad Bosium p. 492=490. Sed hic potius supplendum videtur ἰκετεύοντας, quod in superioribus verbis quodammodo comprehenditur. Verba autem νύμφη φέροντας multum abest quin abundant. Significant enim *nuptiarum praetextu ferentes*. Dona sua φερνάς appellat Medea v. 926. Eadem apud Senecam dicit v. 575. *Haec nostra nati dona nu-*

^k Seidlerus et Matthiae, οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναίδαις τέξουσ' ἐμοί. Sed σφαγεῖον alienum esse a sententia jamdudum monuit Musgravius. Nec belle dicitur τέξουσ' ἐμοί σφαγεῖον Δαναίδαις, quod minime defendit exemplum a Seidlero allatum, "Ἀκουσον, ὡς σοι σέρψιν ἐμβάλω φρενί, in quo dativus uterque ad eandem per-

sonam spectat.

^l Noster Heracl. 143. δίκαιοι δ' ἐσμέν, οἰκούντες, πόλιν, | αὐτοὶ καθ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας. Recte Scaliger κυρίας. Vulgata eodem vitio laborat quo ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. ἀπλοῦν—βιοτῶν Herc. 663. Πυθίου δειδρῶτι κέτρω ibid. 790.

lenti ferant. Valckenario obsecutus versum omisit Brunckius. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Dedi quod vulgo legitur. Sed pacne persuasum habeo, aliam eamque meliorem scripturam olim exstitisse, cujus vestigia his verbis exhibet Schol. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ. Scribendum, ni fallor, γράφεται, δῆθεν [ἰκεσίῳ λόγῳ]. δῆθεν δὲ, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ. Utinam variam lectionem indicare contentus, particulam explicare supersedisset grammaticus. Haec enim explicatio in caussa fuit, ut scriba alterum δῆθεν cum verbis interjacentibus omitteret. De eo scribarum errore satis, opinor, modo dictum est ad v. 761. Lacunam expleat quisque ut velit et possit. Quod dedi, ἰκεσίῳ λόγῳ, non solum metro ac sententiae convenit, verum etiam eum sensum praebet, cujus interpretatio haberi possint verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Utut de hac conjectura statuatur, nemo non videt quam bene legatur νύμφη φέροντας δῆθεν. Suidas: Δῆθεν. ὡς δὴ φησι. τοῦτο δὲ προσποιήσιν ἀλήθειας ἔχει, δύναμιν δὲ ψευδοῦς—προέτεινα τὰς χεῖρας, ἰκετεύων δῆθεν.

768 *. λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.] Hic versus totidem verbis legitur iterum v. 919. nisi quod edd. pleraeque ibi pro πλόκον habent στέφος, quod hic etiam ex Par. A. admisit Brunckius. Porsonus πλόκον revocavit, Matthiae στέφος. Flor. πλόκαμον. Ex eodem Par. A. ordinem versuum mutavit Musgravius, apud quem hoc ordine leguntur: πέμψω—λεπτόν—νύμφη.—Matthiae ut vulgo. Eo excepto, nuperos editores haec quaestio non tangit. Brunckius enim, Beckius et Porsonus versum quem ultimo loco collocarat Musgravius, omnino omiserunt. Ego medium omisi. Non opus ut bis iisdem verbis declaret Medea, quaenam dona Creusae missura sit. Hic satis est κόσμον dicere. Altero loco, cum omnia jam parata sunt, et ipse κόσμος pannis involutus, vel potius pyxide sive arcula inclusus, spectatorum oculis proponitur, non male additur hic versus, quo audito, facilius ad rei eventum properat animus.

769. κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῖ,) Reiskius κἄν παραλαβοῦσα. Observent tirones ἀμφιθῆ pro ἀμφιθῆται. Ita v. 950. ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα | θῆσει τὸν Αἶδα κόσμον αὐτὰ ταῖν χερσῶν λαβοῦσα. Euripides Erechtheo Fragm. vi. αἰδοίμι δὲ στεφάνοις κἄρα πόλιον στεφανώσας. Idem Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δοράς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset ἀμφιθῆται, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. ὅτ' ἂν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν, | ἤξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δῶσων χθονί. Qui tamen dixit ibid. 1159. φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.

770. κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγη κόρης,) Euripidea quidem esse videntur verba ὅς ἂν θίγη κόρης, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta. Hic longe praestaret ὅς ἂν θίγη νεκροῦ. Infra v. 1171. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν | νεκροῦ.

771. τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.] Rom. A. B. C. a corr. χρίσω. Rom. C. ante corr. D. Lasc. χρήσω.

772. ἔνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.] *Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est.* Hoc Musgravii monitum male retulit Porsonus ad v. 783. δόμους πατρῶους, ἀνδρὸς Ἑλληνοσ λόγοις. Schol. Ἐνταῦθα μέντοι.) μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἴστημι τὸν λόγον σιωπῶντα.

773, 4. ἄμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον | τοῦντεῦθεν ἡμῖν.] Rom. C. D. τοῦντεῦθεν ἡμῖν. Rom. A. τοῦνθένδ' ἐν ἡμῖν, supra scripto γε. τευ. Rom. B. τοῦνθένδεν ἡμῖν. An olim lectum τοῦνθένδε γ' ἡμῖν? Sophocles Phil. 895. Πάπαι, τί δῆτ' ἂν δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε;

774, 5. τέκνα γὰρ κατακτανῶ | τᾶμ'] Rom. A. B. D. κατακτανῶ. Rom. C. Pag. A. κατακτενῶ, quod Novembri mense admisit Brunckius. Idem mense Julio ejusdem anni κατακτανεῖτε pro κατακτενεῖτε dederat apud Euripidem Or. 938. Futurum κτανῶ Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo κτείνων duo futura κτενῶ et κτανῶ tribuere, quam duos aoristos ἔκτεινα et ἔκτανον^m.

775. (οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται),] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatus esset οὐκ ἔστιν, οὐδεὶς ἐστίν, τίς ἐστίν, sequente scilicet ὅστις. Ita noster infra v. 1306. οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνίς γυνή | ἔτλη πόθ'. Hec. 296. Τίς ἐστίν (alii οὐκ ἔστιν) οὔτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις, | ἥτις γόνων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων | κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Ibid. 864. Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος. Phoen. 597. Πρὸς τίνοσ; τίς ᾧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶσ ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσειται μόρον; Alc. 786. κοῦκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται, | τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Ibid 851. οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται | μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῆ. Iph. A. 525. Οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅτι σὲ κάμει πημανεῖ. Heracl. 414. ἐκῶν δὲ τίς κακῶσ οὔτω φρονεῖ, | ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα; Ibid. 976. τοῦτον δ', ἐπεὶ περ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμᾶσ, | οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ion. 369. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε. Herc. 1216. οὐδεὶς σκότος γὰρ ᾧδ' ἔχει μέλαν νέφος, | ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἂν. El. 903. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμφαιτό σοι. Sthenoboea v. 1. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Οὔτις vero plerumque subjectum sibi habet ὅσ. Aeschylus Eum. 739. Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστίν ἢ μ' ἐγείνατο. Euripides Alc. 191. ἢ δὲ δεξιὰν | προύτειν' ἐκάστω, κοῦτις ἦν οὔτω κακὸσ, | ὄν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῖρήθη πάλιν. Ibid. 505. ἀλλ' οὔτις ἐστίν, ὅσ τὸν Ἀλκμήνης γόνον | τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὄψεται.

^m Hoc argumento non defenderetur futurum ἀποκτανῶ, si ea forma uspiam exstaret. Aoristum enim ἀπέκτανον solus usurpat Rhesi scriptor v. 978. οὐ ῥύσεταιί νιν Παλλάσ, ἢ σ' ἀπέκτανε. Qui si comicus fuisset, audacter reponerem ἀπέκτονε. Sed ἀπέκτονα non videtur tragicis in usu fuisse. Corrigendus Aeschylus

Eum. 590. τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Ἀπέκτονα a comicis et prosae orationis scriptoribus usurpatum est, κατέκτονα vero, quantum memini, a nemine. Scribendum igitur κατέκτανες. Ita ποκ v. 594. Εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. Sic etiam κατέκτανε v. 605. κατέκτανεν v. 608. κατέκτανον v. 613.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Amyntoris esse possunt, μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἷον | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex Homero Il. I. 455. translata.

786. Aldus τολοιπὸν etiam v. 1097. 1350. V. 786. Rom. A. C. τολοιπὸν, Rom. B. D. τὸ λοιπόν.

786, 7. οὔτε τῆς νεοζύγου | νύμφης τεκνώσει παῖδ'.] Mag. νεωζύγου. Aequè bene legeretur νεοζυγοῦς aut νεόζυγος. Hoc exstat apud Euripidem Fragm. Inc. clxvii. 3. εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα | πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Illud apud Aeschylum Prom. 1008. δακῶν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγῆς | πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἠνίας μάχει. Vide ad νεοδμηῆτες v. 1333.

787. Rom. A. B. C. D. παῖδ'. In A. supra scriptum γρ. δας. Reiskius ad v. 1316. diphthongum in παῖδας ancipitem esse statuit. Hoc si minus placet, non desunt exempla quae singulare παῖδα defendant. Euripides Phoen. 19. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς. El. 22. ex emendatione Porsoni ad Med. 5. δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι | Ἀγαμέμνονος ποινατόρ', εἶχεν ἐν δόμοις ἠ. Aristophanes Vesp. 1128. Ἐπειτα παῖδα χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, | ὅθ' οὔτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται.

787, 8. ἐπεὶ κακῶς κακὴν | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.] Rom. A. C. κακῶς κακὴν. Lasc. Par. A. κακὴν κακῶς, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. ἕα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοῦς. Euripides Tro. 1055. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς | κακὴ θανεῖται. Cycl. 267. ἡ κακῶς οὔτοι κακοὶ | οἱ παῖδες ἀπόλοιθ', οὐς μάλιστ' ἐγὼ φιλω. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Simili modo Aeschylus Prom. 954. νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ | ναίεν ἀπενθῆ πέργαμ'. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatio est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἡ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Sic etiam Sophocles Aj. 839. (ubi legitur κακοῦς κάκιστα) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura conguessit Wetstenius ad Matthaei verba κακοῦς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς c. xxi. 41. Sophocles etiam στυγερόν στυγερώς dixit Phil. 166. δεινὰν δεινώς El. 198. Euripides πάντες πάντως Med. 826. Aristophanes καλὴ καλῶς Ach. 252. Eccl. 7² 5.

789. μηδεῖς με φαύλην κάσθενῆ νομιζέτω,] De adjectivo φαῦλος vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 268.

793. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώσας λόγον,] Flor. Cott. ἐκοινώσω, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ita v. 668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. Schol. Ἐπεὶπερ ἡμῖν.) τὸ ἐξῆς, ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώνησας λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέτω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελούσα καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα. Diversa sunt κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud rem aliquam cum aliis commu-

▪ Vulgo legitur ibid. 268. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινατόρας. Suspiciosum est δῆθε pro δῆθεν, quod si reponere quis vel-

let, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινατόρα.

nicare, hoc rei alicujus particeps fieri significat. Bene igitur se habet v. 486. ὡς φίλω γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, tecum sermones habebō.

796, 7. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.] Rom. A. a corr. B. D. σοὶ δὲ συγγνώμη. Rom. A. ante corr. σὺ δὲ συγγνώμη. Rom. C. σοὶ δὲ συγγνώμη. Lasc. σὲ δὲ, συγγνώμη. Deinde Rom. omnes πάσχουσιν, sed in A. supra scriptum ση. De constructione vide ad ἔχοντα v. 727.

798. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;] Rom. D. solenni errore θανεῖν pro κτανεῖν. Deinde Rom. C. σὸν σπέρμα. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. σὸν παῖδες. Rom. D. σὸν παῖδα. Flor. Put. σοὺς παῖδας. Hae diversitates grammaticorum conjecturae sunt, quos offendit σὸν σπέρμα. Metro autem nocet σοὺς παῖδας, sententiae σὸν παῖδα. Melior est σὸν παῖδες, quam probavit Musgravius, admisit Brunckius. Sed ne haec quidem vitio caret. Nam Medae liberi, quorum toties fit mentio in hac fabula, semper παῖδες aut τέκνα appellantur, nunquam παῖδε aut τέκνω. Vide, si tanti est, v. 36. 45. 69. 73. 97. 112. 115. 336. 347. 477. 502. 537. 549. 552. 597. 763. 765. 777. 785. 834. 850. 884. 909. 913. 920. 926. 946. 961. 965. 970. 988. 1013. 1021. 1029. 1037. 1111. 1118. 1127. 1206. 1215. 1270. 1276. 1316. 1331. 1367. Toties duo Medae filii παῖδες appellantur. Etiam saepius, ni fallor, τέκνα. Duale παιδοῖν semel legitur v. 1256. sed ibi de Inonis liberis agitur, nec bene diceretur, δυοῖν τε παισὶ συνθανοῦσ' ἀπόλλυται^o. Revocavi igitur σὸν σπέρμα, quod satis defendunt Dejanirae verba apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε | πρὸς τοῦμον οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Similiter Aeschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 282. Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Ἄργεῖαι γένος | ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βροός.

799. Οὔτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.] Ita Medea v. 1337. Οἶδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γὰρ σε δήξεται.

800. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.] Rom. C. σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἄ. γ. Rom. A. σὺ δ' ἂν γένοι' ἄ. γ. Rom. D. B. σὺ δ' ἂν γένοιο ἄ. γ. Brunckius, σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἄ. γ. *Absque ulla auctoritate mutavi, inquit, nec me tamen facti poenitet. Ἄν et αὖ scio a librariis saepissime fuisse commutata, et inertem particulam γε impendio odi. Vulgatam revocavit Beckius. Particula γε minime iners est. Significat chorum iis quae a Medea dicta sunt aliquatenus assentiri. Sensus est, δηχθείη μὲν ἂν Ἰάσων, σὺ δε*

• Aeschylus Ag. 1393. παῖω δὲ νιν δις, κὰν δυοῖν οἰμώγμασι | μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Euni. 608. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιᾶσματων. Pers. 722. Ἀμφότερα. διπλοῦν μέσαιπον ἢ δυοῖν στρατηλάτων (sic ed Glasg.). Haec omnia soloeca mihi videntur. Δυοῖν, ni fallor, apud Atticos duali semper jungitur, δύο vero interdum plurali. Exempla in vulgatis libris innumera

sunt, quorum maximam partem corrupta esse credo. Nam si toties pluralem pro duali metro violato invexerunt librarii, quis dubitet id saepius accidisse ubi metrum utramque formam admittebat? Nonnulla tamen sunt loca quae dualem non admittant. Sophocles Aj. 237. δύο δ' ἀργίποδας κρησοῦς ἀνελάων.

γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνή. Contulit Porsonus tragici verba apud Plutarchum T. II. p. 35. D. p. 88. F. AA. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενῆς ἔφους. | AD. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἢ σ' ἐγείνατο. Ita noster Andr. 237. AN. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχυρῶν πέρι. | EP. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾶς δέ μ', εἰς ὅσον δύναι. Herc. 1248. ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτύχοντος ἀνθρώπου λόγους. | HP. Σὺ δ' ἐκτὸς ὧν γε συμφορᾶς μενουθετεῖς. Plutarchus de Fortuna Alexandri II. p. 334. B. Ἀρχελάω δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρω περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ἄδων, ἐσημαίνει πολλάκις τουτὶ τὸ σκωμμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντισυμφώνησε, Σὺ δὲ γε αἰτεῖς. Id est, Ἐγὼ μὲν αἰνῶ, σὺ δὲ αἰτεῖς. Nostri, Yes, but you ask.

Ibid. Mag. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι. Sed praestat ἀθλιωτάτη γυνή. Ita v. 1216. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως, | φίλοι γ' ἔφουσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

801. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μῆσῳ λόγοι.] Scaliger ἴτων περισσοῖ, quam conjecturam merito improbat Barnesius. Ἴτω, inquit, *desperantis animi sermo est*, eat, currat. De hoc modo dictum ad v. 780.

Ibid. Rom. A. D. οὐμμέσω. Pro ἐν μῆσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phoen. 592. Rom. C. οὐμέσω ante corr. οὐν μῆσῳ a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. *Membranae οὐν μῆσῳ*, inquit Brunckius, *quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. οὐπιχώριοι, ubi recte edidimus οἱ πιχώριοι.* Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. καῖπειτα τούτοις τοῖς προβάτοις μούδόκει | δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μούδόκει. τὸ πλήρες, τοῖς προβάτοις μοι ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένῳ μούχρησεν *ibid.* 159. ἀστέον μούγκώμιον Nub. 1209. ἐμούστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτὸς γε μὲν τοῦφρασκεν Eccl. 410. μεγάλων γὰρ μούστιν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829. P Aldus etiam apud Euripidem et Aristophanem sexies οὐ μοι vel οὐμοι dedit, ut in Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 9. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplectaremur, quam duobus verbis, *οι cum ε fit ου*, expressit Matthiae Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. T. I. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὁ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὐν μῆσῳ. Sed hoc in aliis crasibus saepe accidit. Nullum discrimen est, verbi causa, inter indicativum et subjunctivum verborum contractorum in ἂν. Notandum autem μῆσῳ sine ι subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174.

804. λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,] Soloecum mihi vi-

P H. Stephanus Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 64. *Quintum [genus] per θλίψιν et συναίρεσιν fieri ait [Trypho]: ut in ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. sed in hisce literis rara est talis synaloephe, cui tamen*

similem apud Aristoph. vidisse mihi videor. Si Attica crasis est, potius ἐμουποδύνει quam ἐμοὶποδύνει scribendum videtur. Nam τοῦ ὕδατος non fit θούδατος sed θύδατος. Vide ad μ' ὑπῆλθε v. 56.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rum interest, vix casu factum arbitror, ut apud scholiasten exstet. Nec desunt loca, in quibus haec particula post εἴπερ librariorum errore omissa scripturam corruperit. Vulgo legitur apud Aristophanem Ran. 76. Εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου | μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Multi codd. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Quam scripturam recte probat Brunckius. Superiore versu delendum videtur ὄντ'.

806—812. Hanc strophē, quae in edd. plerisque in undecim versus divisa est, quamque Matthiae in octo divisit, ego in septem divisi, omnes formae satis usitatae, omnesque praeter primum et ultimum diversos ab iis, quos exhibet Matthiae. Primo similes sunt hujus fabulae versus 946. 953. De secundo jam dixi ad v. 618. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Sophoclei Ajacis μέλει exstare monet Porsonus Praefat. ad Hec. p. xii. Quartus dactylicus hexameter catalecticus est. Quintus iambelegus est una syllaba addita. Sophocles Aj. 175. ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Sextus asynartetus est, qui ex iisdem partibus constat quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 799. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθάνας. Ion. 1048. Εἰνοδία θυγατερ Δάματρος, ἂ τῶν. Haec exempla attulit Gaisfordius ad Hephaestionem p. 343. Septimus una syllaba longior est quam Glyconeus. Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἰππωνάκτειον, appellat Hephaestio p. 56. Exempla dedit Gaisfordius p. 306. His adde nostrae fabulae v. 136. ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται.

806. Ἐρεχθεῖδαι τοπαλαιὸν ὄλβιοι,] Scripsi Ἐρεχθεῖδαι soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυρρότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ | ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλλετο | Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλεΐδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, praesertim cum haec verba sententiae causa rhythmico dactylico conclusisse videatur poëta. Apud tragicum Rhés. 906. recte omnes edd. Ὀλοῖτο μὲν Οἰνεΐδας. Τυδεΐδην quadrisyllabum in Scholio legitur, cujus initium est, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poëtarum μέλη. Sophocles κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephaestionem p. 47. σιγάνων ἅπας ἔχε σιγάν. | καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. | ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι, | πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θεῖῳ.

Ibid. Rom. C. τοπαλαιόν. Rom. A. B. D. Lasc. τὸ παλαιόν. Sic etiam edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Schol. τε παλαιόν, quod merus error videtur.

807. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,] Vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 986. Eodem jure (id est, nullo) Athenienses θεῶν παῖδες, appellantur, quo Athenae θεόδμητοι.

807, 8, 9. ἱερᾶς | χώρας ἀπορρήτου τ' ἀποφερβόμενοι | κλεινοτάταν σοφίαν,] Quod habet MS. Flor. ἀπορρήτας sincerum arbitror, inquit Valckenarius ad Phoen. 242. ubi vulgo legitur simile

femininum ἀθανάτας θεοῦ. Aeschylus etiam, si vulgatis libris fides habenda est, ἀθανάτας τριχὸς dixit Cho. 617. Apud Aristophanem vulgo legitur ἀθανάταις ιδέαις Nub. 288. ἀθανάταν φλόγα Thesm. 1061. Dixit etiam Sophocles Ant. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γᾶν | ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται. Hujusmodi feminina rarissime apud Atticos poëtas reperiuntur. In Phoenissarum versu ἀθανάτου non sine idonea auctoritate reposuit Porsonus, qui tamen nostro loco non improbat ἀπορθήτας. Quod magis miror, πολυκλαύτην et φιλοξένη ex mera conjectura Aeschylo restituenda censet^r. Mea quidem sententia, neque ἀπορθήτας neque ἀπορθήτου scripsit Euripides, sed ἀπορθήτοι^r omissa copula. Simili modo λιγυρὰ δ' ἄχρα μογερὰ dixit v. 202. et paullo post v. 207. ἐφ' ἄλμυρὰν πόντου κληῖδ' ἀπέραντον. Similia sunt apud Sophoclem χειροδάϊκτα σφαγί' αἰμοβαφῆ Aj. 219. apud Euripidem κεραύνιον τε πῦρ αἰθάλοεν Phoen. 191. πέτρινα κατὰ ἑρία πολυνηρέα Hel. 1342. χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον El. 705. θερμᾶ φλογὶ θεοπύρῳ ibid. 732. apud Aristophanem δροσερὰν φύσιν εὐάγητον Nub. 276. εὐάνδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον ibid. 299. ἀμφιθαλῆς ἔρως χρυσόπτερος Av. 1735. Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον ibid. 1747. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ Thesm. 131. Exemplorum quae apud hos quatuor poëtas exstant, ne decimam quidem partem attuli. Exemplis his contraria apud Atticos reperiri posse non diffiteor. Sed valde pauca sunt pro horum numero, neque omnia sana. Pleeraeque edd. apud Aristophanem Nub. 1020. ὦ καλλίπυργον σοφίαν | κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν. Brunckius ex codd. dedit κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Quod ad genitivum ἀπορθήτοιῳ attinet, frequentior apud tragicos est ea forma quam ut exemplis opus sit. Apud Euripidem Hec. 467. ubi vulgo legebatur τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναΐας, Porsonus καλλιδίφροί^r hiatus vitandi causa reposuit. Sed exemplum observatu dignius praebet Aeschylus Suppl. 61. δοξάσει τις ἀκούων | ὅπα τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κερκηλάτου τ' ἀηδόνας. Nemo non videt copulam sententiae nocere, quippe quae significet, diversam a Terei uxore esse κερκηλάτην ἀηδόνα. Scribendum igitur κερκηλάτοι^r ἀηδόνας.

^r I. Ag. 1533. ἀλλ' ἐμὸν ἐκ σοῦδ' | ἔρνος ἀεθῆν, τὴν πολυκλαυτὸν τ' | Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, &c. *Dele inutilem copulam et lege πολυκλαύτην*, ait Porsonus. Imo, potius dele etiam nomen proprium et lege τὴν πολυκλαυτὸν ἀνάξια δράσας. Nominum propriorum a librariis additorum exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 824. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. Quod πολυκλαυτὸν τ' vulgo legitur, argumento est, anapaestorum συνάφειαν librariis haud ignotam fuisse. Non enim copulam addidissent, nisi metro necessariam existimassent. II. Cho. 654. εἴπερ φιλοξένη ἔστιν Αἰγίσθου βία. Ita Porsonus pro φιλόξεν' ἔστιν. Legendum φιλόξενός

τις. Aeschylus Prom. 695. Πρὸ γε στυνάζεις, καὶ φοβοῦ κλέμ τις εἶ. Theb. 497. ὁ σηματοργὸς οὐ τις εὐτελής ἄρ' ἦν. Sophocles Aj. 1266. Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχειᾶ τις βροτοῖς | χάρις διαρρῆϊ, κάπι μηδὲν ἔρχεται. Euripides Iph. A. 1012. Κακός τις ἔστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στατόν. Bacch. 822. Εὐ γ' εἶπας αὐτὸ, καὶ τις εἶ πάλαι σοφός. Hel. 911. ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἔκδικός τις ὢν. Aristophanes Av. 1328. πάνυ γὰρ βραδὺς ἔστι τις, ὥσπερ ὄνος. Thesm. 646. ὡς καὶ στιβαρᾶς τις φαίνεται καὶ κερκιδᾶ. Plut. 726. Ὡς φιλόπολις τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. Plura attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 487. 5.

808. Scholiastes ἄπο φερβόμενοι *divisim legisse videtur*. Verba ejus sunt: Χώρας ἀπορθήτου.) ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτῆς (f. αὐτοῖς) οὔσης τῆς παιδείσεως, καθάπερ ἄλλης τροφῆς. Hanc scripturam solus adoptavit Barnesius. Praestat ἀποφερβόμενοι.

809, 10. αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου | βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος,] Rom. C. αἰεὶ. Rom. A. B. Lasc. Par. A. αἰεὶ, quod admisit Brunckius.

Ibid. Idem observat Aristides in Panathenaico, inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γὰρ ἐστὶν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται.

810, 1, 2. ἔνθα πόθ' ἀγνάς | ἔννεα Πιερίδας λέγουσι Μούσας | ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι.] Rom. C. λέγουσι μούσας. Rom. A. B. Par. A. μούσας λέγουσι, quod admisit Brunckius. Matthiae vulgatam revocavit. Lasc. λέγουσι omnino omittit.

812. Magna interpretum controversia est, utrum Ἀρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἔνιοι δὲ λέγοισι Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἀρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμόνιαν ἤδον καὶ τὴν μελωδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἰδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα | Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est haec sententia, quia nemo praeter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptae mythologiae contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtae non liceret. Ceterum longe aliter haec verba accipit Musgravius, tali scilicet sensu, *ubi Musae flavam Harmoniam educarunt*. Haec explicatio ut constet, pro φυτεῦσαι legendum censet χορεῦσαι, *choris initiare*, quod hic valere putat *educare*.

813—819. Τοῦ καλλινάου—ξυνεργούς.] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Oed. C. 685. οὐδ' αὔπνοι | κρήναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἅματι | ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ, | στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μουσᾶν | χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, | οὐδὲ χρυσάνιος Ἀφροδίτα^s. Apud utrumque poëtam Veneris, Musarum et Cephisi mentio.

813. καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς] Schol. Τοῦ καλλινάου.) νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ Ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνησιν τε Κηρισσὸς (sic ed. Ven.), καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν

• Recte Aldus, οὐδὲ χρυσάνιος. Vitium est in strophico versu 680. ubi legendum θεαῖς μονοσυλλάβως.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

θέων,] Lase. αἰὲ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένα. Rom. A. C. αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένα, quod admisit Brunckius. Par. A. etiam αἰεὶ.

817. Matthiae χαίταις. Vulgata metro convenientior est.

818. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,] Schol. Παρέδρους.) συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

819. παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.] *Membranae et Lasc. ἀρετᾶς praestant*, inquit Brunckius. Musgraviana enim typographi errore ἀρετῆς. Rom. C. ἀρετάς.

820, 1. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν | ἡ πόλις, ἡ φίλων πόμπιμόν σε χώρα] Rom. C. ἡ πόλις ἡ φίλων. Rom. A. B. D. ἡ φίλων ἡ πόλις. Flor. Par. A. B. D. ἡ φίλων ἡ πόλιν. Suspicio aut meam collationem aut Musgravianam hic mendosam esse. Haec verba interpretes miris modis exercuerunt. *Patet aliquid deesse*, inquit Reiskius. *Putem igitur ῥοαὶ ex vs. 835. [813.] huc transferendum, et ibi quidem καλλιναίου δ' ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, hic autem scribendum esse πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαὶ σ' ἡ πόλις, ἡ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα.* Brunckius ex conjectura Musgravii πόρος dedit pro πόλις, quod revocavit Beckius. *Sensus esset integer*, inquit Porsonus, *si legeremus ποταμῶν τις, de qua omissione vide quae mox dicturus sum ad Hec. 1169. [1161. ed. 1808.]* Haec conjectura cum metro repugnet, versum quoque antistrophicum 828. corrigendum statuit, ut mox videbimus. Optime se habet ἱερῶν ποταμῶν ἡ πόλις. Ordo est, Πῶς οὖν ἡ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, &c. Aristophanes Av. 417. Ὅρᾳ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνῶν, | κρατεῖν ἂν ἡ τὸν ἐχθρὸν, ἡ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἡ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, ἡ φίλοισιν &c. Ἱερῶν ποταμῶν πόλις appellantur Athenae propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poëta. His verbis illustrandis multum valet Phoenissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὑπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον | Δίρκας, χλοεροτρόφον ἀ πεδίον | πρόπαρ Ἴσμηνοῦ καταδεύει. Thebae igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenae ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quinam sacrorum fluviorum | urbs, et cunctis hospita tellus | te venientem accipiet sobolis | execranda caede cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν.) ἡ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ μ. τ. ἰ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροῦς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleraeque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiae.

821. Rom. A. ante corr. πόμπιμός σε χώραν, quam scripturam tacite adoptavit Matthiae. Rom. A. a corr. B. πόμπιμόν σε χώρα. Rom. C. D. Flor. Par. A. B. Mag. Cott. πόμπιμός σε χώρα, quod admisit Brunckius. Schol. Πόμπιμος.) ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὔσα. Musgravius legendum putat ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum. Non diffiteor*, inquit, *me ποίνιμος hoc sensu nusquam adhuc invenisse.*

822. τὰν παιδολέτειραν ἔξει,] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ore codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. Nempe Musurus: Παιδολέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον. Cod. Παιδολέτερον, παιδοφόνον. Infra v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαραὶ καὶ παιδολέτορ.*

823, 4. τὰν οὐχ ὀσίαν, μετ' ἄλλων | σκέψαι τεκέων πλαγάν.] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post ὀσίαν exhibent. Hi omnes igitur μετ' ἄλλων sequentibus jungunt. Schol. Πλαγάν.) τὴν πληγὴν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσης, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δράσαι σ' ἐχρήν. Acquiescendum in hac interpretatione censet Barnesius, nec cum Samuele Petito Miscell. III. 20. legendum μεταλλῶν, *accurate perpendens*, masculinum pro feminino. Petito se omnino accedere monet Heathius, nec quemquam terrere debere participium masculino genere, licet de muliere sermo sit, id enim exemplis apud poëtas Atticos defendi posse^t. Reiskius Brubachianam sequitur, quae non post ὀσίαν sed post ἄλλων distinguit. Vertit: *Quomodo igitur urbs—tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Musgravius Petiti conjecturam non improbat, suam tamen praefert, τὰν οὐχ ὀσίαν κατ' ἄλλων, *minime puram erga alios*, Aetam scilicet et Peliam. Iacobsius Animadvers. in Euripidem p. 25. sibi in mentem venisse ait μετ' ἀστῶν, quod cum ἔξει conjungendum putat, ut sensus sit, *civibus suis adscribere poterit*. Hanc conjecturam, quae Beckio Porsonoque mentione digna visa est, admisit Zimmermannus. Equidem dedi e Brubachiana τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων, id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὀσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.

825. σκέψαι φόνον οἷον αἰρή.] Non dicitur φόνον αἰρεῖσθαι, sed φόνον ἀρεσθαι. Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυ-

^t En ipsa exempla ab Heathio allata. I. Euripides Iph. T. 837. ὦ κρεῖσσον ἢ λόγῳισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ | ψυχὰ, τί φῶ; De hoc satis, opinor, dictum Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. II. Tro. 531. Πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν | πρὸς πύλας ἄρμάθη, | πεύκα ἐν οὐρείᾳ | ξιστόν λόχον Ἀργείων | καὶ Δαρδανίας ἄταν | θεᾶ δάσων. Hic δάσων dicitur πρὸς τὸ σημαϊνόμενον. Idem enim valet πᾶσα γέννα Φρυγῶν quod πᾶς Φρύξ. III. Tro. 1114. δύσγαμον αἰσχος ἐλῶν | Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα. Haec verba de Helena dicta putat Heathius. Sermonem de Menelao esse recte statuit Seidlerus. Δύσγαμον αἰσχος, ait, intellige ipsam Helenam. IV. Ion. 973. Καὶ πῶς τὰ κρεῖσσω, θνητὸς ὢν, ὑπερδράμω; Creusa loquitur. Hujus scripturae auctor, ni fallor, Aemilius Portus ad Tro. 930. Qui eam amplexus est Barnesius, fatetur omnes edd. superiores θνητὸς οὐσ' exhibere. V. El. 1015. ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς. τὸ

πρᾶγμα δὲ | μαθόντα σ' ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις, | στυγεῖν δίκαιον εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ στυγεῖν; Recte Seidlerus et Matthiae, τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντας, ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχη, | στυγεῖν δίκαιον. VI. Aristophanes Eccl. 584. Μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντεῖπη μηδ' ὑποκρούση, | πρὶν ἐπίστασθαι τὴν διάνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι. Hoc exemplum Heathio suppeditavit Clarkius ad Il. E. 778. Respondet Brunckius ad Sophoclis El. 977. *Mulieres viros se esse assimilantes e virorum persona loqui debeat. Si secus esset, defendit posset φράζοντος. Masculinum singularis numeri adhibetur,—ubi universe aliquis intelligitur, seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur.* Ita recte Hermannus ad Vigerum n. 50. qui tamen meliora exempla proferre poterat quam illud θνητὸς ὢν apud Euripidem Ione. Etiam si hoc sanum esset, non defenderet μεταλλῶν de Medea dictum.

γῆν αἶρεσθαι apud tragicos leguntur. Porsonus igitur αἶρεϊ (rectius ἀρεϊ) reposuit, quod futurum est verbi ἀείρεσθαι ex ἀερεϊ contractum. *Dedi igitur αἶρεϊ, inquit, quanquam tolerari potest praesens αἶρει.* Hoc admisi. Matthiae αἶρεϊ ut vulgo, mutata tamen terminatione. Simile vitium est κίνδυνον αἰρεῖσθαι μέγαν apud Euripidem Heracl. 505. quod pluribus exemplis illustravi.

826, 7. μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες | πάντως ἰκετεύομεν,] Rom. C. πάντες πάντως. Rom. A. B. Par. A. B. D. πάντως πάντες. Rom. D. πάντες omisso πάντως. Masculinum πάντες defendit Barnesius ex Alc. 384. Ἄρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν. Sed ibi sensus est ἐγὼ ἢ προθνήσκουσα, de quo vide ad σοφοὶ v. 379. Porsonus πάντως πάντως. *Edidi bis πάντως, inquit, ut duplicatur θανάτω supra 648. [633.]* Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non suo tantum nomine, sed omnium Medae amicorum loquitur chorus.

827. μὴ τέκνα φονεύσης.] Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. E. τέκνα μὴ φονεύσης. Brunckius μὴ omnino delevit. Matthiae vulgatam revocavit. Vide ad antistrophicum versum 835.

828, 9, 30. Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ | χειρὶ τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;] Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. B. Burn. Schol. πόθεν pro πῶς δὲ, quod Porsonus non invito admisit Matthiae. Reiskius ita legendum censebat: πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Non opus ut moneam, ingeniosum hunc virum vix unquam metri rationem habuisse. Brunckius ex conjectura Musgravii: πῶς δὲ (hoc δὲ ipsius Brunckii est) θράσος ἐνθεμένα | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Id est, πῶς δὲ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα; Paulo aliter Beckius: πῶς δὲ θράσος ἢ φρεσὶν, ἢ | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; *In re desperata, inquit Porsonus, paullo plus audaciae condonandum est.* Conjecit igitur πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Cujus scripturae vestigia apud grammaticum exstare putat, cujus verba attuli ad v. 370. Huic conjecturae tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ | χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordo est, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Sic παισὶν ὄλεθρον προσάγεις v. 962. Heathius genitivum τέκνων eo sensu accipit, consentiente, ni fallor, Beckio. Sed ubi dicitur τέκνων σέθεν προσάγουσα, *liberis tuis admovens, aut aliquid ejusmodi?* Scholiastae interpretatio ita se habet: Πόθεν θράσος.) τίνι λογισμῷ χρησαμένη. τουτέστι, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὀπλιζομένη κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρασκευάσαι. Καρδίᾳ τε λήψῃ.) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις. Haec ipsis poetae verbis obscuriora sunt.

831, 2. πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα [τέκνοις,] Rom. A. a corr. C. ὄμματα. Rom. A. ante corr. B. D. Par. B. ὄμμα. Deinde

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

subjectam sibi habet apud tragicos. Causa vulgatae scripturae fuit Attica crasis a librariis male intellecta. Particulas τοι ἄν in unam longam syllabam coalescere nemo hodie nescit. Scribae vero τ' ἄν pro τε ἄν acceperunt. Hoc cum a sententia alienum videretur, primum οὐκ ἄν ἀμάρτοις reposuerunt, deinde metro consulentes οὐκ ἄν γ' ἀμάρτοις. Si copula sententiae non nocuisset, scripsissent potius οὐτ' ἄν γ' ἀμάρτοις^u.

839, 40. Ἰᾶσον, αἰτουῦμαί σε τῶν εἰρημένων [συγγνώμον' εἶναι.] Rom. B. C. Ἰασον. Rom. A. (in quo supra scriptum ον) D. Ἰάσων. Non mirum igitur si reperitur vocativus Κρέων, de quo vide ad v. 287.

840, 1. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν | εἰκός γ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.] Rom. C. εἰκός γ'. Rom. A. B. D. Παρ. A. εἰκός σ', quod admisit Brunckius.

842, 3. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, | κάλοιδόρησα.] Pseudogregorius v. 756. ἔγωγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην. Vertit Portus, *Ego enim mecum ipsa rationem iniū, et conviciata sum mihi.* Reprehendit eum Abreschius ad Aeschyli Prom. 121. cuius verba sunt: *nunquam λόγοι est ratio; debebat convitiis in memet grassata sum, aut simili modo.* Confert nostrum Tro. 916. ἐγὼ δ', ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τὰμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sed legitur infra v. 1049. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας | ἤλθον μείζους, ἢ χρῆν γενεᾶν | θῆλυν ἐρευνᾶν. Ubi μῦθοι non sunt *convicia* sed *rationes*. Διὰ λόγων ἰέναι τινὶ non est *λοιδορία*, ut putat Abreschius, sed *verbis, rationibus vel argumentis cum aliquo contendere*, vel potius simpliciter *διαλέγεσθαι τινι*. Libel-

^u Bis apud Sophoclem particulae οὐτ' ἄν a librariis non intellectae scripturam corrupisse mihi videntur. I. Ant. 747. Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἦσσω γε τῶν αἰσχροῶν ἐμέ. *Neminem non offendat*, inquit Brunckius, *bis posita in hoc versu particula γε.* Reposuit igitur, Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἦσσω με τῶν αἰσχροῶν ποτε. Quae scriptura nihil unquam pejus excogitavit *stolidus ille Graeculus*, cuius inscitiam atque temeritatem toties perstringit Brunckius. Erdfurdtius in ed. majori versum recte scriptum exhibuit. In minori vero vulgatam revocavit, idque probante Hermanno. II. Aj. 1338. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί, | οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν, &c. Sic plerique libri tam scripti quam impressi. Nonnulli codices οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν, unde Triclinius οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, quod nuper revocavit Hermannus. Dixi de hoc loco Mus. Crit. Cant. T. I. p. 486. Placet etiam Hermanno οὐκ ἄν γ' ἀμάρτοις apud Euripidem, quem particulas οὐκ ἄν γε bis praeterea adhibuisse monet. Primum exemplum est Phoen. 1220. 10. Κακόν

τι κεύθει, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. | ΑΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. Rectius Aldus Κούκ ἄν γε λέξαιμ'. Particula γε hic propria vi fruitur, praecedente scilicet καὶ, nec sine sensus detrimento abesse potest haec aut illa. Eadem particulas interposito etiam ἄν adhibet Euripides Or. 781. ΟΡ. Εὖ λέγεις. φεῶγα τὸ δειλὸν τῆδε. ΠΤ. Μᾶλλον ἢ μένων. | ΟΡ. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΤ. Μέγα γὰρ νύγένειά σου. | ΟΡ. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῶον. ΠΤ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. Alterum Hermanni exemplum est Herc. 1195. ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὦδε δυσδαίμων ἔφυ. | ΑΜ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν. Quis non mallet ἴδοις? Legendum, Οὐκ ἄν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερόν τε βροτῶν. Sequitur: ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα; | ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα τε καὶ φιλίαν ὀμοφύλιον, αἷμα τε παιδοφόρον. Vulgo ὄμμα καὶ φιλίαν ὀμοφύλιον. Seidlerus de Versibus Dochm. p. 360. ὄμμα καὶ φιλίαν ὀμοφύλιον.

Ius de Vita Homeri (qui Herodoto vulgo tribuitur) c. 24. διὰ λόγων δὲ ἰὼν Ὀμήρω ὁ Χῖος, εὕρισκει ἑόντα δεξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Hoc exemplum attulit Marklandus ad Euripidis Suppl. 114. Parum igitur aut nihil interest inter διὰ λόγων ἰέναι et εἰς λόγους ἰέναι, nec minus bene diceret Medea, si per metrum liceret, ἐγὼ δ' ἑμαυτῇ εἰς λόγους ἀφικόμην. Ita enim loquitur Eteocles Phoen. 778. σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Simili ratione quae ibid. 886. leguntur Tiresiae verba, εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, eandem vim haberent si legeretur δι' ἔχθους, quomodo legitur v. 482. καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῶδε καὶ φόνου μολῶν. Item Hipp. 1164. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος, | ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρός, βία. De hac praepositionis διὰ potestate videantur Valckenarius ad Phoen. 482. 1554. Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 773. Matthiae Gramm. Gr. §. 580. p. 848.

843, 4. Σχετλία, τί μαίνομαι, | καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ,] Rom. C. βουλεύσασιν εὖ. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Mag. Etymologus M. p. 292, 13. βουλεύουσιν εὖ, quod admisit Brunckius.

845. ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,] Rom. A. D. κοιράνοις. Rom. B. C. τυράννοις. Vide ad κοίρανος v. 70.

848, 9. οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι | θυμοῦ;] Notandus imperativus primae personae, si ita loqui licet. Verba enim οὐκ ἀπαλλαχθήσει (vel ἀπαλλάξει) θυμοῦ valent ἀπαλλάχθητι θυμοῦ. Similiter poster Andr. 1210. Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρῃ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Hel. 550. οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, | τάφῳ ξυνάψω κῶλον; Herc. 1148. οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλματα; | ἢ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἑξακοντίσας, | τέκνοις δικαστῆς αἵματος γενήσομαι; | ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν * ἐμπρήσας πυρὶ, | δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;

850, 1. οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post φίλων posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post παῖδας collocatam exhibent, ut recentiorum pleraeque. Οὐκ utrique sententiae membro commune est. Vide ad v. 1120.

852, 3. ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἡσθόμην ἀβουλίαν | πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. ἐννοηθεῖσ'. Huius verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut ἀπορῶ et ἀποροῦμαι, ταλαιπωρῶ et ταλαιπωροῦμαι. Rom. A. B. Flor. Par. A. Put. Cott. ἐννοήσασ', quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—4. Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: τοῦτ' ἐννοήσασ', ὧ φίλαι (δόμοις γὰρ ἦν, | κείνου θανόντος, ἐγκεκλημένον καλῶς), &c. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poëta. Dixit ἐννοούμενοι v. 46. ἐννοοῦμαι v. 870. ἐννοουμένη v. 895. x

x Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅτ' ἂν | πορβῆτε γαίαν, εὐσεβῆν τὰ

πρὸς θεούς. Ubi rectius fortasse legeretur ἐννοεῖσθ'.

853. Pseudogregorius v. 906. καὶ μάτην λυπούμενη.

854, 5. νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, | κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών.] Barnesius clam edidit νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ. Silentium ejus Beckio fraudi fuit, qui pronomen a Musgravio Brunckio-que omissum revocavit, superioribus editionibus, ut conjicere par est, in consilium non vocatis. Iterum a Porsono expulsum est. Lasc. et Matthiae σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς.

855, 6. ἐγὼ δ' ἄφρων, | ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,] Cott. ἦν, quod probabunt fortasse nonnulli propter sequentia verba καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει. Sed vulgatam constructionem defendunt exempla quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 428. p. 590.

857. καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,] Put. ξυγγαμεῖν σοι pro συμπεραίνειν.

858. νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.] Put. εὐφραίνειν σέθεν. Male vertit Portus, *et gaudere quod sponsa tua te curet*. Nec melius Heathius, *et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit*. Portum secutus, male haec verba cum Sophocleis σὲ μὲν εὖ πράσσουντ' ἐπιχαίρω similibusque contulit Matthiae Gramm. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror. Potius audiamus Reiskium: *Κηδεύουσαν non ad νύμφην refero, sed ἐμὲ subintelligendum: me laetari κηδεύουσαν (id est τῷ κηδεύειν) νύμφην σέθεν, dum curo sponsam tuam eique servio*. Hinc Musgravius, *et gaudere, sponsae tuae curam habentem*. Recte etiam Buchananus, *astare lecto conjugis novae, atque ei | gratum quod esset facere*.

859, 601. ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν οὐκ ἐρῶ κακὸν | γυναῖκες.] Ita distinguit Aldus. Vertit igitur Buchananus, *verum nos sumus | non dico pestis quanta certe foeminae*. Aliter distinguit Hervagiana secunda: ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, | γυναῖκες. Id est, interprete Porto, *Sed sumus id, quod sumus, non dicam malum, mulieres*. Hanc rationem amplexi sunt omnes recentiores. Similia sunt ἡγγειλας οἷ' ἡγγειλας v. 979. ἔκυρσεν ὦν ἔκυρσεν apud Euripidem El. 289. aliaque quae collegit Abreschius ad Aeschyli Ag. 67. T. I. p. 253.

860. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,] Dedi οὐκ οὖν, de qua scriptura alibi plus semel disputavi. Deinde Rom. B. χρῆν σ'. Rom. A. ἐχρῆν σ'. Rom. C. χρῆ σ' (sic).

861. οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.] Laso. Mag. ἀντιτίγειν, quod penultimam corripit. Sic etiam tacite Barnesius, propterea a Musgravio reprehensus. Barnesium fefellit Porti interpretatio, *neque reddere stulla pro stultis*. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris, inquit Musgravius. Imo Protesilaii Fragm. ii. δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου | ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος. Quae verba ad Hippolytum Καλυπτόμενον a Barnesio relata sunt. Ordo est, δυοῖν λεγόντοιν σοφώτερος, ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις θατέρου θυμουμένου. Ἀντιτείνειν igitur valet ἀντ λέγειν. Vide ad ἐξέτεινα v. 1318. Hesychius: Ἀντιτείνει. ἐρίζει.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

871, 2. ἄρ' ὦ τέκν' οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον, | φίλην ὀρέξεται ὠλένην;] Hoc καὶ, quod agnoscit scholiastes, multis conjecturis locum dedit. Reiskius primum aut οὕτω καὶ βραχὺν aut οὕτω πάμπολυν legendum censet, subaudito ἀπολείσθε. Id est, *O liberi, pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita, aut vita non admodum longa exacta.* Deinde οὕτω καὶ πολὺν ζῶτε χρόνον in parenthesis. Hinc constat eum ὀρέξετε pro imperativo accepisse. Forte οὕτω δαί, inquit Musgravius. Brunckius celato lectore, ἄρ' ὦ τέκν', ἄρ' οὕτω πολὺν ζῶντες χρόνον. Beckius vulgata revocavit, posita tamen distinctione post οὕτω, quam recte delevit Porsonus. Non magis emendatione eget hic versus quam Hec. 1286. ἐπεὶπερ οὕτω καὶ λίαν θραυστομεῖ, quo exemplo usus sum ad v. 513. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Aequè bene enim dicitur καὶ πολὺς ac καὶ λίαν. Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἰδρῶτα δὴ καὶ πολὺν. Ibid. 906. λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολὺ, | ἄπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων. Archytas apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 12. καὶ δοκεῖ ἀ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τὰν μὲν ἄλλᾶν τεχνῶν καὶ πολὺ διαφέρειν.

872, 3. τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἀρτίδακρὺς εἶμι καὶ φόβου πλέα.] Pseudogregorius v. 468. ὦ ταλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἄρτι δακρῦσαιμι καὶ φόβου πλέα. Schol. (Ὡς ἄρτιδακρυσ.) ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρῦουσα. Rectius Hesychius: Ἀρτίδακρυσ. εὐχερῆς πρὸς δάκρυον. Idem: Ἀριδάκρυσ. ταχέως [δακρῦων]. Mihi diversa videntur ἀρίδακρυσ et ἀρτίδακρυσ. Ἀρίδακρυσ est qui multum, ἀρτίδακρυσ qui facile lachrymatur.

874. χρόνω δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,] Notandum νεῖκος ἐξαιρουμένη.

875. ὄψιν τερεῖνην τήνδ' ἐπλησα δακρῦων.] Rom. A. B. C. Lasc. τερεῖνήν. Neutra scriptura recte se habet. Non enim dicitur τέρεινος, τερεῖνος aut τερεῖνός, sed ὁ τέρην, ἢ τέρεινα. Hipponax apud Hephaestionem p. 30. εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. Aeschylus Suppl. 1005. τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Euripides Cycl. 512. λύχνα δ' ἀμμένα δάϊα (vox corrupta) σὸν | χροῖα, χῶς τέρεινα νύμφα, | στεφάνων οὐ μία χροῖα | περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Recte igitur τέρειναν scripsit Barnesius in margine ejus exempli editionis suae, quod lectiones Cottonianas Musgravio mihiq̄ suppeditavit. De τήνδε vide ad v. 672.

876. Κάμοι κατ' ὄσσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.] Pseudogregorius v. 478. θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ. Frustra. Ita mox v. 892. αὕτη, τὶ χλωροῖς δακρῦοις τέγγεις κόρας; Hel. 1205. χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσιν σὴν παρηΐδα. Non solum *virides lachrymas*, sed *viridem aquam*, *viride vinum*, *viridem sanguinem* dixit noster. Vertit Portus *recentes lachrymae*, quod non satis intelligo. Potius crediderim sensum esse *humidae*. Non minus obscurum est *πολιὸν δάκρυον*, *canae lachrymae*, quod legitur Herc. 1209.

877. καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.] Rom. C. τονῦν. Vide an legendum τὰ νῦν. Sophocles Trach. 837. πῶς ὄδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι.

878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.] Mag. Pseudogregorius v. 795. οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.

879. εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,] Euripides Or. 1629. a Musgravio allegatus: Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὦν | ἤμαρτες, ὄργην Μενέλεω ποιούμενος, | ἣδ' ἐστίν, ἣν ὄρατ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς.

880. γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.] Rom. A. ante corr. γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει. Rom. A. a corr. B. C. D. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει. Omnes igitur codices παρεμπολῶντος. Quod si verum, inquit Musgravius, legendum in fine versus πόσεως. Sed hunc genitivum apud Atticos non exstare monet Porsonus, licet dativus πόσει in eorum libris frequenter occurrat, nominativus pluralis πόσεις apud Euripidem Iph. A. 176. Brunckius vulgatam quidem probat, sed alteram fuisse suspicatur scripturam, γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. *Latinorum ablativus absolutus*, ait, *Graece per quartum casum exprimitur*. Exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 930. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 299. Utitur hac constructione Lucas Act. Apost. xxvi. 2. Περὶ πάντων ὦν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἤγημαι ἑμαυτὸν μακάριον, ἐπὶ σοῦ μέλλων σήμερον ἀπολογεῖσθαι· μάλιστα γνωστὴν ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθνῶν τε καὶ ζητημάτων. *Supplendum ὄρων vel εἰδῶς monent interpretes*. Schol. Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι.) πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις (ed. Ven. ἀλλὰ) γάμοις χρωμένου παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολῶντος (ed. Ven. παρεμπολοῦντος) δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου.—ἰδίως οὖν εἶη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Fuerunt igitur qui legerent, γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους ἐμοῦ.

882, 3. ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ | βουλήν.] Rom. C. Schol. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ. Rom. A. B. Par. A. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu τὸ νῦν περισσόν, a secunda γρ. τῷ. Hoc revocavit Porsonus. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: ἀλλ' ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐπόψιοι, | τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ | ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴτι καμ' οἰκτείρετε. Idem El. 1013. αὐτὴ δὲ νῦν σχέσ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, | σθενοῦσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν. Verba ἀλλὰ τῷ χρόνῳ significant tandem aliquando. Idem valet ἀλλὰ νῦν. Sophocles Ant. 552. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; El. 411. ὦ θεοὶ πατρώοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Euripides Ion. 425. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' εἰάν θέλη | νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἀμαρτίας, | ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, | ὅσον δὲ χρήζει (θεὸς γὰρ ἐστι) δέξομαι. Aristophanes Av. 1595. Ἄλλ' οὔτε πρότερον πάποθ' ἡμεῖς ἤρξασμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | εἰάν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. Eodem sensu dicitur fortasse ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sed exemplum nondum reperi.

884, 5. ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ | πολλὴν ἔθηκε σὺν

θεοῖς σωτηρίαν.] Rom. C. σωτηρίαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. Cott. προμηθίαν, quod adinisit Brunckius. Lasc. προμυθίαν. Dedit enim Brunckius ὑμῶν ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 1475. Mihi non liquet. Mediam formam ἔθετο postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Oed. T. 134. πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν. Ibid. 1459. παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, | προθῆ μέριμναν. Aj. 12. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης. Ibid. 536. Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου. El. 1334. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ. Edidi quod in plerisque codicibus legitur, utpote de scriptura incertus.

886. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας] Cott. οἶμαι γὰρ ἡμᾶς. Male. Quia Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ οἶμαι dixit, Euripidem etiam οἶμαι γὰρ οἶμαι scripsisse suspicatur Valckenarius ad Phoen. 615.

887. τὰ πρῶτ' ἔσεθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.] Euripides Or. 1246. Μυκηνίδες ᾧ φίλαι, | τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων. Aristophanes Ran. 422. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ | ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, | κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Herodotus VI. 100. Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετρίεων τὰ πρῶτα. Idem IX. 77. Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Hanc loquendi rationem illustrant Wesselingius ad Herodotum, Matthiae Gramm. Gr. §. 438. Bloufieldius ad Aeschyli Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων | Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται.

888, 9. ἀλλ' αὐξάνεσθε. τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται | πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.] Alii τᾶλλα, ut Rom. A. et Aldus, alii τᾶλλα, ut Rom. C. et Lasc. Consulantur Wolfii Quaestiones epistolicae de orthographicis, quibusdam Graecis, in Analectis ejus Literariis insertae, quarum secunda titulum habet Τᾶλλα, non τᾶλλα. Qui τοῦργον et τοῦπος scribunt, eodem jure τᾶργα et τᾶλλα scribere possunt. Utriusque enim numeri scriptura iisdem argumentis nititur. Qui vero τοῦργον scribunt, quod faciunt plerique, τᾶργα scribere debent, modo sibi constare velint. Non assentior igitur Wolfio dicenti p. 434. contra τοῦργον pluralem habet τᾶργα, non τᾶργα, ut Soph. El. 623.

888. Burn. ἐξεργάζεται. Quod temporibus aptius fortasse conveniret, ait Porsonus, si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos. Satis frequens apud tragicos est praesens pro futuro. Aeschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτη μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται, μυρίαῖς δὲ πημοναῖς, | δύαις τε καμφθεῖς, ᾧδε δεσμὰ φυγγάνω. Ag. 129. χρόνῳ μὲν αἰρεῖ (vulgo ἀγρεῖ) Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος, | πάντα δὲ πύργων | κτήνη πρόσθε τὰ δημοπληθῆ | μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον. Sed ἐξεργάζεται fortasse propriam praesentis habet significationem, nunc operatur.

890, 1. ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος | μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.] Rom. B. C. D. μολόντας. Rom. A. μολῶντας. Vide ad v. 459. 664.

892. Αὐτῆ, τί χλωροῖς δακρῦοις τέγγεις κόρας,] Schol. Αὐτῆ τε

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

maluerunt. Meam de hac quaestione sententiam ad Heracl. 968. declaravi.

898. γυνή δὲ θῆλυ, καπὶ δακρύοις ἔφου.] Par. A. θῆλυς, quod admisit Brunckius. *Membranarum lectionem vulgatae, inquit, ut suaviorem, praetuli.* Vulgatae tamen favere fatetur Sophoclis verba Aj. 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Aristoteles de Hist. Anim. IX. 1. p. 922. E. a Porto allegatus; διόπερ γυνή ἀνδρῶς ἐλεημονέστερον, καὶ ἀγρίδακρυ μᾶλλον. Noster Danae Fragm. v. 1. ἔρωσ γὰρ ἀργὸν, καπὶ τοιούτοις ἔφου. Schol. et Pseudogregorius v. 747. θῆλυ, quod revocavit Porsonus.

899. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;] Rom. C. τί δῆτα λίαν. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. Cott. τί δὲ τάλαινα, quod admisit Beckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. Longe melior vulgata, de quod vide ad verba μὴ λίαν τάκου v. 156. *Λίαν cur mutetur, inquit Musgravius, nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.* Non solum apud Homerum, verum etiam passim apud Atticos poëtas, ut recte monet Brunckius^a.

Ibid. Rom. A. B. C. τοῖσδ' ἐπιστένεις (B. ἐπιστένοις) τέκνοις. Rom. D. Flor. Put. σοῖς pro τοῖσδ'. Vide ad Heracl. 238.

900. Ἐπικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὄτ' ἐξηύχουν τέκνα,] Rom. A. B. C. ἐξηύχουν. Buchananus *precarer, Portus optabam.* Barnesius recte ἐξηύχου, *optabas, ex conjectura Scaligeri.* Sic etiam Burn. Matthiae ἐξεύχου.

901. εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.] Lasc. εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος. De constructione verborum οἶκτος εἰ γενήσεται vide ad φόβος εἰ πείσω v. 181.

903. τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.] Rom. A. B. C. D. Par. A. aliique haud dubie plerique μνησθήσομαι. Sed in Par. A. supra scriptum γρ. μεμνήσομαι, quod a Brunckio probatum admisit Beckius. Alteram formam, quam revocavit Matthiae, tragicis omnino abjudicat Porsonus, ut et κληθήσεται, quod olim legebatur apud Aeschylum Prom. 839. Sed βεβλήσομαι et βληθήσομαι aequae proba censet^b.

904. ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,] Rom. C. ἀποστέλλειν. Rom. A. B. D. Flor. (apud Valckenarium ad Phoen. 790.) Lasc. Par. A. Mag. ἀποστεῖλαι, quod admisit Brunckius. Noster Iph. A. 743. ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.

908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῆ.] Lasc. τσῆδ'. Rectius fortasse legeretur ἀπαροῦμεν, de qua futuri forma dixi ad

^a Λίαν priore producta scripturam haud raro corruptit. Apud Euripidem Andr. 867. edidit Aldus, ὦ παῖ τότε λίαν οὐτ' ἐκεῖν' ἐπῆνεσα. Item v. 1235. μηδέν τι λίαν γε δυσφρονεῖν παρήνεσα. Alia exempla collegerunt Brunckius aliique. His adde Aristophanem Vesp. 872. παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος. Peri-

suasus sum hoc τουτὶ μέτρι causa inventum esse. Longe praestat τοῦτο τὸ λίαν.

^b Noster Hec. 863. βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι. Heracl. 423. κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι. In his διαβεβλήσεται metrum corrumpet, nisi scriberetur etiam εἴτι et μήτι, quae reponere nimiae esset audaciae.

v. 825. Sed praesens ἀπαίρομεν defendunt exempla ad ἐξεργάζεται v. 888. allata.

909, 10. παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐτραφῶσιν σῆ χειρὶ, | αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] *Mallet*, inquit Brunckius, παῖδας δ', ὅπως &c. Parum refert, sed vulgata paullo melior videtur.

909. Rom. A. B. C. D. ἐτραφῶσι, quod admisit Brunckius. Beckius ἐτραφῶσιν revocavit, Porsonus ἐτραφῶσι.

911. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.] Reiskius οὐκ οἶδα μὲν εἰ πείσαιμι. *Nam alias soloecissat oratio*, inquit, *quum ἂν non ad οἶδα sed ad πείσαιμι pertineat; neque est in vet. ed. quae οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι dat.* Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium, οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. *Videtur legendum οἶδά γ' εἰ πείσαιμι*, inquit Canterus. Hac conjectura posthabita, Aldinam revocavit Barnesius. Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. *Mutavi literam*, ait, *saepe cum altera confusam.* Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 598. c. Euripides Alc. 49. Λαβῶν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Plato Timaeo p. 26. B. ἐγὼ, ἂ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Ordo est, οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἂν. Aristophanes Av. 1018. ME. Ὑπάγοιμί τ' ἄρ' ἂν. ΠΕΙ. Νῆ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἂν. ἐπικεῖνται γὰρ ἐγγὺς αὐταί. Tantum abest ut soloecum sit οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ut particula ἂν omissa non οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι sed οὐκ οἶδα εἰ πείσω dici debeat. Matthiae vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medaeae verbis, verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 181. id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persuasurum.* In ceteris etiam exemplis verba οὐκ οἶδα εἰ significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Graeca οὐκ οἶδα εἰ et Latina *nescio an.* Haec enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Graeca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulae v. 71. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὄδε, | οὐκ οἶδα.

912, 3. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς | γυναῖκα,] Id est, *Si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere jube.* Hoc ἀλλὰ nostra lingua valet *then.* Exempla indicavi ad Heracl. 565. quorum unum et alterum hic plenius apponam. Aristophanes Ach. 185. ΔΙ. Οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις; | ΑΜ. Ἐγωγε, φημί, τρία γε ταυτὶ γεύματα. | αὐταί μὲν εἰσι πεντέτερες. γεῦσαι λαβῶν. | ΔΙ. Αἰβοῖ. ΑΜ. Τί ἔστιν; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι | ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. | ΑΜ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτερες γεῦσαι λαβῶν. Ibid. 1026. ΓΕ. Ἀπόλωλα τῶφθαλμῳ, δακρῦων τῶ βόε. | ἀλλ' εἴτι κήδει Δερκέτου Φυλασίου, | ὑπάλειψον εἰρήνη με τῶφθαλμῶ ταχύ. | ΔΙ. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. | ΓΕ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ἣν πως κομίσωμαι τῶ βόε. | ΔΙ. Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιπτάλου. | ΓΕ. Σὺ δ' ἀλλὰ μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα | εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. Hoc enim diversum est a priori petitione.

913. παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] Brunckius ex ingenio παῖδας σούς ἀφιέναι φυγῆς. *Nauseam mouet, inquit, toties repetita haec clausula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hic praesertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiae librarii debeat. Vera fortasse est Brunckii suspicio, cujus tamen conjecturam recte repudiavit Beckius. Hujusmodi repetitionibus nihil usitatius in vulgatis tragicorum exemplis. Dicit Eteocles apud Euripidem Phoen. 481. ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὐθις ἀνὰ μέρος λαβῶν, deinde septem versibus interpositis, οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβῶν. Neque praeterea legitur ἀνὰ μέρος in tota Atticorum poësi.*

915. εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.] Sic Aldus. Lasc. ἐστὶ. Rom. A. ἔστι.

917, 8. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἷδ' ἐγὼ) πολὺ,] Rom. C. αὐτῇ, male quidem, sed fortasse consulto.

919. λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον] Rom. C. στέφος. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον, quod admisi. Legebantur haec verba etiam post v. 768. ubi plerique libri πλόκον.

922. εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἔν, ἀλλὰ μυρία,] Lasc. ἀλλ' εἰς μυρία.

923. ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὀμευνέτου,] Rom. C. ἀνδρός γ' ἀρίστου. Rom. A. B. Par. A. (qui hunc v. in margine scriptum exhibet) ἀνδρός τ' ἀρίστου, quod admisit Brunckius. Rom. A. C. D. ὀμευνέτου.

924, 5. κσεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἡλῖος | πατὴρ πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.] Rom. C. πατὴρ πατὴρ. Rom. A. B. D. Lasc. πατὴρ πατὴρ, quod admisit Matthiae. Schol. Πατὴρ πατρί δίδωσι ἐκγόνοισιν οἷς.) ἦτοι ἀντὶ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐγγόνοις, τούτεστι παισίν, ἵνα τοῦτο λείπη. Nihil hinc colligi potest, nisi grammaticum legisse πατὴρ priore loco.

925. Ὅς, *suus*, non valde frequentatur a tragicis. Aeschylus tamen λιτῶν τῶν ὦν dixit Theb. 646. Sophocles ὦν παίδων Oed. C. 1639. τῶν ὦν τέκνων Trach. 266. τὸν δὲ προσμένουσ' ἀκοιταν ibid. 525. τῶν ὄπλων τῶν ὦν Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. ὦν ἀλόχων pro τῶν ἀλόχων metri caussa reposuit Matthiae. Plato etiam τὰ ἀδάκρυα Rep. IH. p. 394. A.

926. λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,] Schol. Φερνήτης.) ἢ προίξ. λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνήν, ἣν εἰσηνεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ. Male. Quo sensu dicatur φερνάς, declaravi ad v. 768.

927, 8. καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε | φέροντες.] Lasc. τυράννων. Vide ad v. 1027.

928. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.] Schol. Οὗτοι δῶρα.) τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἑτέραν δὲ ἣν αὐτῇ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενές, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν.

930, 1. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ;] Lasc. δοκῆς—δοκεῖς. Rom. C. βασιλείων.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Σκύθας, ἄνδρας οὐδαμόθι γῆς ἄστει νέμοντας. Plato Protagora p. 310. A. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἴπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς, Φάσωνος δὲ ἀδελφὸς, τὴν θύραν τῆ βακτηρία πάνυ σφόδρα ἔκρουε. Aeschines in Timarchum p. 284. C. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Ἴφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὀμάνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου. In his omnibus recticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Oeneo Fragm. i. 3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος. Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1153. καὶ τῷ Διὸς τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμῷ τε συγγόνω, | ἵπποισι μαρμαίροντ' ἐπεστρατευσάτην. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως | κόρην, δάμαρτά θ' Ἑρακλέους (εἰ μὴ κυρῶ | λεύσσω μάταια) δεσπότην τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Oenei filiam, quae et uxor Herculis est, et mea domina.* Quod si τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime vulgo legitur apud Euripidem El. 612. ΟΡ. Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; | ΠΡ. Κτανῶν Θυέστου παῖδα, σὴν τε μητέρα. Aegisthum scilicet et Clytaemnestram. Sequentia vero loca emendatione egere mihi videntur. Aeschylus Ag. 1592. Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ, | πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν (ὡς τορῶς φράσαι) | αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὦν κράτει, | ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Euripides Andr. 24. καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθειῶσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότη τ' ἐμῷ. Cum priore loco de solo Thyesta sermo sit, altero de solo Neoptolemo, illio repone αὐτοῦ δ' ἀδελφὸν, hic δεσπότη δ' ἐμῷ. Minus recte Brunckius δεσπότη γ' ἐμῷ. Haec tamen scriptura reponenda videtur in Iph. A. 1455. πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. Lego πόσιν γε σόν, *patitum scilicet tuum, quem odisse non debes* c. Confer Andr. 247. Ἐλένη νιν ᾤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή. Bacch. 923. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰουῶς στάσιν, | ἢ τὴν Ἀγαύης ἐστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; In his γε valet *scilicet*.

941. ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,] Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα ter jam habuimus in fine senarii, v. 768. 910. 913. Primo loco nonnulli libri φυγεῖν, secundo tertioque omnes φεύγειν. Saltem nemo enotavit φυγεῖν. Quarto loco Rom. C. φυγεῖν, Rom. A. B. Lasc. Par. A. φεύγειν, quod admisit Brunckius. In hac diversitate perexigua est librorum auctoritas. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1066. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων | δόμους ἔσειμι, τῆδ' ἐπ' αἰτία φεύγων; In quinta senarii sede usitatiora sunt θανεῖν, κτανεῖν, λιπεῖν, παθεῖν, τεκεῖν et similia, quam θνήσκειν, κτείνειν, λείπειν, πάσχειν, τίκτειν. Θανεῖν, verbi caussa, in ea sede habet Euripides Hec. 396. Or. 1206. Med. 238. Alc. 699. Iph. A. 1252. Iph. T. 1004. 1066. Rhés. 759. Heracl.

c Mavult Reisigius p. 190. πόσιν δὲ σόν. Sed hoc esset, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ

σὸν πόσιν στύγει. Noster Phoen. 632. καὶ εἰ σοι, πόλις, γίνηται, μὴ μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ.

444. 963. 1016. Ion. 1401. Herc. 289. El. 1265. Sed idem saepius θνήσκειν et similia usurpavit, quam ut sollicitari debeat φεύγειν Med. 768. 910. 913. Ita Andr. 1235. κάγω γάρ, ἦν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίχτειν τέκνα. Iph. A. 312. ἀλλ' εὐκλβές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὑπερ. Ibid. 490. σκοπῶν ἐσειδόν, ολον ἦν κτείνειν τέκνα. Herc. 70. ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον. Ibid. 156. τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρέων. Ibid. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρέων. Haec exempla ostendunt, nihil referre utrum quintus pes senarii tragici spondeus an iambus sit, modo utraque syllaba eadem voce contineatur. Hoc semel iterumque jam monui. Vide ad v. 88. 277. Dedi igitur μὴ φεύγειν χθόνα cum Brunckio aliisque, ut in primis tribus locis.

942. κόσμον διδόντες.] Mag. κόσμον φέροντες. Vulgatam agnoscit scholiastes.

942, 3. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ, | εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.] Rom. A. a corr. C. ἐκείνης. Rom. A. ante corr. B. D. Flor. Lasc. Par. B. D. Put. ἐκείνην, quod ex Porti conjectura admisit Barnesius. Scaliger ἐκείνη.

946. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς,] Porsonus ζόας. Idem ζόης Hec. 1108. [1090.] Si quis cum Brunckio, inquit, primam in ζωῆς corripi posse contendat, iudicio suo fruatur. Matthiae ζοῆς in Hecuba, ζωᾶς in Medea dedit, licet syllaba prior utrobique corripiatur. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur praeterea apud Aeschylum Theb. 945. (ubi Blomfieldius ζοᾶ) apud Euripidem Phoen. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producat. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζωᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωός, vivus, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, animal, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῶον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. T. XVI. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζάειν pro ζῆν dixit Sophocles Oed. C. 1213. El. 158.

947. οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.] Rom. C. οὐκ ἔστι. Vide ad κούκ ἔστ' ἐκεῖνος v. 76. Idem εἰς φόνον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. ἐς φόνον.

948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,] Rom. A. B. C. ἀναδέσμων. Lasc. ἀναδεσμέων. Porsonus ἀναδεσμῶν. Matthiae iterum ἀναδέσμων. Hesychius: Ἀναδέσμη. μήτρα, ἀνάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμῶν, vel potius ἀναδεσμᾶν.

949. δέξεται δύστανος ἄταν,] Rom. A. B. D. δέξεται δύστηνος. Rom. C. Mag. δέξεται ἄ δύστανος. Lasc. δέξεται ἄ δύστανος, unde Brunckius δέξεθ' ἄ δύστανος. Porsonus vulgatam revocavit. Matthiae ut Brunckius.

950, 1, 2. ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα | θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον αὐτὰ ταῖν
 χεροῖν λαβοῦσα.] Brunckius τὸν Αἶδα κόσμον. Deinde Rom. C.
 Lasc. αὐτὰ χεροῖν. Rom. A. B. Par. A. αὐτὴ χεροῖν. In Rom. A.
 supra scriptum γρ. αὐτά. Hi omnes ταῖν omittunt. Rom. D.
 etiam αὐτά. Hervagiana prima typographi errore ταῦτα ταῖν
 χεροῖν. Eodem vitio laborant pleraeque sequentium ante Com-
 melinianam, quae ex emendatione Porti ταῦτα ταῖν χεροῖν exhibet.
 Ab hac scriptura deceptus Reiskius, κραιπνὰ, *velociter*, *avide*,
 legendum conjecit. Musgravius αὐτὰ ταῖν χεροῖν edidit, sed ex
 corrupta superiorum edd. scriptura τ retinuit, et κόσμον τ' pro
 κόσμον dedit. Copulam recte expulit Brunckius. Porsonus αὐτά
 γ' ἐν χεροῖν. Matthiae iterum αὐτὰ ταῖν χεροῖν. Suspiciosum
 est hoc ταῖν, quod non agnoscunt codices. Sive servetur, sive
 omittatur, versus cum antistrophico 959. non congruit.

953, 4. Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου, | χρυσεότευκτον
 στέφανον περιθέσθαι.] Rom. C. ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέπλου. Rom. A.
 ante corr. D. ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλων. Rom. A. a corr. B. ἀμ-
 βρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων. In A. supra scriptum πέπλου. Flor.
 Lasc. Par. A. Mag. Cott. etiam πέπλων, quod admisit Brunck-
 ius. Schol. Αὐτὰ πέπλων.) τὸ ἐξῆς, αὐτὰ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων
 πείσει παραθέσθαι (sic) χροῖ χρυσότευκτον στέφανον. Is igitur in
 exemplo suo πείσει χάρις ἀμβρόσιος αὐτὰ πέπλων habuit. Sive
 πέπλου legatur, sive πέπλων, ineptam sententiam praebet vul-
 gata scriptura, novae nuptae scilicet persuasuram esse venu-
 statem divinumque splendorem *perli*, ut *coronam* capiti im-
 ponat. Reiskii conjecturam, πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον, a
 Musgravio aliisque omnibus omnino neglectam esse miror.
 Reiskium secutus, πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον admittere
 haud dubitavi. De χρυσότευκτον *mox*. Πέπλον vero potius
 quam πέπλους scripsi, quia fluctuant libri inter πέπλου et πέπλων,
 quorum utrique similis est πέπλον quam πέπλους. Ceterum in-
 tellige τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου.

954. Porsonus: *Hic versus non omnino cum strophico congruit.*
Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae
conveniret χρυσεόπλεκτον. Quod ad metrum attinet, idem efficit
 χρυσότευκτόν τε quod χρυσεόπλεκτον. Hinc est, quod χρυσότευκτον
 potius quam χρυσεότευκτον edidi. Illam formam exhibet scholi-
 astes. Aeschylus Theb. 666. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα.
 Idem Περρραϊβίσιν apud Athenaeum p. 499. A. Ποῦ μοι τὰ πολλὰ
 δῶρα κἀκροθίνια; | ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα; Apud Eu-
 ripidem Phoen. 228. scripti codices χρυσεοτεύκτοις, sed metro
 convenientius est χρυσοτεύκτοις, quod exhibet Aldina. Apud
 Euripidem etiam vulgo leguntur χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος,
 χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέ-
 φανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος, quorum nonnulla
 metro adversantur. Matthiae τὸν χρυσοστέφανον κόραν reposuit
 Ion. 1085. ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κρᾶνει praeunte Seidlerero El. 470.
 χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποιμέναν *ibid.* 725.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

buisse. Eadem est ratio duorum dativorum παισίν et βιοτᾷ, quae duorum accusativorum in Homericō illo τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος similibusque. Noster Iph. T. 852. Ἐγὼ δ' ἄ μέλεος οἶδ' ὄτε φάσγανον | δέρα θῆκέ (f. φῆκέ) μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 630. Ἄκουσον, ὡς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῆδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhés. 266. Ἡ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί.

962, 3. ἀλόχῳ | τε σᾱ στυγερόν θάνατον.] Par. A. ἀλόχῳ τε σᾱ στυγερά̄ στυγερόν.

964. δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ.] Hunc versum omnino praetermisit Buchananus. Vertit Portus, *O infelix, quantam calamitatem ignoras. Mihi sensus esse videtur, quantum a pristina fortuna excidisti.*

965, 6. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὧ τάλαινα παίδων | μᾶτερ,] Μεταστένομαι, *simul gemo, in partem doloris sumo.* Noster Hec. 211. σὲ μὲν, ὧ μᾶτερ δύστανε βίου, | κλάω πανοδύρτοις θρήνοις | τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ', | οὐ μετακλάομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι | ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

966, 7. ἂ φονεύσεις | τὰ τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων,] Rom. C. φονεύσεις. Rom. A. B. D. φονεύεις. Futurum habet noster v. 1248.

967. Rom. A. B. C. D. Lasc. τέκνα sine τά. Brunckius, quem sequuntur Beckius et Porsonus, σᾱ τέκνα. Matthiae τὰ τέκνα. Recte scripti libri τέκνα. Additum est τὰ propter ὀλέθριον v. 562.

Ibid. Rom. C. D. ἔνεκεν. Rom. A. B. ἔνεκε. Rom. A. ἔνεκε etiam v. 1054. 1083.

968, 9. ἂ σοι προλιπὼν ἀνόμῳς, | ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.] Matthiae ἄλλα.

974. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς; | τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα, | κοῦκ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Secundum tertiumque versum Valckenario apud Piersonum Verisim. p. 59. Musgravioque obsecutus delevit Brunckius, revocavit et uncinis inclusit Matthiae. Musgravii quidem sententia retineri posset tertius versus, quamquam non valde repugnat quo minus cum secundo deleatur. Totidem verbis supra leguntur v. 983, 4. nisi quod ibi pro τί σὴν ἔτρεψας legitur στρέψασα λευκήν. Illud autem ἔτρεψας manifestum νοθείας indicium est. Si per metrum licuisset, ἔστρεψας scripsisset falsarius, idque metro repugnante exhibent Rom. A. C. Mag. *Pro ἔτρεψας correxeram ἔστρεψας,* inquit Piersonus. Recte quidem, si solius sententiae ratio habenda esset. Dixit enim Euripides στρέψασα πάλλευκον δέσσην v. 30. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα v. 1117. καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα v. 1121. πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα Hec. 343. σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέψε Phoen. 460. Quo sensu non dicitur τρέπε.

975. Αἰ̄ αἰ̄.] Rom. C. D. αἰ̄. αἰ̄. Rom. A. B. αἰ̄. αἰ̄. αἰ̄. αἰ̄. Brunckius αἰ̄, αἰ̄, αἰ̄. Porsonus bis ut vulgo. De accentu vide ad v. 272.

977, 8. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;] Rom. B. C. uterque a corr. ἀγγέλλων. Rom. A. C. ante

corr. Lasc. ἀγγέλων. Sic etiam Hervagiana secunda aliaeque. Rom. B. ante corr. ἀγγέλω. Gl. in Rom. A. B. μηνύων. Mag. ἀγγέλλω. Schol. Μῶν τιν' ἀγγέλω τύχην.) ἢ μὲν Μήδεια &c.

977. Τύχην pro συμφορὰν, ut Heracl. 714. Ἦν δ' οὖν (ὁ μὴ γένοιτο) χρήσονται τύχη. Non opus igitur Reiskii conjecturis στυγνὰ et λύπην. Aliam rationem vide ad v. sequentem. Rom. C. ante corr. τύχης.

978. Rom. A. ante corr. δόξης ἐσφάλην. Nimirum fuisse videntur, qui haec verba ita ordinarent: Μῶν ἀγγέλλων οὐκ οἶδα τίνα τύχην, δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου. Hinc fortasse est, quod Lasc. τιν' cum accentu exhibet.

980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;] Rom. A. C. D. τί δὲ κατηφεῖς. Rom. B. Lasc. Par. A. Mag. τί (Lasc. τι) δαὶ κατηφεῖς. In Rom. C. etiam supra scriptum αἰ. Lasc. in margine ἢ habet. Pseudogregorius v. 730. τί δ' αὖ κατηφεῖς, probante Valckenario ad Phoen. 1668. improbante vero Brunckio. Cujus scripturae exemplum praebet v. 333. Τί δ' αὖ βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; Sed praestare videtur Τί δὴ κατηφεῖς. Δαὶ tragicis abjudicarunt Brunckius et Porsonus.

Ibid. Noster Heracl. 633. Τί χρῆμα κείσαι, καὶ κατηφές ὄμμα ἔχεις. Plutarchus de Vitioso Pudore p. 528. E. Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὀρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιούσαν, οὕτω τὴν αἰσχυνηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσιν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. De hac voce dixit Schleusnerus Lexico N. T. occasione sumpta a Jacobi verbis c. iv. 9. ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν. Apud Homerum exstant κατηφῆς, κατηφίη, κατηφεῖν, περὶ κατήφονες Il. Ω. 253. de quo consulendi interpretes. Κατηφῆς nostra lingua significat *dejected*.

981. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ.] Noster Phoen. 1667. AN. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῶ ποτε; | KP. Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Hic Πολλή γ' ἀνάγκη Barnesius, quod utrobique rependum censet Valckenarius, propterea quod ita legitur apud Sophoclem Oed. C. 293. El. 309. Euripidem Hec. 395. Alc. 378. Apud Sophoclem quoque Trach. 295. πολλή γ' ἀνάγκη pro πολλή δ' ἀνάγκη legendum arbitratur. Sed exemplorum numerum minuerunt nuperi editores. Apud Sophoclem Oed. C. 293. Trach. 295. πολλή 'στ' ἀνάγκη edidit Brunckius. Apud Euripidem Alc. 378. neminem esse credo, quin cum Monkio legere malit, Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις. Nulla igitur caussa est, quare sollicitetur vulgata nostri loci scriptura, quam agnoscit scholiastes. Plena oratio est, πολλή ἀνάγκη ἐστὶ με δακρύειν, et in altero, quod mutavit Barnesius, πολλή ἀνάγκη ἐστὶ σε γαμῆσθαι. Noster v. 787. ἐπεὶ κακὴν κακῶς | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φάρμακοῖς. Cum dativo v. 242.

981, 2. ταῦτα γὰρ θεοί, | κἀγὰ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.] Notanda constructio.

983. Θάρσει. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Schol. Θάρσει.) ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις, τῇ τῶν παίδων ὑπο-

στάσει καὶ ζωῇ ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σέ, καὶ εὐελπὶς εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας, καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις. ὡς εὐελπὶς εἶ πρὸς τὸ μέλλον. Ita vulgatam explicare conatur grammaticus. Buchananus, probante Heathio; *Animo bono es, per liberos potentiae | adhuc prioris magna superest portio. Por-tus: Confide tu: obtines n. adhuc, et in tua potestate habes liberos.* Ut constet haec interpretatio, verba κρατεῖς πρὸς τέκνων ἔτι pro τέκνων κρατεῖς πρόσέτι per tmesin poni monet. Secundum Portum Latine vertit et explicat Barnesius. Reiskius vero κρατεῖς πρὸς τέκνων, *vincis per liberos.* Sed respondet Medea, "Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Ubi fieri nequit, quin κατάξω, de cujus interpretatione mox dicetur, e paedagogi verbis derivatum sit. Confert Musgravius Euripidem Iph. A. 658. ΙΦ. "Ολοιντο λόγχοι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. | ΑΓ. "Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει. Sic etiam El. 221. ΗΛ. "Ω Φοῖβ' "Ἀπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν. | ΟΡ. "Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν. Musgravius igitur pro κρατεῖς τοι scribendum censet κατάξῃ, *redix fies, redibis.* Activum futurum usurpat Aeschylus Theb. 652. δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησὶν, ὡς τὰ γράμματά | λέγει· Κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν | ἔξει πατρώαν, δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. Ibid. 966. εἶ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα, | ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Euripides Phoen. 430. Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε, | ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ. Musgravii conjecturam admisit Brunckius. *Felices hujusmodi in Euripidem prolatae conjecturae non paucae, inquit, Poetam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant.* Porsonus vero, repudiato κατάξῃ, literarum vestigiis paullo propius insistens κάτει τοι edidit, quod non solum hoc nomine praestat, verum etiam quia κατέρχομαι, cujus futurum est κάτειμι, saepius legitur eo sensu, quem his verbis tribuit Musgravius, quam κατάγομαι. Aeschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος | κάτεισιν, ἄτας τᾶσδε θριγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum. III. 45. IX. 26. Suspiciatur Porsonus, vulgatam κρατεῖς τοι ortum ex Sophoclis Aj. 1352. Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

984. "Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.] Schol. "Ἄλλους κατάξω.) τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Αἴδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24. ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, | ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medae verba accipiat paedagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duportus, teste Barnesio, "Ἄλλ' οὐς κατάξω, *Sed quos ego*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

atque alius grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 328. I. Eurpolis Δήμοις: Α. Ἀναθῶμέν νυν χήμεϊς τούτοις τασὸι τὰς εἰρεσι-
 ώνας, | καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. Β. Δεχόμεσθα.
 Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porsonus apud Gaisfordium ad He-
 rphaestionem p. 278. II. Aristophanes Pac. 395. καὶ σε θυσίαι-
 σιν ἰε|ραῖσι προσόδοις τε μεγά|λαισι διὰ παντὸς, ᾧ | δέσποτ', ἀγαλοῦμεν
 ἡμεῖς αἰί. Ita fere vulgo, rectius quam apud grammaticos. III.
 Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, | καὶ
 θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἶους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Le-
 gendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. IV. Theopompus Pe-
 nelopa: καὶ σε τῆ νομηνία | ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰὲ καὶ δάφνη.
 Hactenus haec. Nostro loco ἀγήλαι significat κοσμηῆσαι, de quo
 sensu consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 4. Gl. in Par.
 Β. θεάσασθαι a grammatico valde indocto profecta est. Hesy-
 chius: Ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμηῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.
 Ibid. λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.] Dedi ἀνασχεθεῖν. *Ἐσχεθον enim
 aoristus est, nec nisi forma diversum ab ἔσχον, quod ejus
 locum invasit apud Euripidem Phoen. 411. Hipp. 1289. Idem
 Alcmaeone Fr. xii. xiii. Γυναῖκες, ὀρμήθητε, μήδ' ἀθυμία | σχέθη τις
 ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σχεθρῶς ὀραῖν | ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.
 Ubi soloecum esset σχέθη, si praesens esset σχέθω. Vide ad He-
 racl. 272.

Ibid. Similem querelam edit Jocasta Phoen. 346. ἐγὼ δ' οὔτε
 σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς | νόμιμον ἐν γάμοις, | ὡς πρέπει ματέρι μακα-
 ρία' | ἀνυμέναία τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη | λουτροφόρου χλιδαῖς. Nam το-
 παλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δαδουχεῖν ἔθος ἦν,
 monente scholiasta ad Apollonii IV. 1145. Meminit hujus
 moris noster etiam Iph. A. 732. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει
 φλόγα; Clytaemnestrae verba sunt domum redire jussae relicta
 filia.

Ibid. Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi va-
 cuum spatium exhibet.

996. ᾧ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.] Sic pleraeque editiones.
 Nonnullae auctore Beckio, ni fallor, ᾧ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθα-
 δίας. Quae ratio longe melior est. Noster Heracl. 448. ᾧ δυσ-
 τάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν. Hipp. 570. ᾧ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν
 παθημάτων. Ibid. 1407. ᾧ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
 El. 1109. οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Plato Phaedone
 p. 58. Ε. εὐδαίμων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ᾧ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου
 καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Hoc exemplum
 attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 348.

997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέκν', ἐξεθρεψάμην,] Hunc v. et sequen-
 tem propter ἄλλως allegant scholiastes Venetus ad Il. Ψ. 144.
 et Etymologus p. 68, 39. monente Valckenario ad Phoen.
 1152. De ἄλλως ἄρα vide ad v. 1229.

998. ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθη πόνοις,] Noster Tro. 752.
 ᾧ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ᾧ χρωτὸς ἠδὲ πνεῦμα, διὰ κενῆς
 ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὄδε, | μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ

κατεξάνθη πόνους. *Quandoquidem interpolatum est Medae drama, ait Valckenarius, versus illic videri posset e Troasin insertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminere e Medea.* Haec ad verba πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Phoen. 1152. Καταξάινειν proprie est *carminare*, vel potius *carminando consumere*. Euripides Ion. 1266. Λάζυσθ', ἴν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους | κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες, | ὄθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθήσεται. Aristophanes Ach. 318. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται, | μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; Tragicī vero, ut alia multa, ita hoc verbum longissime a vera significatione deflectunt. Dixit Euripides Herc. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεῶν | μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων | διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.

999. στερῖρας ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.] Rom. A. στεράς. Femininum στερῖρά legitur etiam apud Aeschylum Prom. 1051. Euripidem Hec. 1295. Iph. T. 206. Sed hic στερῖρός ἀνθρώπου φύσις dixit Hec. 296.

1000, 1. ἡ μὴν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας | πολλὰς ἐν ὑμῖν,] Herodotus V. 36. εἰ δὲ τὰ χρήματα κατααιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχίδῃσι, τὰ Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀνέθηκε, πολλὰς εἶχε ἐλπίδας ἐπικρατήσῃ τῆς θαλάσσης.

1003, 4. νῦν δ' ὄλωλε δὴ | γλυκεῖα φροντίς.] Rom. C. D. ὄλωλε δὴ. Rom. A. B. ὄλωλε δὴν.

1006, 7. ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις | ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.) Schol. 'Αποστάντες βίου.) ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν Αἴδην, ὡς κὰν τοῖς κατοικομένοις οὔσης τινὸς ἐτέρας πολιτείας.

1008. φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;] Rom. B. C. D. ὄμμασιν τέκνα. In B. supra scriptum γρ. φίλοις. Rom. A. ὄμμασι φίλοις supra scripto γρ. τέκνα. Huc retractum φίλοις e v. 1006.

1010, 1, 2. αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. | γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων, | οὐκ ἂν δυναίμην.] Ita pleraeque edd. ante Musgravium, qui minimam distinctionem post οἴχεται, plenam post τέκνων ponendam recte monuit. Hanc rationem secutus est Buchananus: *Hei misera, quid agam? mulieres, mihi deficit | cor intuenso blanda lumina liberum. | Nequeo.* Schol. Γυναῖκες ὄμμασιν.) πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἢ ψυχὴν τολμᾶ, ἀλλὰ λυομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν ἀτενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.

1011. Lasc. Cott. ὄμμα τερπνόν. Praestat vulgata ὄμμα φαιδρὸν, licet hoc adjectivum alibi apud Euripidem non exstet. Sed dixit Or. 891. τὸ δ' ὄμμ' αἰεὶ | φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλους. Aeschylus Ag. 529. εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι | δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῶ χρόνῳ. Sophocles Oed. C. 319. οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρά γ' οὖν ἀπ' ὀμμάτων | σαίνει με προστείχουσα.

1012, 3. χαιρέτω βουλευματα | τὰ πρόσθεν.] Flor. Cott. ἐρρέτω βουλευματα. Schol. Χαιρέτω βουλευματα.) διὰ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα.

καὶ ἐλθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ φράσαι μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός. Scripsisse videtur, καὶ ἀπελθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι &c.

1016. οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλευμάτα.] Schol. Οὐ δῆτ' ἔγώ.) ὅτι μετάνοι' ἐστίν. οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω μοι οὐ (leg. ὁ) κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύηται βουλευμάτων. Sic ed. Veneta. Barnesius, γράφεται δὲ καὶ παύσομαι βουλευμάτων. Praestat fortasse παύομαι βουλευμάτων, quod exhibet Par. D. pro var. lect.

1017. καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,] Post hunc versum mutilus est Rom. D. usque ad finem tragoediae. Quae sequuntur igitur in tribus tantum Romanis exstant.

1019, 20. τολμητέον τὰδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.] Rom. C. φρενί. Rom. A. B. Lasc. φρενός. Qui genitivum invexerunt, legisse videntur κακῆς, ita vero distinxisse: ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός. Id est, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους. Ita fere noster Hipp. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Sed recte se habet substantivum κάκης. Hesychius: Κακή. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Vide an legendum: Κάκη. κακία. Πελιάσιν· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Huic conjecturae non valde repugnat, quod verba τῆς ἐμῆς κάκης in Medea leguntur. Fieri potest ut in utraque tragoedia fuerint, quod v. 676. monet scholiastes. Sed veri similis est, grammaticum in fabulae nomine errasse. De quo errore nonnihil dixi v. 73. Plerique tamen interpretes aliter corrigunt, nempe ita: Κάκη. δειλία ἢ κακία. &c. Allegant Euripidem Iph. T. 676. καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι, | Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί. Plura de κάκη si quis requirit, praeter Hesychii interpretes adeat Ruhnkenium ad Timaeum p. 152. Vertit Buchananus: Sed meae est ignaviae | hoc crimen: animo molliora suggero | verba. Portus: Nam ignaviae meae est | hoc, quod et istos molles sermones animo cogitatos propulerim. Sed προέσθαι neque suggerere neque proferre significat, sed projicere, perdere, quo sensu ἀναλῶσαι usurpat noster v. 319. ρίψαι v. 1371.^d Addit autem φρενὶ eodem fere sensu quo Hec. 299. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ | τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

1021, 2. χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ | θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,] Rom. C. θύμασιν. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. ompes, Mag. δώμασιν. Malo nihilominus vulgatam, inquit Musgravius. Eam quoque longe praestare monet Porsonus.

1023. αὐτῷ μελήσει.] Hervagiana prima aliaque nonnullae solenni vitio μελλήσει. Haec verba cum superioribus ita explicat scholiastes: "Ὅτῳ δὲ μὴ.) ὅτῳ δὲ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται

^d Noster Iph. A. 1191. ἤκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσοις τέκνοισι σοῖς; | ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ πρόσβλέψεται | παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνης τινά; Musgravius

προσπεσῆ. Porsonus ad Phoen. 1373. ὅτῳ ἂν προθέμενος. Utramque conjecturam admisit Matthiae. Dubitanter corrigo ἴν' αὐτῶν, audacter προέμενος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Extra versum est ᾶ ᾶ, ut Or. 275. ᾶ ᾶ. τί δῆτα μέλλετ' ;
ἐξακρίζετ' αἰθέρα | πτεροῖς, τὰ Φοίβου αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio
quo casu factum sit, ut in Musgravi^o editione haec interjectio in
sequentem versum rejecta sit, vel potius media inter duos posita.

Ibid. Rom. C. μὴ σύ γ' ἐργάση τάδε. Rom. A. B. μήποτ' ἐργάση
τόδε. In A. τόδε supra scriptum habet τά. Vide ad v. 72.

1025. ἕασον αὐτοὺς, ᾧ τάλαν. φεῖσαι τέκνων.] Malim ᾧ τάλας.

1024. ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.] Gl. in Par. A. ἐν' Αθή-
ναις. Deinde Rom. C. εὐφρανοῦσί σε. Rom. A. B. εὐφρανοῦσί με.

1027. μὰ τοὺς παρ' Αἴδην νερτέρους ἀλάστορας,] Rom. C. Schol.
παρ' ἄδην. Rom. A. B. παρ' ἄδη. In A. supra scriptum ν.
Praestat dativus in hac sententia, quem vel ex conjectura ad-
mittendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 365. Sophocles
Oed. T. 971. τὰ δ' οὖν πάροντα συλλαβῶν θεσπίσματα, | κεῖται παρ'
Αἴδη Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός. Aj. 634. Κρείσσων παρ' (vulgo γὰρ) Αἴδη
κεύθων ἢ (alii δ) νοσῶν μάταν. Euripides Herc. 146. ἢ τὸν παρ' Αἴδη
πατέρα τῶνδε κείμενον | πιστεύεθ' ἤξειν. Idem Heracl. 949. ὅς καὶ
παρ' Αἴδην ζῶντά νιν κατήγαγες. Hic recte se habet accusativus.
Dativum tamen exhibent tres scripti codices, quos inspexi.
Errores nati videnti e confusione literarum ν et ι adscriptae.
Quod de τυράννων v. 927. monuit Porsonus.

1028, 9. οὗτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω
τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.] Lasc. οὗτοί ποτ', ut jam dixi ad v. 185.
Rom. A. οὗτοι πόθ' (sic) supra scripto γρ. πῶς. Idem ἔσται τόδ'
supra scripto γρ. τοῦθ'.

1030, 1. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρῆ, | ἡμεῖς κτενοῦ-
μεν, ὅπερ ἐξεφύσαμεν.] Idem versus vulgo leguntur etiam post
v. 1208. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic tamen
delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. cui assentitur Mus-
gravius. Secus videtur Valckenario ad Phoen. 1286. priore
scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab
histrionibus invectos. Hunc sequuntur Brunckius, Beckius et
Porsonus. Matthiae utrobique quidem eos exhibet, sed poste-
riore loco uncinis inclusit.

1031. Utrobique fluctuant libri inter κτενοῦμεν et κτανοῦμεν.
Rom. C. utrobique κτενοῦμεν ut Aldus. Rom. A. B. utrobique
κτανοῦμεν. Lasc. hic κτενοῦμεν γ', infra κτανοῦμεν. Vide ad κατα-
κτανῶ v. 774.

1032. πάντως πέπρακται ταῦτα, κούκ ἐκφεύζεται.] Rom. A. C.
πέπρακται. Rom. B. Lasc. Par. E. Mag. Put. Cott. πέπρωται, quod
admisit Brunckius. In Rom. A. etiam supra scriptum ω. Ae-
schylus Prom. 49. "Ἀπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοίρανεῖν. Abres-
chius ἐπρώθη legendum contendit, quae forma nescio an nus-
quam exstet.

1033, 4. καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε | νύμφη τύραννος
ἔλλυται,] Rom. C. ἐν πέπλοισί τε. Rom. A. B. ἐν πέπλοισι δέ.

1034. σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Sic Aldus v. 933. ubi Lasc. σάφ' οἶδ' ὅτι.
Hic uterque σάφ' οἶδ' ἐγώ. Schaeferus Meletem. Crit. p. 92.

utrobique mavult σάφ' οἶδ' ὅτι, quia scilicet legitur Phoen. 1611. ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Equidem utramque formam bonam puto.

1035, 6, 7. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι | παῖδας. προσειπεῖν βούλομαι.] Ita distinguit Aldus, secundum quem reddit Buchananus: *ingrediar iter | miserrimum jam, miserius etiam meos | missura natos per iter. alloqui lubet.* Rectius edd. recentiores post ἔτι plenam aut mediam distinctionem, post παῖδας vero nullam habent. Sed ne sic quidem omnino recte. Distinguendum: ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, | παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. Similiter v. 1311. ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὄνειδεσι | δάκοιμι, τοιόνδ' ἐκπέφυκέ σοι θράσος, | ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μισαιφόνε. Magnam exemplorum copiam congegessit Schaeferus Meletem. Crit. p. 76, 7. cujus liber ad manus meas nondum pervenerat, cum annotationem ad Heracl. 481. scripsi. E meis duo hic arponam. Euripides 1318. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ | πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μὴ κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.

1036. Non video quibus rationibus adductus huno versum Euripidi abjudicet Piersonus Verisim. p. 60. *Unde pedem intulerit, inquit, dici non potest.*

1037, 8. δότ', ὦ τέκνα, | δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.] Reiskius δότ' ἀσπάσασθαι, *date ad osculandum.* Sic Rom. B. C. Par. A. B. D. E. Pseudogregorius v. 1316. Admisit hanc scripturam Musgravius. Rom. A. δότ' ἀσπάσασθε, et a corr. μητρὶ τε. Id est, ἀσπάσασθε, δότε τε μητρὶ δεξιὰν χέρα. Nonius Marcellus c. ii. p. 531, 32. *Cette significat dicite, vel date, ab eo quod cedo.*—Ennius Medea: *Salvete optima corpora, cete manus vestras, measque accipite.* Mercerus ex Euripide citat δότ' ἀσπάσασθαι.

1039. ὦ φίλτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,] Beckius φίλτατόν τε. Alteram particulam, quam revocavit Porsonus, recte se habere ostendunt exempla ex hac fabula petita, quorum pleraque licet ad Heracl. 874. dederim, non abs re erit hic iterum afferre. V. 97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ | κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. V. 131. Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν | τᾶς δυστάνου Κολχίδος. V. 393. Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. V. 748. νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν. | νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην. V. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; V. 997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, | ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθη πόνους. Plura indicavi ad Sophoclis Aj. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ. Vide Mus. Crit. Cant. T. I. p. 474. Recte Vigerus p. 534. *Mèn, δὲ, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: ut apud Xenophontem:*

Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἔθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. Nihil refert, quod ad particulas attinet, utrum eadem vox in secundo membro repetatur, necne, modo eadem sit significatio. Sophocles Phil. 530. ᾠ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἡδιστος δ' ἀνὴρ, | φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς | ἔργῳ γενοίμην, ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλή. Saepe etiam deest μὲν in priori membro, manente tamen δὲ in altero. Ea est nostri loci ratio, aliorumque quos congressi.

Ibid. Rom. C. στόμα. Rom. A. B. Lasc. Cott. κάρα, quod tacite admisit Porsonus. Matthiae revocavit στόμα. Librariorum oscitationi tribuendum videtur φίλτατον κάρα, eidem scilicet causae cui πάλλευκον κάρα v. 30. Dum haec dicit, liberos osculatur Medea. Στόμα igitur fortasse melius quam κάρα, licet legatur v. 1110. κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παιδῶν. Noster v. 1366. Αἱ αἱ, φιλίου χρήζω στόματος | παιδῶν ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Phoen. 1665. ᾠ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.

1040. καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενῆς τέκνων,] Hoc exemplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. Σχῆμα, qui idem valere putat Gallicum *maintien*.

1041. εὐδαιμονοῖτον,] Lasc. εὐδαιμονεῖτον eodem errore quo προσείσομεν v. 77. οἰκεῖμεν v. 546. Imperativus εὐδαιμονεῖτον huic sententiae non convenit. Non enim dicitur εὐδαιμόνει sed εὐδαιμονοίης. Vide Euripidem Phoen. 1093. Hipp. 105. Alc. 1140. El. 231. Reposui autem εὐδαιμονοίτην. Secundam personam dualem a tertia diversam non fuisse primus, ni fallor, monui ad Aristophanis Ach. 733. Recte vulgo legitur apud Sophoclem Oed. T. 1511. σφῶν δ', ᾧ τέκν', εἰ μὲν εἶχέτην ἡδὴ φρένας, | πόλλ' ἂν παρήνουν. Brunckius, qui εἶχετόν γ' ἡδὴ celato lectore reposuit, sanam scripturam corrumpit. Recte etiam Euripides Alc. 663. κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν | τοιάνδε καὶ σὺ χῆ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. Frustra Valckenarius ad Phoen. 1310. ἠλλάξατον. Vitiosa sunt apud Aeschylum ἤλθετον Ag. 1216. apud Sophoclem ἔφυτον Oed. C. 1379. ἔβητον ibid. 1696. ἀπεφύγετον ibid. 1739. ἐλάχετον ibid. 1746. apud Euripidem ὀρῶτον Alc. 273. ἠρκέσατον El. 1300. apud Aristophanem ξυνώμνυτον Eq. 236. ξυνέβητον Vesp. 862. ἤλθετον Av. 112. Thesm. 1169. ἐμέλλετον Plut. 103. φθάνοιτον ibid. 485. In his omnibus nihil metri refert, utrum ultima syllaba τον sit an την. Apud Aristophanem vero Nub. 1508. Aldus ὑβρίζετόν γ' edidit, eodem errore quo Brunckius εἶχετόν γ' apud Sophoclem. Plura vide ad Ach. 733.

1041, 2. ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε | πατὴρ ἀφείλετ'.] Ἐκεῖ, quod v. 1026. ἐν Ἀθήναις explicatur, hic ἐν Αἴδου significat. Noster Hec. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν Αἴδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Iph. T. 481. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω^e.

1042. ᾧ γλυκεῖα προσβολή,] Schol. προσβολή δε περίπτυξις, ἢ ἀντὶ

^e Ita pro αἰὲ κάτω legendum monui Mus. Crit. Cant. T. II. p. 288. Contrarium errorem exhibet noster Ion. 24.

ὅθεν Ἐρεχθίδαις ἐκεῖ | νόμος τίς ἐστίν, ὄφεισιν ἐν χρυσηλάτοις | πρέφειν τέκν'. Lego, ὅθεν Ἐρεχθίδαις αἰὲ | νόμος τίς ἐστι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

1049, 50. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον,] Quid sit διὰ μύθων ἔμολον, jam dixi ad v. 842. ἐγὼ δ' ἑμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. Λεπτῶν μύθων meminit noster etiam *Fragm. Incert. xcviij.* μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, | μή μοι, ψυχῆ. τι περισσὰ φρονεῖς; | εἴ μὴ μέλλεις | σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις^f.

1050, 1. καὶ πρὸς ἀμίλλαις | ἦλθον μείζους,] Sic tres Rom. nisi quod C. ἀμίλλαις habet. Brunckius clam edidit μείζους ἦλυθον. Vulgatam revocavit Porsonus. Deterior est Brunckii scriptura, tum quia idonea auctoritate carere videtur, tum quia versum minus numerosum reddit. Raro enim apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut hujus fabulae v. 354. ἦ δόμον, ἦ χθόνα σωτῆρα κακῶν. Mallem igitur μείζονας ἦλυθον quam μείζους ἦλυθον. Sed utrique praestat vulgata ἦλθον μείζους. Olim legebatur παῦρον δὴ γένος v. 1055. Πημαίνουσα σέ v. 1365. Sed haec exempla, quae sola in hac fabula exstabant, non amplius comparent. Nullum locum ob hanc solam causam sollicitandum censeo, quae tamen in locis alioqui suspitionis suspicionem haud parum auget. Hoc argumento Musgravii conjecturam ἐκ σοῦ v. 1381. impugnaturus sum g.

1051, 2. εἰ χρὴ γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν.] Sic tres Rom. aliique plerique. Sic etiam Schol. Πολλάκις ἤδη.) πολλάκις, φησὶ, κατ' ἑμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἑμαυτὴν λογιζομένη καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικεῖα φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὐ. Verba igitur εἰ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν significant *utrum mulieres philosophari debeant*. Acquieverunt in hac interpretatione Buchananus aliique. Longe melius Par. A. ἦ χρὴ, quod admisit Musgravius.

1052, 3. ἀλλὰ γὰρ ἐστι | μοῦσα καὶ ἡμῖν,] Sic Rom. A. Lasc. ut Aldus. Brunckius ἀλλὰ γὰρ ἐστιν. Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν. Vide ad δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός v. 82.

1053—7. ἦ προσομιλεῖ | σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ· | παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὖροις ἂν ἴσως, | κούκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.]

^f Alterum μή μοι, quod vulgo deest, ex conjectura supplere malo, quam cum Valckenario *Diatrib. p. 248.* legere, ψυχῆ γε φίλη.

^g Apud Sophoclem sequentia exempla reperi. I. *Oed. C. 146.* Δηλῶ δ'. οὐ γὰρ ἂν ᾧδ' ἀλλοτρίαις | ὄμμασιν εἶρπον. II. *Ibid. 1766.* ταῦτ' οὐκ ἔκλυε δαίμων ἡμῶν. Hic malim ἔκλυεν. III. *Ibid. 1773.* Δράσω καὶ πάδε, καὶ πάνθ' ὅπισ' ἂν | μέλλω πράσσειν πρόσφορὰ θ' ὑμῖν. IV. *Ant. 129.* πολλῶν βρέυματι προσισσομένους. V. *Trach. 1272.* Λείπου μηδὲ σὺ, παρβέν', ἐπ' οἴκων. VI. *Phil. 1463.* δόξης οὐποτε τῆσδ' ἐπιβάντες. VII. *El. 96.* φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε. Recte Brunckius e schol. οὐκ ἐξείνισεν. Apud Euripidem non multo plura leguntur

quam apud Sophoclem. I. *Andr. 1228.* δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα | πορθμευόμενος. II. *Iph. A. 161.* θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς. III. *Ion. 84.* ἄστρα δὲ φεύγει πύρι τῶδ' αἰθέρος | εἰς νύχθ' ἱεράν. IV. V. *Ibid. 102.* ἡμεῖς δὲ πόνους, οὐς ἐκ παιδός | μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης, | στέφετιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου | καθαρῶς θήσομεν, ὑγραῖς τε πῆδον | βάνισιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγέλας, | αἰ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, | φυγάδας θήσομεν. VI. *Ibid. 866.* φροῦσαι δ' ἐλπίδες, αἷς διαθέσθαι | χηρῆζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνήθη. VII. *El. 1219.* Θάρσει. Παλλάδος ὄσιαν ἦξεις | πόλι. ἀλλ' ἀνέχου. VIII. *Ibid. 1351.* οἷσιν δ' ὄσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν | ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.

Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. παῦρον δὲ δὴ γένος. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C. παῦρον δέ τι γένος. Deinde omnes, ut videtur, aut ἐν πολλαῖς aut ἐμπολλαῖς. Illud habent Rom. A. B. Lasc. hoc Rom. C. Bentleius ad Phalarin p. 141. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν γ'. Quam conjecturam Heathio digniorem quam Bentleio censet Porsonus. Reiskius, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὖροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Brunckius ex conjectura Musgravii, παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως, | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Porsonus, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Matthiae ut Brunckius. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse δὲ, propter superiora verba πάσαισι μὲν οὔ. Ita Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ. | λεπτή δ', ἄγος φεύγοντος ὡς, ἐπὴν κόνις. Phil. 545. ἐπεὶ περ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ. | τύχη δὲ πως εἰς ταῦτόν ὀρμισθεῖς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ. | χαρᾶ δὲ πῖμπλημ' εὐθύς ὄμμα δακρύων. Ibid. 1036. Ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου. Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse? Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulae superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 3²8. ἓνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὖροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastae verbis, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὔσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur.

1058—61. καὶ φημὶ βροτῶν οἵτινές εἰσι | πᾶμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν | παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν | τῶν γειναμένων.] Reiskius, quem nulla unquam metri cura sollicitum habet, καὶ δὴ φημὶ, dico ergo. *Alias pendet nexus ratiocinii, ait, et transitus ab uno argumento ad alterum.* Pendet καὶ a superioribus verbis Πολλάκις ἤδη—ἐρευνᾶν, quorum corrupta scriptura Reiskium fefellit.

1060. Rom. A. προσφέρειν, eraso tamen σ. Schol. καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιίας, πολλῶν προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχία τοὺς γεννήσαντας. Hoc sensu frequentius dicitur ὑπερφέρειν, de quo dixi ad Sophoclis Oed. T. 381. Euripidis Heracl. 554.

1062—5. οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, | εἴθ' ἤδη βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν | παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, | πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.] Reiskius οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι. *Hoc loci, inquit, valet γε idem atque γὰρ, ut saepe alias.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Addit tamen: *Sed cum illae particulae μὲν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem.* Apud

Aristophanem singulis fere paginis occurrit μέν γε. De tragicis autem recte statuisse videtur Porsonus, qui solum allegat Agathonem apud Aristotelēm Rhet. II. 19. p. 568. E. Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνη πράσσειν, τὰ δὲ | ἡμῖν ἀνάγκη καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Vulgo τὰ μέν γε τῇ τύχῃ. Neque hoc exemplum aptum putat, quippe ubi γε non nisi propter particulas καὶ μὴν additum sit. Quod saepe fieri ipse monuit ad Phoen. 1638.

1062. Rom. B. C. ἀπειροσύναν. Rom. A. ἀπειροσύνην supra scripto αν. Vide ad v. 95. p. 97.

1064. Rom. A. B. οὐχὶ τυχόντες. Rom. C. οὐχ οἱ τυχόντες. Reiskius repetendum ἀπὸ κοινοῦ monet τέκνων. Cogitavi tamen οὐχὶ τεκόντες, inquit.

1066, 7. οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις | γλυκερὸν βλάστημ',] Rom. A. B. οἷσι δὲ τέκνων. Rom. C. Lasc. οἷσιν δὲ τέκνων, quod admisit Brunckius. Sed mox legitur ἤλυθε τέκνων v. 1077. σώματα τέκνων v. 1080. Revocavi igitur οἷσι δὲ τέκνων. Deinde Rom. A. ἐστὶν ἐν οἴκοις. Lasc. ut Aldus.

1067. Rom. A. C. Par. A. γλυκερὸν βλάστημ'. Rom. B. γλυκερὸν βλάστιμ'. Huc spectat gl. in A. τὰ βλάστημα δι' ἰῶτα. καὶ ἐστὶν ἢ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.

1067, 8. ἐσορῶ μελέτη | κατατροχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,] Rom. B. C. ἐσορῶ. Rom. A. Par. A. ὄρῶ. Schol. Ὀρῶ μελέτη.) τούτους, φησὶν, ὄρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ καταπονουμένους μελέτη ἢ.

1069. πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,] Rom. A. B. ὅπως θρέψωσι. Rom. C. ὅπως ἂν θρέψωσι. Subjunctivum agnoscit Schol. πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες. Vulgatum etiam sine vitii suspicione citat Valckenarius Diatr. p. 247. Recte ὅπως θρέψουσι Brunckius, quem vide ad v. suae ed. 325. nostrae 317. Ὅπως hic non significat ἵνα, sed ὅτῳ τρόπῳ.

1070. βίότον θ' ὀπόθεν λείψουσι τέκνοις.] Rom. A. a corr. βίότον θ'. Rom. C. βίοτον θ'. Rom. B. βίοτον δ'. Rom. A. ante corr. βίον θ'.

1071, 2, 3. ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, | εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς | μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.] Par. A. Mag. φαύλοις. Schol. τρίτον ἐπὶ τούτοις, οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὐσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. Hoc sensu φλαῦρος potius quam φαῦλος dicendum statuunt grammatici, licet Aristophanes ea confuderit, auctore Moeride p. 385. Timaeus p. 268. Φαῦλον. ἀπλοῦν, ῥάδιον, εὐτελές. Idem p. 271. Φλαῦρον. πονηρόν. Vide hujus fab. v. 789.

1073. Lasc. ut Aldus τόδ' ἐστὶν ἄδηλον. Rom. A. τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

1074, 5. ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη | πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.] Schol. ἐν δὲ τὸ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν. Tres Rom. Lasc. πᾶσι. Deinde Rom. C. κακόν. Rom. A. B. κακῶν.

^h Brunckius ad Theb. 784. hoc exemplo utitur in corrigendo Sophocle Phil. 1381. Ἄ σοί τε κάμμι κάλ' ὄρῳ τελούμενα. Sed ἐσορῶ, εἰδῶν et similia in senario tragico locum non habent. Vide

ad Euripidis Iph. T. 64. 333. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 275. 285. Rectius alii καλ' ἂν ὄρῳ τελούμενα, id est, καλὰ ἂν γεγόμενα ὄρῳ, εἰ τελοῖτο.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

βεβούλεται τὰδε. Sophocles Oed. C. 1627. ὦ οὔτος, οὔτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. Phil. 806. Ἄλγῳ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά. Euripides Palamede Fragm. viii. Αἴας, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, | σχολή μ' ἀπεῖργε. Aristophanes Av. 922. Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν. Xenophon Paed. VIII. 7, 1. καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἔτετελευτήκεσαν αὐτῷ. Iterum confusa δὴ et τοι v. 1088.

1087. καρδοκῶ τὰκεῖθεν, οἱ προβήσεται.] Noster Heracl. 278. Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις, | καρδοκῶν τὰνθένδε, τέρμασιν μένει. Herodotus VII. 163. πέμπει—Κάδμον τὸν Σκύθῳ—ἐς Δελφοὺς καρδοκῆσοντα τὴν μάχην, τῇ πεσέεται. VII. 168. ἀνεκώχευον τὰς νέας, καρδοκῆοντες καὶ οὔτοι τὸν πόλεμον, τῇ πεσέεται. VIII. 67. Πάριοι δὲ ὑπολειφθέντες ἐν Κύθῳ, ἐκαρδοκῆον τὸν πόλεμον, τῇ ἀποβήσεται.

Ibid. Noster Or. 509. κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον | λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Hipp. 342. Ἐκ τοι πέπληγμαί. ποῖ προβήσεται λόγος; Ibid. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Alc. 788. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται. Prosae orationis scriptor, ni fallor, dixisset ὅποι προβήσεται tam in Medea quam in Alcestide. Cujus suspicionis causam breviter exponam. Nemo nescit idem inter οἱ et ὅποι interesse, quod inter ὅς et ὅστις. His igitur utamur, utpote magis familiaribus, potius quam illis. Optime Graece dicitur, οἰδᾶ σε, ὅς εἶ, *novi te, qui sis*, minus bene vero οὐκ οἰδᾶ σε, ὅς εἶ. Rectius ὅστις εἶ, vel etiam τίς εἶ. Idem obtinet, quocunque modo vel quibuscunque verbis se aliquid ignorare declarat quis. Non violavit hanc legem Sophocles, cum dixit Aj. 1259. οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὅς εἶ φύσιν, | ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, | ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Neque Euripides Alc. 643. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξιῶν, ὅς εἶ, | καὶ μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκένας. Probe enim scit Agamemnon apud Sophoclem, quo genere ortus sit Teucer; Admetus apud Euripidem, quali ingenio sit Pheres. Aliter se res habet apud huno Iph. T. 767. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τὰσδ' ἐπιστολὰς φέρειν | πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν. Recte quidem ὅτι, secus vero ᾧ, quod in ὅτω mutandum esset, si per metrum liceret. Jam, opinor, satis intelligit lector, quare mihi displiceat οἱ in hoc versu, καρδοκῶ τὰκεῖθεν, οἱ προβήσεται. Ita tamen scripsisse Euripidem haud diffiteor. Scripsit etiam v. 334. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν, | καὶ συμπερᾶναι φροντίδ', ἧ (vel οἱ) φευξοῦμεθα. Sophocles etiam El. 1101. Αἴγισθον, ἐνθ' ᾧκηκεν, ἱστορῶ πάλαι. Ἐνθα enim non ὅπου sed οὔ valet. Ita scilicet subinde loquuntur tragici. Valde autem falleretur, qui hujusmodi exemplis, τὸ τῆς τύχης γὰρ φανερόν, οἱ προβήσεται, in ejus constructionis defensione uteretur.

1088, 9. καίτοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος | στείχοντ' ὀπαδῶν,] Rom. C. Pseudogregorius v. 123. καίτοι. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. καὶ δὴ, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Euripides Hipp. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἰπολύτου τόνδ' εἰσορῶ | σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον. Hinc καὶ μὴν

in Medea quoque legendum censet Valckenarius. Sed non eadem est utriusque sententiae ratio. Haec enim, de qua nunc agitur, pendet a superioribus verbis Φίλαι—προβήσεται. Altera nullum cum praecedentibus nexum habet.

Ibid. Rom. B. a corr. τῶν—ὄπαδῶν. Idem ante corr. τὸν—ὄπαδῶν. Lasc. τῶν—ὄπαδόν. Rom. A. C. Mag. τὸν—ὄπαδόν. In Rom. A. bis supra scriptum ὦν.

1089, 90. πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον. | δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.] Lasc. ἠρεσθισμένον. Verba πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον vulgo a praecedentibus minima, a sequentibus vero plena distinctione separantur. Hinc Musgravius: *Malim, quia copula hoc in loco invenusta est, πνεῦμά γ'.* Deinde Pseudogregorius v. 126. δείκνυσι δ'. Lasc. Par. A. B. D. δείκνυσιν. Brunckius: καὶ δὴ δέδορκα—ὄπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον. | δείκνυσιν ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Porsonus: καὶ δὴ δέδορκα—ὄπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον | δείκνυσιν, ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Matthiae: καὶ δὴ δέδορκα—ὄπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον, | δείκνυσι δ', ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Ego Porsonum sequor.

1090, 1. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη | Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε,] Rom. C. παρανόμως εἰργασμένη. Rom. A. παρανόμως τ' εἰργασμένον. Rom. B. παράνομόν τ' εἰργασμένη, nescio an recte. Aristophanes Av. 1175. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.

1091. Rom. C. φεῦγε semel tantum.

1091, 2. μήτε ναῖαν | λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.] Jortinus apud Musgravium: *Quid sibi velit λιποῦσα, non video. Forsan αἰτοῦσα, petens. Nemo enim tibi vel navim, vel currum, commodabit.* Recte, ni fallor, haec interpretatur scholiastes: (Λιποῦσ' ἀπήνην.) καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἄμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεῶς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὀπασοῦν φεῦγε. Navem ναῖαν ἀπήνην appellavit noster, πολύκωπον ὄχημα ναῶς. Sophocles Trach. 658. Ita Aeschylus Prom. 466. θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ | λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.

1093. Τί δ' ἀξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;] Euripides Or. 1326. Τί δ' ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.

1094. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,] Rom. A. C. τύραννος. Rom. B. δύστηνος.

1095. Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.] Rom. C. E. Κρέων θ'. Rom. A. Κρέων δ'.

1096, 7. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις | τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔση.] Rom. C. τολοιπόν. Rom. A. B. τὸ λοιπὸν, quod admisit Matthiae. Vide ad v. 786. 1350. Saep̄ ἤδη addunt tragici. Sophocles Oed. C. 1619. τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον¹.

¹ Brunckius: *Aldus edidit τὸν λοιπὸν ἤδη βίον διάξετον, metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, quod nihili est. Re-*

cte Wesselingius Observat. p. 97. reponit εὔ.—Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum auctoritate invecum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti. Ne tu qui-

Trach. 81. τὸ (sic pro τὸν Rom. C.) λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Ibid. 168. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπῆτῳ βίῳ. Phil. 454. τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον | καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Euripides Andr. 1259. τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεῶ.

1098. τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοῦ μαίνῃ, γύναι,] Schol. Τί φῆς; φρονεῖς μὲν.) πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιάς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παραφρονεῖν ἂν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκη. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν haec verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἢ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὧ ξένη, βλάβη. Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanusne es*, Aristophanes Av. 1214. Μὲν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

1099, 1100. ἥτις τυράννων ἐστὶαν ἠκισμένη, | χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβῆ τὰ τοιάδε;] Rom. A. C. τυράννων. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἐστὶαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturae diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἐστὶαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων ἐστὶαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἐστὶαν certissime posthabendum est. Inter τύραννον vero et τυράννων difficilior est eligere. Dixit noster Andr. 3. Πριάμου τύραννον ἐστὶαν ἀφικόμην. Sed hunc locum ab eo, de quo nunc ago, diversum facit genitivus Πριάμου. Retinui igitur τυράννων, pro quo facit v. 1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκη.

1099. Rom. C. ἠκισμένη. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. ἠκισμένην. Gl. in Rom. A. ἀφανισθεῖσαν καὶ τιμωρηθεῖσαν. Praestat vulgata, inquit Porsonus, licet illa non sit inelegans. Eadem fuerat Musgravii sententia, qui ἠκισμένη passivum pro activo male appellat. Simili errore ad Heracl. 42. ὑπηγκαλισμένη praeteritum passivum pro activo dicit. Exstant quidem αἰκίζειν et ὑπαγκαλίζειν, sed haec praeterita mediam formam exhibent, quae non nisi in paucissimis verbis diversa est a passiva. Aliud exemplum ἐσπεῖσθαι mox sequitur v. 1109. De hac re videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 493. Ideo autem melius mihi videtur medium ἠκισμένη quam passivum ἠκισμένην, quod post ἐστὶαν facilius mutatur nominativus in accusativum, quam accusativus in nominativum. Vide ad λεχρία v. 1137. Scholiastae verba, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων, eum ἠκισμένην legisse ostendere videntur.

1101, 2. ἔχω τι καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἶπειν,] Tres Rom. τοῖς γε σοῖς. Lasc. τοῖσδε σοῖς, quod admisit Porsonus.

1102. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est. Σπέρχου autem hic potius

dem, Bruncki, ipsam Saturni filiam amplexus es. Apud Suidam v. Τητᾶσθαι

legitur τοιοῦτον ἤδη τοῦ βίου διάζετε, unde feci τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάζετε.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἤσθην et ἤσθημεν. Sed ἠδόμην sensu flagitante reposuerunt Musgravius aliique^k. Ibid. 605. contrario vitio ἤσθηθ', ubi nunc legitur ἤσθησθ' vel ἤσθησθ'. Hoc praetulit Matthiae.

1110, 1. κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων.] Hic et v. 1176. κυνεῖ reposuit Brunckius. Quocirca, inquit Porsonus, magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Apud Sophoclem scilicet Phil. 371. πλησίον γὰρ ὦν κύρει in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutare maluit, quam praesens κυρεῖ praeteriti imperfecti sensu admittere. Noster Alc. 181. κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον | ὀφθαλμοτέγκτω δεύεται πλημμυρίδι. Omnes ante Porsonum sine suspitione κύνει et δεύετο.

Ibid. Abest τις a simili sententia v. 1146. εὐθυς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους | ἄρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν. Sed hunc pleonasmum frequenter exhibent Attici, monente Weiskio p. 51. Euripides Hec. 623. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, | ὁ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν, | ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.

1111, 2. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἠδονῆς ὑπο, | στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἄμ' ἐσπόμην.] Schol. Στέγας γυναικῶν.) τοὺς οἴκους ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. καγὰ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον (f. συνεισηλθον) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἴν' ἡ τέκνα. Barnesius, ἴν' ἡ, εἰς στέγας. Hoc exemplo utitur Bosius p. 408=424.

1113. δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,] Nostri, *to whom we now look up*. Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.

1114. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,] Noster Phoen. 1092. Ζῆ σοι ξυνωρίς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru dueta, ut ζεῦγος ab aratro.

1118. παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους.] Rom. A. ante corr. μυσαχθεῖς. Hesychius: Μυσάσσει. μιαίνει. Μυσάττεται. δυσχεραίνει. Μυσαττόμενος. σικχαινόμενος, βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος.

1118, 9. πόσις δὲ σὸς | ὀργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. A. ὀργὰς ἀφήρει καὶ νεάνιδος χόλον, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. De copulae omissione vide ad v. 102. Quod autem ad verba καὶ χόλον νεάνιδος attinet, non temere improbanda est altera scriptura. Dixit noster v. 1333. Ἄλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμηῆτες γάμοι. Hoc est, Ἄλλ' ἡ σὴ ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμηῆτες γάμοι. Scribere quidem potuisset, monente Brunckius, Ἄλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοὶ νεοδμηῆτες γάμοι. Sed magis ei placuit quod vulgo legitur. Simili modo Aeschylus Prom. 1014. οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τριχυμία | ἔπεισ' ἄφυκτος. Ubi κακῶν non minus ad χειμῶν quam ad τριχυμία pertinere videtur, nec quidquam obstabat, quo minus καὶ τριχυμία κακῶν diceret. Similia passim occurrunt. Nihil igitur senten-

^k Heathius: *Malim ἠσθημεν*, ut laetus sum, prout et legisse videtur Interpretis vulgaris. Ego nullum ἠσθήμην sive ἠσθήμην novi, neque ἠσθήμην, eo excepto,

quod ab αἰσθάνομαι derivatur. Suspicor Euripidem scripsisse ἠσθημεν κλύων. De qua constructione consulendus Porsonus Praefat. ad Hec. p. xli.

tiae refert, utrum καὶ χόλον νεάνιδος an καὶ νεάνιδος χόλον legatur. Sed hoc paullo exquisitius videtur. Quod si numerorum caussa νεάνιδος χόλον invexit Brunckius, sententiam brevi mutavit. Vulgo enim legitur apud Euripidem Phoen. 930. ὦ πρὸς σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Brunckius vero e cod. Flor. καὶ τριχός γερασμίου reposuit. Haud rarae sunt hujusmodi varietates. Edidit Aldus Or. 591. ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Sed plerique codices, ut videtur, νέμει σαφέστατον. In hac re non sibi constant tragici, nec certis regulis statui potest, uter ordo melior. Dixit Euripides in fine senarii ἐκ τυραννικῶν δόμων Hec. 55. Saltem e nullo libro ἐκ δόμων τυραννικῶν enotatum video. Idem tamen πρὸς δόμους τυραννικοῦς Or. 1356. Phoen. 205. καὶ δόμος τυραννικὸς Med. 723. εἰς δόμους τυραννικοῦς Hel. 1186. εἰς θρόνους τυραννικοῦς Ion. 1572.

1120—4. λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσῃ φίλοις, | παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα, | φίλους νομίζουσ', οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν, | δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς, | φυγὰς ἀφείναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;] Schol. Λέγων τάδε.) αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι, μὴ δυσμενῆς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. Aeschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὑπνω κάτοχον, | κάκκινήσεις, κἀναστήσεις | φοιτάδα δεινὴν νόσον, ᾧ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλω τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ρίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἄψει πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. ὦ θυγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών, | μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Ibid. 791. Οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιοις φυγῶν, | σώσει τόδ', ἢ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκη; El. 383. οὐ μὴ φρονήσῃ, οἱ κενῶν δοξασμάτων | πληρεῖς πλανᾶσθε, τῇ δ' ὀμιλία βροτοῦς | κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἠθεσιν τοὺς εὐγενεῖς; Ibid. 982. Οὐ μὴ κακισθεῖς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ; Aristophanes Ach. 165. οὐ μὴ πρόσσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Nub. 295. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἄπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὔτοι; | ἀλλ' εὐφήμει. Ibid. 366. Ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληγῆσεις; Ibid. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, | ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶπτον; Vesp. 396. ὦ μίᾳρ' ἀνδρῶν, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει; Thesm. 1119. Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ; Ran. 300. Οὐ μὴ καλεῖς, | ἄνθρωφ', ἰκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοῦνομα; Ibid. 465. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, | καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων; Ibid. 527. Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ᾧ Ξανθία, | ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα¹; Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Graece vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Hoc enim μὴ μένε vel μὴ μείνης significat. Hunc quidem

¹ Ibid. 620. ΞΑ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον. ΑΙ. Εἶεν. καὶ μάχει. Malim, Οὐκ ἐς κόρακας; οὐ μὴ πρόσσιτον; Ita Ach.

165. οὐ μὴ πρόσσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Haec conjectura si vera est, fortasse delendum καί.

futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Graeci, qui particulas οὐ et μή saepe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, οὐ μὴ μενεῖς eodem sensu dixerint, quo οὐκ ἄπει, *non abibis?* Μὴ μένειν enim valet ἀπιέναι. Simili ratione Jasonis verba οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις accipienda sunt quasi dixerit οὐκ εὐμενῆς ἔσει φίλοις. A particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba δυσμενῆς ἔσει φίλοις: ab οὐ vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quae sequuntur futura, παύσει, στρέψει, δέξει, παραιτήσεται, omnia jubendi sensum habent. In verbis παύσει δὲ θυμοῦ, idem valet δὲ quod ἀλλὰ in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si καὶ παύσει θυμοῦ dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim καὶ non prioris tantum sed utriusque negativae vim sequentibus verbis continuat. Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Praeter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiae primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. Haec habui, quae de particulis οὐ μὴ cum futuro conjunctis dicerem. Caveant autem tirones, ne Dawesium, Brunckium aliosque secuti, οὐ μὴ μενεῖς cum οὐ μὴ μείνης confundant. Illud μὴ μένε vel μὴ μείνης significat, ut modo dixi, hoc οὐ μενεῖς. Vix dici potest, quot tragicorum et Aristophanis loca corruperit Brunckius, cum omnia ad unam normam redigere vellet.

1122. Plena oratio est, φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν φίλους νομίζῃ πόσις σέθεν. Supplendum esse subjunctivum ostendit particula ἂν. Similem ellipsin habet noster Hipp. 659. νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ἔκδημος χθονὸς | Θησεὺς, ἄπειμι, σῖγα δ' ἔξομεν στόμα. Id est, ἔστ' ἂν ἦ ἔκδημος. Non assentior Dawesio dicenti p. 340. *Desideratur ad orationis integritatem verbum substantivum, quo referatur ες ταν: quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.* Reponit igitur ἔστ' ἂν ἦ ἔκδημος.

1125. ἦδ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,] Sic Rom. C. ut Aldus. Lasc. ἦδ' ὡστ' ἐσεῖδε. Rom. A. B. ἦ δ' ὡς τ' ἐσεῖδε. Brunckius ἦ δ' ὡς ἐσεῖδε. Beckius ἦ δ', ὡς ἐσεῖδε.

1126. ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] Noster Alc. 12. ἦνεσαν δέ μοι θεαί, | Ἄδμητον Αἰῖδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν, | ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

1126, 7. καὶ πρὶν ἐκ δόμων | μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,] Rom. C. παῖδας. Rom. A. B. τέκνα. Similis confusionis exempla praebet noster ad Phoen. 16. 1443. Πόρσι. Mirari subit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν, vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

1128. λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.] Portus: ἠμπέσχετο [sic]. ἠμπέσχετο potius videtur legendum, ab ἀμπέσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφί, καὶ ἴσχομαι. Ego quoque ἠμπέσχετο legendum puto, non quidem ἠμπ-ίσχετο, quae Porti sententia fuisse videtur, sed

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eas, quas exhibet etiam scriptura. Infra v. 1169. legitur ὀστέων disyllabum. Eodem jure scriberetur ὀστών quo χρυσούν.

Ibid. Put. Mag. ἀμφὶ βοστρύχους. Dativum χροὶ v. 769. κόμα v. 950. in simili sententia usurpat noster.

1130. λαμπρῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμη,] Tres Rom. κόμην. Sed A. ante corr. ὁμοίως.

1131. ἄψυχον εἰκῶ προσγελῶσα σώματος.] Rom. C. a corr. Schol. εἰκῶ. Rom. A. C. ante corr. Lasc. εἰκῶ, quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus accusativi, quae accusativorum ἀμείνω, μείζω et similium. Sed praeter nominativum εἰκῶν, altera erat forma εἰκῶς ut ἀηδῶ, γοργῶ, χελιδῶ. Genitivum εἰκοῦς usurpat noster Hel. 74. εἰ δὲ μὴ ἔν ξένη | γαίᾳ πόδ' εἶχον, | τῶδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῶ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

Ibid. Schol. "Ἀψυχον εἰκῶ.) γράφεται προσβλέπουσα σώματος. Languidam hanc varietatem censet Porsonus.

1133. ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,] Rom. C. πανλεύκῳ. Noster Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις ἀβρὰ βαίνων | Λαομεδόντι παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Senex Philocleon ἀβρὰ βαίνειν docetur a filio apud Aristophanem Vesp. 1163. "Ἄνυσον πόθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως | ὠδὶ προβάς, τρυφερὸν τι διασαλακῶνισον. De quo loco copiose dixit Reisigius p. 55, 6, 7.

1134, 5. πολλὰ πολλάκις | τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπούμενη.] Buchananus, et colla fixo saepe spectans lumine. Portus, multum et saepe cervicem ad erectam oculis respiciens. Probat hanc interpretationem Musgravius, qui praeter alia affert Hesychii verba: Τένων. τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Atqui res ipsa mihi declarare videtur, non cervicis sed pedum τένοντας hic intelligendos esse. Noster Bacch. 933. ΔΙ. Ζῶναί τε σοι χαλῶσι, κούχ' ἐξῆς πέπλων | στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. | ΠΕ. Κάμοι δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. | τούνθενδε δ' ὀρθῶς παρά τένοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est, παρά τὸν ἀριστερὸν πόδα. Vide etiam Phoen. 42. Cycl. 309. Ὄρθον interpretor ἄκρον.

1136. τούνθενδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.] Noster Bacch. 759. οὔπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.

1137, 8. χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν | χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα,] Rom. C. λεχρία. Rom. A. (qui σείουσαν pro σείουσα v. 1160.) B. λεχρίαν. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχηρὶ, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχηρή. πλαγία. Λέχριον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσῶν | λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Saepius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phoen. 1536.

1138. Rom. A. B. τρέμουσα. Rom. C. Mag. τρέχουσα.

1138, 9. καὶ μόλις φθάνει, | θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.] Aliter ac vulgo haec verba accipit Hermannus ad Vigerum n. 203. Graece dicitur οὐκ ἔφθασε δειπνήσας, καὶ ἀπῆλθε, hoc est, coenatus statim abiit. Cujus constructionis exempla dedit

Marklandus ad Euripidis Suppl. 1218. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν, | καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὄρμᾶν στρατόν. Quae verba significant, ἀλλὰ εὐθύς ξυσκιάζοντας γένυν χρὴ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὄρμᾶν στρατόν. Hinc Hermannus: καὶ μόλις φθάνει θρόνοις ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, καὶ τις γεραιὰ προσπόλων &c. Mihi vero recte vulgo post πεσεῖν plene distingui videtur. Ordo est, καὶ θρονοῖς ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

1140, 1. καὶ τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που | ἢ Πανὸς ὀργᾶς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν,] Schol. Πανὸς ὀργᾶς.) τὰ πανικὰ δείματα, τούτῃ ἐστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, | εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἐκάτας, | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, | ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhés. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾶ | μάστιγι φοβεῖ.

1141. Lasc. ἢ τινὸς θεῶν, quod vulgatae ἢ τινος θεῶν praetulit Porsonus. Supplendum ἄλλου monet Schaeferus ad Bosium p. 17=17. quem vide etiam in Indice v. Ἄλλος. Lucas Act. Apost. v. 29. ἀποκριθεῖς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Anglice redditur, *Then Peter and the other Apostles answered and said*, &c.

1142. ἀνωλόλυξε,] Gl. ἀντὶ τοῦ ἠῤῥατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὐχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782. p. 109. 142.

1142, 3. πρὶν γ' ὄρᾶ κατὰ στόμα | χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν,] Barnesius in marg. *an ὄρᾶν*; Πρὶν cum indicativo *donec tandem* significat. Aeschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, | οὐ χριστόν, οὐδὲ πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων | χρεῖα κατεσκελλόντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσι | ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Sophocles Oed. T. 775. ἠγόμην δ' ἀνὴρ | ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη | τοιᾶδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων | ἦσαν ἴσαι πᾶς, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, | κόπις, ἠδυλόγος, δημοχαριστῆς | Λαερτιάδης πείθει στρατιάν, &c.

1142. Rom. C. κατὰ στόμα. Rom. A. B. Flor. Cott. διὰ στόμα, quod admisit Musgravius. Lasc. διαστόμα. Schol. καὶ τις τῶν θεραπευτικῶν γεραιὰ πρότερον ἐωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν, &c. Utrumque bonum, sed ex interpretatione natum videtur κατὰ.

1143, 4. ὀμμάτων τ' ἀπο | κόρας στρέφουσιν, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροί.] Rom. C. ὀμμάτων τ' ἀπο. Rom. A. B. ὀμμάτων δ' ἀπο. Schol. ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα. Male Reiskius ἀνω | κόρας στρέφουσιν, *sursum evertentem oculos*. Heathius ἀπο κόρας στρέφουσιν per tmesin pro κόρας ἀποστρέφουσιν dici censet. Noster Bacch. 1120. ἢ δ' ἀφρὸν ἐξειῖσα, καὶ διαστρόφους | κόρας ἐλίσσουσ', οὐ φρονοῦσ' ἀ χρὴ φρονεῖν, | ἐκ Βακχίου κατείχετ', οὐδ' ἐπειθέ νιν. Herc. 931. ὁ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν, | ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος, | ρίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, | ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.

1145, 6. εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν | κωκυτόν.] Schol.

Ἀντίμολπον.) ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῆ εὐχῆ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. *Vetula enim eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse.*

1148. φράσουσα νύμφης συμφοράν.] *Rom. C. συμφοράν. Rom. A. B. συμφοράς. De qua varietate copiose dixi ad v. 34.*

1150, I. ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, | ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἀνθήπτετο.] *Quomodo haec verba acceperint plerique interpretes, dicere supersedeo. Schol. ἤδη δ' ἀνέλκων.) ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστῆς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. Deinde multis interjectis: πλέθρον δὲ ἐστὶν μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ μέγα πῆδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. Idem: Ταχὺς βαδιστῆς.) τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ ἐξ οὗ ἀναυδος ἦν μέχρι οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται ῥοπὴν (vulgo τροπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβίδος ἀφειδὸς μέχρι καμπτοῦ (paullo ante καμπτήρος), τοσοῦτον καὶ αὐτῇ ἀναυδος ἦν. Recte. In eandem interpretationem incidit Musgravius. Et mihi quidem, inquit, conferenti *Electr. v. 824. verisimile fit, tempus, quod cursores in stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse. Locus quem confert, ita se habet: θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς | δισσοὺς διαύλους ἰππίους διήνυσε. Δισσοὶ διαύλοι quatuor sunt stadia, pedes bis mille et quadringenti. Nostro loco nullum certum spatium designant vulgati libri, neque facile explicantur verba ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον. Dixit quidem Aeschylus Ag. 352. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Sed huic sensui neque ἀνέλκων convenit, neque ἔκπλεθρον, quod enormem significare putat scholiastes. Utrique difficultati subvenit Reiskii conjectura ἐκπλέθρου δρόμου. Nam stadium sex jugera implet, inquit. Simili errore vulgo legebatur apud Euripidem El. 883. ἦκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμῶν | ἀγῶν' ἐς οἴκους. Ubi ἔκπλεθρον reposuit Musgravius, auctore Tyrwhitto, qui altero loco ἐκπλέθρου legendum vidit. Attica forma est ἔκπλεθρος, ut ἔκπους, ἔκπηχυς, ἔκμηνος et alia m. Πλέθρον non esse**

^m Sophocles Oed. T. 1136. ἐπλησίαζον τᾶνδ' ἀνδρῶν τρεῖς ὄλους | ἐξ ἑρὸς εἰς Ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους. Vulgo ἐμμήνους. Unus cod. ἐκμήνους, unde ἐκμήνους Schaeferus ad Bosium p. 312=338. Adjectivum ἔκπους Atticis literis scriptum exstat in inscriptione veteri apud Chandlerum p. 87. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΔΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ. Item p. 38. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕΠΑΛΑΣΤΟ. Paulo post: ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΟΝ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟΝ. Unde constat, Atticos non solum ἔκποδες dixisse, verum etiam divisim ἐκ πόδες, quamvis reperiatur etiam ἐξ πόδες. Vulgo legitur ἐξμέδιμον apud Aristophanem Pac. 630. Sed reponendum videtur ἐκμέδιμον. Quod alii quo-

-que monuerunt. Porsonus ad Hec. 1166. p. 79. poteram denique quaedam de vocibus ἐκμέδιμον, ἐξμέδιμον, et ἐξαμέδιμον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam. Caveant autem qui Graece scribunt, ne hoc Atticismo abutantur. Attici quidem πεντέπους, ἔκπους, ὀκτώπους dixerunt, non vero πεντεπλοῦς, ἐκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἐκπλάσιος, ὀκτωπλάσιος, sed πενταπλοῦς, ἐξαπλοῦς, ὀκταπλοῦς, πενταπλάσιος, ἐξαπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Aristophanes Eq. 69. ἡμεῖς δὲ δίδομεν. εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι | ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὀκταπλάσιον χέζομεν. Idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. Causa hujus diversitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum est, secus atque ὀκταπλάσιον. Nulla enim pars orationis est, quae cum ὀκτω conjuncta ὀκτωπλάσιον facere possit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

1161, 2. ἀλλ' ἀρηρότως | σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε.] Rom. A. ἀραρ-
ρότως. Rom. B. C. Lasc. Par. A. ἀραρότως, quod admisit Bruno-
kius. Gl. ἀσφαλῶς. Hesychius: Ἀραρῶσαι (Ἀραρότως reponunt in-
terpretes). ἀρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἀρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ
ἀραρῶς παγίως δέδεικται. Legunt nonnulli, nescio quam recte,
ὅθεν καὶ τὸ ἀραρότως, παγίως, ὡς δέδεικται. Aeschylus Suppl. 951.
τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς | γόμφος διαμπᾶξ, ὡς μένειν ἀραρότως. Ita vulgo
per α. Vulgo etiam Prom. 60. Ἀραρεν ἦδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

1162, 3. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην | ἔσεισε, μᾶλλον δὲ τὸσον δ' ἐλάμπετο.]
Reiskius ἔσεισι, ut semet in comam penetraverat ignis. Ita
enim haec explicat. Verum etiam vulgata non inelegans, ait.
Nesciebat εἶμι futurum esse.

1163. Rom. B. Par. B. Lasc. δις τόσον τ' ἐλάμπετο. Rom. C.
δις τόσον ἐλάμπετο. Rom. A. Par. A. δις τόσως (Rom. A. τοσῶς
supra scripto τόσον) τ' ἐλάμπετο, quod admisit Brunckius. Flor.
Par. E. Mag. Put. δις τόσως ἐλάμπετο. Inter δις τόσον et δις τόσως
parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. δις τόσον γὰρ
ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθναῖσι παγκάκως. El. 1091. κοῦτ' ἀντιφεύγει,
παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, | οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δις τόσως ἐμὲ | κτείνας
ἀδελφῆς ζῶσαν. Incertus Rhés. 159. πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δό-
μον, | νῦν δις τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον. Sic pro δις τοσοῦτ' Mus-
gravius e codd. Sed fortasse praestat δις τόσως. Quo admissio,
altera quaestio est, utrum retinenda an delenda copula, quam
omittunt nonnulli libri °.

1164. πιτνεῖ δ' ἐπ' οὔδας, συμφορᾶ νικωμένη,] Rom. A. B. πιτνεῖ.
Rom. C. Mag. πίπτει. Vide ad πίτνοντα v. 54.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1086. ἐπ' οὔδας. Rom. A. B.
Lasc. Par. A. B. E. ἐς οὔδας, quod admisit Brunckius.

Ibid. Rom. C. συμφορὰ νικωμένη. Lasc. συμφορᾶ νικομένη. Noster
Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾶ νικώμενοι.

1165. πλὴν τῶ τεκόντι, κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν.] Schol. Πλὴν τῶ τε-
κόντι.) λείπει τὸ πᾶσι. τουτέστι, πᾶσιν ἄλλοις δυσεπίγνωστος ἦν πλὴν τῶ
τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπεὶπερ ὀξύτερον κατε-
νόει τὴν κόρην. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὅμως. εὐθύς δ' ἀπήμων κᾶδος
ἐπ' ἀλλότριον. Πίνδαρος. Apud Pindarum Nem. I. 82. vulgo legi-
tur εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

1169. σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,] Hesychius:
Πεύκινον δάκρυ. πίσσα.

1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέρρεον,] Rom. C. γναθμῶν ἀδή-
λοις φαρμάκοις. Lasc. Par. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Rom.
A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Mag.
γνάμπτοις ἀδήλων φαρμάκων. Schol. Γναθμοῖς ἀδήλοις.) αἱ δὲ σάρκες, φησὶ,
τῶν γναθμῶν κατέρρεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ
γενικῆς κέχρηται. Hic igitur γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων legisse vi-
detur, licet ἀδήλοις in lemmate exhibeat. Idem γναθμοῖς pro

° Hesychius: Διστόση. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρ-
χίλοχος. Imo, Δὶς τόση, twice as old.
Δὶς τόσος pro διπλοῦς dixit noster Hec.

292. Med. 1015. Cycl. 147. incertus
Rhés. 281. 757.

γνάθοις accepit, haud secus ac ceteri plerique interpretes. Buchananus: *avulsa ossibus | caro venenis per genas tacitis fluit, | ceu taeda lentis laesa sudat lachrymis.* Hesychius: Γνάθοι. γνάθοι, σιαγόνες. Apud Euripidem Hipp. 1223. γναθμοῖς pro γνάθοις e Par. A. admiserunt Valckenarius et Brunckius. Nostro loco significat *morsibus*. Reiskius: *Recta est lectio scholiorum [quam improbaverat Barnesius] γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον, mandibulis, hoc est dentibus, invisibilibus, seu corrosione oculis non observanda, venenorum deliquebant.* Admisit hanc scripturam Musgravius.

1171, 2. δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν | νεκροῦ.] Rom. A. B. θίγειν. Rom. C. Mag. θιγεῖν, quod tacite admisit Barnesius. Aldus etiam θιγεῖν Hipp. 885. 1044. Suppl. 1107. Iph. A. 1351. Iph. T. 1045. et fortasse saepius.

1174. ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῶ.] Rom. C. Pseudogregorius v. 1085. 1221. προσπιτνεῖ. Rom. A. (in quo supra scriptum γρ. καὶ προσπιτνεῖ) B. Par. A. προσπίπτει, quod admisit Brunckius. *In hac senarii sede nihil interest, inquit, scribatur προσπιτνεῖ, an προσπίπτει.* Vulgatam revocavit Porsonus. Etsi numerorum nihil refert, praestat προσπιτνεῖ, vel potius προσπίτνει, propterea quod hanc formam in communem etiam metro repugnante frequenter mutarunt librarii. Vide ad v. 54. ubi Stobaeus, κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.

1175. ὤμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας χέρας,] Rom. C. χέρας. Rom. A. B. Lasc. Par. A. Cott. δέμας, quod admisit Porsonus. Confert Hec. 734. οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι | δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι. Item Iph. A. 992. βούλει νιν ικέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Pseudogregorium quoque, qui v. 1087. περιπτύσσει πέδον, v. 1222. vero περιπτύσσει πόδας dixit, potius δέμας quam χέρας apud Euripidem legisse suspicatur. Contra dixit Euripides Alc. 349. σοφῆ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν | εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, | ᾧ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας, &c. Andr. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰῶν, | δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας, | λέγ' οἱ ἔπραξα. In his dativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum censet Porsonus, quem miror non animadvertisse, aequè bene dici περιπτύξας χέρας νεκρῶ ac περιπτύσσων χέρας πατρί.

1176. κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'.] Rom. C. κύνει. Rom. A. B. κυνεῖ, quod admisit Brunckius, ut supra v. 1110. Gl. κατεφίλει δὲ προσφωνῶν.

Ibid. ὦ δύστηνε παῖ,] Sic Rom. B. C. Sed Rom. A. ὦ δύστηνε σὺ, supra scripto γρ. παῖ. Noster Andr. 68. Τὸν παιδᾶ σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σὺ, | κτείνειν, ὃν ἔξω δωμαίων ὑπεξέθου. *Ibid.* 170. εἰς τοῦτο δ' ἤκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ, &c. Sed Creonti magis convenire videtur ὦ δύστηνε παῖ.

1177. τίς ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;] Sic Rom. A. ante corr. Idem a corr. τίς σ' ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε; Pro-nomen priore tantum loco habent Rom. B. Lasc. Par. A. quos sequitur Brunckius. Rom. C. neutrobique.

1178; 9. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὄρφανδὸν σέθεν | τίθησιν;] Schol. Τίς τὸν γέροντα.) ὤμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Noster Heracl. 166. ἢ κακὸν λόγον | κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὔνεκα | τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, | παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. *Alias unico verbo vocant* τυμβογέροντα, inquit Barnesius. Hoc scholiastae restituendum videtur pro ὤμογέροντα, quod primus addidit Matthiae. Hesychius: Τυμβογέρων. ἐσχατόγηρας, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Quam diversum ab hoc sit ὤμογέρων, idem ostendit grammaticus.

1181. χρήζων γεραῖον ἐξαναστῆσαι δέμας,] Rom. B. C. γεραῖον. Rom. A. γηραιόν, ut jam monui ad v. 62.

1182, 3. προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης, | λεπτοῖσι πέπλοις.] Schol. Προσείχεθ' ὥσπερ κισσός.) προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν. Rom. B. ἔρνεσιν ut Aldus. Rom. C. Lasc. ἔρνεσι. Rom. A. ἔρνεσι addita ἐν ab alia manu, ut sit ἐν ἔρνεσι. Barnesius recte ἔρνεσιν. Aldus δασέως etiam Tro. 761. Hel. 183. ψιλῶς Phoen. 199. 656. Iph. A. 116. Tro. 761. Bacch. 874. 1305. Cycl. 611. Hel. 183. Ion. 920. Idem ὦ φίλτατ' ἔρνη apud Sophoclem Oed. C. 1108.

1182. Tres Rom. Pseudogregorius v. 1230. δάφνης ut vulgo. Idem v. 1318. δρυὸς, quod usitatus esse monet Porsonus. Confert Euripidem Hec. 398. Ὅποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἔξομαι.

1184. ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,] Tres Rom. γόνυ. Sed in A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1181. manavit.

1185. ἦδ' ἀντελάζειτ'.] Rom. A. C. ἦδ' ἀντελάζειτ'. Lasc. ἦ δ' ἀντελάζειτ'. Schol. Ἡ δ' ἀντελάζειτ'.) ἦ δ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. Mag. etiam ἀντελάζειτ', quod admisit Porsonus. Altera forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456. B. οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθές, | καὶ θῶπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε.

1185, 6. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, | σάρκας γεραῖας ἐσπάρασ' ἀπ' ὀστέων.] Tres Rom. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. Burn. ἐσπάρασ', quod admisit Musgravius. Edd. recentiores ante eum ἐσπάραξ', quod deterius est. Euripides Hec. 1164. παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς, | εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν, | κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας, | πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἦνυτον τάλας. Hipp. 1226. κεί μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ | γαίας ἔχων οἶακας ἰθύνοι δρόμον, | προυφαίνετ' εἰς τοῦμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν, | ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων δρόμον. | εἰ δ'

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

1191. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου.] Buchananus, *De te quid opus oratione?* Portus, *Quare mihi tua quidem persona e medio recedat audito hoc sermone.* Heathius, *De salute autem meā interponam minime est necesse.* Musgravius, *Quare mihi tua quidem persona e tumultu recedat.* Quae interpretatio ut constet, pro λόγου conjicit κλόνου. Bothius, *Drum, ist das Leben dir noch lieb, fleuch die Gefahr | der Strafe.* Hoc est, *Quocirca, si vita tibi adhuc cara est, poenae periculum fuge.* Miror locum minime difficilem interpretes tantopere exercuisse. Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Euripides Hec. 1195. καί μοι τὸ μὲν σὸν ᾧδε φροιμίους ἔχει. | πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.

1192. γνώση γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.] Pseudogregorius v. 799. γνοίης. Schol. Γνώση γὰρ αὐτῆ.) γράφεται καὶ γλώσση, ἴν' ἧ, τῆ ἑαυτῆς γλώσση καὶ φλυαρία ὄψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγης. Quomodo haec interpretatio cum recepta scriptura, etiam admisso γλώσση, concilianda sit, ignorare me fateor. Tradit Scholiastes, inquit Musgravius, *olim scriptum fuisse γλώσση, unde non absurde conjicias: λώστη γὰρ αὐτῆ ζημίας ἀποστροφή.* Vertit igitur, *Optimum enim hoc poenae effugium.* Ego malim cum vulgata scriptura, *Reperies enim ipsa poenae effugium.*

1193. τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.] Ita Jason v. 434. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

1194, 5. οὐδ' ἂν τρέσας εἶπυμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν | δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,] Schol. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν.) τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῶ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσεά καλεῖ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δέ φησιν οὕτως (Nem. VI. 7.)· ἀλλὰ τί προσφέρομεν ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς; ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.

1196. τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.] Lasc. τούτοις. Deinde tres Rom. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. ζημίαν ὀφλισκάνειν. Dixit Medea v. 567. ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ᾶν, σοφὸς λέγειν | πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sed ei sententiae, quam nunc prae manibus habemus, convenientius est μωρίαν. Noster Alc. 1096. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις. Iph. T. 487. ὡς δ' ἔξ ἐνός | κακῶ ξυνάπτει. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, | θνήσκει θ' ὁμοίως. Similiter ἀμαθίαν Hec. 327. Phoen. 770.

1197. θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνήρ.] Rom. A. Lasc. οὐδεὶς ἐστὶν ut Aldus. Porsonus οὐδεὶς ἐστίν.

Ibid. Pseudogregorius v. 1013. ὄλβιος φύσει, unde Valckenaerius ad Hipp. 750. εὐδαίμων φύσει, quod admisit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, inquit Porsonus, si quis codex praeberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Imprudens tamen e Brunckiana

retinuit φύσει. In Addendis errorem suum ita agnoscit ad v. 1196. *In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.* Matthiae φύσει retinuit. Ego vero ἀνὴρ revocavi, quod eodem modo παρέλκει in initio Euripideae Antigones: Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχῆς ἀνὴρ, | εἴτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν. Εὐδαίμων autem ab omni parte beatum significat. Schol. Εὐδαίμων ἀνὴρ.) ἀδαίμονα (sic ed. Ven.) δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακόν. Quo sensu noster Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς, | οὐδ' εὐδαίμων. | οὐπω γὰρ ἔφυσ τις ἄλυπος. Item Herc. 103. οἱ τ' εὐτυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.

1198, 9. ὄλβου δ' ἐπιρρύντος, εὐτυχέστερος | ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ.] Rom. B. C. εὐτυχέστερος. Rom. A. εὐτυχεστέρως altero ab eadem manu supra scripto. Pseudogregorius v. 1014. εὐκλεέστατος.

1199. Pseudogregorius v. 1015. ὄλβιος δ' ἂν οὐ. Is igitur bis ὄλβιος habet, ubi vulgati libri εὐδαίμων. Secundum ὄλβιος Valckenario obsecutus admisit Brunckius. Beckius εὐδαίμων revocavit. Matthiae vero iterum ὄλβιος.

1200, 1. Ἐοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ | κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.] Rom. C. ξυνάψειν. Rom. A. B. ξυνάπτειν. Pseudogregorius v. 1093. συνάπτειν. Melior est vulgata. Noster Or. 766. ὦ τάλας, εἴοικε καὶ σὲ τὰ μὰ λυπήσειν κακά.

1202, 3. ὦ τλήμον, ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, | κόρη Κρέοντος,] Rom. A. B. C. Flor. Par. A. E. Put. συμφορᾶς, quod prima litera mutata admisit Porsonus. Lasc. συμφορᾶς. Non male scriberetur, inquit Brunckius, ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. Imo hoc elegantius esset: Cujus constructionis exempla passim occurrunt. Aeschylus Prom. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας | τύχας, Προμηθεῦ. Ag. 1330. ὦ τλήμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. Sophocles El. 920. Φεῦ, τῆς ἀνοίας ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι. Euripides Phoen. 1434. Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. (Vulgo deest σ'.) Hipp. 1409. Στένω σε μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἀμαρτίας. Heracl. 233. Ὀϊκτεῖρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἀναξ. Ita tres codices, quorum is quem Musgravius G. appellat, a correctore habet τᾶσδε συμφορᾶς. Haec varietas, ut vides, magnam speciem Brunckii conjecturae addit. Sed vulgatam confirmare videtur Sophocles El. 788. Οἴμοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, | Ὀρέστα, τὴν σὴν συμφορὰν. Euripides Hipp. 1405. Ὀϊμῶξα κάγω καὶ πατρὸς δυσπραξίας. Idem apud Aristophanem Thesm. 1067. Σὺ δ' εἶ τίς, ἣτις τοῦ μὸν ὠκτεῖρας πάθος; Neque aliter infra v. 1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' (i. e. τὴν ἐμὴν συμφορὰν) αἰάζειν πάρα. Plura colligere supersedeo. Dedi igitur ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, licet plerique libri συμφορᾶς habeant.

1203, 4. ἣτις εἰς Αἴδου δόμους | οἴχη, γάμων ἑκατι τῶν Ἰάσονος.] Rom. C. Pseudogregorius v. 877. δόμους. Rom. A. B. Lasc. Par. A. πύλας, quod admisit Brunckius. Revocavi δόμους, nec legere memini apud tragicos εἰς Αἴδου πύλας οἴχασθαι, aut aliquid ejus-

modi. Qui apud eos ad inferos descendunt, non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶν, τὰ νυμφικὰ | τέλη λαχῶν δείλαιος εἰς Αἴδου δόμους. Euripides Hipp. 895. ἡ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Αἴδου δόμους | θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀράς σέβων. Alc. 25. ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Ibid. 74. ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Αἴδου δόμους. Ion. 1273. εἶσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δαμάτων, | ἄρδην ἄν ἐξέπεμψας εἰς Αἴδου δόμους. Herc. 610. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Αἴδου, τέκνον. Αἴδου πύλας memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπῶν, ἴν' Αἴδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hipp. 56. οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεωγμένας πύλας | Αἴδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε. Ibid. 1447. Ὀλωλα. καὶ δὴ νερτέρων ὄρῳ πύλας. Alc. 120. Μόνος δ' ἄν εἰ φῶς τόδ' ἦν | ὄμμασιν δεδορκῶς | Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' | ἦλθεν ἔδρας σκοτίους, Αἶδα τε πύλας. Ubi πύλας suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui Σοφία Σολομῶντος dicitur, c. xvi. 13. σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Αἴδου καὶ ἀνάγεις.

1205, 6. Φίλαι, δεδόκται τοῦργον ὡς τάχιστα μοι | παιῖδας κτανούση, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,] Rom. C. τοῦργον ut Aldus. Rom. A. B. Lasc. τοῦργον. Vide ad τᾶλλα v. 888. Ordo est, δέδοκται μοι τοῦργον, ὡς τάχιστα παιῖδας κτανούση. De κτανούση vide ad v. sequentem.

1207, 8. καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα | ἄλλη. φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.] Schol. Σχολὴν ἄγουσαν.) διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούση. Exempla τοῦ συνήθους σχήματος vide ad v. 727. 'Si per metrum licuisset, ἀγούση fortasse reposuissent librarii. Eorum enim culpa legi mihi videtur κτανούση superiore versu. Conferendus omnino Sophocles 958. ποῖ γὰρ μεκεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων | βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν, | πλούτου πατρῶου κτήσιν ἐστερημένη, | πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσούδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε. Ita quidem vulgo legitur. Sed quis vulgatae scripturae ita addictus est, ut non fateatur; poëtam ante accusativum γηράσκουσιν potius ἐστερημένην quam ἐστερημένην fuisse scripturum? Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si ἀγούση et γηρασκούση ante vocalem stare possent. Eidem caussae haud dubie tribuendum est, quod πάσχουσιν v. 797. exhibent omnes libri.

Ibid. Sequebantur duo versus 1031, 2. qui nunc semel tantum leguntur.

1209. ἀλλ' εἴ' ὀπλίζου, καρδία.] de accentu τοῦ εἶα vide ad v. 395. Hic tres Rom. cum Aldo consentiunt. A. etiam εἶα sine elisione.

1209, 10. τί μέλλομεν | τὰ δεινὰ κάναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;] Sic tres Rom. aliique fortasse omnes. Legendum tamen videtur μὴ οὐ πράσσειν. Aeschylus Prom. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

1216. καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. εἰ κτενεῖς (Lasc. κτενεῖσα) σφ' ὅμως, quod admisit Porsonus, distinctione tamen ante ὅμως, ut vulgo, posita. De hac re vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. T. I. p. 351. Exemplis addatur Euripides Iph. T. 1232. τᾶλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως, | τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θέα. Bacch. 1315. ᾧ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ᾧν ὅμως, | τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων. Ita distinguendum hoc argumento docemur, quod ὅμως interdum sententiam claudit. Aeschylus Theb. 718. Πιθοῦ γυναιξίν, καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Cho. 113. Μέμνησ' Ὀρέστου, κεί θυραῖός ἐστ' ὅμως. Euripides Alc. 938. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον | τοῦμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.

1217. φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.] Rom. C. φίλοι γ' ἔφυσαν. Rom. A. B. Lasc. φίλοι τ' ἔφυσαν. Omnes, ni fallor, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. Nescio an legendum, φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχῆς τ' ἐγὼ γυνή. Aeschylus Pers. 210. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν δ' ἀκούειν. Malebat Stanleius δειμά τ' ἔστ' ἰδεῖν, ut sensus esset, *et mihi terribile visu, et vobis auditu*. Recte Blomfieldius in annotatione, ταῦτ' ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν τ' ἀκούειν. II. Euripides Phoen. 1619. Σοί γ' εὖ λέλεκται. γόνατα μὴ χράζειν ἐμὰ, | ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἀν χθόνα. Ita Valckenarius pro σοί τ' εὖ λέλεκται, quod servari non posse monet, nisi scribatur ἐγὼ τε. Valckenarium sequitur Porsonus. Ego scripsissem ἐγὼ τε ναίειν, quod admisit Matthiae. III. Hel. 1343. χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ' | Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς, | ῥίπτει δ' ἐν πένθει | πέτρινα κατὰ δρία πολυνίφεα. Scribendum χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρασ'—ῥίπτει τ' ἐν πένθει—

1218—59. Hujus carminis ἔκδοσιν fecit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 290—3. in qua nonnulla rectius quam in superioribus constituta sunt. Primos quatuor versus ita Latine reddit Ennius Medea Exsule apud Probum in sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo, summe Sol, res omnes qui inspicis, | quique lumine tuo maria, coelum ac terram contines, | inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus*. Ita Porsonus. Vulgo *qui res omnes inspicis—mare—prohibe*.

1218, 9. Ἰὼ γὰρ τε καὶ παμφαῆς | ἀκτὶς ἀελίου,] Wakefieldius Sylvae Crit. I. p. 130. pro γὰρ scribendum censet Ζᾶ, quod Ζεῦ significare putat. Cui scripturae Ennium favere monet. Vulgatam paullo subtilius explicat scholiastes his verbis: Ἰὼ γὰρ τε καὶ παμφαῆς.)—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μισαιφονίαις (an τῆς μισαιφονίας), τὸ αἷμα. Exclamationem ᾧ γῆ καὶ ἥλιε usurpant Demosthenes aliique. Tragicis formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. ὦ γαῖα μήτηρ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, | οἴων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα. Quae cum nostris contulit Valckenarius. Quod voluit Wakefieldius, Tellurem et Jovem conjungit noster El. 1177. Ἰὼ γὰρ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα | βροτῶν, ἴδετε τὰδ' ἔργα φόνιμα, μισαρά, δίγωνα σώματ' ἐν | χθονὶ

κείμενα πλαγᾶ | χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Ita quidem vulgo legitur, nisi quod versus aliter distributi sunt. Sed metri caussa reponendum videtur, Ἴω γὰ τε καὶ πανδερκέτα^s. Solem potius quam Jovem πανδερκέταν βροτῶν appellari existimo.

1219. Primam corripit ἀελίου, ut apud Sophoclem Trach. 83. πῶς ὄδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Plura exempla attulit Seidlerus p. 103.

1219, 20. κατείδετε, εἶδετε τὰν | ὀλομένην γυναῖκα,] Tres Rom. Par. A. κατίδετε. Lasc. Par. B. D. κατείδετε. Hi omnes εἶδετε omittunt. Rom. E. etiam κατίδετε habet. Utrum vero εἶδετε omittat, necne, non dixit Musgravius. Schol. Κατείδετε.) κατοικτεῖρατε καὶ ἐλεήσατε ἐπιβλέψαντες (vulgo ἀποβλέψαντες), καὶ προνοήσασθε δι' οὗ τρόπου δυνατόν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων. Grammatici interpretatio ad κατίδετε spectat, licet in lemmate indicativum exhibeat. Reiskius κατείργετ', εἴργετε, cohibete, cohibete, ut κάτειργε mox v. 1225. Heathius κατείδετ', εἶδετε. Tandem recte Musgravius κατίδετ', ἴδετε. Notandum autem verbum simplex composito ejusdem significationis subjectum. Cujusmodi repetitiones apud tragicos satis frequentes sunt. Euripides Hec. 166. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρωάδες, | ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πῆματ', ἀπ|ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι | βίος ἀγαστὸς ἐν φάει. Or. 180. ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπὸ τε συμφορᾶς | διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita pro διοιχόμεθα διοιχόμεθα primus edidit Kingius. Ibid. 1465. ἀ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, οἴμοι μοι. Aldus bis ἴαχεν. Alc. 400. ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ | μᾶτερ, ἀντίαζω^t. Cum his conferre nolim quod dixit noster Bacch. 1062. λαβῶν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, | κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.

1220. Rom. C. ὀλομένην. Rom. A. B. Lasc. Mag. οὐλομένην metro repugnante.

1220, 1. πρὶν φονίαν | τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.] Rom. A. a corr. B. C. Lasc. Mag. πρὶν φονίαν. Rom. A. ante corr. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρὶν. Quod ad φονίαν attinet, eadem varietas mox v. 1226. Vide etiam ad v. 835.

1221. Rom. A. B. τέκνοις. Rom. C. τέκνοισι.

1222, 3. σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς | ἔβλαστεν.] Tres Rom. ἔβλαστε, cetera ut vulgo. Verbis σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς non bene respondent δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς v. 1232. Musgravius igitur σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ conjicit, quod admisit Brunckius. Porsonus vulgatam revocavit. Seidlerus et Matthiae τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς;

1223, 4. θεῶν δ' | αἶμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.] Tres Rom. Mag.

* His quinque versibus respondent v. 1190—4. sic distribuendi: Ἴω Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν, | ἄφατα φανερά δ' ἐξέπρα|ξας ἄχεια, φοῖνοια δ' ὠπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος. | τίνα δ' ἐτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος. Legendum quoque ἄφανα φανερά δ' ἐξέπρα|ξας ἄχεια, φόνια δ' ὠπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος. Ἄφανα de meo dedi, cetera ex aliorum con-

jectura. Tres sunt iambici dimetri, quibus respondent, βροτῶν, ἴδετε τὰδ' ἔργα φόνια, μυσάρᾳ, δίγωνα σώματ' ἐν | χθονὶ κείμενα πλαγᾶ. Tertius versus corruptus est.

^t Sophocles Oed. C. 1491. Ἴω παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν | ἐπὶ γύαλον ἐναλίω &c. Legendum videtur, Ἴω παῖ, πρόβαθι, βᾶθ'. Ita v. 840. πρόβαθ' ὦδε, βᾶθι, βᾶτ' ἐντοποι.

θεοῦ, quod cum tacite ediderit Brunckius, non dubito etiam in Par. A. legi. Beckius θεῶν revocavit. Schol. Θεῶν δ' αἷμα.) γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμώρησαι.

1224. Rom. A. a corr. B. C. αἷμα. Rom. A. ante corr. Flor. Lasc. Par. A. B. D. αἵματι, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae^u. Deinde tres Rom. πιτνεῖν. Sed A. ante corr. recte πίτνειν. Vide ad v. 54. Sive αἷμα πίτνειν sive αἵματι πίτνειν legatur, versus ἀντίστοιχοι non bene congruunt. Musgravius αἷμα φθίνειν conjicit, Porsonus in antistrophico versu καὶ ζαμένης.

1225, 6. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ|γε,] *Delendum fortasse ὦ*, inquit Porsonus, cujus conjecturam metrum corrumpere monet Seidlerus.

Ibid. Tres Rom. κάτειργε, quod κώλυε significat. Sed A. ante corr. κάθειργε, cui diversum sensum tribuunt grammatici, nempe σύγκλειε.

1226, 7. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν, | τάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] Tres Rom. Lasc. Mag. φοινίαν, ut paullo ante v. 1220. Seidlerus τάλαιναν φοινίαν τ'. *Transposui verba φοινίαν τάλαιναν*, inquit, *quamquam metrum quidem vulgarem ordinem ita ferret, si φοινίαν ut disyllabon acciperetur.* Brunckius, Beckius et Matthiae φοινίαν τάλαιναν τ'. Melior mihi videtur Seidleri ratio. Cum vero scriptura nimis incerta sit, vulgatam revocavi.

1227. Rom. C. ἐριννύν. Rom. A. ἐρινῦν. Rom. B. ἐριννῦν. Hi omnes ut vulgo ὑπ' ἀλαστόρων. Mag. ὑπ' ἀλλαστόρων. Haec verba alii aliter explicant. Scholiastae ὑπὸ cum ἔξελε conjungendum videtur, ut sit ὑπέξελε. Meliorem interpretationem praebet Rom. A. in quo supra scripto gl. πεμφθεῖσαν. Musgravius in annotatione Ἐριννύσ' ὑπ' (voluit ὑπ') ἀλάστορον. *Quod neque ipse interpretatur*, inquit Porsonus, *neque ego intelligo.* Ipse praepositionem delendam censet, recte improbante Seidlero.

1228. Μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων.] Articulum omittunt tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. quibus obsecutus est Musgravius. Heathius ἔρρει δὲ τῶν τέκνων, quae verba verbis καὶ

▪ Si αἵματι scripsit Euripides, facile absorberi potuit ultima syllaba a prima sequentis vocis litera. *Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eadem vel valde simile lineae diversas literas constituent.* Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI. Ita Porsonus ad Phoen. 1277, 8. Syllabae τι ante π amissae exempla nonnulla proponam. I. Aeschylus Theb. 1074. Δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω | τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Arridet mihi conjectura viri docti, cujus nomen ignoro, δράτω τι πόλις. II. Euripides Alc. 545. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Vide an legendum Αἰσχρὸν τι. Alias conjecturas vide apud Monkium. III. Hel. 362.

θῦμα τριζύγοις θεοῖσι, τῶ τε σύραγγ' (aliae edd. σύριγγ') αἰοῖδαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Recte σεβίζοντι* Musgravius, cetera minus bene. Ita fere legendum: θῦμα τριζύγοις θεοῖσιν, | τῶ τε συρίγγων αἰοδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴιδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Dedi ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῶ Πριαμιδᾶν, illi Priamidarum, ut τῶ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139. IV. Aristophanes Pac 394. Εἰ Πεισάνδρου ρδελύττει τοὺς λόφους καὶ τᾶς ὀφρῦς. Ita Aldus in textu, sed in scholiis recte Εἴτι. V. Cratinus Ὀδυσσεῦσιν apud Suidam aliosque v. Ἄθυρμα: νεοχμὸν παρᾶ ἤχθαι ἄθυρμα. Legendum νεοχμὸν τι. Pars est anapaestici tetrametri.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὅσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς διατίθενται. Recte ἀξενωτάταν, εἰσβολὰν scilicet.

1232, 3. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρῦς | χόλος προσπιτνεῖ,] Rom. B. C. δειλαία. Rom. A. δειλέα supra scripto αι. Versus strophico 1222. melius responderet, si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus. Δειλαίαν spondeus esse videtur apud Euripidem Suppl. 277. πρὸς σε γενειάδος, ᾧ φίλος, ᾧ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, | ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἰκέτιν [τάφου]. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina indiget. Musgravius legendum suspicatur, δειλαιόν τι σοι φ. β. χ. προσπιτνεῖ, miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira. De qua conjectura ipse ait: *Juvat autem metrum non minus, quam sensum, haec emendatio.* Ego quidem non video, quid metri referat, utrum δειλαία, τί an δειλαιόν τι scribatur. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 257. τί σε φρενῶν legendum censet.

1233. Omnes libri, ni fallor, προσπιτνεῖ. Vide ad πίτνοντα v. 54.

1234. καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;] Porsonus ad strophicum versum 1224. pro δυσμενῆς legi posse monet ζαμενῆς, quod exstat apud Sophoclem Aj. 147.

Ibid. Rom. A. B. φόνος ἀμείβεται. Rom. C. Lasc. ἀμείβεται (Rom. C. ἀμείρεται) φόνος. Verbi ἀμείβεται sensu non nimis perspicuus est. Vertit Buchananus *cumulatur*, Portus *respondet*, Barnesius et Musgravius *succedit*. Ita explicat Reiskius: *Ἀμείβεται et metaphoricè dictum pro περαινεται, ab iis qui limen domus ἀμείβουσι, transeunt.* Conferendus Noster El. 1093. εἰ δ' ἀμείψεται | φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ | καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι. Nescio an Anglice significet *to ensue*.

1235, 6, 7. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοιδα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.] Schol. Αὐτοφόνταις.) τοῖς αὐτοχειρίοις. τούτοις (Matthiae *manuūt* τουτέστι,) σύμφωνα καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστὶ προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι, χαλεπὸν μίasma καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνωδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἐξῆς, ξυνωδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' (ed Ven. πιτνούτ', Flor. 6. πίπτοντ') ἄχη. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις. Ultima turbata sunt, ut jam sciri non possit, quo ordine poëtae verba collocanda monuerit grammaticus. Recte ξυνωδὰ, ut mox videbimus. Reliqua scripturae diversitas, quam praebent codices, nihil interpretationi confert. Musgravius pro ἐπὶ γαῖαν legendum suspicatur, ἐπιτεῖναι, pro ξύνοιδα vero ξύνοικα. Vertit: *Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτεῖναι εἰσι) luctus, qui divinitus in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Sed praestat ξυνωδὰ, *consona, congrua.* ξυνωδὰ reddendum videtur εἰκότα, δίκαια, ait Porsonus. Neque metrum ἐπιτεῖναι admittit. Optima ratio mihi videtur: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ

μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνωδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Verba ἄχη πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις eandem constructionem habere mihi videntur quam λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ. Quanquam nihil obstat, quo minus αὐτοφόνταις pro adjectivo accipiatur.

1235, 6. Rom. A. B. ὁμογενῆ μιάσματα. Rom. C. αἰμογενῆ μιάσματ'.

1236. Rom. A. C. Laso. Mag. αὐτοφόνταις, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae. Rom. B. αὐτοφόντες.

1236, 7. Tres Rom. Lasc. Par. omnes, Mag. Cott. συνωδὰ vel ξυνωδὰ. Illud admisit Brunckius, hoc Porsonus. Rom. A. B. Par. A. συν-, Rom. C. Lasc. ξυν-. Tres Rom. Lasc. ω pro ω. In Rom. A. supra scriptum γρ. σύνοιδα.

1237. Rom. A. ante corr. πίτνοντ'. Idem a corr. B. πιτνόντ'. In A. supra scriptum ῶν. Rom. C. Laso. Mag. πιτνοῦντ', quod admisit Porsonus. Scholiorum ed. Ven. πιτνούτ'. Brunckius et Beckius πιτνοῦσ', media distinctione post μιάσματ' posita. Attice non dici ἄχη πίπτουσι, sed ἄχη πίπτει, monet Porsonus.

Ibid. Tres Rom. ut vulgo ἐπὶ δόμοις ἄχη. Sed in A. eadem manus ους super δόμοις scripsit, recentior super ἄχη.

1238. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;] Dawesius p. 207. mavult πῆ (rectius πῆ) φύγω. Ita Aeschylus Prom. 587. ἄδην με πολύπλανοι πλάναι | γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὄπη | πημονὰς ἀλύξω. *Ibid.* 905. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὄρῳ | μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Euripides Or. 1375. αἰ αἰ, πᾶ φύγω, ξέναι. Hipp. 877. πᾶ φύγω | βάρος κακῶν; Ita Valckenarius pro ποῦ φύγω. Rectius ποῖ φύγω. Ita Aeschylus Suppl. 784. Sophocles. Oed. C. 828. 1738. Aj. 403. Euripides Or. 597. Phoen. 984. 1668. (Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;) Iph. T. 291. 1204. (1Φ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθές. ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;) Ion. 1253. Aristophanes An. 353. Thesm. 696. 1103. Plut. 438. Nec quidquam refert, utrum sensus sit ποῖ an πῶς.

Ibid. Lasc. φύγω. Aldus μόλω v. 664. κτάνω v. 766. ἴδω v. 1282. Ea scilicet scribendi ratio frequens est in codicibus.

1239. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.] Laso. ὀλλύμεθα.

1240. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων;] Schol. Ἀκούεις βοᾶν.) τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἰ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν. Hujusmodi repetitiones apud tragicos frequentes sunt. Ita noster mox v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος &c. Sic etiam v. 110. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν. Plerumque, non tamen semper, utrumque membrum idem metrum habet. Aeschylus Theb. 153. ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου. *Ibid.* 177. κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκους | χειροτόνους λιτάς. *Ibid.* 910. δι' ῶν αἰνομόροις, δι' ῶν νεῖκος ἔβα. Euripides Hec. τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν. Hipp. 836. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας | μετοικεῖν σκότῳ θανῶν, ὦ τλάμων. Alc. 253. Ὀρῶ δίκωπον, ὀρῶ σκάφος. Suppl. 622. εἰδείης ἄν φίλων, εἰδείης ἄν τύχας. Bacch. 576. Ἴω, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς. Aristophanes Ach. 1212. Λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους. πάπχι.

Sensus est, ni fallor, λάβεσθέ μου τοῦ σκέλους. Plura collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 278, 9. sed non omnia ejusdem generis cujus nostra. In verbis τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον, quae leguntur apud Euripidem Or. 323. neutrum τινύμεναι abesse posset.

1241. ἰὼ τλαῖμον, ἰὼ κακοτυχῆς γύναι.] Rom. A. B. ἰὼ τλαῖμον. Rom. C. ἰὼ τληῖμον. Deinde Rom. A. ὦ κακοτυχῆς γύναι γ. Rom. B. C. Lasc. Mag. ὦ κακοτυχῆς γύναι, quod admisit Porsonus. Schol. τὸ δὲ ὦ κακοτυχῆς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται. Aristophanes Ach. 566. Ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπᾶς, | βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς. Hic etiam bis legebatur ἰὼ. Correxerit Hermannus.

1242, 3. παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον | δοκεῖ μοι τέκνοις.] Schol. τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρῆξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν. Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis παρέλθω δόμους tribuunt, quem haberent πάρειμι δόμους, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter*. Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si παρέλθωμεν scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter*. Is optime conveniret, si constaret, aequè bene dici παρέλθω, *let me enter*, ac παρέλθωμεν, *let us enter*. Sed singulari plerumque praepositur φέρε. Sophocles Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Euripides Or. 1282. Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοᾶν βάλω. Phoen. 283. φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, | καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφισταῖσιν δόμοις. Interdum quidem deest φέρε, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla praebet Euripides. I. Hipp. 567. Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Non magis hic subaudiendum ἵνα quam apud Sophoclem Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. II. Ibid. 1354. σχῆς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. Nostri, *Hold, let me rest my weary body*. III. Andr. 842. Τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω; | ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν | ἐρείσω πλαγάν. τί με βρόχων εἵργεις; Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. Ἴνα a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. ὁ μὴ πάθης σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῶ), μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy*. Δεῦρο enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. IV. Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὓς βάλω. Σῖγα etiam impe-

γ Incertus erat librarius, utrum κακοτυχῆς scribendum esset, an retracto accentu κακότυχες. Propter similem causam edidit Aldus apud Aristophanem Av. 1346. Ποίων νόμων. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοί. Rectius κακοτυχῆς scribi videtur. Aeschylus Theb. 120. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελής, | πάντως ἀρῆξον δαῖτων ἄλωσιν. Ibid. 261. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρίψον εἰς

ἐχθροὺς βέλος. Pors. 706. τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι. Euripides Phaëthonte Fragm. x. 1. ὦ χρυσοφεγγές Ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας. Aristophanes Thesm. 324. καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα, | γλαυπῶπι, χρυσόλογχε. Idem. Γεωργοῖς Fragm. viii. ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυῆς Ἀττικῆ, | χαῖρε λιπαρὸν δαπεδόν, οὐθαε ἀγαθῆς χθονός.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

προσβαλεῖν τέκνοις,] Tres Rom. μίαν bis. Priore tantum loco Par. A. quem secutus est Brunckius. Porsonus utrobique, ut vulgo. Deinde Rom. A. B. Flor. Par. A. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, quam scripturam admisit Brunckius. Rom. C. Lasc. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Par. E. Mag. Put. etiam γυναῖκ' ἐν φίλοις. Par. B. D. γυναικῶν φίλοις. Hi omnes, ni fallor, προσβαλεῖν habent. Barnesius in annotatione senarium exhibet, γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις, metri caussa conferens Homericum Φίλε κασίγνητε. Heathio φιλίσις scribendum videtur, cum φίλος apud Atticos priorem semper corripiat. Huic conjecturae favent sexcenta tragicorum loca, quae mendose φίλος pro φίλιος exhibent. Euripides Hec. 858. τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατός. Ibid. 932. Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος | λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα. Sic edd. pleraeque. Non male igitur Heathius, γυναῖκα φιλίσις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Sic etiam legendum monet Musgravius, modo versus iambicus sit. Sed longe melius Porsonus, qui versum dochmiacum esse vidit, γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Ordo est, μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος κλύω ἐμβαλεῖν χεῖρα φίλοις τέκνοις. Vide ad ἐμβαλεῖν ξίφος v. 1292.

1251. Ἰνώ μανεῖσαν ἐκ θεῶν,] Schol. Ἰνώ μανεῖσαν.) Ἰνώ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἢ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ιστοροῦσι τῷ παιδί συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παιδῶν γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ρίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὴν καὶ Μελικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἰσθμιον ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμόν θεῖναι, τοῦτο ἔωρακότος. Idem: Μανεῖσαν.) κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λεάρχον τὸν ἐξ Ἰνουῦς γενόμενον αὐτῶν παιῶν. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ Ἰνὴν μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ἄργιστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παιῶν ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἤλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι. Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp. 1405. Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis argumentum his verbis inesse putat: Ἰνὴν κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψε αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Mihi autem vero similis videtur, Inonem in cognomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fragn. ii. Φίλοι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους | Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων | δράσασα μηδέν. Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quae in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quae bis apud scholiasten occurrit.

1251, 2. ὄθ' ἢ Διὸς | δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.] Tres Rom. Lasc. ἄλη. H. Stephanus ἄλη. Sic etiam Barnesius, quique post eum hanc fabulam ediderunt omnes. Vertit Buchananus, *insanientem Juno quum miseram domo | exegit*. Qui cum *μανεῖσαν* non praetermiserit, videtur *insanientem* ad ἄλη retulisse. Similiter Musgravius, *quando Jovis illa conjux ipsam emisit extra domum insania*. Ceteri plerique non mentis sed pedum errorem significari putant. Hesychius: *Ἀλη. πλάνη, ἄθροισμα.* Idem: *Ἀλης. πλάνης.* Idem: *Ἀλᾶσθαι. πλανᾶσθαι. ἄλη γὰρ ἢ πλάνη.* Vox haud dubie utriusque significationis capax est, quemadmodum nostri utroque sensu dicunt *to wander*. Sed hic convenientius ad corpus refertur.

1253, 4. πίπτει δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω | τέκνων δυσσεβεῖ,] Rom. C. Lasc. *πιτνεῖ δ' ἢ τάλαιν'*. Rom. A. ante corr. *πίτνει δ' ὦ τάλαιν'*. Rom. A. a corr. B. *πιτνεῖ δ' ὦ τάλαιν'*. Mag. etiam *πιτνεῖ*, quod tacite admisit Brunckius.

1254. Rom. A. B. *δυσσεβεῖ*. Rom. C. Lasc. *δυσσεβεῖ*. *Legendum videtur δυσσεβῆ*, inquit Musgravius, *quod cum πόδα construendum est*. Vide versum seq. Praestat φόνω τέκνων δυσσεβεῖ. Ita v. 1350. ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Vertit Portus, *propter caedem imperiam liberorum*. Hinc constat, participium *ξυνθανοῦσα* eo sensu accipiendum esse, quasi liberis jam interfectis mortem sibi consciverit Ino. Vide ad v. 1251.

1255. ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,] Inepte Buchananus, *progressa littus ultra*. Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Praecipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum p. 228.

1256. δυοῖν δὲ παῖδων ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.] Rom. C. *δυοῖν δὲ παῖδοιν*. Lasc. *δυοῖν δὴ παῖδοιν*. Rom. A. B. (qui *δυεῖν*) *Παῖ. Α. δυοῖν τε παῖδοιν*; quod admisit Brunckius. Quod ad *δυεῖν* attinet, eam formam probat Seidlerus ad Euripidis El. 95. *Atticum δυεῖν haud dubie praestat, inquit, frequentissimum illud in Graeca Tragedia, et fortasse ubique reponendum*. Apud Euripidem tantum non semper vulgo legitur *δυοῖν*.

1257. τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἐτί δεινόν;] Sic tres Rom. ut vulgo. Seidlerus τί δέ ποτ' οὖν, quod non admisit Matthiae. Scripsi τί δῆτ' οὖν, quod metro paullo convenientius est. Eadem varietas apud Sophoclem Oed. T. 1337. Τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ στερκτόν, ἢ πρόσῆγορον, | ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἠδονᾶ, φίλοι; Ubi multi codices, imo fortasse plerique, τί δῆτ', quod recte admisit Erfurdus. Frequentes etiam librorum errores sunt οὔποτε pro οὔτε, μήποτε pro μήτε. Vide Aeschylum Prom. 155. Theb. 1067. Sophoclem Oed. T. 652. Euripidem Phoen. 1233. Thucydidem I. 90. Xenophontem Paed. VIII. 1, 43. Si quis autem οὖν in ἂν mutatum velit, non desunt exempla, quae hanc conjecturam confirmare videantur. Sophocles Phaedra Fragm. iii. 1. οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις, &c. Euripides Hipp. 960. ποῖοι γὰρ ὄρκοι κρείσσορες, τίνες λόγοι, | τῆσδ' ἂν γένοιτ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;

Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, &c. El. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ | γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; Aristophanes Av. 830. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις, | ὅπου θεός, γυνὴ γεγонуῖα, πανοπλίαν | ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα; Sed dixit Euripides Iph. T. 1017. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν, | λαβεῖν θ' ἂ βουλόμεσθα; Aristophanes Thesm. 779. πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; In his praestat οὖν.

1257, 8. ὦ | γυναικῶν λέχος πολύπονον,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. Aldina interrogationis signum post πολύπονον habet, quod nunc rectius legitur post δεινόν.

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.] Tres Rom. ut vulgo. Lasc. ὅσα δὴ βροτοῖς. Seidlerus ὅσα βροτοῖς delete δή. Facile Seidlero assentior, etsi non video, cujusnam rei gratia δὴ a librariis additum sit. Non enim senarium efficit, quae dochmiacorum corrumpendorum praecipua fuit causa. Sed quoties bona emendatione privaremur, si causam corruptae scripturae indicare necesse esset? Matthiae vulgatam non mutavit.

1261, 2. ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη | Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῆ;] Rom. C. τοῖσιν. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. τοῖσδέ γ', quod admisit Musgravius. Porsonus τοῖσιδ' ex emendatione Canteri, quam probavit Heathius. Matthiae iterum τοῖσδέ γ'. Dedi τοῖσιδ'. Sic scribendum. Non enim τοῖονδε scribimus, sed τοιόνδε.

1263. δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,] Sic tres Rom. ceterique, opinor, omnes. Schol. Δεῖ γάρ νιν.) δεῖ γάρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα (vulgo εἰ μὴ ἄρα) πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων. Barnesius e conjectura δεῖ γάρ νυν edidit, quod adoptarunt omnes post eum editores. Particulas μέν νυν saepe conjungunt tragici. Ita Sophocles Oed. T. 31. Oed. C. 96. Trach. 441. El. 73. Euripides Or 1216. Hipp. 20. 1338. Andr. 956. Heracl. 834. El. 664. 873. 1244. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio^z. Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quæ scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulae γε exemplis haud paucis illustrabo. Euripides Ion. 431. ἦτοι φιλοῦσά γ' ἦς ὑπερμαντεύεται, | ἢ καὶ τι σιγῶσ' ὦν σιωπᾶσθαι χρεών. Incertus Rhés. 816. εὐ νυν τόδ' ἴσθι (Ζεὺς ὁμώμοται πατῆρ), | ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καραμιστῆς μόρος | μένει σε δρῶντα τοιάδ'. Herodotus I. 11. ἀλλ' ἦτοι κείνῳ γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δέει ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνήν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Idem III. 83. δῆλα γάρ δὴ ὅτι δέει ἓνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἦτοι κλήρω γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθει τὸν ἂν ἐκεῖνοι ἔλονται, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ. Idem VIII. 108. ἐπιχειροῦντι δὲ αὐτῷ καὶ ἔργου ἐχομένῳ, πάντα

^z Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ | μανίαις (ἄρος δ' οἰκοῦσι παράκοσοι φρενῶν), | σκευὴν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. | καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι | γυναῖκες ἦσαν, ἐξέ-

μηνα δαμάτων. Recte Aldus et codd. Parisienses νιν αὐτὰς, eas ipsas. Opponuntur αὐτὰς et πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων. Pleraque edd. νυν vel νυν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

accipienda sunt. Explicant grammatici, quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. Exempla ab his paullo diversa vide v. 257. 502. 1066.

Ibid. Rom. B. C. ἔρξουσιν κακῶς. Rom. A. ante corr. ἔρξουσι κακῶς, a corr. ἔρξουσι κακῶς. Lasc. ἔρξουσιν κακῶς. Schol. ad Aristophanis Ach. 330. τὸ δὲ ἔρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεάων (Hom. Od. Σ. 196.). Sic etiam ἔρδειν, quod diserte improbat Brunckius ad Sophoclis El. 83. Flor. pro κακῶς habet χθονὸς, supra scripto tamen κακῶς. Hinc oritur varia lectio εἶρξουσιν χθονὸς, meo quidem iudicio vulgatae posthabenda.

1270. ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,] Rom. C. ἐκσῶσαι. Rom. A. B. Lasc. Mag. necnon plerique apud Musgravium, ἐκσώσων, quod admisit Porsonus. Matthiae infinitivum revocavit. Dixit Euripides Iph. T. 976. ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακῶν | Φοῖβός μ' ἐπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν | ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Ubi neque melius neque pejus esset ληψόμενον—ἐγκαθιδρῦσοντα. Utriusque enim constructionis exempla passim occurrunt. Sed ἵεναι, ἐλθεῖν, ἤκειν et similia longe frequentius cum participio construuntur quam cum infinitivo.

1271, 2. μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, | μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.] Vertit Portus, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam caedem matris*. Paulo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam caedem a matre eorum perpetrata*. Sed quam ineptum est illud, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati*. Nec solum ineptum, verum etiam poëtae soloecismum tribuit, qui, si eam sententiam reddere voluisset, μή με τι δράσωσι scripsisset. Vide v. 92. 278. 283. Haud dubie scripsit Euripides, μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει. Recte Buchananus, *ne scelera matris vindicantes impiæ | genere propinqui adversus illos saeviant*. Eandem sententiam in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothiūs. Cum supra v. 278. dixerit noster, μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακὸν, erunt fortasse qui hic etiam μοι servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc nimis durum videtur, et altera ratio lenissima est. Facile permutantur νιν, μιν, μὲν, μοι^a.

1275. Τί δ' ἔστιν; ἦπου καμ' ἀποκτεῖναι θέλει;] Lasc. τί δ' ἔστιν ut Aldus. Rom. A. τί δ' ἔστιν. Sic etiam Lasc. et Aldus v. 62.

Ibid. Interrogationis signum in fine versus exhibent edd. omnes. Lascaris, qui saepissime solus eam omittit, hic cum Aldo consentit. Sed particulae ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς ἔοικε, aliaeque similes loquendi

^a Νιν et ἦ confusa sunt, ni fallor, apud Sophoclem Phil. 591. Λέγω. Ἐπὶ τοῦτον ἄνδρες τῶδ', ὡπὲρ κλύεις, | ὁ Τυδέως παῖς, ἦ τ' Ὀδυσσεὺς βία, | διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἦ λόγῳ | πείσαντες ἄξιον, ἦ πρὸς ἰσχύος κράτος. Longe numerosius esset ἦ μὴν

νιν λόγῳ. Νιν et ἄν apud Euripidem Herc. 232. εἰ δ' ἦν νέος τε, κατὰ σώματος κρατῶν, | λαβῶν ἄν ἔγχος, τοῦδε τοῦς ξανθοὺς πλόκους | καθημάτωσ' ἄν, ὡστ'. Ἀτλαντικῶν πέρα | φεύγειν ὄραν ἄν δειλία τοῦμὸν δόρυ. Pro tertio ἄν legendum arbitror νιν.

formulae, quibus ejus, qui loquitur, de re aliqua declaratur conjectura. Ita Euripides Or. 748. OP. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. | ΠΥ. Τυνδάρων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Idem valet ἦπου quod hoc ἴσως, in ejusque locum substitui posset, si per metrum liceret. Anglice significat *I suppose*, ut monui ad Heracl. 55. Simili ratione, in Jasonis verbis, ἦπου καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλει, aequè bene sententiae conveniret ἴσως vel ὡς ἔοικε atque ἦπου. Ἴσως et ἦπου conjungit Sophocles Aj. 1008. ἦπού με Τελάμων, σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἅμα, | δέξαιτ' ἂν εὐπρόσαπος ἰλεῶς τ' ἴσως, | χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. Alia particularum ἦπου exempla vide ibid. 176. 382. 622. 850. 1229. Eorum quae apud Euripidem occurrunt, nonnulla in tironum gratiam plenius apponam. Quibus tamen auctor sum, ut singulorum cum superioribus verbis nexum suis locis expendant. Hec. 775. ὦ τλήμων, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν. Or. 435. Τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων. Ibid. 842. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων | τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσση δαμείς. Phoen. 379. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, | σκότον δεδορκῶς; τί δὲ κασιγνήτα δύο; | ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς. Ibid. 1079. ὦ φίλτατ', ἦπου ξυμφορὰν ἤκεις φέρων | Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα | βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἵργων βέλη. Suppl. 153. Ἠπού σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται. Ibid. 762. Ἠπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου. Iph. T. 930. Ἠπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισην δόμους. Tro. 59. Ἠπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην^b. Bacch. 937. Ἠπού με τῶν σῶν πρῶτον ἠγήσει φίλων, | ὅτ' ἂν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδης. Heracl. 55. Ἠπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφίχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. Hel. 134. Ἠπού (Aldus οὐπω) νιν Ἐλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. Ibid. 581. Ἠπου φρονῶ μὲν εὔ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ. Ibid. 797. Ἠπου προσήτεις βίοτον. ὦ τάλαιν' ἐγώ. El. 235. Ἠπου σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ibid. 630. Ἠπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Eadem sententia, ac si dixerit, Ἴσως τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Hinc facile cernitur, quam male vulgo legatur supra v. 678. Ἠπού τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε; Etiam pejus cum Pseudogregorio legeretur v. 14. ἦπου μεγίστη γίγνεται σωτηρία, | ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ. Ἠπου enim non significat ὄντως, quam gl. e cod. protulit Matthiae. Male quoque, ni fallor, legitur apud Aristophanem Vesp. 724. Ἠπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, | οὐκ ἂν δικάσαιο. Vide an legendum, Ἠ σοφὸς, ἢ σοφὸς, ὅστις ἔφασκεν. Aeschylus Prom. 886. Ἠ

^b Vulgo, Ἠπου δὴ ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης. Marklandus ad Suppl. 109. conjecit ἦπου γάρ. Sed γὰρ post ἦπου positum nusquam legitur. Musgravius, quem sequitur Matthiae, Ἠπού νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δὴ. Burgesius, Ἠ πόλιος ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Pro-

xima vero mihi videtur codicis Harleiani scriptura, Ἠπου νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Lego, Ἠπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Supplendum scilicet ὄρωσα. De qua constructione vide ad Med. 880.

σοφός, ἢ σοφός, ὅς | γνώμα τόδ' ἐβάστασε, καὶ | γλώσσα διεμυθολόγη-
σεν, &c.

1276. Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.] Barnesius: *Scholiastes videtur hunc versum ita legisse: Παῖδες σέθεν τεθναῖσι μητρῶα χειρὶ.* Idem monet Musgravius. *Scholiastae verba sunt: τὸ ἐξῆς, παῖ-
δες σέθεν τεθναῖσι μητρῶα χειρὶ.* Non igitur varia lectio, sed expli-
catio, ut recte observat Porsonus. *Noster Suppl. 133. Τῶ δ' ἐξέ-
δωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν.* Hoc est, *Τῶ δ' Ἀργείων ἐξέδωκας παῖδας
σέθεν.*

1277. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπόλεσας, γύναι.] *Noster Hel. 785.
Πῶς φῆς; τί λέξεις; ὡς μ' ἀπόλεσας, γύναι. Hipp. 353. Οἴμοι, τί
λέξεις, τέκνον; ὡς μ' ἀπόλεσας.* Saepius legitur *Οἴμοι, τί λέξεις;
Hec. 511. Οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους | μετῆλθες ἡμᾶς,
ἀλλὰ σημανῶν κακά. Ibid. 713. Οἴμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι
κτάνων. Ibid. 1124. Οἴμοι, τί λέξεις; ἢ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Ion.
1113. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορί-
ζουσαι φόνον. Aldus οἴμοι Hec. 511. Med. 1277. Hipp. 353. Ion.
1113. ὦμοι Hec. 713. 1124. Hanc formam suspiciosam esse mo-
nui ad Sophoclis Aj. 900. Mus. Crit. Cant. T. I. p. 471.*

1278. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.] *Sophocles Aj. 904.
Ὡς ᾧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.*

1279. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;] *Noster Hel.
475. Ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ ἔνδον δόμοις;*

1281, 2. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι. | ἐκλύεθ' ἀρμούς,
ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,] *Euripides Hipp. 808. χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσ-
πολοι, πυλωμάτων. | ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν | γυναικός, ἢ με
κατθανοῦσ' ἀπόλεσεν^c.*

1283. τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.] *Exspectasses τὴν δὲ
τὴν εἰργασμένην, vel tale quid. Schol. διπλοῦν δὲ κακόν, ἢ τὸν θάνατον
φησὶ τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Priorem sententiam falsam esse
ostendunt particulae μὲν et δὲ, quae διπλοῦν κακόν in duas partes
dividunt. Verba τὴν δὲ τίσωμαι δίκην accipienda sunt quasi dixe-
rit Jason, τὴν δὲ τὴν ἀποκτείνασαν, ἣν τίσομαι δίκην.*

*Ibid. Rom. C. τίσωμαι δίκην cum gl. ἀνταποδώσω, quae ad τίσο-
μαι spectat. Rom. A. B. Flor. A. B. D. τίσομαι φόνω. In Rom.
A. supra scriptum γρ. δίκην. Brunckius τίσομαι φόνω admisit,
τίσομαι φόνου in annotatione proposuit. Burn. φόνω et φόνον, qua-
rum lectionum neque hanc contemnendam esse monet Porso-
nus. Ipse τίσωμαι φόνω edidit. Ego δίκην quoque revocavi, quod
in δίκη mutatum voluit Reiskius, cui haec constructio minus
nota fuit. Vide ad v. 256. ubi nunc recte legitur, πόσιν δίκην
τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν.*

^c Aldus, ἐκλύσαθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω δυσδαί-
μονα | γυναικός, nullo sensu. Sed verba
ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quae
vulgo v. 825. leguntur, in hanc sedem
transtulerunt viri docti. Idem Aldus
edidit Phoen. 1594. ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὐθις

ὁ σπείρας πατήρ | κτείνει με, νομίσας πολέ-
μιον δυσδαίμονα. Pro δυσδαίμονα nunc re-
cte legitur πεφυκέναι. Non mirum igitur,
si altero etiam loco eadem vox scri-
pturae longe diversae locum occupa-
vit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

τλᾶσα δυσσεβέστατον.] Rom. A. B. τλᾶσα. Rom. C. Lasc. Mag. Cott. δρῶσα, quod temporibus non satis convenire monet Porsonus. Noster supra v. 777. ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον. Alc. 626, πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλέεστατον βίον | γυναιξίν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

1295. Rom. B. δυσσεβέστατον. Rom. A. C. Lasc. δυσσεβέστατον. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Vide ad v. 27.

1297, 8. ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς | Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,] Rom. A. B. ἐκ δόμων. Rom. C. Lasc. ἐκ δόμου. Deinde Rom. B. C. Lasc. σε ut Aldus. Rom. A. σὲ supra scripto γρ. σου.

1299. πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.] Mag. προδότην. Simili errore libri nonnulli Πηλιώτην v. 471.

1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.] Rom. C. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ'. Rom. A. B. ante corr. τὸν σὸν ἀλάστορ'. Rom. B. a corr. τὸν σὸν γ' ἀλάστορ'. Deinde Lasc. ἐς ἔμ' ἔσκηψαν.

1301. κτανούσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,] Schol. Παρέστιον.) παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεΐλεν, ὡς Ἀψυρτον, ἢ ἐπὶ τῶ βωμῶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶ, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. Corruptam scripturam ὡς Ἀψυρτον alii aliter corrigunt.

1306, 7. οὐκ ἔστιν, ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή | ἔτλη πόθ'] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. οὐκ ἔστι τοῦθ' ἦτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή.

1307, 8, 9. ὦν γε πρόσθεν ἠξίου ἐγὼ | γῆμαί σε (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί), | λέαιναν, οὐ γυναῖκα,] Verba κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί non pendent a pronomine σέ, sed a verbo γῆμαι. Non ipsam Medeam sed ejus conjugium κῆδος ἐχθρὸν appellat Iason. Parentheseos igitur notas addidi.

1309, 10. τῆς Τυρσηνίδος | Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.] Schol. Τῆς Τυρσηνίδος.) τῆς Σικελικῆς. Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφῶς γενομένην.

1313. ἔρρ' αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μίαιφόνε.] Schol. Ἐρρ' αἰσχροποιέ.) ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπῶν Εὐριπίδης ἐκβεβλήσθαι. διὸ καὶ κεχίασται. Macho apud Athenaeum p. 582. C. Λαῖδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγωδίᾳ, | Ἐρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεῖς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός d; ἢ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη. | Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ; *Acerbissimus jocus*, inquit Porsonus, *si quis modo recordatur,*

d Vulgo, σὺ γὰρ εἶναί τις, ἔφη, δοκεῖς, | αἰσχροποιός. P. Leopardus Emend. I. 7. σὺ γὰρ εἶναι, ἔφη, δοκεῖς | τις αἰσχροποιός. Brunckius ad Aristophanis Ran. 1475. καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | σὺ γ' αἰσχροποιός. Porsonus, σὺ γὰρ ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός. Reisigius p. 22. οὐ σὺ γὰρ τις, ἔφη, δοκεῖς, | εἶν' αἰσχροποιός; E
mera conjectura additum videtur δοκεῖς.

Cod. Venetus apud Sweighaeuserum, σὺ γὰρ ἔφη τις εἶναι αἰσχροποιός. Epitome apud eundem, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ αἰσχροποιός. In εἶναι latet εἶ γύναι. Lego, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός; Ita Aristophanes Ach. 122. ὀδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων. Vesp. 854. Ἠδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν; οὐχὶ κλεψύδρα; Eccl. 327. Τίς ἐστίν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γεισηῶν.

quale fuerit Aeoli Euripidei, unde is versus desumptus est, argumentum.

1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα.] Hoc est, τὴν ἐμὴν τύχην, τὴν ἐμὴν ξυμφορὰν. Multa de hac significatione Valckenarius ad Hipp. 809.

1315. ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,] Noster Alc. 335. ἄλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὀνησιν εὐχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.

1316, 17. οὐ παῖδας, οὐς ἔθρεψα κάξεθρεψάμην, | ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπόλεσα.] Reiskius οὔτε παῖδας ob praecedens οὔτε. *Diphthongus* αι, αιτ, est anceps. Qui diphthongum ancipitem esse negant, οὔτι pro οὔτε superiore versu scribere possunt. Aeschylus Prom 449. ἔφυγον εἰκῆ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς | δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Porsonus κοῦτι πλινθυφεῖς. Sophocles Oed. C. 972. ὃς οὔτε βλαστάς πω γενεθλίους πατρὸς, | οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦ. Brunckius ὃς οὔτι βλαστάς. Sed has emendationes non esse necessarias multis exemplis ostendit Schaeferus ad Bosium p. 135=142. alienissimo quidem loco. Euripides Or. 39. ἔκτον δὲ δὴ τόδ' ἡμῶν, ἐξ ὅτου | σφαγαῖς θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, | ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέσσην ἐδέξατο, | οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί. Ibid. 46. ἔδοξε δ' Ἄργει τῶνδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις, | μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε (nescio an hic praestaret μηδὲ) προσφωνεῖν τινα | μητροκτονοῦντας. Ibid. 1086. μήθ' αἵμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, | μὴ λαμπρὸς αἰθῆρ, εἰ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, | ἐλευθερώσας τοῦμὸν ἀπολίποιμί σε. Hoc exemplum attulit Schaeferus.

1318, 9. Ἡ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία | λόγοισιν,] Rom. C. ἡ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα. Lasc. ἡ μακρὰν ἐξέτεινα. Rom. A. Flor. Par. B. D. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα. Rom. B. μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα. Par. A. μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα. Schol. Ἡ μακρὰν.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις. Ita Matthiae ut vulgo. Sed Rom. A. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις. Gl. in eodem cod. λείπει ῥήματα haud dubie ad μακρὰ pertinet. Quicquid legerit grammaticus, μακρὰν melius videtur quam μακρά. Aeschylus Ag. 924. ἀπουσία μὲν εἰπας εἰκότως ἐμῆ. | μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. Ibid. 1305. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῆ | γύναι, μακρὰν ἔτεινας. Sophocles Aj. 1040. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ | φράζου τὸν ἄνδρα, χῶτι μυθήσει τάχα. Iph. A. 420. ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὐρυτον παρὰ | κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Recte igitur, aut non multo secus, Musgravius μακρὰν ἂν ἐξέτεινα admisit. Brunckius vero μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα edidit. Sic euphoniae, inquit, non metri, gratia scribendum.—μακρὰν, ut cetetera adverbia in an desinentia, ultimam producit. De particula γε post syllabam longam in v desinentem euphoniae causa addita dixit Brunckius etiam ad Sophoclis Oed. T. 1415. et alibi. Sed id non nisi Argentorati factum arbitror. Non ita eruditae fuerunt Atheniensium aures, ut duarum literarum an repetitionem improbarent, praesertim cum prior a longa esset, altera brevis. Recte igitur μακρὰν ἂν ἐξέτεινα revocasse mihi videtur Matthiae. Hinc solenni librariorum

errore natum μακρὰν ἐξέτεινα, unde ἡ μακρὰν ἐξέτεινα, quod in ἡ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα mutatum est.

Ibid. Rom. C. ἐναντία. Rom. A. B. ἐναντίον. In A. supra scriptum α. Utraque scriptura bona. Noster supra v. 1101. Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἶπειν. Or. 915. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῶδ' ἐναντία. Nostro loco omnes libri fortasse ἐναντίον exhiberent, nisi in nonnullis μακρὰν in μάκρ' ἂν mutatum esset.

1319, 20. εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, | οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.] Malim οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἰργασαι. De particula vide ad v. 1039. Quod ad εἰργάσω et εἰργασαι attinet, haec fere promiscue a tragicis usurpari nemo ignorat. Sophocles Oed. C. 824. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον. οὔτε γὰρ τὰ νῦν | δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἂ πρόσθεν εἰργασαι. *Ibid.* 853. ὅθ' οὔνεκα αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ | δρᾶς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βία φίλων. Phil. 927. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας | δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, | οἷ' ἠπάτηκας. *Ibid.* 1172. τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἰργασαι. Apud Sophoclem Phil. 928. Euripidem Med. 1320. praestaret fortasse εἰργασαι propter ἠπάτηκας et πέπονθας. Apud Sophoclem Phil 1172. malim εἰργάσω propter ὤλεσας. Sed nihil in vitis libris mutandum censeo. Tres Rom. ni fallor, οἷά τ' εἰργάσω ut vulgo.

1321. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη,] Noster Heracl. 286. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμέ, | ἄξιον βία τούσδ'. Nostri, *You were mistaken, when you expected, &c.* Similiter Sophocles Phil. 1081. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον | θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὡς σ' | οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, | λείψειν οὐδέποτε' ἀλλά μοι | καὶ θνάσκοντι συνείσει. Contrarium habet Euripides Cycl. 689. δώσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκην.

1322. τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοῖ,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. διάξειν, quod tacite reposuit Barnesius. Sic etiam Scaliger^e.

1323, 4. οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προθεῖς γάμους | Κρέων ἀνατεῖ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.] Tres Rom. οὔθ' bis ut vulgo. Scribendum οὐδ' jam monui ad μηδ' ἐρετμῶσαι v. 4. Pendent enim haec verba a superioribus οὐκ ἔμελλες.

1323. Rom. A. B. Par. A. προθεῖς. Rom. C. Flor. Lasc. Mag. προσθεῖς, quod admisit Brunckius. Codicis Flor. testimonium attulit Valckenarius ad Phoen. 583. ὦ κακὰ μνηστεύματα, | Ἄδραστε, προσθεῖς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον | ἀπωλόμεσθα.

1324. Rom. C. ἀνατεῖ. Rom. A. ἀτίμως supra scripto γρ. ἄτιμον. Rom. B. ἄτιμον. Schol. Ἄτιμον. ἀντὶ τοῦ ἀνευ αἰτίας. ἡ γράφεται καὶ ἀνατεῖ, ἦτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἀνευ ἄτης. Hoc scholium primus edidit Matthiae. Hesychius: Ἀνατεῖ. ἀνευ ἄτης καὶ βλάβης. Vide

^e Aristophanes Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιῶν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Ἴμο, ἐξάξειν. *Ibid.* 250. Οὐκ. ἀλλὰ τῷδ' μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύ-

σειν. Ran. 1467. Ὅποτερος ἂν οὖν τῆ πόλει παραινήσειν | μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tentia, qui λύει hic *minuit* vel *levat* significare putat. Conjicit Valckenarius Σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος. Vulgatam praefert Brunckius, cui assentior.

Ibid. Rom. C. ἦν σὺ μὴ ἔγγελας. Rom. A. B. Par. B. ἦν σὺ μὴ γελας, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ad eam respicit gl. in Rom. A. εἰάν σὺ μὴ ἐγγελας. Ejusdem generis error est μὴ γελαῖν, cujus μὴ μένων v. 737. Edidit Aldus apud Euripidem Bacch. 840. Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελαῖν Βάκχας, ἐμοί. Matthiae μὴ ἔγγελαῖν ex emendatione Piersoni et Reiskii. Aristophanes Pac. 59. κατάθου τὸ κόρημα. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Plut. 859. διὰ τὸν θεὸν τοῦτον τὸν ἐσόμενον τυφλὸν | πάλιν αὖθις, ἦνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι. Rectius μὴ ἔκκόρει et μὴ ἔλλίπωσιν. Illud habet Ravennas, hoc ex Dawesii conjectura admisit Brunckius.

1331. ὦ παῖδες, ὡς ὄλεσθε πατρώα νόσῳ.] Rom. C. ὄλεσθε. Rom. A. B. ὄλεσθε.

1332. Οὐ τοίνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.] Nescio an scribendum, Οὗτοι νυν ἢμῃ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Noster Alc. 721. Οὗτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὄλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε.

1333. Ἄλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμηῆτες γάμοι.] Rom. A. B. οἳ τε σοὶ νεοδμηῆτες. In utroque supra scriptum οἱ. Rom. C. Lasc. οἳ τε σοὶ νεοδμηῆτοι. Par. A. οἳ τε νεοδμηῆτες. Scribi etiam potuisse monet Brunckius, ἄλλ' ὕβρις ἢ σὴ, χοὶ νεοδμηῆτες γάμοι. Quam conjecturam elegantem sed minus necessariam appellat Porsonus. Vulgatam defendit Sophocles Oed. C. 1399. Οἶμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας. Idem Oed. T. 417. καί σ' ἀμφιπλήξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός | ἐλαῖ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἄρα. Plura conguessi ad Heracl. 131. Quod ad νεοδμηῆτες et νεοδμηῆτοι attinget, utrumque rectum censet Porsonus, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutari. Confert ἀμβλώψ, ἀδμηῆς, ἄζυξ, εὐκρας et similia, pro quibus dicuntur etiam ἀμβλωπὸς, ἀδμηῆτος, ἄζυγος, εὐκρατος.

1334. Λέχους σφε κήξίωσας οὐνεκα κτανεῖν;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. Par. A. D. σφέ γ' ἠξίωσας, quod inconsiderate, ut mihi videtur, admisit Brunckius. Particulae γε in sententiam interrogativam admissae nullum novi exemplum; quod bene cum hoc conferrī possit. Dixit quidem Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος, | ἦτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, | καὶ ταῦτα τηλικούτος; Sed nemo non videt, πρὸς γε τήνδε cum emphasi dici, fere ut nostrae fabulae v. 487. dicitur πρὸς γε σοῦ, quod nostra lingua significat *from such a wretch-as you*. Recte etiam dixit Euripides Suppl. 343. τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἳ γε δυσμενεῖς βροτῶν, | ὅθ' ἢ τεκοῦσα χυπερορρώδοῦσ' ἐμοῦ | πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον; Iph. A. 513. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τὴν γε σὴν κτανεῖν; Talia si exstarent sexcenta, non defenderent. Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὐνεκα κτανεῖν; Potius legerem σφ' ἐπηξίωσας. So-

^f Quae sequuntur, omnia fere corrupta sunt. I. Aeschylus Pers. 239.

Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερὸς γ' αὐτοῖς πρέπει; Multi libri διὰ χερὸς αὐτοῖς

phocles ἐπαξιῶ dixit El. 658. ἐπαξιοῖ Oed. C. 1497. ἐπηξίωσα Phil. 803. ἐπαξιῶσας El. 1274. Adjectivum ἐπάξιος legitur apud Euripidem Tro. 383. Bacch. 715. legendum quoque Or. 614. Bacch. 246. ut jam monui p. 139. not. s. Sed fortasse recte se habet κηξίωσας, in sententia scilicet interrogativa. Ita Sophocles Ant. 726. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ | φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικουῶδε τὴν φύσιν; Ibid. 770. Ἀμφὼ γὰρ αὐτὰ καὶ κατα-

πρέπει. Alii διὰ χειρῶν. Scribendum διὰ χειροῖν. Noster Suppl. 590. αὐτὸς σίδηρον ὄξυν ἐν χειροῖν ἔχων. II. Sophocles Oed. T. 815. τίς τοῦδ' ἄνδρὸς ἴστιν ἀθλιώτερος; Recte, ni fallor, edidi τοῦδ' ἀνδρὸς. III. Oed. C. 977. πῶς γ' ἂν σὸ γ' ἄκον πρᾶγμα ἂν εἰκότως ψέγοις; Prius γε librariis debetur, alterum a poëta est. IV. Ant. 502. καίτοι πρόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλείστερον | κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ | τιθείσα; V. Ibid. 736. Ἄλλα γὰρ ἢ μοι χρεὶ γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Ge, si sanum, ad sequentia pertinet, ut sit τῆσδ' γε χθονός. Χρὴ dativum regit etiam apud Euripidem Ion. 1314. τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἴζειν ἐχρῆν, | ἀλλ' ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν | θεῶν πονηρὰν χειρᾶ. τοῖσι δ' ἐνδίκῳις | ἱερά καθίζειν, ὅστις ἠδίκητ' ἐχρῆν. Secundum ἐχρῆν in ἔδει mutat Matthiae Gramni. Gr. §. 385. 9. Sed aequè rarum est δεῖ σοι τύπτεσθαι ac χρεὶ σοι τύπτεσθαι. VI. Euripides Hec. 773. ΑΓ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνοσ ποτόμου τυχεῖν; ΕΚ. Τίνοσ γ' ὑπ' ἄλλου; Θρηξ νιν ὤλεσεν ξένος. Nonnulli codd. Τίνοσ ὑπ' ἄλλου; Porsonus ex ingenio Τίνοσ πρὸς ἄλλου. Legi posset etiam Οὔτινοσ ὑπ' ἄλλου sine interrogatione. VII. Phoen. 620. ΠΟ. ὦ κασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας γ' ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὦν; Porsonus: γ', quod addit Aldus post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. VIII. Andr. 884. Ἐγνώσ. ἀτὰρ τίς ὦν γε πυνθάνη σάδε; Ita Musgravius et Matthiae, nisi quod Matthiae πυνθάνει scripsit. Musgravii annotatio ita se habet: τίς ὦν γε. Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δὴ τίς ὦν unde Barnesius τίς ὦν σύ. Fallitur. Barnesius enim ἀτὰρ δὴ τίς συ admisit ex conjectura Canteri. Quod ei tribuit Musgravius, ἀτὰρ τίς ὦν σύ, ipse admittere debebat. IX. Ibid. 1215. ὦ κακὰ παθῶν ἰδῶν τε, δυστυχῆσ γέρον, | τίν' αἰῶνά γ' εἰς πολοπιὸν ἔξεισ; Lascaris aliique, τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἔξεισ; X. Suppl. 1048. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλοσ; τίνοσ χάριν | δόμον γ' ὑπερβάσ' ἤλθεσ εἰσ τήνδε χθόνα; Marklandus aliique δόμων ὑπερβάσ'. XI. Iph. A. 867. Οἶσθα δῆτ' ἄ γ', ὅστισ ὦν, σοὶ καὶ τέκνοισ εὔνοισ ἔφυν; Porsonus Οἶσθα δῆτ' ἄ μ'. XII. Ibid. 894. Κᾶτα πῶσ φέρων γε δέλτον, οὐκ ἐμοὶ δίδωσ λαβεῖν; Porsonus φέρων σὺ δέλτον. XIII. Tro. 1050. Τί δ' ἴσστι; μεῖζον βεῖθος ἢ πάροσ γ' ἔχει; Recte

cod. Flor. aliique ἢ πάροισ' ἔχει. XIV. Bacch. 1176. ΧΟ. Τίσ ἄ βαλοῦσα πρῶτά γε; ΑΓ. Ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας; Matthiae, Τίσ ἄ βαλοῦσα πρῶτά γ'; Ἐμὸν τὸ γέρας. Malim πρῶτον. XV. Cycl. 376. Τί δ' ἴσστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε θοινᾶται σέβεν | φίλους ἑταίρουσ ἀνοσιώτατοσ Κύκλωσ; Reiskii conjecturam μῶν τεθοῖναται admisit Matthiae. XVI. Aristophanes Ach. 453. Τί δ', ὦ τάλασ γε, τοῦδ' ἔχει πλέκουσ χρέοσ. Admisi Bentleii conjecturam, Τί δ', ὦ τάλασ, σὲ τ. ἔ. π. χ. XVII. Ibid. 1021. ΔΙ. Τί δ' ἔπαθεσ; ΓΕ. Ἐπετρίβην ἀπολέσασ τῶ βόε. | ΔΙ. Πόθεν γ'; ΓΕ. Ἀπὸ Φυλῆσ ἔλαβον οἱ βοιάτιοι. Particulam omittunt scripti codices, delevit Brunckius. XVIII. Eq. 162. ΔΗ. ὦ μῶρε, ποίασ κοιλίας; δευρὶ βλέπε. | τὰσ στίχασ ὄρᾶσ γε τῶνδε πῶν λαῶν; ΑΛ. Ὀρῶ. Facile reponi posset σὺ vel δῆ. XIX. Nub. 688. Οὔδαμῶσ γ', ἐπεὶ | πῶσ γ' ἂν καλέσειασ ἐντυχῶν Ἀμυνία; Sic Invernizius. Recte edd. superiores πῶσ ἂν καλέσειασ. XX. Ibid. 937. Φέρε, τίσ λέξει πρότεροσ γ' ὑμῶν; Ita Brunckius pro πρότεροσ ὑμῶν. Rav. Φέρε δῆ, πρότεροσ λέξει πρότεροσ; XXI. Ibid. 1508. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰσ τοὺσ θεοὺσ; Libri nonnulli ὑβρίζετον εἰσ τοὺσ θεοὺσ. Scribendum ὑβρίζετην jam monui ad v. 1041. XXII. Av. 57. παῖ, παῖ. ΠΕΙ. Τί λέγεισ, οὔτοσ; τὸν Ἐποποσ παῖ καλεῖσ; | οὐκ ἀπὶ τοῦ παιδοσ γ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. Scripsit Aristophanes, ni fallor, οὐκ ἀπὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. XXIII. Ran. 137. εὐθύσ γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεισ σᾶνω | ἄβυσσον. ΔΙ. Εἶτα πῶσ γε περαιωθήσομαι; Hoc γε uno cod. consentiente expulit Brunckius. XXIV. Ibid. 527. οὐ μὴ φλυαρήσεισ ἔχων, ὦ Ξανθία, | ἀλλ' ἄράμενοσ γ' οἴσεισ πάλιν τὰ στρώματα; Particulam metri caussa additam omittunt nonnulli codices, probante Brunckio. XXV. Plut. 1102. ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν | ἡμᾶσ; Hanc scripturam non defendunt exempla ad v. 83. allata. Tacet Brunckius. E septem codd. Oxoniensibus unus tantum eam exhibet. Duo δῆ pro τι, quatuor neutram particulam exhibent. Euripides Hec. 258. ἀτὰρ τί δῆ σόφισμα ποῦθ' ἠγούμενοι, | εἰσ τήνδε παῖδα ψῆφον ἄρισαν φόνον; Cycl. 84. Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δῆ τίνα, πάτερ, σπουδῆν ἔχεισ;

κτεῖναι νοεῖς; Euripides Or. 1331. Ἡ τοῦδ' ἑκατι καὶ βοή κατὰ στέγας;

1336. Ἡτις γε σώων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.] Lasc. σὺ δέ. Deinde Rom. B. ἐστίν. Rom. C. Lasc. ἔστιν. Rom. A. ἐστί. Saepius fortasse, quam portebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lectr, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partinodicum auctoritate dirimendas esse.

1338. Οἷδ' εἰσὶν (οἷσι) σῶν κάρα μιάστορες.] Rom. C. οἷμαι. Rom. A. B. ὄμοι. Vide ac. 1277.

Ibid. Μιάστορες ἔσονται ἀλάστορες, hoc est, τιμαροὶ δαίμονες, quorum mentio est. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἐλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece*. Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, Ἰσα ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62.

1340. Ἰσασι ὄντα ἦν ἀπόπτυστον φρένα.] Tres Rom. Lasc. Mag. σὴν γ'. Particulam acite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. ἀπόπτυσον.

1342. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν. ῥάδιόι γ' ἀπαλλαγαί.] Rom. A. ῥάδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥάδιοι δ', quod admisit Magravius.

1345. Οὐ ὄντ', εἰ σφᾶς τῆδ' ἐγὼ θάψω χερσί,] Rom. A. ante corr. ἐπεὶ σφας. Rom. C. Laso. ἐπὶ σφας. Rom. A. a corr. B. ἐπεὶ σφᾶς, quod adisi. Sic etiam Zimmermannus. Ὁρθοτονεῖσθαι pronomina σφ, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Oed. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Oed. T. 1508. σφᾶς apud Aeschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Oed. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Aeschylum Prom. 480. ad Sophoclem Oed. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schaeferus σιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. φέρουσ' ἐς Ἑρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.] Rom. A. B. ἀκραίας. Rom. C. ἀραίας Schol. Φέρουσ' ἐς Ἑρας.) Ἡραία πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. Ἡ δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μῆδεια. Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορίας καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἑρας ἑορτῆν ἐκτιθεῖς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. Cum sepulturae extra Corinthiorum fines situm sit, non est proxima Medae v. ba. Livius XXXII. 23. *adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acra currens: trajectus de Corinthum, septem milia passuum.* Non tantum patet Creontis regnum.

1347, δ. ὡς μήτιχίτους πολεμίων καθυβρίσας πᾶν.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

κτεῖναι νοεῖς; Euripides Or. 1331. Ἡ τοῦδ' ἑκατι καὶ βοή κατὰ στέγας;

1336. Ἡτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.] Lasc. σὺ δέ. Deinde Rom. B. ἐστίν. Rom. C. Lasc. ἔστιν. Rom. A. ἐστί. Saepius fortasse, quam oportebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lector, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partim codicum auctoritate dirimendas esse.

1338. Οἷδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῶν κάρα μιάστορες.] Rom. C. οἴμοι. Rom. A. B. ὄμοι. Vide ad v. 1277.

Ibid. Μιάστορες hic sunt ἀλάστορες, hoc est, τιμωροὶ δαίμονες, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἑλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece*. Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62.

1340. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.] Tres Rom. Lasc. Mag. σὴν γ'. Particulam tacite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. ἀπόπτυσον.

1342. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν. ῥάδιοί γ' ἀπαλλαγαί.] Rom. A. ῥάδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥάδιοι δ', quod admisit Musgravius.

1345. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῆδ' ἐγὼ θάψω χερί,] Rom. A. ante corr. ἐπεὶ σφας. Rom. C. Lasc. ἐπὶ σφας. Rom. A. a corr. B. ἐπεὶ σφᾶς, quod admisi. Sic etiam Zimmermannus. Ὁρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Oed. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Oed. T. 1508. σφᾶς apud Aeschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Oed. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Aeschylum Prom. 480. apud Sophoclem Oed. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schaeferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. φέρουσ' ἐς Ἡρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.] Rom. A. B. ἀκραίας. Rom. C. ἀραίας. Schol. Φέρουσ' ἐς Ἡρας.) Ἡραία πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἡρας ἑορτὴν ἐκτιθεῖς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medae verba. Livius XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum. Non tantum patebat Creontis regnum.*

1347, 8. ὡς μήτις αὐτοῦς πολεμίων καθυβρίση, | τύμβους ἀνασπῶν.]

Sic Rom. A. a corr. B. C. Sed Rom. A. ante corr. αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι, supra scripto ab eadem manu γρ. καὶ καθυβρίσει.

1348, 9. γῆ δὲ τῆδε Σισύφου | σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν,] Schol. Venet. et Leid. ad Il. K. 56. Etymologus M. p. 750, 43. τέλος, monente Valckenario ad Hipp. 25. Deinde Rom. A. a corr. B. C. Schol. Hom. προσάψομεν. Flor. μυστηρίων ex Hipp. 25. σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Etymologus προσάξομεν. Rom. A. ante corr. Par. A. B. D. προσάψομεν, quod admisit Musgravius. Media forma προσάψομαι ab hac significatione aliena est. Simili errore Aldus πέμψομαι dedit apud Euripidem Or. 111. προσήκομαι ibid. 769. λήσομαι Iph. A. 516. ὑμνήσομαι Tro. 361. ὠθήσομαι apud Aristophanem Eccl. 300.

1349. τολοιπόν, ἀντὶ τοῦδε δυσσέβους φόνου.] Rom. A. C. τολοιπόν. Rom. B. τὸ λοιπόν. Deinde Rom. C. Lasc. δυσεβοῦς. Sed Rom. C. alterum σ subscriptum habet.

1351, 2. αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, | Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.] Athenaeus p. 585. D. Θαῖς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστὴν, ἐπεὶ τις αὐτὴν ἤρωτα, πῆ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.

1354. Ἄργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,] Schol. Ἄργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ.) ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρῆσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἄργῳ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπέσον κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἄργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἄργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῆ πρύμνῃ τῆς Ἄργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσωνα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν Ἐτέλος &c. Verba Νεόφρων—εἰποῦσαν ex cod. emendate edidit Matthiae. Ed. Ven. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Unde Barnesius, Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Neophronis versus ita exhibet ed. Ven. Τέλος γὰρ αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις. | βροτὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας ἔρη. | τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὑπερθε μήποθ' αἰρεῖσθαι βροτούς. Eos ita emendare conatus est Barnesius: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίῳ μόρον φέρεις, | βρόχειον ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρη. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις δὲ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, | θεῶν ὑπερθε μήποτ' ἀτρεσθαι βροτούς. Quartum versum, qui apud Barnesium non valde numerosus est, ita scribendum censet Heathius: ἄλλους (praestaret καλλους) διδάξεις μυρίους ἐφημέρους. Codicis Flor. scriptura, quam protulit Matthiae, talis esse videtur: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, | βρόχῳ τὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρην. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὑπερθε μήποθ' αἰρεῖσθαι βροτοῖς. Legendum arbitror: Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ | φθερεῖς * * * * * * * * | βρόχον τὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρη. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν

ἔργων μένει, | δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἑφημέροις, | θεῶν ὑπερθε μήποτ' αἰ-
ρεσθαι βροτούς e.

1355. πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδῶν γάμων.] Tres Rom. Lasc.
τῶν ἐμῶν γάμων ἰδῶν. Alter ordo melior mihi videtur. Similia
habet Aeschylus Ag. 753. ἐπέκρανεν | δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς | δύσ-
εδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν | πομπᾷ Διὸς ξενίου | νυμφό-
κλαυτος Ἐριννύς.

1356. Ἀλλά σ' Ἐριννύς ὀλέσειε τέκνων,] Rom. C. ἔριννύς. Rom.
A. ἔρινύς.

1358. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,] Rom. C. κλύει σου. Rom.
A. B. κλύει σοῦ. *Mallet κλύοι, ut sit optativus, inquit Portus,*
cujus conjecturam probat Barnesius. Noster Or. 1605. ME.
Τίς δ' ἂν προσείποι σ' ; OP. Ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ. Salva constru-
ctione abesse nequit ἄν.

Ibid. Noster Hec. 163. ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, | στείχω ; ποῖ
δ' ἦσω ; ποῦ τις θεῶν, | ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός ;

1359. τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα ;] Rom. B. ξειναπάτα. Rom.
A. C. ξειναπάτου. In A. supra scriptum α ab eadem manu.
Admisso ξειναπάτου, in his anapaestis nullus restat Dorismus.
De ea quaestione vide ad v. 96. Ξειναπάτης legitur etiam apud
Euripidem Tro. 864. ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με, | γυναικὸς
οὔνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ', ὃς ἐξ ἐμῶν | δόμων δάμαρτα ξειναπάτης ἐλήσατο.
Photius : Ξειναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν
τοῖς πελάγεσιν ὅποιοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοία· τίς ἄνδρα τιμᾷ
ξειναπάτην ;

1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.] Rom. A. ante corr. μυσ-
σαρά. Deinde tres Rom. παιδολέτορ, sed in A. supra scriptum
γρ. παιδολέτωρ. Nescio an rectus.

1362. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.] Particulam, quam ex-
hibent tres Romani, auctoritate Par. A. expulit Brunckius.
Revocavit eam Porsonus. Sic positum γε prorsus otiosum
esse affirmat Brunckius. *Particulam retinuissem, ait, si positam*
hoc modo reperissem : στείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων. At neque
otiosa est, neque male posita. Dixit Medea, Στείχε πρὸς οἴκους,
καὶ θάπτ' ἄλοχον. Cui satis erat respondere, Στείχω. Sed addit
aliquid Jason, nempe δισσῶν ἄμορος τέκνων. Hujusmodi addita-
menta fere γε sibi sumunt, idque potius post primam vocem
quam post secundam. Similiter noster Alc. 376. ΑΛ. Ἐπὶ

* e V. 1. addidi αὐτόν. Vide Brunckium
ad Sophoclis Oed. C. 858. Deinde me-
lius sententiae convenit αἰσχίστω quam
ἐχθίστω. De hoc etiam consulendus
Brunckius ceterique interpretes ad So-
phoclis Aj. 1059. V. 2. pro φέρεις scripsi
φθερεῖς. In altero Neophronis fragmento,
quod ad v. 1024. attuli, διαφέρουσα pro
διαφθερούσα simili errore habet Trincavel-
lus. Hunc versum non integrum attulit
grammaticus. Ad v. seq. commode alle-

gat Matthiae Euripidem Hipp. 782. λῦ-
σαι τ' ἀνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων. Ne-
que negligendus ejusdem tragoediae v.
802. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
Cetera recte correxit Barnesius, praeter
verba διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἑφη-
μέρους, pro quibus reposui δίδαξις ἄλλοις
μυρίοις ἑφημέροις. Δίδαξις apud Euripi-
dem Hec. 601. legitur, licet non eodem
sensu quo apud Neophronem, apud
quem παράδειγμα significat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Mag. σέ γε πημαίνουσ' (Rom. πημαίνουσα), quod admisit Musgravius.

1366, 7. Αἱ αἱ, φιλίου χρήζω στόματος | παιδων ὁ τάλας προσπύξασθαι.] Rom. C. αἱ. αἱ. φιλίου. Rom. A. B. Par. A. ὄμοι φιλίου, quod admisit Brunckius. Edidit quidem ᾧ μοι, sed suspicor codicem cum Romanis consentire. Vulgatam revocavit Porsonus. Rom. A. supra scriptum habet γρ. αἱ αἱ φίλου.

Ibid. Dixit noster Phoen. 1665. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σον προσπύξομαι. Quo exemplo usus, genitivo στόματος bellum indixit Brunckius, cujus verba sunt: *Nimis verecundum fuisse me poenitet: corruptelam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poëta: ᾧ μοι φίλια χρήζω σώματα | παιδων ὁ τάλας προσπύξασθαι.* Addit alteram conjecturam, φίλια στόματα χρήζω, priorem tamen praefert. Respondet Porsonus, genitivum στόματος a χρήζω pendere, constructionem autem esse, χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπύξασθαι. Cujus duo exempla attulit. Euripides Hipp. 1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι | διαμοιρᾶσαι. Herodotus V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1371. Οὐκ ἔστι. μάτην λόγος ἔρριπται.] Rom. C. μάτην λόγος. Rom. A. B. Par. A. μάτην δ' ἔπος. In Rom. A. supra scriptum λόγος. Par. B. D. μάτην ἔπος, quod admisit Musgravius. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλω τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ρίπτουσα λόγον; *Ibid.* 232. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Hec. 334. ὦ θύγατερ, οὐμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα | φροῦδοι, μάτην ριφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hinc fortasse legendum apud Aeschylum Prom. 931. Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδε ρίπτων ἔπη; Vulgo τοιάδ' ἐκρίπτων.

1372. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεσθ'] Tres Rom. ut vulgo ἀκούεις. Sed in A. supra scriptum γρ. ὄρας. Noster Hipp. 1363. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὄρας; | ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, &c. Hinc in Medeam manavit ὄρας.

Ibid. Rom. C. ἀπελαυνόμεσθ'. Rom. A. B. ἀπελαυνόμεσθα. Bentleyius ad Phalarin p. 142. ἀπελαυνόμεθ', quod admisit Musgravius.

1375. ἀλλ' ὅπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,] Lasc. ἀλλ' ὅπόσον γοῦν. Dedi ἀλλ' ὅπόσον γ' οὔν, quod valet ἀλλ' οὔν ὅπόσον γε. Sophocles Ant. 84. Ἄλλ' οὔν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ | τοῦργον, κρυφῆ δὲ κεῦθε. σὺν δ' αὐτως ἐγώ.

1376. τάδε θρηνώ, κάπιθοάζω,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. τάδε καὶ θρηνώ, quod admisit Musgravius. Sophocles Ant. 948. καίτοι καὶ γενεᾶ τίμιος, ᾧ παῖ, παῖ, | καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. Trach. 1279. πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ. | κούδεν τούτων ὅτι μὴ Ζεὺς. Euripides Suppl. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, | μέρος καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. Tro. 1279. πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς δ' ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς | δούλας (malim δούλους). ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ. | καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι. In his omnibus alterum καὶ omisit Aldus.

1377. μαρτυρόμενος δαίμονας] Rom. A. ante corr. C. μαρτύρομενος. Rom. A. a corr. B. μάρτυράμενος.

1377, 8, 9. ὡς μοι | τέκνα κτείνας', ἀποκωλύεις | ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,] Rom. C. τέκνα κτείνας'. Rom. A. B. Par. A. B. D. τέκν' ἀποκτείνας', quod admisit Brunckius.

1380, 1. οὐς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον | πρὸς σοῦ φθιμένους. ἐπιδέσθαι.] Tres Rom. ὄφελον. Sed A. ante corr. ὄφελον. Cujusmodi varietates sunt ὄλοντο v. 1103. ὄλεσθε v. 1331. Deinde tres Rom. πρὸς σοῦ φθιμένους ut vulgo. Lasc. πρὸς σοῦ φθινομένους, quod eodem redit. Metro laboranti alii aliter succurrunt. Bentleius ad Phalarin p. 142. ὄφελον, quod probat Heathius. Musgravius ex conjectura edidit ἐκ σοῦ, quod retinuerunt Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiae vulgatam revocavit. Harum conjecturarum melior est ὄφελον. Quis enim sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librariorum errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi fuisse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum contra Musgravii conjecturam a metro duci potest. Rarissima apud Euripidem dipodiae anapaesticae forma dactylus spondeo vel anapaesto subjectus, ut ad μείζους ἤλυθον v. 1051. monui. Miror Brunckium, qui tragicos etiam in senariis augmentum metri caussa nonnunquam abjicere statuit, Musgravii scripturae lenissimam Bentleii conjecturam non praetulisse. Nemo enim ignorat, majorem in anapaesticis quam in senariis licentiam concessam esse. In Brunckii editione legitur apud Aeschylum Pers. 911. (918.) εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κάμει μετ' ἀνδρῶν | τῶν οἰχομένων | θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Quae scriptura si ceteroqui recte se habet, haud dubie reponendum ὄφελε e Turnebiana. Quod reposuit Blomfieldius, ὄφελε, ὦ Ζεῦ, sola ejus conjectura nititur. Alterum augmenti in hoc metro omissi exemplum praebet Aeschylus Ag. 1560. Οὐ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν | τοῦτο. πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. | καὶ καταθάψομεν &c. Sed neque hunc locum sanum agnoscunt omnes. Apud Euripidem legitur Iph. A. 46. σῆ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως | πέμπεν φερνῆν, | συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Ubi πέμπει reponendum monuerunt viri docti. Melius exemplum praebent ejus Cretenses Fragm. ii. 10. ἀγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὔ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμεν. Quae verba in legitimo systemate anapaestico leguntur. Si neque ὄφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit, quin aliquid exciderit. Non indignum esset Euripide, οὐς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὀ τάλας | ὄφελον ὄσσοις | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est, quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est, quid re vera scripserit conjicere.

1382. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.] Rom. A. ante corr. Ζεῦ. Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides.

1383. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.] Hic versus cum duobus

sequentibus leguntur apud Stobaeum Tit. CXII. p. 581 = 465. Trincavellus et Gesnerus πολλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.

1385. τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρεν θεός.] Aldus εὔρεν etiam Alc. 1165. Andr. 1288. Bacch. 1389. Sed εὔρε Hel. 1707. Nostro loco tres Rom. Lasc. Par. A. Stobaeus, εὔρε, quod admisit Brunckius.

1386. τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.] Rom. C. τόδε πρᾶγμα. Rom. A. B. τόδε τὸ πρᾶγμα.

Ibid. Par. B. D. in fine addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὀλοσχερῆς, καί τινα τῶν Διδύμου.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

P. 90, 20. *Adde*: Athenaeus p. 156. E. τοῦ δείπνου δὲ χρονίζοντος, λόγος ἐγένετο, ποῖον τῶν ὑδάτων ἡδιστόν ἐστιν. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης, ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν.

P. 91, 6. *Lege*: Confusa haec vide v. 79. 155. 863. 1024. Etsi

P. 92, 8. *Adde*: Athenaeus p. 156. E. καὶ τῆς τραπέζης παραθεΐσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπεισρέει.

P. 92, 45. *Post* 755. *adde*: ἢ γὰρ ἐστιν—ἀφιγμένος Or. 737.

P. 92, 46. *Post* 356. *adde*: θεὸς γὰρ ἐστι Ion. 428.

P. 93, 2. *Lege*: Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro.

P. 100, 43. *Lege*: Pessime vertit Portus: *Levi de causa initio suscipientes, postea diu retinentes.* Utraque interpretatio in scholiis exstat.

P. 103, 4. *Lege*: vide v. 1229. Iph. T.

P. 103, 41. *Post* niti *adde*: Addit scholiasten ad Aeschyli Cho. 320. Προσθοδόμοις.) τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δομοί. φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. *Vides nostrum versum, inquit, sed ita citatum, ut ad hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit.* Hujus quidem grammatici testimonium paullo plus ponderis habet. Sed animadvertendum, eum non φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε exhibere, sed φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη, quod nihil aliud est quam γὰρ explicationis caussa vulgatae scripturae additum. Quo errore nullus est frequentior. Vide ad v. 248. 897. Simili modo γὰρ addit Aldus Phoen. 962. Bacch. 317. 477. Diphilus apud Stobaeum Tit. XCV. p. 514=383. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον. | τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χειρὸν μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. Delendum γὰρ, monente Hermanno Elem. Doctr. Metr. p. 135. Frustra igitur Porsonus φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε.

P. 104, 43. Hierocles in Aurea Carmina p. 126. ὄρα Μήδειαν τὴν ἐν τῇ τραγωδίᾳ τὰ καθ' αὐτὴν ὀδυρομένην. ἦτις ἀβουλήτως τοὺς οἰκειοτάτους προδοῦσα δι' ἔρωτα ἔκτοπον ἀνδρὶ ξένῳ ἑαυτὴν ἐνεχείρισεν, ἔπειτα ὀλιγωρουμένη ὑπὸ τούτου, ἀφόρητα πάσχειν οἴεται, καὶ ἐκ τῆς οἴσεως ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ· διὰ μου κεφαλῆς φλόξ οὐρανία βαίη. καὶ πρόεισιν εἰς ἔργα παράνομα. Hoc attulit Gaisfordius.

P. 106, 47. *Adde*: Aptius exemplum praebet noster Andr. 88. Οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὄνειδίσης ἐμοί.

P. 108, 7. *Post* ἐπήνεσα *adde*: Hel. 1435. Μὴ νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτῆξῃς χροῖα.

P. 109, 18. *Post* ἄρθρου *lege*: Neutra regula semper vera est. Praepositionem addit Euripides Ion. 31. λαβῶν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοιλῆς πέτρας, | αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει, | ἐνέγκ' ἀδελφῷ (malim ἐνεγκε Δελφῶν) ταμὰ πρὸς χρηστηρία, | καὶ θεῖς πρὸς αὐτοῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν. Sed hoc raro fit. Longe saepius additur articulus. Aristophanes

P. 109, 31. *Post* διελυμήνατο *adde*: Hipp. 1340. τοῦς γε μὴν κακοῦς | αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

P. 110, 3. *Adde*: Plura de hac constructione Monkius ad Hipp. 1184. (1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα.

P. 110, 6. *Adde*: Vide an legendum apud Euripidem Ion. 972. Τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν. Quamquam vulgatae πρῶτον non improbo.

P. 111, 24. *Adde*: Plato de Rep. VII. p. 533. Α. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι.

P. 115, 14. *Post* revocavit *adde*: Matthiae iterum Zanός.

P. 118, 12. *Lege*: quod admisit Beckius. Matthiae

P. 118, 27. *Post* ἐμηχανησάμην *lege*: Vulgo legitur Andr. 1236. καὶ γὰρ γὰρ, ἦν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Nullo negotio reponi posset ἄκλαυστα χρῆν. Sed nihil opus. Eandem caesuram exhibet noster

P. 121, 17. *Adde*: Pro προσχωρεῖν usitatus esset συγχωρεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, | ἧτις φρενῆρης.

P. 125, 12. *Lege*: Ipse edidit ὡὐτὸς, quam scripturam exhibet Aldus apud tragicum Rhcs. 106. ἀλλ' οὐ γὰρ ὡὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν | πέφυκεν, &c. Porsonus αὐτός.

P. 125, 28. *Adde*: Matthiae ξυνουσία.

P. 125, 46. *Post* τόπους *adde*: [Codd. εἰς τοὺς εὐδαινοτέρους τόπους.]

P. 128, 5. *Adde*: Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 353. Αἱ φιλούμενον καὶ περισπώμενον (imo, ὀξυνόμενον) τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ φιλούμενον. ὃ καὶ διπλασιάζεται. αἱ αἱ τάλαινα.

P. 130, 17. *Lege*: Tautologiam defendit noster Phoen. 744. Ἐπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασίν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ | —ἐπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις. Alterum exemplum attulit Porsonus

P. 132, 35. *Lege*: Aristoteles in melioribus libris πρὸς ἀστῶν, in aliis vero πρὸς ἀνδρῶν.

P. 133, 21. *Lege*: Vide ad v. 53. 533. 676. 731. 998.

P. 134. 23. *Post* ἦπαρ *adde*: Vide Porsonum ad Phoen. 1093. (1084.) ubi legi posset, Ζῆ (μὴ τρέσης) ὄδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόνου.

P. 137, 39. *Post* 607. *adde*: μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος Alc. 1101.

P. 138. *Post* l. 17. *adde*: 320. Ἄλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσῃ λιτάς;] Barnesius Λιτάς, ut sit nomen proprium.

P. 139, 8. *Lege*: Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008. Β. πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἀστέρων ὄντα μεστὸν, ἀνεφθέγγετο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν· τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθέσθαι. Item Athenaeus

P. 141, 20. *Adde*. Scribendum, ni fallor, Τί δὴ βιάζει. Simili sensu legitur v. 980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; Ubi alii τί δὲ, alii τί δαί, alii τί δ' αὖ legunt, sed recte edd. pleraeque τί δὴ. Aristophanes Ach. 105. ΔΙ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΠΡ. Τί δαί λέγει; Sic mea editio. Superiores τί δ' αὖ λέγει, quod exhibent tres codd. a Brunckio collati et Ravennas. Brunckius τί οὖν λέγει mavult. Τί δαί primum in τί δέ, deinde vero in τί δ' αὖ mutatum est.

P. 141. *Post l. 25. adde: 339. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.*] Aldus εἰκὸς δ' ἐστίν. Rom. A. εἰκὸς δ' ἐστίν. Lasc. εἰκὸς δ' ἐστίν, et μοχ εὐνοϊαν σ' ἔχειν. Eandem sententiam habet noster Hec. 339. πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσεῶς γόνυ, | καὶ πεῖθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα | καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

P. 142, 3. *Adde: Schol. ad v. 964. Δύστανε μοίρας.) τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσονα οὐ ποτείνει. Sic ed. Veneta pro ἀποτείνει. Simili errore οὐ παράμυθον pro ἀπαράμυθον habent nonnulli libri apud Aeschylum Prom. 185.*

P. 145, 34. *Lege: aut tale quid dixisset. Secus visum esse Porsono liquet ex ejus epistola ad Andream Dalzel, Graecarum literarum professorem Edinburgensem, quae exstat Mus. Crit. Cant. T. I. p. 330—335. Confert Euripidem Ion. 616. ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων | γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς. Sed ibi σφαγὰς et φάρμακα conjungit poëta, unde quidvis potius eum hic dixisse colligas, quam mulieribus magis convenire φάρμακα quàm σφαγὰς, quae Medaeae est sententia, si recte legitur σοφαί. Porsoni amicū igitur secutus, reposui masculinum σοφοί.*

P. 146, 24. *Lege: Plerique libri soloece καὶν δεῖκ, eodem scilicet errore quo Aldus Nub. 1494. καὶν σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες. Recte Lys. 123.*

P. 147, 30. *Adde: Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111. E. οὐπω σφιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων.*

P. 149. *Post l. 10. adde: 410. ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.] Senarius ἀκέφαλος. Archilochus apud Hephaestionem p. 34. Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἔδαισάμην.*

P. 151, 17. *Post ἐτέλεσεν adde: Euripides Hipp. 1274. θέλγει δ' ἔρωσ, ᾧ μαινομένα κραδία | πτανὸς ἐφορμάση | χρυσοφαῆς, &c.*

P. 155, 39. *Post 607. adde: (ubi vide Monkium)*

P. 156, 2. *Adde: Euripides Hec. 1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, | σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὥς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἰργασται τάδε, | ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.*

P. 156, 43. *Adde: [Codd. καὶ Εὐβουλος Διονυσίῳ· Εὐριπίδου δ' ἔσωσας, ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύεις ἔξεις μοι χάριν. His exceptis, nihil enotavit collator.]*

P. 157, 30. *Post reposuit lege: Quo magis miror eum ἐκγενέτησι dedisse Andr. 128. ubi pleraeque edd. ἐκγενέταισι. Apud Aldum leguntur θεῆσι Hec. 356. πρὸς σῆσι πλευρῆς ibid. 826. στοναχῆσι τε Or. 204. εὐηλίησι Phoen. 679. ἀγέλησιν Hipp. 734. αὐταῖσι ἀρβύλησιν ibid. 1189. ἀγκάλησι ibid. 1432. Τρωῆσιν Tro. 1114. αὐτοῖσι*

P. 158, 5. *Lege: IV. Phoen. 679. nunc legitur εὐείλοισι ex emendatione Musgravii. V.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hoc exemplum attulit Heindorfius ad Theaetetum p. 349. Plura addit p. 468. Vide ad φρονεῖς μὲν ὀρθὰ v. 1098.

P. 182, 40. *Post* ὡς *adde*: Incertus Rhés. 99. Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τὰδ' ὀπλίζεις χέρα; Euripides Iph. T. 558. ὦ ξυνταραχθεῖς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων; Idem Or. 794. OP. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. ὦς τί δὴ τόδε;

P. 184, 21. *Post* 200. *adde*: [Codd. ἐν Πελιασίῳ.]

P. 184, 35. *Post* vult *adde*: Recte gl. in Fl. 10. ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.

P. 186, 38. *Post* Matthiae *lege*: Ibid. 1607. ME. Οὐκουν σύ γ', OP. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sic praeter alios Brunckius. Pronomen, quod soloecam reddit orationem, primus inseruit Kingius. Alc. 1083. Ἐγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τις μ' ἐξάγει. Optime Galenus de Placitis Hippocratis. et Platonis IV. 7. p. 150. B. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει. Quam scripturam numerorum caussa a me propositam memorat Monkus. Eodem modo corrigendus noster Iph. A.

192, 38. *Adde*: Idem versus Iph. T. 738.

P. 198, 19. *Adde*: Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 68. quia brevi praecessit παιῖδας τοὺς ἐμούς, hic legendum suspicatur, ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς καθυβρίσαι.

P. 199, 18. *Adde*: [Conjecturam meam non confirmant codices, quorum scriptura est: Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δῆ, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγὴν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δῆ. Hinc nihil aliud extricari potest, quam pro τήνδε legendum δῆθεν. Δῆθεν quidem metro repugnat. Sed vulgo legitur δῆθε apud Euripidem El. 268. In mentem mihi venerat, σύμφη φέροντας δῆθε, μὴ φεύγειν χθόνα. Sed minus placebat δῆθε, ut ad v. 787. declaravi.]

P. 199, 36. *Post* λαβοῦσα *adde*. Item v. 1129. χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις.

P. 202, 31. *Lege*: Sophocles Oed. T. 248. Aj.

P. 202, 36. *Post* 826. *adde*: περισσὰν περισσῶς Bacch. 1195.

P. 205. 31. *Adde*: Herc. 988. ὦ φίλτατ', αὐδᾶ, μή μ' ἀποκτείνεις, πάτερ.

P. 205, 42. *Lege*: *vocabulo*. Exempla duo dedit Porsonus, quibus tria adjiciam. Aeschylus Cho. 495. ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, | ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν, | εἴπερ κρατηθεῖς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Aristophanes Ach. 306. Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, | οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει; Nub. 339. Λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι, | εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναῖξιν; Recte igitur hic addita videtur particula. Codd. Romani,

P. 213, 24. *Post* τεῦξαι *adde*: Similiter ὀφθαλμοτεύκτω Alc. 182.

P. 213, 42. *Lege*: Par. A. Pseudogregorius v. 1983. οὐκ ἂν ἀμάρτοις. Mag. ἀμάρτης. Deinde Rom. C. Pseudogregorius, τοῦδ' γ'.

P. 215, 30. *Adde*: Aristophanes Vesp. 52. Εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δούς
 δύ' ὀβολῶ, μισθώσομαι, | οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνειράτα;

P. 219, 30. *Adde*: Scripturam omnium fere librorum retineri
 posse suspicatur Gaisfordius, modo ita interpungatur: εἰκὸς γὰρ
 ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος | (γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει.

P. 220, 3. *Lege*: Dedit etiam Brunckius ὑμῶν ex conjectura
 Valckenarii ad Phoen. 1475. Mediam formam ἔθετο

P. 220, 10. *Post ἐγὼ adde*: Diversa igitur videntur ὑμῶν ἔθετο
 προμηθίαν et ὑμῖν ἔθηκε προμηθίαν. Hanc loquendi rationem illu-
 strat noster Hec. 795. τυχῶν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβῶν προμηθίαν, |
 ἔκτεινε. Ubi verba λαβῶν προμηθίαν explicat scholiastes λαβῶν
 πρέπουσαν κηδεμονίαν. Hoc sensu si recte dicitur προμηθίαν ἀπό τινος
 λαβεῖν, haud dubie dici potest προμηθίαν τινὶ θεῖναι vel δοῦναι.
 Eligat igitur lector inter προμηθίαν et σωτηρίαν.

P. 224, 8. *Lege*: Dicit Polynices apud Euripidem

P. 235. *Post l. 21. adde*: 1001, 2, 3. γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ, | καὶ
 κατθανοῦσαν χερσὶν εὐ περιστελεῖν, | ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.] Noster Alc.
 665. τοίγαρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, | οἱ γηροβοσκήσουσι, καὶ
 θανόντα σε | περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν.

P. 237, 48. *Adde*: [Usus ea est Plato Theage p. 129. A.
 quem allegat Matthiae Gramm. Gr. §. 566. 7. p. 810. ὦ Κλει-
 τόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ, διότι Σωκράτει οὐκ
 ἤθελον πείθεσθαι.]

P. 244, 23. *Adde*: Simili errore ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν edidit Aldus
 Phoen. 618.

P. 246, 8. *Lege*: 1086. παραδοκῶ

P. 246, 44. *Lege*: 1087, 8. καίτοι

P. 247, 8. *Lege*: 1088, 9. πνεῦμά τ'

P. 247, 38. *Lege*: Rom. B. C. Κρέων θ'.

P. 250. *Post l. 28. adde*: 1116. ἔπειτα μέντοι προκαλύψατ' ὄμ-
 ματα,] Notandum ἔπειτα μέντοι praecedente μέν. Similiter So-
 phocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἡμέρω, | ὅπως ἴδοιμ'
 ἄθραπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. | ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν, &c.

P. 263, 23. *Adde*: Phoen. 1435. τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλή-
 σειν θεός. Sic Aldus. Alii ἐκπλήσσειν. Nullam scripturae diver-
 sitatem enotatam video ad ejusdem fab. v. 1210. Κρέων δ' ἔοικε
 τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων, | τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.

AUCTARIUM

ANNOTATIONIS SECUNDARIAE.

P. 66, 1, 7. *Adde*: Ἡ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Confer nostrum Herc. 460. ἢ πολὺ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες. Vide etiam ad Ἡ πολλὰ v. 566.

P. 71, 2, 4. *Adde*: Euripidis ΕΠΕΟΣ memoratur apud Winckelmannum, *Monumenti Inediti*, n. 168. ΕΠΕΟΣ quidem nihili vox est. Potuit tamen Euripides fabulam Ἐπειον docere.

P. 88, 1, 9. *Post πέτρας adde*: Non tamen legerem Suppl. 328. ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκη σούρμωμένῳ. De quo vide Marklandum.

P. 94, 2, 10. *Adde*: Εἰ μὴ pro ἐπεὶ οὐ praeter alios usurpat noster Andr. 204. οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων σφυγεῖ πόσις, | ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ πιτηδεῖα κυρεῖς.

P. 112, 2, 6. *Post γένωνται ceteris omissis adde*: Idem Eccl. 273. περιδεῖσθε τοὺς πάγωνας. ἠνίκ' ἂν δέ γε | τούτους ἀκριβάσητε περιηρησμένοι, &c. Euripides Iph. T. 1217. ἸΦ. ἠνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. Τί χρέ με δρᾶν; Hic etiam Aldus ἠνίκα δ' ἂν.

P. 117, 2, 3. *Adde*: [Fallor. Heathii mentionem facit Musgravius ad v. 823. meae ed. nec saepius in annotatione in hanc fabulam]

P. 132, 1, 5. *Post praesumant ceteris omissis adde*: Matthiae ἀρετῆς v. 291. τόλμης τ' v. 388. μίμνει v. 428. ἀνδράσιν sine praepositione v. 616. ἄκτειρεν v. 648. στέφος v. 768. φρονεῖς εὖ v. 805. χώραν v. 821. Ἀἶδαν v. 1079. ὄλβιος v. 1199. et fortasse alia celato lectore dedit.

P. 135, 2, 14. *Post θεῶν adde*: Saltem nullum hujus constructionis exemplum apud Atticos poëtas exstare videtur, licet aliquid non valde diversum habeat Euripides Ion. 1523. ὄρα σὺ μῆτερ μὴ σφαλεῖσα παρθένος, | ἐγγίνεταί νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους. | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεῖς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοῦμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. Sic Aldus satis mendose. Matthiae vero: ὄρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ', ἃ παρθένοις | ἐγγίνεταί νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους, | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθῆς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοῦμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, | Φοίβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦσ'

οὐκ ἐκ θεοῦ. In qua scriptura non pari passu incedunt προστιθῆς et φῆς. Προστιθῆς enim subjunctivus praesentis est, qui sententiae satis convenit. Sophocles Phil. 30. Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεῖς κυρῆ. Ibid. 519. Ὅρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρῆς, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσία, | τότε οὐκεθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς. Recte παρῆς de praesenti, φανῆς de futuro. Φῆς vero in hac sententia locum habere non potest. Apud Atticos enim φῶ subjunctivus aoristi est. Si secus esset, soloeca essent Platonis verba, ἢ σύμφασι, ἢ μὴ συμφῆς, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 3. Subjunctivus praesentis apud eos est φάσκω. Hunc cum non admittat metrum, alterum sententia, legendum videtur προστίθης et φῆς. Indicativum habet noster Or. 208. Ὅρα παροῦσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας, | μὴ κατθανάν σε σύγγονος λέλθη' ὄδε. Quod si recte dicitur ὄρα μὴ προστίθης, non male fortasse diceretur δέδοικα μὴ προστίθης, licet discrimen, quod inter indicativum et subjunctivum statuit Hermannus, temere excogitatum mihi videatur. Dixit Sophocles Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶσας νόμους | ἄριστον ἢ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν. Qui secundum Hermannum μὴ ἔστι dicere debuit. Putat enim Creon, qui loquitur, ita esse, ut veretur. Sexcenta similia exempla addere possem, si opus esset.

P. 153, 2, 5. *Adde*: Adde Euripidem Hec. 1230. Phoen. 346. 898. Hipp. 468. Alc. 71. Suppl. 223. 328. 523. Iph. T. 591. 1017. Tro. 487. Heracl. 455. Hel. 455. Aristophanem Av. 1595.

P. 160, 1, 6. *Adde*: Si sana est vulgata, ordo est, οἶδε γε γὰρ κρινούσι.

P. 182, 2, 5. *Adde*: [Legendum: καὶ πεσέειν δρῆστην ἐπ' ἀσκὸν, κάπι (vel potius κῆπι) γαστρὶ γαστέρα | προσβαλέειν, μηρούς τε μηροῖς. Lacunam explēt codices, qui προσβάλλειν. Matthiae, metrum iambicum esse ratus, μηρούς τε μηροῖς προσβαλεῖν scripsit. Idem tacite πεσεῖ, quod non arbitror in codicibus repertum, sed ex edd. ab imprudente servatum esse.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

COLLATIO NUMERORUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
831	836	827	825	810	1141	1150	1138	1131	1110
846	851	842	835	820	1151	1160	1148	1141	1120
859	864	855	848	830	1161	1170	1158	1151	1130
870	875	866	859	840	1171	1180	1168	1161	1140
880	885	876	869	850	1181	1190	1178	1171	1150
890	895	886	879	860	1191	1200	1188	1181	1160
900	905	896	889	870	1201	1210	1198	1191	1170
910	915	906	899	880	1211	1220	1208	1201	1180
920	925	916	909	890	1221	1230	1218	1211	1190
930	935	926	919	900	1231	1240	1228	1221	1200
940	945	936	929	910	1243	1252	1238	1233	1210
950	955	946	939	920	1253	1263	1249	1243	1220
960	965	956	949	930	1263	1274	1260	1253	1230
970	975	966	959	940	1273	1284	1270	1263	1240
980	985	976	969	950	1283	1294	1280	1273	1250
991	996	987	980	960	1293	1304	1290	1283	1260
1002	1007	998	989	970	1303	1314	1300	1293	1270
1012	1019	1008	1001	980	1313	1324	1310	1303	1280
1022	1029	1018	1011	990	1323	1334	1320	1313	1290
1032	1039	1028	1021	1000	1333	1344	1330	1323	1300
1042	1049	1038	1031	1010	1343	1354	1340	1333	1310
1052	1059	1048	1041	1020	1353	1364	1350	1343	1320
1062	1070	1058	1051	1030	1363	1374	1360	1353	1330
1072	1080	1068	1061	1040	1373	1384	1370	1363	1340
1082	1090	1078	1071	1050	1383	1394	1380	1373	1350
1092	1100	1088	1081	1060	1393	1404	1390	1383	1360
1102	1110	1098	1091	1070	1403	1414	1400	1393	1370
1111	1120	1108	1101	1080	1413	1424	1410	1403	1380
1121	1130	1118	1111	1090	1419	1430	1416	1409	1386
1131	1140	1128	1121	1100					

INDEX GRAECUS.

Numeri paginas indicant, asteriscus annotationem secundariam, quae in ima pagina legitur.

- A** et *oi* confusa 84, 84*
A et *ou* confusa 141, 198, 198*, &c.
A initiale non eliditur 83, 88*
A privativum et *ou* confusa 141, 298
A *ā* extra versum 238
Ἀβρὰ βαίνειν 254
Ἀγάλλειν pro *κοσμεῖν* 233
ἄγαν ἀλγεῖν, δακρῦειν, &c. 108, 296
Ἀγήτωρ non *ἀγήτωρ* 149
Ἀγνὸν σέβας 192
Αἰ et *ἐκεῖ* confusa 240*
Αἰ non *αιεῖ* 154, 208, 210, 233
Αἴλιος prima brevi 267
Ἀθανάτη et similia feminina 207, 207*
Ἀθήνησι non *Ἀθήνησι* 157*
Ἀθρεῖν an futurum habeat 165
Ἀθῶος non *ἀθῶος* 277
Αι diphthongus male elisa 227, 229
Αι et *ε* confusa 83, &c.
—αι et **—ειν** confusa 172*, 195, 273
Αἷ *αἷ* et *ἴμοι* confusa 292
Αἷ *αἷ* extra versum 100, 104
Αἷ *αἷ* non *αἷ* *αἷ* 128, 297
Αἴδου *δόμοι* et *πύλαι* confusa 263
Αἰθέρος *βάθος* et *πτυχαὶ* confusa 277
Αἴρεισθαι et *αἰρεῖσθαι* confusa 211, 289
—αις et **—ειας** optativi 138
Αἴσεται et *οἴσεται* confusa 84
Αἰσυμνᾶν pro *βασιλεύειν* 80
Αἰσχιστος et *ἔχθιστος* confusa 290*
Αἰσχροὺν pro *οὐ καλὸν* 120*
Ἀκραία *Ἡρα* 288
Ἀλάστωρ 288
Ἀλη pro *πλάνη* 275
Ἄλις pro *μετρίως* 176, 299
Ἀλλὰ, saltem, 223
Ἀλλὰ—γὰρ 239, 277
Ἄλλὰ νῦν 219
Ἄλλὰ τῷ χρόνῳ 219
Ἄλλος abundat 132
Ἄλλος subauditum 255
Ἄλλ' οὖν—γε 292
Ἄλλως pro *μάτην* 234
Ἄλλως ἄρα 234, 269
Ἀλφάνειν pro *εὐρίσκειν* 132
Ἀμείβειν et *ἀμείρειν* confusa 270
Ἀμείβεται *φόνος* 270
Ἀμείνων et *οὐ μείων* confusa 175
Ἀμορφος et *ἄμορφος* confusa 93*
Ἀμορος, ἄμορος, ἄμοιρος, ἄμμοιρος confusa 291
Ἀμπέχειν et *ἀμπίσχειν* confusa 129
Ἀμπλακεῖν non Atticum 100
Ἀμυναθεῖν non *ἀμυνάθειν* 113*
Ἀμφέπειν et *ἀμπέχειν* confusa 158
Ἀμφὶ cum dativo aut accusativo 254
Ἀμφίπυλος 102
Ἀμφιτιθέναι pro *ἀμφιτίθεσθαι* 199, 300
—ᾶν non **—ᾶν** infinitivi 90
Ἀν cum infinitivo 143
Ἀν cum participio 198, 244*
Ἀν duplicatum 143, 275
Ἀν et *άν*— confusa 256
Ἀν et *αῦ* confusa 203
Ἀν et *οῦν* confusa 275
Ἀν male insertum 244
Ἀν male omissum 283
Ἀν pro *ἴσως* 150*
Ἀν subauditum 119*
Ἀνὰ et *κατὰ* confusa 161
Ἀναγίστρια, obstetrix, 108*
Ἀναδέσμη 227
Ἀναιδὴ non *ἀναιδείη* 176*
Ἀναλοῦν λόγους 138

- Ἄσπερ, ἄσπερος, 284
 Ἄσπερος ἄσπερος 257
 Ἄσπερος non ἄσπερος 78
 Ἄσπερος cum non cum 79
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 182, 207
 Ἄσπερ, ἄσπερ, 181
 Ἄσπερ priorem corrigit 195
 Ἄσπερ et ἄσπερ confusa 185, 195
 Ἄσπερ pro ἄσπερος 285
 Ἄσπερ pro ἄσπερος 260
 Ἄσπερος 255
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 216
 Ἄσπερος, proverbium 148
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 189
 Ἄσπερος φ. λ. 154
 Ἄσπερος cum dativo 154
 Ἄσπερος suspectum 221
 Ἄσπερος suspectum 200*
 Ἄσπερος non tragicum 200*
 Ἄσπερος pro ἄσπερος 110
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 261
 Ἄσπερος, ἄσπερος, &c. 261
 Ἄσπερος non ἄσπερος 130
 Ἄσπερος non ἄσπερος 100
 Ἄσπερος, ἄσπερος, ἄσπερος conf. 106
 Ἄσπερ et ἄσπερ confusa 117
 Ἄσπερ et ἄσπερ confusa 117, 209
 Ἄσπερος nusquam legitur 200*
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 293
 Ἄσπερος pro ἄσπερος 83, 295
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 201
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 128
 Ἄσπερος pro ἄσπερος 128
 Ἄσπερος male omissum 259
 Ἄσπερος ἄσπερος 174
 Ἄσπερος non ἄσπερος 137, 148, 191, 258
 Ἄσπερος 258
 Ἄσπερος ut ἄσπερος 157
 Ἄσπερος φ. λ. cum 273
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 77
 Ἄσπερος Musarum mater 208
 Ἄσπερος et ἄσπερος 218
 Ἄσπερος 131
 Ἄσπερος futurum priore producta 212, 222.
 —is genitivi singularis et —is accusa-
 tivi pluralis confusa 81, 125, 151,
 210, 263.
 Ἄσπερ et ἄσπερ confusa 123
 Ἄσπερ et ἄσπερος confusa 125
 Ἄσπερ pro ἄσπερος 123
 Ἄσπερος cum 182
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 132, 287

- Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 124*
 Ἄσπερος—πε 92, 296
 Ἄσπερ et ἄσπερος confusa 133, 134, 141
 Ἄσπερ et ἄσπερος confusa 228
 Ἄσπερ ἄσπερος et ἄσπερος confusa 185
 Ἄσπερ et ἄσπερος confusa 221, 221*
 Ἄσπερος ἄσπερος, &c. 103, 296, 297
 Ἄσπερος pro ἄσπερος 187
 Ἄσπερος, ἄσπερος, et ἄσπερος confusa 125
 Ἄσπερος (ἄσπερος) et ἄσπερος confusa 82, 82,
 154, 158.
 Ἄσπερος non ἄσπερος 136
 Ἄσπερος pro ἄσπερος 170
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 267
 Ἄσπερος 209
 Ἄσπερος, ἄσπερος, 133
 Ἄσπερος 154
 Ἄσπερος et ἄσπερος confusa 141
 Ἄσπερ et ἄσπερος confusa 99, 289

B.

- Βασίς et βασις confusa 277
 Βασίς 265
 Βασίς et βασις confusa 213, 209*
 Βασίς et βασις 222, 222*
 Βασίς et βασις confusa 166
 Βασίς et βασις confusa 244
 Βασίς et βασις confusa 104
 Βα et γα syllabam praecedentem non
 semper producant 131
 Βασίς et βασις confusa 244
 Βασίς et βασις confusa 101, 214*

Γ.

- Γ et γγ confusa 159, 203
 Γαμὴ et γαμῆτα 126, 174
 Γάμος pro ἀγῶς 172
 Γ' αὐ et γὰς confusa 171
 Γ' αὐ et γὰς et γὰς et γὰς confusa 161.
 Γὰς et δὲ confusa 156
 Γὰς et δὲ confusa 82, 105*
 Γὰς et δὲ confusa 161
 Γὰς male insertum 103, 125, 221, 246
 Γὰς pro δὲ 100, 118, 170
 Γὰς ἄσπερ quo accentu scrib. 92, 296
 Γὰς non legitur 276
 Γὰς αὐ et γὰς αὐ confusa 205*
 Γὰς αὐ et γὰς ἄσπερος confusa 205*
 Γα emphaticum 190, 266

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Ἄνατι, *imprune*, 284
 Ἄναυδον ὄμμα 257
 Ἄνδάνειν non ἀνδάνειν 78
 Ἄνδάνειν τινὶ non τινὰ 79
 Ἄνδρῶν et ἀστῶν confusa 132, 297
 Ἄνηρ, *homo*, 181
 Ἄνηρ priorem corripit 195
 Ἄνηρ et ἀνήρ confusa 183, 195
 Ἄνθάπτεσθαι καρδίας 285
 Ἄντιλάζυσθαι pro ἀντιλαμβάνεσθαι 260
 Ἄντίμολπος 255
 Ἄντιτείνειν et ἀντιτίνειν confusa 216
 Ἄνω ποταμῶν, *proverbium* 148
 Ἄνώμοτος et ἐνώμοτος confusa 189
 Ἄπαυδᾶν φίλοις 154
 Ἄπειρηκέναι cum dativo 154
 Ἄπειστεῖν suspectum 221
 Ἄπέκτανον suspectum 200*
 Ἄπέκτονα non tragicum 200*
 Ἄπενάσθην pro ἀπώκισθην 110
 Ἄπέσβη et ἀπέστη confusa 261
 Ἄπέσβη, ἀπέσβηκε, &c. 261
 Ἄπεχθέσθαι non ἀπέχθεσθαι 130
 Ἄπλακία non ἀμπλακία 100
 Ἄπληστος, ἄπλαστος, ἄπλατος conf. 106
 Ἄπὸ et ἀμφὶ confusa 117
 Ἄπὸ et ἐπὶ confusa 117, 209
 Ἄποκτανῶ nusquam legitur 200*
 Ἄποκτείνειν et κτείνειν confusa 293
 Ἄπολείπεσθαι pro στέρεσθαι 83, 295
 Ἄποστρεφῆ et ἀπαλλαγῆ confusa 201
 Ἄπρόσοιστος et ἀπρόσιτος confusa 128
 Ἄπρόσφορος pro ἀπρόσιτος 128
 Ἄρα male omissum 269
 Ἄραῖος δόμοις 174
 Ἄραρε non ἄρηρε 137, 148, 191, 258
 Ἄραρότως 258
 Ἄργῶος ut πατρῶος 157
 Ἄρήγειν φόνον τινὶ 273
 Ἄριστένης et ἄριστος confusa 77
 Ἄρμονία Musarum mater 208
 Ἄρτίδακρυς et ἀρίδακρυς 218
 Ἄρτίφρων 131
 Ἄρῶ futurum priore producta 212, 222.
 —ᾶς genitivi singularis et —ᾶς accusa-
 tivi pluralis confusa 81, 125, 151,
 210, 263.
 Ἄση et ἄση confusa 123
 Ἄση et χόλος confusa 123
 Ἄση pro λύπη 123
 Ἄσκοῦ ποῦς 182
 Ἄστῶν et ἀνδρῶν confusa 132, 297
 Ἄσωμένη et ἀτωμένη confusa 124*
 Ἄτάρ—γε 92, 296
 Ἄϛ et οὔν confusa 133, 134, 141
 Ἄϙὰ et αὐτὰ confusa 228
 Ἄϛ λέγεις et ἀγγέλλεις confusa 185
 Ἄϛτη et αὐτῆ confusa 221, 221*
 Ἄϛτοῖς ἵπποις, &c. 109, 296, 297
 Ἄϛτὸς pro αὐτόματος 187
 Ἄϛτὸς, *idem*, et αὐτὸς confusa 125
 Ἄϛτοῦ (ἑαυτοῦ) et αὐτοῦ confusa 80, 82,
 154, 158.
 Ἄϛτως non αὐτως 136
 Ἄϛχεῖν pro νομίζειν 170
 Ἄφαντος et ἄφατος confusa 267
 Ἄφύσσειν 209
 Ἄχρεῖος, *ineptus*, 133
 Ἄχρήμων 154
 Ἄψευδῆς et οὐ ψευδῆς confusa 141
 Ἄψω et ἄξω confusa 99, 289
- B.
- Βάθος et πτύχας confusa 277
 Βαλβίς 265
 Βαλεῖν et λαβεῖν confusa 213, 269*
 Βεβλήσομαι et βληθήσομαι 222, 222*
 Βέλτιον et βέλτιστον confusa 166
 Βίοςτος et βίος confusa 244
 Βίοςτος et βιοτὰ confusa 104
 Βλ et γλ syllabam praecedentem non
 semper producunt 131
 Βλάστημα et βλάστιμα confusa 244
 Βροτὸς et θνητὸς confusa 101, 214*
- Γ.
- Γ et γγ confusa 159, 203
 Γαμεῖν et γαμεῖσθαι 126, 174
 Γάμος pro κῆδος 172
 Γ' ἄν et γὰρ confusa 171
 Γ' ἄν οὔν et τὰ νῦν confusa 161.
 Γὰρ et δὲ confusa 156
 Γὰρ et δὴ confusa 82, 185*
 Γὰρ et μὲν confusa 161
 Γὰρ male insertum 103, 125, 221, 296
 Γὰρ pro δὲ 100, 118, 170
 Γὰρ ἐστὶ quo accentu scrib. 92, 296
 Γὰρ νυν non legitur 276
 Γὰρ οὔν et γὰρ οὐ confusa 205*
 Γὰρ οὖν et γὰρ ἐν confusa 205*
 Γε emphaticum 190, 286

- Γε et σε confusa 162, 214, 265
 Γε et σφι confusa 276
 Γε et σοι confusa 161
 Γε euphoniae caussa nunquam additum est 283
 Γε in sententia interrogativa 286, 286*
 Γε male insertum 213, 238, 283
 Γε male omissum 92, 203, 205, 213, 288, 290, 291
 Γε raro particulae ἄν subjectum 213
 Γεγώς pro ὦν 116
 Γέλωτα et γέλων 118*
 Γεραιὸς et γηραιὸς confusa 89, 102, 260
 Γέρας et δέρος confusa 78
 Γῆ pluralem habet 144
 Γῆ καὶ ἥλιε 266
 Γίγνεσθαι et φαίνεσθαι confusa 171
 Γίνεσθαι et γινώσκειν rectius cum γ scribuntur 80, 167, 194
 Γλωσσαλγία et γλωσσαργία 163
 Γλώσση barbarum 155, 170
 Γναθμοὶ, morsus, 258
 Γνάθοι et γναθμοὶ confusa 259
 Γόνυ et δέμας confusa 260
 Γόος et βοή confusa 102
 Γούνα, γούνων non tragica 138
 Γούνατα poëticum 95
 Γυνή et γύναι confusa 204
- Δ.
- Δαίμων pro τύχη 245, 283
 Δακρύειν mediam producit 261, 261*
 Δάφνη et δρῦς confusa 260
 Δε̄ et γε confusa 136, 154, 162, 183, 187, 282, 288
 Δε̄ et δῆ confusa 135, 195, 231, 275
 Δε̄ et τε confusa 80, 81, 81*, 83, 95, 123, 127, 146, 151, 153*, 158 bis, 162, 167 bis, 225, 226*, 238, 239, 255
 Δε̄ male insertum 135, 185, 292
 Δε̄ male omissum 151
 Δέδοικα μὴ cum indicativo 135, 302*
 Δεδόκησαι 194
 Δεῖ pro δέη suspectum 146*
 Δεῖ σε usitatus quam σοι 168
 Δεῖ μέ τι, aliquid mihi deest, soloecum 169*
 Δεικνύναι pro φαίνεσθαι 166, 191
 Δείλαιος an disyllabum 270
 Δεινότατον παθίων 179
 Δειλοὶ et ἀδελφὸς confusa 296
 Δέμας et χίρας confusa 165, 259
 Δέρας et δέρος 78, 158
 Δέργμα et δέσμα confusa 112
 Δέρη et κάρα confusa 82
 Δεῦρ' αἰὶ 181
 Δεῦρο cum subjunctivo 272
 Δεῦτε non Atticum 217
 Δῆ et δαὶ confusa 231, 297
 Δῆ et δ' αὖ confusa 231, 297
 Δῆ et δὴν confusa 235
 Δῆ et δ' οὖν confusa 297
 Δῆ et τοι confusa 245, 246
 Δῆ male insertum 276, 291
 Δῆθε suspectum 202*, 300
 Δῆθεν 199, 300
 Δῆτα et δήποτε confusa 275
 Διὰ et κατὰ confusa 255
 Διὰ λόγων ἵεναι 214, 242
 Διαπτᾶσθαι non διαπτᾶσθαι 75
 Διὰ στόμα 255
 Διαφθείρειν χεῖρα 237
 Διάφορος cum dativo 170
 Δίδαξις et διδάξεις confusa 290*
 Διδάσκειν et διδάσκεσθαι 131
 Διδόντες et φέροντες confusa 227
 Δίδυμος femininum 151
 Διειτρέφης nomen proprium 131*
 Δίκη et κέρδος contraria 94
 Δίκην et δίκη confusa 126, 280
 Δίκην ἐπίστασθαι 165-
 Δίκην τίσασθαι τινά 126, 280
 Διὸς et Ζηνὸς confusa 115
 Διπλαῖ ἔννοιαι 224, 232, 233
 Διστιχία, δυστυχία, δυστοιχία, confusa 162, 299
 Δις τόσος 258*
 Δις τόσως 258
 Δίψη, sitis, barbarum 159*
 Διωκαθεῖν non διωκάθειν 113*
 Δόμοι et πύλαι confusa 263
 Δόμος et φόβος confusa 158, 299
 Δόξα et γλῶσσα confusa 131
 Δορύξενος pro ξένος 183
 Δούλιος poëticum 95
 Δρᾶν μέλλω et πολμήσω confusa 241
 Δρᾶν τι τινὰ non τινὶ 278
 Δραπέτις non δραπέτρια 108
 Δρασεῖεν τινά τι non τινί τι 98
 Δραχμὴ priore producta 105*
 Δυεῖν suspectum 275
 Δύνασθαι pro ἰσχύειν 101

Δύο cum plurali 203 *
 Δυοῖν plurali non jungitur 203 *
 Δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι 108, 237
 Δυσάληγτος pro ἀνάληγτος 120 *
 Δυσδαίμονα librariorum oscitatione in-
 ectum 280 *
 Δυσμήχανος pro ἀμήχανος 120 *
 Δυσπρόσιτος et δυσπρόσιτος confusa 128

E

E finale ante ἄν rarissime eliditur 150 *
 E initiale non promiscue eliditur 195
 Ἐαυτὸν supplendum 166
 Ἐγγελάων et γελάων confusa 286
 Ἐγνωσμένα et εἰργασμένα confusa 197
 Ἐγνωσμένα pro δεδογμένα 197
 Ἐγχειρεῖν cum dativo 144
 Ἐγὼ et ἔσω confusa 95 *
 Ἐγὼ δε et ἔγωγε confusa 163, 183
 Ἐγῶδα 83
 Ἐγῶδα et ἐγὼ δε confusa 83
 Ἐδνάσομαι suspectum 134
 —ει et —η confusa 123, 167, &c.
 E, diphthongus olim scripta E 87
 E, abundat ante μὴ 144
 E, cum optativo in altero membro, in
 altero praeteritum imperfectum 260
 E, et ἦ confusa 159, 162, 242
 E, et καὶ confusa 94
 E, et οὐ confusa 162
 E, post φόβος et similia 112, 222
 E, pro ἐπεὶ 94
 E, pro ὁπότε 261, 261 *
 Εἶα an εἶα 147, 264
 Εἶ, γύναι et εἶναι confusa 282 *
 —είης opt. non contrahitur in —εἶς 188
 Εἰκαθεῖν non εἰκάθειν 113 *
 Εἰκῶν et εἰκῶ 254
 Εἰ μὴ et ἦ μὴν confusa 277
 Εἰμί male insertum 175
 Εἶναι subauditur 194
 Εἰ οὐ soloecum 94, 94 *
 Εἶπεῖν cum accusativo personae 89
 Εἶπερ—γε 205, 300
 Εἶπον, dic, non Atticum 127 *
 Εἶπον pro λέγω 127
 Εἰργαθεῖν non εἰργάθειν 113 *
 Εἰργασαι et εἰργάσω confusa 284
 —εις futuri et —αις optativi confusa 142,
 213,

—εις et —ειν confusa 213
 —εις et —ης confusa 137, 204, &c.
 Εἰς et ἐπὶ confusa 258
 Εἰς et ἐς confusa 87, &c.
 Εἰς et πρὸς confusa 241
 Εἰς male insertum 222
 Εἰς metro repugnante 127, 233, &c.
 Εἰς subauditur 250
 Εἰς μὲν et ἐσμὲν confusa 148, 181
 Εἰσορᾶν et ὄρᾶν confusa 244, 301
 Εἴς τι, propter aliquid, 155, 166
 Εἰς τὸ δεινὸν ἵεναι 147
 Εἰς τοσοῦτον ἦκειν 169
 Εἴσω et ἔσω confusa 94
 Εἴτι βούλει pro ὅτι βούλει 281
 Ἐκ pro ἕξ ante consonam 256 *
 Ἐκδοῦναι et ἐκδόσθαι θυγατέρα 134
 Ἐκεῖ et ἀεὶ confusa 240 *
 Ἐκεῖνος subauditum 126, 277
 Ἐκίαθον 113 *
 Ἐκκτείνειν non Graecum 171
 Ἐκπλεθρος et ἔκπλεθρος confusa 256
 Ἐκτας et ἔκτανες confusa 291
 Ἐκτεῖνα et ἔκτανον 200
 Ἐκτείνειν et κτείνειν confusa 171
 Ἐλεῖν et κτανεῖν confusa 145
 Ἐλπὶς elisionem primae literae non pa-
 titur 195
 Ἐλπὶς ἐστὶ τίσειν et τίσαι 195
 Ἐμβαλεῖν ζίφος, χέρως, &c. 281
 Ἐμμέσω scriptum pro ἐν μέσῳ 204
 Ἐμὸς et ἐὸς confusa 269 *
 Ἐμὸς et οὐμὸς 122
 Ἐμπεσεῖν τινα an dicatur 97 *
 Ἐν abundat 176
 Ἐν additum post ἔνεστι 118
 Ἐν male insertum 160, 200
 Ἐν male omissum 118, 176
 Ἐν verborum compositorum post μὴ
 male omissum 193, 285
 Ἐναντία et ἐναντίον confusa 284
 Ἐνετίησι analogiae repugnat 157 *
 Ἐν δέοντι 273
 Ἐν μέσῳ sine ι subscripto 204
 Ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι confusa 215, 215 *
 Ἐντεῦθεν et ἐνθένδε confusa 200
 Ἐν τινι εἶναι 121
 Ἐξαιρεῖσθαι νεῖκος 218
 Ἐξαντλεῖν κακὸν 92, 296
 Ἐξῆσι et ἐξίασι confusa 128
 Ἐπαγγέλλεσθαι cum accus. personae 186

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἦπου 80, 184, 278
 Ἦπου et οὐπω confusa 279
 Ἦπου γὰρ auctoritate caret 279 *
 —ησι vel —ησι dativi plur. 114, 157, 298
 Ἦσυχος et ἡσύχως confusa 166
 Ἦσυχος ποῦς 117
 Ἦτοι—γε 276
 Ἦ diphthongus in praeteritis 114

Θ

Θανάσιμος 144
 Θανατήριος, θανατηρὸς, θανατηγὸς auctori-
 tate carent 144
 Θάρσει in parenthesi 134
 Θαυμάζειν, colere, 250
 Θαυμάσομαι futurum 127
 Θεοκλυτεῖν 115
 Θεσμὰ et θέσμια confusa 160
 Θεσμός apud Euripidem 160 *
 Θεῶν τις et θεός τις 124, 124 *
 Θιγγάνειν et θίγειν confusa 265 *
 Θιγεῖν non θίγειν 259
 Θνητὸς et βροτὸς confusa 101, 214 *
 Θράσος et θάρσος confusa 155
 Θρέομαι 85
 Θρόνων et δόμων confusa 107 *
 Θῦμα et δῶμα confusa 236
 Θυραῖος pro ἀλλότριος 117
 Θύρασι, foris, et θύραισι confusa 157 *
 Θωῖη 277

I subscriptum 90, 121, 127 *, 142, 157,
 157 *, 160, 165, 184, 204, 227, 233,
 249, 271 bis, 277

I subscriptum et υ confusa 162 bis, 216,
 229, 238, 300

I subscriptum et ς confusa 123, 175

Ἰὰ pro φωνή 86 *

Ἰᾶσι et ἰασι confusa 128

Ἰαχῆ mediam ancipitem habet 105

Ἰαχος et ἰαχῆ confusa 114

Ἰνα male insertum 272

Ἰππιος poëticum 95

Ἰππιος Ποσειδῶν, &c. 95 *

Ἰτω 201, 204

Ἰὼ extra versum 98

Κ

Κα Doricum pro ἄν 119 *

Καὶ abundat 181

Καὶ et γε confusa 286

Καὶ et εἰ confusa 94

Καὶ et οὐ confusa 148

Καὶ interrogativum 286

Καὶ male insertum 111, 269

Καὶ male omissum 170, 292

Καὶ—γε 214 *

Καὶ δὴ 103, 146,

Καὶ δὴ et καὶ μὴν confusa 246

Καὶ δὴ et καίτοι confusa 246

Καὶ δὴ γὰρ 103

Καὶ λίαν 163, 218

Καὶ—μὲν γὰρ 103

Καὶ μὴν—γε 244

Καὶ πολὺς 218

Κάκη pro κακία 236

Κακὸς κακῶς et similia 202, 212, 300

Κακῶς φρονῶν 124

Καλλίναος ut ἀέναος 209

Καλλινίκη non probum 195

Καλλινικὸν ἄδειν 84

Κάλλιον et βέλτιον confusa 166

Κάλλιον et κάλλιστον confusa 180

Καλῶς ἔχειν 187, 196

Καλῶς τιθέναι 221

Κάμνειν 196

Κάρα ex oscitatione profectum 82, 240

Καραδοκεῖν 246

Καρτερεῖν et καρδία confusa 185

Κατάγειν τινὰ εἰς πατρίδα 232

Καταλύεσθαι βίον 184

Καταξάινειν 235

Καταπνεῖν cum genitivo personae 209

Κατασκῆψαί τινα an probum 96

Κάτει et κρατεῖς confusa 232

Κατείργειν et καθείργειν diversa 268

Κατέκτανον et κατέκτανα confusa 200 *

Κατηφεῖν 231

Κατιέναι εἰς τὴν πατρίδα 232

Κεῖ et κᾶν confusa 146, 298

Κεῖνος poëticum 95

Κεκλήσομαι non κληθήσομαι 222

Κεκλήσεται et γενήσεται confusa 273

Κέκρανται et κέκραται confusa-103

Κέρδος ἡγεῖσθαι 154

Κηδεμῶν pro κηδεστῆς 229

Κηδεύειν pro ἐκιδιδόναι θυγατέρα 147

Κίμων et Γέλων confusa 146 *

Κίνδυνον ὑποστῆναι 126 *

Κινεῖν χόλον et χολὴν 98

Κοινοῦν et κοινοῦσθαι diversa 202

Κοινωνία et συνουσία confusa 125, 297
 Κοίρανος et τύρανος confusa 90, 215, 277
 Κραδία in anapaesto 98
 Κραίνειν φιλίαν 103
 Κραστέδα 163
 Κρέον et Κρέων confusa 130
 Κρίνεσθαι 175
 Κτανεῖν et θανεῖν confusa 203
 Κτᾶσθαι δύσκληϊαν 117
 Κτενῶ non κτανῶ 200, 238
 Κῶλον pro ποῦς 257

▲ et λλ confusa 81, 200, 236
 Λαβεῖν et βαλεῖν confusa 213, 296 *
 Λαβέσθαι et λάζεσθαι confusa 217
 Λάζυσθαι non λάζεσθαι 260
 Λακῆσαι primam ancipitem habet 105
 Λανθάνειν et λαμβάνειν confusa 265
 Λέκτρα, υχορ, non filia, 172
 Λέξαι et δεῖξαι confusa 190
 Λεπτὸς, subtilis, 164
 Λεπτὸς et λευκὸς confusa 257 bis
 Λευκὸς et λεπτὸς confusa 257 bis
 Λέχριος 254
 Λίαν priorem ancipitem habet 222, 222 *
 Λίαν ἀλγεῖν, δακρύειν, &c. 108, 300
 Λῆμα et λῆμμα confusa 100
 Λόγους λέγειν 137, ἀναλοῦν 138, προσέσθαι
 236, κινεῖν 281, ῥίπτειν 292
 Λοῖσθος et λοῖσθιος confusa 160 *
 Λύειν pro λυσιτελεῖν 169, 245, 285
 Λυπρὸς et πικρὸς confusa 173

M

M et μμ confusa 100, 291
 —μαι et —μεν confusa 289
 Μαινομένα κραδία 151, 300
 Μακρὰν ἐκτείνειν 283
 Μάτην ἄρα 269
 Μάτηρ Doricum e μῆρ natum 98
 Με male insertum 79, 186, 300
 Με δεῖ et μέλει confusa 169
 Μεθιέναι et μεθίεσθαι confusa 188
 Μεθίεσθαί τινα soloecum 188
 Μεθορμίζεσθαι 125
 Μέλει et τί δεῖ confusa 168
 Μέλειν et μέλλειν confusa
 Μέλλειν, cunctari, quam constructionem

habeat 265 *
 Μιμνήσομαι et μνησθήσομαι confusa 222
 Μὲν et δ' ἄν confusa 181, 300
 Μὲν et μὴ confusa 160
 Μὲν et μοι confusa 160 *
 Μὲν interrogativum 181, 248, 299
 Μὲν male insertum
 Μὲν male omissum 185
 Μὲν subauditum 240
 Μὲν γε apud rarissimum 243
 Μένειν et μίμνειν confusa 151
 Μέν νυν 276
 Μὲν οὔ 243
 Μέν τι et μέντοι confusa 160
 Μεσοῦν 89, 172
 Μεσοῦντος πέμπτη, &c. non dicebatur 89
 Μεταστένομαι 230
 Μετεύξῃ et με τεύξῃ confusa 173
 Μὴ cum imperativo aoristi 116, 146 *
 Μὴ cum indicativo plerumque soloecum
 204, 300
 Μὴ et μοι confusa
 Μὴ et οὐ diversa
 Μὴ male insertum 212
 Μηδὲ et μήτε confusa 76, 176, 265
 Μὴ δει et μηδὲν confusa 74 *
 Μήδεια et Λήδα confusa 74 *
 Μηδεια et μηδὲν confusa 74 *
 Μηδὲν pro μὴ 106, 296
 Μὴ δῆτα 141
 Μή νυν 171
 Μὴ οὐ 120 *, 264
 Μὴ πρὸς σε 137, 297
 Μήτε post μὴ vel μηδὲ soloecum 76
 Μήτε et μήποτε confusa 275
 Μήτοι et μή μοι confusa 111, 111 *
 Μὴ ἐρέσης in parenthesi 134, 297
 Μίαν male omissum 243, 274
 Μιάστωρ 288
 Μικρὸς et σμικρὸς confusa 111, 143
 Μιλτιάδες barbarum 146 *
 Μῖσος et μύσος confusa 281
 Μνησθήσομαι non tragicum 222
 Μοι crasin patitur 88, 88 *
 Μοι elisionem non patitur 88
 Μοι et ἄν an coalescant 187
 Μοι et μὲν confusa 160 *
 Μοι male insertum 171
 Μολοῦμαι futurum 195 *
 Μολῶ, μολῶν, μολῶντας barbara 155, 182,
 220

Μοῦνος poëticum 95
 Μύσαν ὄμμα 257
 Μυσάσσεσθαι 250
 Μωρίαν ὀφλισκάνειν 262

N.

N et νν confusa 268, 277, 290, &c.
 N finale male additum 222, 225
 N finale male omissum 196, 230, 231, 300
 N paragogicum 91, 130
 Ναός non νηός 163
 Νεοδμήης et νεόδμητος confusa 286
 Νεόζυξ, νεόζυγος, νεοζυγής 202
 Νέον et κακόν confusa 83
 Νιν et ἄν confusa 278*
 Νιν et δὴ confusa 279
 Νιν et ἦ confusa 278*
 Νιν et μοι confusa 278
 Νιν et νυν confusa 276, 276*
 Νόστοι poëma Cyclicum 67
 Νυμφοκομεῖν, nubere, 229

Ξ.

Ξεῖνος poëticum 95
 Ξεναπάτης 290
 Ξένος et ξεῖνος confusa 151.
 Ξυμφορά. Vide Συμφορά

O.

Ὀδε et ὄ γε confusa 248
 Ὀδε pro οὕτως 85, 107, 183, 218
 Ὀδὸν subauditum 144, 145
 Ὀδύρομαι 108
 Οἰ et ε coalescunt in ου 88*, 204
 Οἰ et οὐ confusa 89, 180, 261, 262, 271
 Οἰ et υ an coalescant 88*, 204*
 Οἷ et ἦ confusa 141
 Οἶδά σε σοφὸν ὄντα et σοφὸν εἶναι 171
 Οἶδ' ἐγὼ et οἶδ' ὅτι confusa 225, 238
 Οἰκτεῖρειν τινὸς τύχην et τινὰ τύχης 263
 Οἶμαι γὰρ οἶμαι 220
 Οἶμοι et ἄμοι confusa 280, 288
 Οἶμοι, τί λέξεις 280
 Οἰμῶζειν corruptum a librariis 295
 —οιο genitivi 207
 Οἶσθ' ὡς ποίησον, &c. 173
 Οἶστος non οἷστος 177
 Οκταπλάσιος non ὀκτωπλάσιος 256*
 Ὀκτωδάκτυλος non ὀκταδάκτυλος 256*

Ὀλεθρος et ὀλέθριος confusa 229
 Ὀλολύζειν 255
 Ὀλόμενος et οὐλόμενος confusa 267
 Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι, &c. 157*
 Ὁ μὲν subauditum ante ὁ δὲ 103
 Ὁ μὲν τις—ὁ δὲ 250
 Ὁμνύειν et ὁμνύναι non promiscue usurpata 191
 Ὁμφαλὸς γῆς 180
 Ὁμως cum distinctione 266
 Ὁνασθαί τινος 233, 283
 Ὁπαδὸς non ὀπαδὸς 86
 Ὁπως cum futuro 137, 244
 Ὁπως et πῶς confusa 249
 Ὁπως ἄν, perinde ut, 138
 Ὁπως μὴ 146* 205
 Ὁργὴν ποιεῖσθαι 219
 Ὁρίζειν pro περᾶν 151
 Ὁρμάθειν nihili vox 133
 Ὁς cum verbo cujusvis casus locum tenet 126, 193, 277
 Ὁς et ὅστις diversa 200, 246
 Ὁς, suus, 224
 Ὁσπερ et ὅστις confusa 241
 Ὁσστις plurali subjectum 119
 Ὁσστις et τις confusa 249
 Ὁσστις post οὕτως ἐστὶν 200
 Ὁτ' ἄν divisum 112
 —ου cum a sequentis voeis coalescit 88*
 Οὐ cum futuro imperativi sensum habet 215
 Οὐ cum imperativo soloecum 218
 Οὐ et καὶ confusa 148
 Οὐ et μὴ diversa 82, 94, 153, 291
 Οὐ male omissum 251* 264, 265, 282, 282*
 Οὐδὲ et οὐκ confusa 219
 Οὐδὲ et οὕτε confusa 152, 284
 Οὐδεῖς et οὐθεῖς confusa 101
 Οὐδεῖς ἐστὶν, ὅστις 200
 Οὐδένα καιρὸν, supra modum, 101
 Οὐδὲ—οὐδὲ 144
 Οὐ δοκεῖν, dissimulare, 89, 295
 Οὐθεῖς recentioris Atticismi 101
 Οὐκ ἄν ἁμάρτοις 114, 114*
 Οὐκ ἔμελλες 284
 Οὐκ ἐστὶν, ὅστις 200
 Οὐκέτι rectius quam οὐκ ἔτι 148
 Οὐκ ἔχω μαθεῖν 159
 Οὐκ οἶδ' ἄν εἰ 223
 Οὐκ οἶδα ὅστις ἐστὶ 246
 Οὐκ οὖν non οὐκουν 216

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Σ.

Σ et σσ confusa 81, 209, 289, &c.
 Σὰ et τὰ confusa 230
 Σὰ et τὰδε confusa 222
 Σαυτῆ, αὐτῆ, αὐτῆ confusa 127
 Σε et με confusa 238
 Σε male insertum 216, 259
 Σε male omissum 130, 137, 164, 175,
 259, 263
 Σεμνός pro ὑπερήφανος 116
 Σῆς male omissum 192
 Σῖγμα indeclinabile 156*
 Σῖγμα non σίγμα 156*
 Σκῆπτρα et πτέρυγα confusa 177*
 Σκύλλα 285
 Σμικρός et μικρός confusa 111, 143
 Σοι cum ὀ— coalescit in σοῦ— 88* 302*
 Σοι et σε confusa 203
 Σοι et σὺ confusa 153, 171, 187, 288
 Σοι male insertum 171
 Σοφός abundat 180
 Σοφός pro δυσέρετος 181
 Σπέρμα et παῖδε confusa 203
 Σπέρχεσθαι pro ὀργίζεσθαι, 248
 Σπεύδειν, operam dare, 194
 Σπεύδεσθαι Datismus 112
 Στένειν et σθένειν confusa 130
 Στεῖρρός femininum 235
 Στέφειν et στρέφειν confusa 149
 Στόμα et κάρα confusa 240
 Στρέφειν et τρέπειν confusa 230
 Στρωφᾶν non στροφᾶν 180
 Συμβάλλειν, intelligere, 181
 Συμβάλλεσθαι 130
 Σύμβολα, tesserae hospitales, 175
 Συμφέρειν 80
 Συμφορὰ et συμφοραὶ confusa 83, 86, 263,
 256
 συναρτᾶν pro συνάπτειν 168
 Συνάφεια anapaestorum 207*, 291
 Συνδικεῖν et συνδικάζειν confusa 107
 Σύνδικος, advocatus, 107, 107*
 Σύνδουλος et σύγγονος confusa 89
 Συνεργός an σύνεργος 147
 Συνήγορος 107*
 Σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται 176
 Συναδὰ et σύνοιδα confusa 270
 Συναρίς 250
 Σφαγίον et σφαγεῖον diversa 198*
 Σφᾶς non encliticum 288
 Σφιν rectius quam σφι 147, 298

Σχεθεῖν non σχέθειν 234

Σώμα pro σώματα 245

Τ.

Τὰδε et ταῦτα confusa 140*
 Τὰδε et τόδε conf. 91, 92, 107, 217, 238, 296
 Τάλλα, τάργα, &c. rectius quam τᾶλλα,
 τᾶργα, &c. 220
 Τὰ πρῶτα 220
 Ταυροῦσθαι pro ταυρηδὸν ἐμβλέπειν 95
 Ταῦτα et ταυτὰ confusa 196, 228
 Ταῦτα δοκεῖ μοι, assentior, 196
 Ταυτὸ sine ν 167, 299
 Ταυτὸν non ταύτὸν 157
 Τάχα et οὐκ confusa 189
 Τε et δὲ confusa. Vide Δὲ et τε
 Τε et δὴ confusa 186, 275
 Τε male insertum 207, 207*
 Τε male omissum 99, 99*, 125, 144,
 144*, 228, 245, 250
 Τε post plura vocabula positum 193
 Τε post μὲν 114, 124, 126
 Τε —τε et γε— δὲ confusa 266
 Τέγξαι et τεῦξαι confusa 213, 300
 Τε θεῖσα et τιθεῖσα confusa 253
 Τέκνα et τέκνον confusa 138*
 Τένων 254
 Τέρεινα non τερείνη 218
 Τῆσδε male insertum ante γῆς 128, 185
 —τι ante π omissum 268*
 Τι et τε confusa 175
 Τί δεῖ 168
 Τιθέναι προμηθίαν 220, 301
 Τίθεσθαί pro ἡγεῖσθαι 169
 Τί μέλλεις μὴ οὐ 264
 Τινὶ et ποτὲ confusa 187
 Τίς abundat 207*, 250
 Τίς et τι confusa 105
 Τίς pro οὐδεὶς 120, 161, 179
 Τῖσαι δίκην et δοῦναι δίκην confusa 201
 Τίς ἔστιν, ὅστις 200
 Τλᾶσα et δρῶσα confusa 282
 Τλήμων, crudelis, 213
 Τλῆναι pro δρᾶσαι 282
 Τὸ et τὰ confusa 218
 Τόδε et τοῦτο confusa 140*
 Τοι elisionem non patitur 161
 Τοι et ἄν coalescunt 187
 Τοι et μοι confusa 111, 111*
 Τοι et σοι confusa 166, 187
 Τοισὶδ' et τοῖσιν confusa 276

Τὸ λοιπὸν, τὰ νῦν, &c. divisim 202, 206,
247, 289
Τὸ λοιπὸν ἤδη 247
Τὸ σὸν 262
Τὸ σὸν et πόσον confusa 187
Τοσοῦτο non veteris Atticissimi 126
Τοσῶδε et τασόνδε confusa 136
Τόσως et πόσον confusa 258
Τοῦργον non τοῦργον 264
Τοῦτ' ἐκεῖνο 98
Τρέμειν et τρέχειν confusa 254
Τρίβων 183
Τρίτω et τῶ confusa 67*
Τρόχοι et τροχοὶ diversa 85
Τυγχάνειν τι et τινὸς 194
Τυμβογέρων et ἄμογέρων diversa 260
Τύμβος γέρων 260
Τυραννικὸς et βασιλικὸς confusa 91*
Τύρανος, regina, 84
Τύχη pro δυστυχία 231
Τυφλὴ χεὶρ, τυφλὸς ποῦς 257

Τ.

Τ cum articulo coalescit 88*
'Τπεκφυγεῖν et ὑπερφυγεῖν confusa 229
'Τπιέναι an dativum regat 88, 295

Φ.

Φαγεῖν non tragicum 257
Φαιδρὸς et περπνὸς confusa 235
Φάος et φῶς confusa 193
Φάος poëticum 95, 138*
Φᾶρος et φάρος 105
Φαῦλος 133, 202, 244
Φέρες cum subjunctivo 272
Φερναὶ 198, 224
Φεῦ φεῦ extra versum 130
Φεύγειν et φυγεῖν confusa 198, 226
Φεύγειν φόνον 201
Φεύζομαι pro φεύζομαι 174
Φῆς non φῆς 184
Φθάνειν 254
Φθείρειν et φέρειν confusa 290
Φίλιος et φίλος confusa
Φιλοξένη male Aeschylō tributum 207*
Φίλος ironice 249
Φῖλος non Atticum 274

Φίλων τις et φίλος τις confusa 124
Φλαῦρος et φαῦλος confusa 224
Φόβος et δόμος confusa 158, 299
Φόβος et φόνος confusa 127
Φοίνιος et φόνιος confusa 213, 267, 268
Φόνον αἵρεσθαι 211
Φρόνει absolute 108*
Φροῦδος subaudito ἔστι 245
Φροῦδος εἰς τι, intentus, 186
Φυλάσσειν, observare, 136
Φῦναι et εἶναι confusa 163
Φῦσαι et φῦναι confusa 173
Φυτὸν pro γένος 122
Φῶ subjunctivus aoristi 302*

Χ.

Χαιρέτω et ἐρρέτω confusa 235
Χαράσσεσθαι pro ὀργίζεσθαι 107
Χέρες poëticum 95, 95*
Χλωρὰ δάκρυα, &c. 218
Χορὸς et χρόνος confusa 86*
Χοῦτως 170
Χρῆ et χρῆν confusa 170, 216, 285
Χρήσω et κρίσω confusa 200
Χρῦσεος an χρυσοῦς 253
Χρυσότευκτος et χρυσεότευκτος conf. 228
Χρῶζειν 160

Ω.

᾽Ω et ἰῶ confusa 172
᾽Ω male omissum 103, 269, 296
᾽Ω ἠνῆρ non Atticum 195
᾽Ω πασε et ἔπνευσε confusa 149
᾽Ως abundat 182, 300
᾽Ως cum genitivo absoluto 280
᾽Ως et πῶς confusa 249*
᾽Ως et ᾶ confusa 265
᾽Ως male additum 125
᾽Ως pro ἴσθι ὡς 174, 299
᾽Ως ἄρα 273
᾽Ως δ' αὐτως 136
᾽Ως ἔοικε et ὡς ἔοικα confusa 163
᾽Ωσθήσομαι non ὠθήσομαι 141
᾽Ωστε et ὡσπερ confusa 260
᾽Ωστε subauditum 198, 292
᾽Ωυτος non Atticum 297
᾽Ω χαῖρε 180, 291, 299

INDEX LATINUS.

ACCENTUS 76, 92, 96 bis, 112, 128,
143, 147, 269, 300, &c.

Activa forma et media confusa 97*, 99,
202

Activa forma et passiva confusa 215

Activa forma pro media 199

Activa forma pro passiva 136, 181

Accusativus absolutus 219, 279*

Accusativus post dativum 144, 153,
169*, 171, 180, 191, 203, 264

Accusativus singularis et genitivus plu-
ralis confusi 224, 228, 247, 248, 295

Adjectiva plura eidem substantivo tri-
buta 209

Adjectiva plura sine copula 207

Adjectivum neutrum cum substantivo
diversi generis 222

Adverbia in —*ασι* et —*ησι* 157*

Aenigma 182

Aeschyli mors 70

Aeschyli *Λυκούργεια* 67

Aeschyli *Τροφοὶ* 67

Aldinae lectiones saepe meliores iis,
quas praebent codices 104, 158

Anapaestorum *συνάφεια* 207*, 291

Aoristus et *παρακείμενος* confusi 284

Aoristus rem fieri solere significans 143*

Aristophanis Acharnenses 70*

Articulus male insertus 91* 109, 122,
209, 221, 227, 229, 230, 244, 267,
268, 293, 290, &c.

Articulus male omissus 82, 186, 209,
228

Augmentum in anapaestico metro an
omitti possit 293

Augmentum male omissum 269

B.

Brubachii editio 188*

C.

Caesura in medio versu 118, 118^ε, 297

Carcini Medea 73

Comparativus et superlativus confusi
89, 166, 180, 191, 263

Cratini *Δραπέτιδες* 108

Cratini *Χειμαζόμενοι* 71

D.

Dactylus in metro anapaestico 242, 242*,
293

Datismus 97*, 112

Dativus et accusativus confusi 87, 89
bis, 126, 153, 169, 169*, 171, 180
bis, 191, 198, 203 bis, 209, 254, 264
bis, 268, 280

Dativus pluralis participii et tertia plu-
ralis indicativi confusi 167*

Dativus pluralis in *ησι* 114, 157, 298

Dativus post accusativum 87

Dativi duo ab eodem verbo pendentis
203

Dicaeogenis Medea 73, 110

Diitrephes Archon 131*

Dionysii Alcmena et Leda 74*

Dionysii Medea 73, 74

Diphthongus male elisa 227, 229

Diphthongus soluta 206

Dochmiaci versus pro senariis male ac-
cepti 274, 276

Dorica dialectus in metro anapaestico
97, 97*

E.

Elegantior lectio saepe falsa 108*, 141*

Elisio in fine versus 162

Elisio numerorum caussa 118*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Matthiae ed. Porsoni non accurate contulit 132*. 302*

Medeae nutrix an ancilla 72

Medeam docuerunt plures 73

Medeam unam docuit Euripides 73

Musgravii tacitae emendationes 163

Moluris rupes 275

Musac ubi natae 208

N.

Neophro tragicus 68, 73, 112*

Neophonis Medeae fragmenta 183, 237, 289

Negatio interrogatione expressa 160

Nomina propria in alia male mutata 88, 88*, 170*

Nomina propria male inserta 207*

Nominativus et dativus confusi 80, 123

Nominativus et accusativus confusi 77, 153, 210 ter, 223, 248

Nominativus et vocativus confusi 100, 830, 167*, 204, 290, 293

Nuptiarum ritus 234

Nutrices tragicae 72

O.

Omissae voces propter repetitionem 100, 242*, 247, 267, 274

Optativus cum interrogatione 193

Optativus post *ὡς* vel *ὅτι* 90

Ordo verborum perplexus 155, 280, 298

Oscitatio librariorum 80

P.

Parenthesis 282

Parodia 139, 146

Participia praesentis et aoristi confusa 215

Participium aoristi pro part. futuri 193

Pes trisyllabus in senario 161

Pherecratis "Αγροίαι 68

Pirene fons 90, 296

Pleonasmus 132, 144, 181, 182

Praepositio male inserta 99, 224, 274

Praepositio male omissa 171, 244

Praepositio verbi compositi repetiti omissa 267

Praesens et praet. imperfectum confusa

154, 250, 259

Praesens et futurum confusa 96, 127, 149, 170, 180, 220, 222, 230, 263, 266, 284, 284*

Praesens et aoristus confusi 167

Praeteritum imperfectum et aoristus confusi 260

Proverbium 148

Psaltrius barbarum 108*

Pythodorus Archon 70

R.

Repetitio ejusdem vocis in altero sententiae membro 271

S.

Satyrica dramata pauca olim exstabant 71

Scaligeri emendationes unde sumtae 78*

Secunda persona dualis 240

Senarius ἀκίφαλος 300

Sigmatismus 156, 298

Singularis et pluralis confusi 212, 233, 245, 267, 282, 289

Singularis post pluralem 119, 168

Soloecismus 188, 204

Sophoclis Ajax 176

Spiritus confusi 65, 78, 80, 82, 125, 136, 149, 154, 158, 183, 185, 260, 278, &c.

Spondeus in quinta sede senarū 95, 243

Staphylus grammaticus 67*

Stephani (H.) editio 78*

Stradae Latinitas 108*

Subjunctivi tres diversi 92, 191*

Subjunctivus subauditus 252

Subjunctivus et indicativus confusi 123, 146, 167, 224

Subjunctivus et optativus conf. 114, 116, 139, 183, 186, 188, 289, 297, 300

Subjunctivus et infinitivus confusi 119, 123

Subjunctivi praesentis et aoristi confusi 116, 135, 144

Subjunctivi prima singularis subscripto 271

Subjunctivi prima singularis in interrogatione 272

Syllaba brevis ante mutam et liquidam 105*, 124

Syllaba brevis ante βλ vel γλ 131

Syllaba brevis ante μν 151

T.

Tautologia 102, 130, 192, 233, 297

Terminatio corrupta propter terminationem vicinae voeis 217, 217*

Transpositio a librariis facta 268, 270, 276, 282

133, 145, 155, 197, 198, 199, 230, 235, 238, 239, 264

Versus iidem vel similes in diversis fabulis positi 86, 133, 166, 184, 234, 300

Verbum plurale cum participio singulari 168*, 250*

Verbum simplex et compositum confusa 244, 286, 292, 300

Vocativus adjectivorum in ἡς 272*

V.

Versus male inserti aut male expulsi 83,

W.

Wakefieldii canon metricus 91, 276

CORRIGENDA

IN IPSA TRAGOEDIA.

V. 285. γυναι,] γύναι,
 333. Τί δ' αὖ] Τί δῆ
 564. ἔμοιγε] ἔμοιγε,

IN LECTIONIBUS MARGINALIBUS.

V. 825. αἰρεῖ.] ἀρεῖ.

IN COLLATIONE ED. ALDINAE.

V. 835. θυμῶ.] θυμῶ.

IN ANNOTATIONE PRIMARIA.

P. 10, 31. confirmabam] confirmatam
 71, 38. ἐπὶ] ἐπὶ
 71, 50. οξ'.] οξ'.
 72, 43. discessissit.] discessisset.
 74, 24. τᾶς] τὰς
 75, 13. Qui] Quae
 88, 17. ανοσίω] ἀνοσίω
 89, 28. οὐδὲ] κούδὲ
 92, 4. 78] 78.
 104, 28. συγγνωστ'] σύγγνωστ'
 108, 6. 1233.] 1234.
 108, 30. Δραπετίδας] Δραπέτιδας

- 122, 16. 359.] 539.
 128, 32. εἰρήσασμαι.] εἰρήσομαι.
 128, 12. μεταφορ ς] μεταφορᾶς
 130, 37. 776.] v. 776.
 145, 33. μηχανάις] μηχαναῖς
 147, 37. 393.] 395.
 151, 46. licentiam] licentia
 152, 30. Or.] Or.
 163, 10. speciae] specie
 168, 2. συ-νάπτων.] συν-άπτων.
 171, 18. ἐκτενεῖ] ἐκτενεῖ
 172, 13. ἐμοῖ] ἐμοῦ
 175, 26. βίω,] βίω
 175, 39. ἐπιξενῶσθαι] ἐπιξενῶσθαι
 202, 28. ναίεν] ναίειν
 208, 5. ἀνα-γκαίας] ἀναγ-καίας
 208, 18. λέγοισι] λέγουσι
 209, 48. αἰεῖ] αἰεῖ
 214, 9. Ἴασον.] Ἰᾶσον.
 216, 47. ἀντ λέγειν.] ἀντιλέγειν.
 234, 8. Φέρε νῦν] Φέρε νυν
 245, 46. 1086.] 1085.
 254, 37. σείουμαν] σείουσαν
 261, 31. e Ruhnkenio] a Ruhnkenio
 267, 9. κατίδετε.] κατίδετε.

IN ANNOTATIONE SECUNDARIA.

- P. 8, 2, 3. Laurentiani,] Laurentiana,
 143, 1, 4. sunt;] sunt:
 160, 1, 3. πείζει] πιέζει
 177, 2, 1. scripturae] scriptura
 178, 2, 5. negatur.] nitatur.
 272, 2, 6. γλαυπῶπι,] γλαυκῶπι,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

4

0

— 1 —

p. 188.

7293

Euripides. Medea
Medea; ed. by Elmsley.

LGr
E89mE1

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED